

Giới thiệu Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo

Shin Hyun Woo là một anh chàng điển trai, một cậu thiếu gia của trường học Yonsei danh giá. Những học sinh trong trường ai cũng mến mộ và noi gương anh, nhưng anh lại là một con người ngạo mạn và lạnh lùng...

Cái sự ngạo mạn và lạnh lùng ấy của anh đã dần biến đi kể từ khi gặp phải cô, một cô gái chỉ biết học không cần quan tâm đến ai. Một cuộc gây sự đã xảy ra giữa hai người, ngày nào cũng lặp lại cái màn kịch kiếm chuyện ấy, nhưng cả hai đều không thể tin rằng từ bao giờ mà họ đã có tình cảm với nhau...

Trong lúc hai người bên nhau, hẳn. Kang Dong Hwa, mối tình đầu tan vỡ của cô trở về và phá hỏng mọi thứ, đau khổ đã tồn tại trong cô với những kỷ ức ngày nào muốn quên. Liệu câu chuyện của ba người bọn họ sẽ tiếp diễn ra sao trong câu chuyện Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo?!!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gặp mặt

Hôm nay là ngày tôi vào học lớp mười, xúi quẩy thay thức trễ đã thế còn mắc mưa nữa chứ. Vừa chạy nhanh vừa thâm rửa ông trời chơi ác với mình. Một lát mới đến trường nhưng cánh cổng đã đóng sập lại tức lúc nào. Tôi phát hoảng chạy đến phòng bác bảo vệ mong cho vào vì mới vào trường mà đã bị phạt thì có nước về no đòn với mẹ tôi.

-Bác ơi cho cháu vào đi cháu mới vào trường nên không biết.-tôi cố nài nỉ bác bảo vệ tay thì bê cặp lên đầu mong che bớt mưa

-Không được cháu ạ, trường đã đóng cửa thì không cho vào ngày mai cháu nhớ đi sớm nha.-bác bảo vệ từ tốn nói

-Nhưng giờ này cháu về cháu sẽ bị mẹ la mắng, bác cho cháu vào đi.-tôi cố gắng nài nỉ đến kham cổ họng nhưng kết quả vẫn là số không, đã thế còn mưa nữa ôi số tôi sao khổ thế

-Làm sao đây? Làm sao đây?-tôi đi lảng quanh ngoài cổng mong tìm ra cách _Ting...ting...ting

Tiếng của một chiếc xe hơi vang lên phản ánh đèn vào tôi đến chói cả mắt, theo phản xạ tôi né sang một bên, "điều kì diệu" là cánh cổng bật mở ra cho chiếc xe chạy vào, theo "triết lý" của tôi thì tôi chạy vào ngay đến đâu hay tới đó.

-Này cháu kia cháu không được vào.-bác bảo vệ "rống" lên

-Dạ cháu hứa lần sau sẽ không có nữa mà tha cho cháu lần này đi.-tôi chấp tay van xin

-Không được.-bác bảo vệ gằn giọng

-Vậy sao người kia vào được chứ? Cháu không tán thành.-tôi chỉ tay vào chiếc xe mới chạy vào

-Cậu ấy là cậu chủ ở đây nên được vào là đúng rồi.-bác bảo vệ đáp

-Cậu chủ? Nhưng cậu chủ đi trễ vẫn phải bị phạt chứ, như thế thiên vị quá.-tôi càng bất mãn hơn

-Vậy ý cô tôi cũng phải chịu phạt sao?-giọng nói phát ra từ hướng chiếc xe.

Cánh cửa bật tung ra, người đàn ông trung niên kính cận cầm cây dù che cho người bước ra. Thoáng một chút đỏ mặt thêm chút tim đập mạnh hơn bình thường. Anh ta đẹp hơn tất cả con trai mà tôi gặp, nét đẹp ấy cứ như từ phía thiên đường. Lạnh lùng có, kiêu ngạo có một chút nỗi buồn sâu trong ánh mắt đen cũng có. Khuôn mặt anh chẳng có chút biểu cảm nhìn tôi, tay chân tôi cứng đờ khi nhìn thấy anh.

-Thưa cô tôi có cần phạt cùng không?-anh nhẹ nhàng đáp pha chút gì đó giễu cợt

-Phải...anh cũng đi trễ sao tôi phải chịu một mình chứ?-tôi hếch mặt đáp

-Nhưng cô cũng nghe là tôi chính là cậu chủ ở đây, vậy cô dựa vào quyền gì mà bắt tôi chịu cùng.-anh hừ nhạt

-Dựa vào...dựa vào chúng ta đều là học sinh.-tôi liều mạng nói đại

-Hahaha...-anh phá cười, giọng cười chế giễu tôi, phải chăng tôi nói sai?

-Anh cười gì?-tôi hăm he hỏi

-Tôi cười vì cô quá ngốc,dựa vào chúng ta đều là học sinh trường này sao?Cô đang mơ hay sao mà cho rằng tôi và cô thuộc chung một trường chứ?-
anh mĩa mai

-Anh...anh...-tôi tức đến xì khói

-Anh gì?Tôi không muốn nhiều lời với hạng người như cô.-anh lạnh lùng nói rồi quay gót đi

-Tên xấu xa,đáng ghét,tôi vãi anh đi vấp té ra đường gặp xui xẻo...-tôi chửi thề tức không nói được mà

-Này cháu kia mau về đi ta còn đóng cửa nữa.-bác bảo vệ “xua đuổi”

-Bác tha cho cháu đi,cháu sẽ dọn dẹp sân trường,cháu hứa.-nói không được tôi quay sang dùng kế lấy lòng

Thấy bác không trả lời lại có vẻ do dự tôi đánh liều nói

-Vậy bác tha cho cháu rồi nhé,cháu vào lớp đây,có gì bác lên năm 1 lớp 5 tìm cháu.-tôi nói rồi vọt lẹ,ở lại bác không cho rồi sao ^^

Bước dọc trên hành lang,nói nào tôi đi qua đều để lại dấu vết nước,do lúc nãy dầm mưa nài ni bác bảo vệ chứ ở đâu.Hơi chấp chừng bước vào lớp,tôi mạnh dạng kéo cửa,hơi chừng người vì mọi ánh mắt nhìn tôi đều có vẻ như “người hành tinh” mới đáp xuống

-Cô cho em vào lớp.-tôi nói với cô giáo đứng lớp

-Em học lớp mấy?-cô giáo hỏi

-Dạ năm 1 lớp 5 ạ.-tôi mạnh bạo đáp nhưng đáp lại là tiếng cười phá lên vẻ châm chọc

-Em vào nhầm lớp rồi,đây là dãy năm 2,năm một nằm dãy bên kia kìa.-cô giáo nén cười chỉ tay về phía cuối hành lang

-Hả?-tôi ê cả mặt,ngượng mà không biết tìm chỗ đâu mà trốn

-Cô cho em xin lỗi tại em mới vào nên không biết,chào cô em đi.-tôi cúi người xin lỗi lia lịa rồi quay nhanh chạy đi

-Xấu hổ quá,ôi ngượng quá.-tôi vừa đi dọc hành lang vừa nói thầm,xấu hổ tới mức trốn vào cái xó nào cho voi bót

Tôi đứng trước căn lớp mà cô giáo lúc nãy chỉ,nhìn biển lớp tôi “ngắm” nó cho kĩ,lỡ lại vào nhầm lớp thì tôi nghỉ học cho rồi.Kéo cửa bước vào,hú hồn đây là lớp tôi vì có hai đứa bạn tôi kia mà.

-Cô ơi em xin vào lớp.-tôi làm mặt bi thương nói

-Em tên gì?-cô giáo hỏi

-Dạ Je Jae-tôi đáp

-Je Jae?-cô giáo lật quyển danh sách lớp một hồi rồi khẽ nói

-Em là Park Je Jae đúng không?

-Dạ là em.-tôi gật đầu răm rắp -Vậy thì em vào lớp đi,chắc em mới mắc mưa nên mới vào trễ,lần này cô tha cho nhưng lần sau đừng đi trễ nữa.-cô giáo dịu dàng nói

-Dạ.-tôi tươi rói như hoa ngoài sa mạc vừa được tưới nước khi sắp khô héo

Bước nhanh vào bàn của mình,đó là chỗ lí tưởng vì kế cửa sổ để ngắm mưa và trên tôi và ngang tôi là hai đứa bạn thân bấy lâu

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tinh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cậu chủ Shin

_Reng...reng...reng

Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao vang lên,tôi nhanh chóng sắp xếp tập vở đứng lên chào cô rồi nhanh chóng lôi hai con bạn xuống canteen.

-Này ăn gì giờ.-tôi ngẫm nghĩ nhìn cái “menu” của canteen

-Mình đang giảm cân nên chỉ uống sữa.-nhỏ bạn tôi đáp

-Này Soo Jin sao cậu cứ giảm cân thế,ăn đi mà.-tôi lắc lắc tay

-No.-Soo Jin lắc đầu chắc nịch

-Hừ không chơi giới cậu tớ đi chơi với Ji Ki.-tôi hờn giận

-Vậy thôi ấy không muốn chơi thì tôi đi kiếm bàn ngồi đây.-Soo Jin giả lơ quay đi,nhưng tôi biết nhỏ không phải nói thật,bạn bè bảo năm tôi hiểu,nhỏ nghe nói trường Yonsei là trường toàn nam sinh đẹp trai hàng đầu nên mới quyết tâm giảm cân và làm đẹp đó thôi

-Này Ji Ki ăn gì không?-tôi hỏi

-Mình định ăn sandwich.-Ji Ki nhỏ nhẹ đáp

-Ừ mình ăn sushi với bánh ngọt thêm ly misutgaru.-tôi khoái chí nói

-Ăn gì như heo thế?-Ji Ki chẳng tiếc gì tặng tôi câu nói làm tôi tụt cả hứng

-Hừ cậu với Soo Jin giống hệt,tớ đi mua đồ ăn đây.-tôi lại hờn giận bước lại quầy lấy thức ăn đã “định” sẵn

Bụng khay thức ăn trên tay tôi bước vào bàn chỗ mà Ji Ki và Soo Jin đã ngồi sẵn,đặt xuống tôi bắt tay vào ăn thỏa thích,phải,trước tiên phải làm no cái bụng mới được.

-Này cậu ăn như thế không sợ mập à.

-Soo Jin hỏi

-Không.-tôi vừa ăn “ngấu nghiến” vừa đáp

-Haizz...Soo Jin ơi là Soo Jin,bộ cậu quên Je Jae ăn một lần là như heo sao mà còn hỏi.-Ji Ki thở dài

-Ê...ậu ết với ớ ấy ờ (cậu chết với tớ bây giờ).-tôi lườm lườm

-Ok,ok mình im.-Ji Ki cầm miếng sandwich ăn đánh lảng

-Áaaa...đẹp trai quá

-Anh ơi em yêu anh.

-Đẹp quá đi

Tiếng hò hét của đám con gái vang lên khắp canteen,âm ỉ như cả đầu,tôi vừa ăn mà vừa bịt tai lại trong khi đó hai con bạn thì lo nhìn về phía xa xăm nào đó thả hồn theo gió với mây.Thấy bất thường,tôi nhìn theo ánh bắt của hai con bạn.OMG tôi thán than trời trách đất,cái tên ôn thần tôi gặp lúc này đây mà,sao hần lại có mặt ở đây chứ,tôi cô ăn nhanh với tốc độ ánh sáng,nắm tay hai con bạn lôi kéo

-Lẹ về lớp.-tôi giục

-Đẹp quá.-Ji Ki đáp trặc lắc câu nói của tôi

-Anh ấy đẹp trai ghê,cứ như thiên thần vậy.-lại tới lượt Soo Jin

-Ax...hai cô nương,làm ơn cho em sống sót với,nhanh về lớp giùm em đi.-tôi “qui lạy” hai con bạn ở đây thêm tôi có nước xuống hồ chơi

-Không thích mình muốn ngắm anh ấy.-Soo Jin thẳng thừng đẩy tay tôi

-Này đồ thấy trai bỏ bạn,hỏi lần cuối hai cậu đi không?-tôi bức đầu bức dọc trong người

-Không.-hai đứa trả lời lại

-Hai cậu...-tôi tức chẳng nói thành lời Không thể bỏ hai nhỏ này được tôi đành “ngoan ngoãn” ngồi xuống mặc dù trong lòng đang rất bức xúc

-Anh Hyun Woo,em yêu anh.

-Anh Hyun Woo anh đẹp trai quá. -Aaaa em yêu anh.

Lại hò hét,tôi tức đến sôi máu,sao tên này cứ ám tôi chứ,nhìn hết nỗi tôi nện cho cái bàn một cái

_Rầm

-Các người không biết lịch sự à,canteen chứ có phải cái chợ đâu.-tôi bực tức hét lên phía mấy đứa con gái

-Mày là nhỏ nào,hay là muốn anh Hyun Woo để ý đến nên cố tình gây sự chú ý,mày mơ đi con nhỏ xấu xí kia.-nhỏ con gái trong nhóm giọng khinh nói lại

-Xấu xí?-tôi đờ người,máu trong người cứ thế trôi lên tận đỉnh đầu,tôi ghét nhất ai chạm vào nỗi đau của tôi.Dù gì tôi cũng xinh chứ bộ (ọe tự tin gớm)

Không phải tự tin mà thật,tôi có mái tóc dài màu nâu nhạt,đôi mắt xanh biển to tròn,đôi môi đỏ thắm khuôn mặt tròn trịa trông tôi cũng xinh chứ kém gì.

-Tôi xấu vậy cô là gì?Trái bí ngô phải không?-tôi cười khẩy đáp

-Mày...con nhỏ káo toét.-cô ta tức xì khói

-Tôi lão đây,còn cô thì hơn gì tôi,ban ngày ban mặt đi vậy lấy con trai không biết nhục hả?-tôi ăn miếng trả lại

-Mày...

-Con nhỏ kia mày là ai mà nói với Eun Hee như vậy,mày chẳng là gì cả.-nhỏ khác lên tiếng tiếp lời

-Nói không lại nên kêu đồng bọn giúp à,Eun Hee.-tôi cười khẩy đáp

-Bỏ đi Je Jae.-Soo Jin bên cạnh tôi khuê khuê

-Phải bỏ đi.-Ji Ki cũng khuyên

-Không thích ai biểu nó nói tởm xấu chi.-tôi tức giận nói

-Cô xấu thì nói xấu chẳng lẽ nói đẹp-tên ôn thần mà tôi ghét nhất xuất hiện lên tiếng lạnh lùng

-Chuyện này chẳng liên quan tới anh.-tôi gườm gườm

-Nhưng tôi là hội trưởng ở đây.-anh lạnh lùng đáp

-Kệ anh.-tôi mặc

-Nhưng tôi không kệ được.

-Nhiều chuyện,chi lo chuyện của thiên hạ

-Đờ hơn tối ngày gây chú ý

-Anh...anh nói ai hả?

-Không phải sao?Hồi nãy thì đi trễ để tôi giúp bây giờ gây chuyện để tôi chú ý,cô quá tầm thường-anh lạnh lùng cười khinh

-Anh...tên xấu xa...tôi sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ Nói là làm tôi quơ lấy ly misutgaru của tôi đang uống dở đang tạt thẳng vào mặt tên đó,tôi để ly xuống phui phui tay.

-Thế nào ngon không?-tôi cười đắc ý

-Con nhỏ kia,mày chán sống hả?-Eun Hee hét lên

-Phải đây.-tôi vênh mặt vì tôi chưa hề hay rằng mình sắp gặp nạn lớn

-Anh Hyun Woo anh không sao chứ?-nhỏ khác tới hỏi thăm

-Tránh ra.-anh ta gần giọng,từ trước tới giờ anh chưa bao giờ chịu sự sỉ nhục như thế này,nếu anh không đòi lại thì chẳng là Shin Hyun Woo nữa

_Bốp

Tôi choáng váng cả người vì bị một cú tát văng lên mặt,cũng may nhờ có Soo Jin và Ji Ki đỡ nếu không tôi đã té mất rồi,nhìn lại người vừa tát mình,là người con gái xinh đẹp kênh kiệu.Mái tóc hơi ngả vàng của cô ta bay lảo xòa trong gió,đôi mắt tím long lanh sáng rực,đôi môi nhếch lên nụ cười vô vị,cô ta nói

-Em à,chị nói cho em biết sau này đừng dại khờ đụng vào Hyun Woo vì nếu không không những cậu ấy mà chị cũng không bỏ qua.-người con gái mỉm cười độc ác nói

-Chị là ai mà tát tôi.-tôi tức giận nói

-Chị với tư cách là bạn gái của Hyun Woo được không?-chị ta nói

-Kim Hye Rim cô đang nói nhảm gì thế?-tên Hyun Woo tức điên tiết người

-Anh sao vậy chứ em đang giúp anh mà.-Hye Rim nũng nịu

-Tự tôi giải quyết.-anh giật phắt tay mình ra

-Cô....-anh chỉ tay về phía tôi

-Từ nay về sau tôi cấm ai chơi với con nhỏ này,nếu tôi thấy thì....

_Xoảng

Chiếc ly trên tay anh ta vỡ ra từng miếng vụn -Sẽ như chiếc ly này sống không yên chết chẳng xong,rõ chưa?-anh ta gằn giọng

-Rõ thưa anh Hyun Woo.-cả đám người trong canteen rầm rập nói

Anh quay người đi không quên tặng tôi cái liếc đến rách cả mắt,tôi đang trong tình thế chẳng biết trời trăng mây gió gì hết,anh ta nói thế là ý gì

-Je Jae à cậu không sao chứ?-Soo Jin lắc mạnh người tôi

-Sao cậu chơi đại thế?Anh ta là Shin Hyun Woo con trai của tập đoàn Dae Yeon nổi tiếng nhất nước Đại Hàn Dân Quốc cũng là cậu chủ trong trường Yonsei này đó-Soo Jin lo lắng nói

-Anh ta là ai chứ?Mình mặc.-tôi vẫn thao thao bất tuyệt cho mình làm đúng

-Cậu đó,có biết anh ta như thế nào không?Nghe nói ai chạm đến anh ta đều có kết cục rất thảm,nghe nói một anh nam sinh năm ba nói anh ấy chỉ mới năm hai mà láo vô tình anh ấy nghe được thế là trong vòng một đêm gia đình anh nam sinh đó phá sản.-Ji Ki kể cho tôi nghe “tiểu sử” hoành tráng của tên đó

-Hắn ta lợi hại thế sao?-tôi bắt đầu kiêu dè hỏi

-Đương nhiên,thế lực của tập đoàn Dae Yeon cậu cũng biết mà,chạm vào anh ta cậu chết chắc-Ji Ki lại khuyên

-Mình biết nhưng hắn ta quá đáng trước chứ bộ,canteen là nơi anh ta ra oai sao?-tôi càng bất mãn hơn

-Thôi lên lớp đi.-Ji Ki nói khi tiếng chuông báo hết giờ vang lên

-Ừ.-tôi gật đầu lên lớp

Có lẽ hết ngày hôm sau tôi sẽ gặp nhiều điều còn “may mắn” hơn hôm nay nữa.Chạy chiếc xe về nhà,tôi thất thui bước lên phòng,hôm nay tâm trạng tôi không vui tí nào,lấy quyển nhật kí ra tôi mần mề viết vào đó những gì mình muốn nói.

-Khi nào em mới gặp lại anh đây?-tôi nằm phịch xuống giường nói

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đánh anh

_Tít...tít...tít

Tiếng chuông trong phòng tôi vang lên,thất thui đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân tôi bước xuống lầu.Mùi thức ăn vang khắp căn phòng bếp lan tảo đến mũi của tôi,bụng tôi cồn cào rống lên,nhanh chóng mất tôi sáng rực chạy vào cười toét lấy lòng mẹ

-Bà Park hôm nay làm món gì thế?

-Hôm nay bà Park làm món kim chi,con ăn không?-mẹ tôi hỏi

-Oe,bà Park biết con ghét kim chi mà còn làm.-tôi chu mỏ,tôi là người hàn nhưng lại rất ghét kim chi,ngộ thật đúng không

-Nói thế thôi,bà Park đây không ác đến thế đâu,có làm mì cay con ăn không?-mẹ tôi hiền hậu nói

-Wow mì cay,đề nhiều ớt ấy buổi sáng trời lạnh ăn mì cay còn gì bằng.-tôi sáng rờ ngò vào bàn

-Đợi ba với em con luôn hãy ăn.-mẹ tôi nói

-Haizz...sao con luôn phải bị tra tấn cái bụng thế.-tôi thở dài

-Một quả cô nương,muốn ăn thì ăn đi.-mẹ tôi chịu thua

-Dạ thế thì con không khách sáo.-nói rồi tôi ăn bát mì ngấu nghiến

-Heo,sao chị ăn lắm thế?-thằng em trời đánh của tôi cầm chiếc ba lô nói

-Này Park Je Bin,chị là chị em đầy sao cứ kêu là heo thế?-tôi phản ánh,nó thua tôi có một tuổi nên mới “láo” với chị mình thế đấy

-Em cứ thích,heo heo heo.-Je Bin càng chọc tức tôi

Này thằng kia.-tôi hét lớn

-Plè...plè.-nó lè lưỡi trêu

-Ông Park ông dạy lại thằng Je Bin dùm con nó cứ chọc con kìa.-tôi quay sang ba phản ánh

-Nhưng Je Bin nói phải,con giống heo mà.-ba tôi cũng nói tiếp

-Ông Park....huhu bà Park ời chồng bà với con bà ăn hiếp con kìa.-tôi quay sang mẹ cầu cứu

-Chuyện gì chứ chuyện này ông Park với Je Bin nói đúng mà.-mẹ tôi cũng chẳng về phía tôi

-Hừ...đã thế con ăn thành heo luôn,bà Park cho con thêm đĩa nữa.-tôi hầm hừ nói

-Đây heo con.-mẹ tôi đưa đĩa mì cay vừa trêu

-Hừ heo dễ thương,heo đáng yêu.-tôi chu mỏ rồi cắn đầu ăn

-Ông Park,bà Park con đi học.-tôi vừa xỏ đôi giày vào chân vừa nói

-Heo đi học chiều về mua kem nha.-thằng em tôi căn dặn

-Không thích,Je Bin nói chị là heo ăn kem mập nữa thì sao?-tôi đánh lảng nói vu vơ

-Thôi mà trong tủ hết kem rồi chị mua cho em đi.-Je Bin làm mặt cún con

-Được rồi ông tướng đừng làm mặt đó với tôi.-tôi chịu thua khi thấy mặt cún con “thương không nổi” của nó

-Hura,thanh kiu nka heo.-nó quay 360 độ

-Thôi tôi đi học đây anh hai.

Tôi cười nói rồi dắt chiếc xe chạy đi,lúc muốn mưa thì không mưa,lúc có mưa thì không muốn,ông trời lúc nào cũng đối nghịch với tôi.Nhưng cũng chính sự đối nghịch đó tôi đã lạc mất người tôi yêu.“Quăng” đại chiếc xe vào bãi tôi quai chiếc cặp lên lớp.Bước vào lớp tôi tức đến xì khói.Chiếc bàn bị ghi bậy lên đó,về những thứ “tào lao” dạng như làm dơ là ý chính.Hơi bực tức trong người tôi đi lên lấy chiếc khăn lau lau nhẹ mọi thứ.Mặc cho những tiếng người thích thú xung quanh tôi lấy chiếc phone ra nghe cho thỏa thích.

-Hey,bạn yêu vào sớm thế,tướng đi trễ nữa chứ.-Soo Jin vỗ vai tôi châm chọc

-Thôi mình không dám đi trễ nữa đâu.-tôi gỡ chiếc phone ra nói

-Này sáng giờ bình yên chứ.-Ji Ki lo lắng hỏi

-Cũng bình thường chỉ là chiếc bàn mình mới bị ghi bậy.-tôi thần nhiên đáp

-Rồi mới bắt đầu thôi đó.-Ji Ki đáp như thể biết trước điều gì sắp đến

-Cậu có ý gì?-tôi nghi hoặc hỏi

-Như mình nói đấy.-Ji Ki đáp

-Không sao đâu còn có mình mà.-Soo Jin lên tiếng cười xua tan căng thẳng

-Ừ mình không sợ.-tôi quyết tâm

Rầm...cánh cửa lớp bị kéo mạnh ra,tôi hơi giật mình nhưng lấy lại bình tĩnh vì người bước vào chẳng ai khác ngoài bạn gái của cái tên Hyun Woo đáng ghét đó.

-Mày gan nhè dám vác mặt đi học nữa sao?-Hye Rim giọng khinh nói

-Đến trường để học chứ có gì đâu mà dám với không?-tôi bình thản đáp

-Mày đã bị cô lập trong trường này rồi,mày cũng biết hậu quả rồi.

-Hye Rim giọng cay độc nói

-Vậy cô làm gì tôi?Đánh tôi sao?Cô không có bản lĩnh đó đâu.-tôi đứng phắt dậy nghênh mặt

_Bốp

Một cú tát thứ hai do cô ta lại văng lên mặt tôi,hơi choạng váng tôi vịn vào thành ghế cho đứng vững

-Hừ...tát xong thì đến tôi.

_Bốp

Chẳng ngần ngại tôi tát cho Hye Rim một cái trả lại,tôi không thích đánh ai nhưng đừng ai đánh tôi hết,nếu không tôi sẽ không bỏ qua

-Mày chán sống rồi.-Hye Rim tức sôi máu sùng sục

-Vậy thì sao?Chẳng qua cô chỉ vì tên Hyun Woo thôi chứ gì?Đi mà bảo anh ta dạy lại cô đi,bạn gái mà đi lung tung tới ngày sinh sự.-tôi lạnh nhạt đáp

-Mày...-Hye Rim tức chẳng nói nên lời nếu không xử được thì dùng bạn vậy

-Ra tay đi.-Hye Rim ra lệnh cho mấy nhỏ đứng bên cạnh giữ lấy Ji Ki và Soo Jin

-Thả các bạn ấy ra,cô làm gì thế?-tôi hét lớn

-Mày đã bị anh Hyun Woo cô lập mà hai con nhỏ này vẫn chơi nên nó lãnh hậu quả thôi.-Hye Rim cười khẩy

-Bỏ hai cậu ấy,nếu không tôi không khách sao đâu?-tôi hăm dọa

-Mày làm gì tao?Anh Hyun Woo đã ra lệnh thì mày không chống nổi đâu,tốt nhất hãy quì xuống xin lỗi anh ấy nếu không hai nhỏ bạn của mày gặp rắc rối đó.-Hye Rim cười khinh

-Là anh ta kêu cô sao?-tôi cắn chặt môi cố nén cơn giận hỏi

-Phải thì sao?Dựa vào mày mà làm gì được anh ấy?Trường Yonsei này chẳng hợp với mày tốt nhất hãy cút đi.-Hye Rim cười khinh

Tay tôi nắm chặt thành nắm đấm,hắn ta đụng vào tôi được chứ tôi nhất quyết chẳng cho ai chạm vào Ji Ki và Soo Jin cả.Tên xấu xa tôi nhất định phải cho hắn ta bài học.

-Các người đợi tôi ở đây,nếu tôi quay lại mà hai cậu ấy có chuyện gì thì đừng trách tôi.-tôi hăm dọa

Tôi hăm hăm bước đi lên năm hai lớp một,cái lớp ôn thân đó học,kéo mạnh cửa tôi bước vào trước mặt hắn,có thể nói tôi muốn xé xác hắn ra thành trăm mảnh nếu có thể

-Là anh sai Hye Rim đến đánh hai bạn tôi?-tôi cố nén giận nhỏ giọng nói

-Phải đó,ai biểu hai nhỏ đó còn chơi với cô.-Hyun Woo thản nhiên đáp -Tên xấu xa,anh chết đi.

_Bốp

Chẳng do dự tôi nện hấn một đấm vào mặt vì tôi có học karate nên lực cũng mạnh làm hấn té xuống ghế

-Tôi cảm anh đụng vào bạn tôi,anh muốn làm gì Park Je Jae này cũng được nhưng mà bạn tôi nếu anh chạm vào thì tôi sẽ không bỏ qua.-tôi chỉ tay vào hấn nói

-Con nhỏ này mày muốn chết hả?-đưa con trai đứng bên cạnh hấn hét lên

-Phải đấy,chính các người ép tôi thôi.-tôi cũng hét lên

-Anh Hyun Woo anh không sao chứ?-đưa con trai đỡ hấn dậy nhưng hấn lạnh lùng gạt tay ra và tự đứng lên đối mặt với tôi

-Anh không có quyền đụng tới bạn tôi,nếu không tôi sẽ không đến đây đâu.-tôi đe dọa

-Cô nghĩ nhiều đây tôi sợ sao?Đối với những người như cô tôi chỉ cần búng tay một cái,cô có tin gia đình cô sụp đổ ngay không?-Hyun Woo nhếch mép cười nhạt

-Anh...anh...-tôi nói chẳng nên lời,theo như lời Ji Ki nói hấn ta có khả năng làm tên năm ba “chết tươi” huống chi là cô chứ

-Sao?Tôi gì?Tôi biết cô để ý tôi nên mới cố ý gây sự chú ý,nhưng xin lỗi cô chẳng hợp với tôi.-Hyun Woo cười giễu cợt

-Anh mơ à,tôi đối với anh chỉ có thù hận còn anh không có cửa với tôi đâu.-tôi vênh mặt tự đắc

-Hahaha....-cả đám người cười phá lên về châm chọc,chê giễu

-Các người cười gì?-tôi vừa tức vừa thẹn

-Cô đang mơ giữa ban ngày sao?Cô nghĩ sao mà anh Hyun Woo thích cô thế?Chị Hye Rim còn không lọt vào mắt anh ấy nữa huống chi là cô,hahaha.-đưa con trai kia chế giễu cười lên

-Anh...các người...tôi không biết,anh má động vào bạn tôi thì đừng trách tôi.-tôi tức giận quát

-Vậy tôi cũng nói cho biết,trong trường Yonsei này cô mà động phải tôi thì cô chết chắc còn hai đứa bạn của cô thì hãy cẩn thận khi chơi với cô.-Hyun Woo chỉ vào tôi lạnh như tiền nói

-Anh...anh...-tôi tức nói không thành lời

-Good luck.-Hyun Woo chỉ nói hai từ rồi nhếch mép cười bỏ đi

-Tên đó mới nói gì thế?Good luck sao?Ááááá....-sau vài giây chờ người tôi hét toáng lên

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhắc tên anh

Hầm hừ quay về lớp,tôi bước vào bàn mình cũng may hai nhỏ bạn không sao nếu không tôi chẳng buông tha cho ả Hye Rim đó.

-Bực thật.-tôi tặng nắm đấm vào bàn

-Có chuyện gì hả?-Ji Ki hỏi han

-Có phải tại bọn tớ không?-Soo Jin ái náy nói

-Không có chỉ là tên đó ngang còn hơn của nữa đó,vô lý thật.-tôi bực bội đáp

-Thấy chưa mình bảo mà đừng động vào Shin Hyun Woo của gia tộc họ Shin,vậy mà cậu cứ chạm vào.-Soo Jin nói

-Mình biết lỗi tại mình,tất cả tại mình bực thật,biết thế nghe lời mẹ vào trường Seo Yung được rồi.-tôi bắt đầu thấy hối hận khi cái mẹ đòi vào trường Yonsei này

-Haizz...không phải ai kia đòi vào đây để gặp lại anh Dong Hwa sao?-Ji Ki bắt đầu điệp khúc

-Cũng phải anh Dong Hwa cũng không gặp mấy năm rồi không biết dạo này khỏe không?-Soo Jin cũng hùa theo

-Này Lee Ji Ki,Jung Soo Jin,hai cậu chết với tớ bây giờ-tôi hăm he

-Có người thẹn quá hóa giận kìa.-Ji ki cười châm chọc

-Này cậu. .cậu im chưa hả?-tôi bắt đầu quạu

-Je Jae,Ji Ki chỉ giỡn thôi mà.-Soo Jin giải hòa

-Minh xin lỗi.-tôi xù giọng quả thật tôi không tài nào kìm chế bản thân mình khi nghe ba từ “Kang Dong Hwa” được

-Không mình phải xin lỗi mới đúng tại mình.-Ji Ki hồi lỗi nói

-Ừ mình hơi khó chịu,mình vào phòng y tế nha.-tôi cố nặn nụ cười rồi bước đi trước

-Chắc cậu ấy buồn lắm.-Soo Jin nhìn Ji Ki nói

-Ừm sao bấy nhiêu cũng không quên được.-Ji Ki thờ dàiZing Blog

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chơi anh

Tôi thất thui bước vào phòng y tế,tâm trạng tôi khá buồn đã thế trời lại đổ mưa nữa,môi con mưa tôi đều nhớ đến anh ấy,nhớ nụ cười,khuôn mặt,lời nói dịu dàng cứ chỉ âm áp,tất cả tôi đều nhớ hết.

-Cô ơi em hơi mệt cho em nằm một lát được không ạ?-tôi nhìn cô trực y tế nói

-Ừ em vào bên trong nằm nghỉ đi.-cô y tế mỉm cười đáp

-Dạ.-tôi đáp Vén nhẹ tấm màn che ngang,tôi hơi bất ngờ khi tên Shin Hyun Woo cũng nằm ngủ ngon lành ở đây.Tên xấu xa,tôi cho anh biết lễ độ.

-Cô cho mượn cây viết được không ạ?-tôi nhìn cô y tế hỏi

-Được nhưng em làm gì?-cô y tế thắc mắc

-Dạ em viết tí đồ.-tôi cười xuề xòa đáp

-Ừ,đây này.-cô y tế gạt đầu cả tin đưa cây viết cho tôi

-Keke tôi cho anh biết thế nào là xấu mà còn chảnh.-tôi cầm cây viết cười gian tà

-Cho anh chết này,chết này.-tôi vẽ loạn xạ lên mặt tên xấu xa này

-Cho anh chừa.-tôi cười đắc ý với sản phẩm nóng hổi mới ra lò của mình

Nhìn thành quả của mình tôi không khỏi nhin cười,cười đến lộn cả ruột lên,hai con mắt hấn bị tôi tô đen như con gấu trúc,má bên trái để chữ “tôi”,bên phải để chữ “điên” phía trên vẽ thêm hình con heo trông rất buồn cười.

-Hahaha. . .tức cười quá.-tôi cười điên cả người đến khi vỡ cả bụng ấy chứ.

-Cô ơi. . .cho em. . .xin viên thuốc hết cười đi.-tôi cố nén cười nói

-Hả?Sao cô không biết có thuốc đó thế?-cô y tế hơi dờ người hỏi

-Cô. . .cô tự vào xem đi.-tôi cười đến chảy cả nước mắt

Hơi thắc mắc cộng thêm tò mò,cô y tế bước vào chưa đầy năm giây tôi đã nghe tiếng cười vọng ra.

-Là. . .là em hả?-cô y tế cười nắc nẻ hỏi

-Dạ...tại anh ta cứ phá em.-tôi cười đáp

-Haha em làm cô cười vỡ bụng mất...lâu rồi không thấy ai làm thế với Hyun Woo.-cô y tế vẫn không ngưng cười

-Cô không la em sao?Dù gì anh ta cũng là chủ trường này mà.-tôi dè chừng hỏi

-Em yên tâm đi,cô từng là học sinh trường này,mới ra trường đã được vào đây làm giáo viên y tế,nấy trò quậy phá này cô cũng làm hoài.-cô y tế đáp

-Cô mới về sao?-tôi ngạc nhiên hỏi

-Ừ chắc cô hơn em có ba bốn tuổi chứ gì.-cô y tế đáp

-Cô còn trẻ thế?-tôi càng kinh ngạc thêm

-Suyt nhỏ thôi cô khai báo tuổi là hai mươi lăm rồi,giữ bí mật nha.-cô y tế ra về bí mật

-À ra thế.-tôi gật đầu hiểu rõ mọi chuyện

-Sau này kêu cô bằng chị được rồi,gọi bằng cô già lắm.-cô y tế nói

-Dạ.-tôi đáp

-Chị là Han Rae Ah,chào em.-cô y tế mỉm cười nói

-Em là Park Je Jae ạ,sau này mong cô giúp em nha.-tôi mỉm cười tinh nghịch

-Ok,sau này có gì cứ lại đây đi nhưng giờ mặt của Hyun Woo em định sao?-chị Rae Ah hơi chập chùng hỏi

-Hay cứ để cậu ta trang điểm một ngày đi ạ.-tôi cười đáp

-Ừ vậy em về lớp đi lát khi nào Hyun Woo tỉnh chị sẽ tìm cách để cậu ta biết.-chị Rae Ah mỉm cười dịu dàng

-Dạ vậy chào chị em về lớp.-tôi đáp rồi bước đi nhưng miệng thì cười toe toét,thù này cuối cùng cũng trả được,hahaha lại còn có thêm “người chị” nữa chứ

Quay vào lớp tôi cố nặn nụ cười cho Ji Ki và Soo Jin an tâm bởi lẽ tôi biết lúc đó mình đã rất quá đáng khi quát Ji Ki nhưng làm sao tôi có thể chịu nổi chứ,suốt bao năm qua tôi luôn chôn vùi nó mà.Sau một hồi lâu từ hướng phòng y tế tôi nghe một tiếng hét “thánh thót” của tên Hyun Woo

-CON NHỎ KIA.....

-Hahaha....-nghe thấy tôi không ngồi yên được mà phải cười,cười đến mức chảy ra cả nước mắt ấy chứ,chắc hẳn tức điên lên không biết lúc hẳn giận ra sao khi thấy mặt hắn được tôi “trang điểm” hẳn thích không?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tinh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đúng là kẻ thù

Ra về tôi đạp xe đi,nhưng luôn có cảm giác như thể có người theo dõi mình,ngó ngang ngó dọc chẳng thấy “bóng ma” nào nhưng tại sao tôi thấy khó chịu thế,có cảm giác như ai đó đi theo mình,chẳng lẽ là trộm hay là mấy tên đi “cưỡng hiếp” con gái.Nghĩ đến đây tôi liều mạng chạy,chạy hết mức có thể ấy chứ.

Nhưng tôi lại chực nhớ thằng em quý từ bảo tôi mua kem thế là đánh ghé vào tiệm kem mà mua “cả bao” dành cho tháng trời luôn.Chạy xe đi,tôi lại có cái cảm giác ấy,ai theo dõi tôi ư?Cũng đúng tôi xinh quá mà haha (~.~).Tấp xe vào nhà tôi lao ngay chạy vào,đóng cửa cái rầm,quăng đại “bao kem” vào tủ lạnh tôi chạy ngay lên phòng mặc cho mẹ tôi đang muốn hỏi tôi việc gì.

Trong khi đó ở bên ngoài nhà tôi,một tên áo đen sau khi thấy tôi vào nhà hẳn lấy điện thoại ra alo cho ai đó mà gọi là “cậu chủ”.

-Alo,cậu chủ tôi đã tìm ra nhà của cô ta rồi.-hắn nói

[...Tốt,cứ điều tra hết cho tôi,tất cả người trong nhà cô ta...]-một giọng nói lạnh lùng vang lên phía đầu dây bên kia

-Vâng tôi biết rồi ạ.-hắn kính cẩn đáp

[...Nhớ đừng để con nhỏ nhà quê đó phát hiện,nếu không đừng trách tôi...]-người đầu dây đe dọa rồi cúp máy ngang

-Không biết ai mà thiếu gia quan tâm thế nhỉ?-hắn tò mò khó hiểu

Sau khi chạy trốn cái kẻ “nặc danh” kia,tôi phóng nhanh lên phòng ngay,có lẽ chỉ là tôi tự nghĩ thế thôi không có gì đâu,chắc thế.Mưa bắt đầu rơi.Tôi ngược nhìn bên ngoài từng hạt từng hạt một rơi xuống,những lúc mưa thế này tôi nhớ đến “anh ấy”,ngày chúng tôi gặp cũng vào một ngày mưa như thế này.

-Em nhớ anh lắm Kang Dong Hwa.-tôi thầm nói

_Cốc....cốc....cốc

-Heo,bà Park kêu xuống ăn cơm kìa.-thằng em tôi đứng ngoài nói

-Ra ngay. Tôi đáp rồi quẹt đi vài giọt nước mắt trên khóe mắt,nở một nụ cười rồi mới bước ra

Ba mẹ và em tôi đều biết rõ những ngày mưa thế này tôi hay buồn nên lúc nào cũng cố chọc tôi vui và hay làm món canh rong biển mà tôi thích,bởi lẽ họ cũng biết anh Dong Hwa.

-Bà Park hôm nay làm canh rong biển con thích nhất sao?-tôi cười nói

-Bà Park thấy lâu rồi chưa làm canh rong biển nên hôm nay làm.-mẹ tôi đáp

-Có cả kimbap với cơm trộn nữa,yêu bà Park ghê.-tôi ngồi vào bàn nói

-Có cả kim chi củ cải nữa đó.-thằng em tôi phóng ra ngồi nói

-Ax....chị không hiểu mày sao lại thích ăn kim chi thế?-tôi trề môi

-Cái này em mới hỏi ấy,chị là người hàn lại nhưng lại không thích kim chi trong nhà chỉ có chị là thôi,nhiều lúc em nghĩ chị có phải con ruột của ba mẹ không nữa.-Je Bin thờ dãi đáp

-Haha...chị mày mà là con “ghê” thì mày là con nuôi đấy.-tôi cười trêu như không có gì vụ này tôi nghe nó nói riết quen luôn

-Cũng phải,bà mà là con ghê thì tôi là con nuôi,mà thôi mua kem chưa?-nó hỏi ngang

-Rồi anh hai em mua cả “tấn” ấy anh ăn cho cố vào rồi bị đau họng đừng la em.-tôi đáp

-Hồi đó tôi giờ em ăn cả bao mà có bị đau trong khi chị ăn mới có ba cây đã than lạnh cả người.-nó trả treo

-Ừ tao vậy đó thế thì đừng ai ăn kem nha.-tôi chống nạnh

-Thôi mà cô Park em đang rất muốn ăn đó.-nó nhìn tôi baby “vô số tội” -Hai đứa này giỡn hoài ăn đi món canh rong biển xong rồi nà.-mẹ tôi bung bát canh ra nói

-Vâng,mời bà Park,ông Park ăn cơm.-tôi và nó đồng thanh rồi “cắm đầu” ăn

-Dạo này làm ăn sao rồi mình?-mẹ tôi vừa ăn vừa hỏi ba tôi

-Cũng không khá là mấy,công ty dạo này không được thuận lợi.-ba tôi sầm nã nói

-Vậy mình tính sao?-mẹ tôi hỏi tiếp

-Không biết,nếu hợp tác với tập đoàn Dae Yeon thì tốt biết bao nhiêu.-ba tôi thờ dãi

“Tập đoàn Dae Yeon không phải của tên Shin Hyun Woo sao?Đáng ghét lúc nào cũng là hắn hết,ước gì được băm dằm hắn ra” tôi tức giận suy nghĩ trút vào món kimbap trên bàn

-Je Jae con bị sao vậy?-mẹ tôi hỏi -Không có chỉ là kimbap hơi cứng.-tôi nói đại

-Kimbap mà cứng sao?Con ầm đầu à.-mẹ tôi lo lắng hỏi

-Không có sao cả thôi ba mẹ ăn đi đừng lo cho con.-tôi cười xuề xòa đánh trống lảng

-Ừ.-ba tôi gặt đầu

Quả thật nhìn ba tôi dạo này tiêu tụy hẳn, chắc lý do là lúc này, tôi ước gì bây giờ có cây dao tôi sẽ xé hẳn làm trăm mảnh, hẳn tưởng công ty lớn thì ăn hiệp ba tôi sao, bắt công quá. Shin Hyun Woo anh chết với tôi. Trong khi đó Hyun Woo không ngừng ắc xì vì có ai nhắc ^^

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ji Ki, đợi đấy!

“...On the rainy days you come and find me

(Vào những ngày mưa, anh đến và tìm em)

Torturing me through the night

(Dằn vặt em suốt đêm dài)

When the rain starts to stop, you follow

(Khi mưa bắt đầu ngừng rơi, anh cũng dừng lại)

Slowly, little by little, you will stop as well

(Từ từ, từng chút một)...”

Tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi thì đang quần mình trong chăn mơ giấc mộng đẹp, khẽ nhắm mắt tôi quơ tay kiểm tìm cái điện thoại

-Alo...-tôi ngái ngủ nói

[...Heo lười thức chưa?...]-Ji Ki đầu dây bên kia hỏi

-Chưa, gọi gì sớm thế?

[...Tính rủ đi ăn, chưa thức thì thôi...]

-Ăn hả? Đợi mình mình thức liền.-tôi ngồi bật dậy

[...Thôi mấy người đang ngủ mà...]

-Có Soo Jin không?

[...Soo Jin không đi ăn được nên chỉ có mình với cậu...]

-Sao cậu ấy không đi.

[...Soo Jin nói đang giảm cân mà...]

-Ừ tớ đi liền nè ở đâu

[...Quán Soso nha...]

Tôi cúp máy rồi chạy nhanh vào phòng tắm cấp tốc vệ sinh cá nhân nhanh nhất có thể rồi vọt lẹ xuống nhà

-Bà Park con đi học.-tôi mang giày nói

-Không ăn sáng hả heo?-thằng Je Bin thấy lạ hỏi

-Chị đi ăn với bạn, ông Park bà Park con đi học.-tôi nói rồi phi nhanh

Tôi chạy nhanh đi đến quán Soso theo lời hẹn, tấp xe vào tôi vào quán ngó quanh mong tìm ra hai con bạn, nhưng sao tìm hoài không thấy.

-Hai nhỏ đó đâu rồi ta.-tôi lèm bèm

-Lâm nhằm gì thế?-một giọng nói lạnh còn hơn chữ lạnh vang lên

Thoáng giật mình tôi quay người lại.OMG mới sáng sớm đã bị âm binh ám rồi,má ơi sao mà xui thế

-Đến rồi ngồi đi.-Hyun Woo lạnh lùng nói rồi ngồi vào bàn

-Tôi đến tìm bạn chứ không phải anh?-tôi hằm hừ đáp

-Bạn cô dễ bảo thật nói gọi cô ra đây là kêu liền.-Hyun cười nhạt đáp

-Hả?-tôi cứng đờ người,chẳng lẽ Ji Ki gạt tôi sao?Không đâu

-Anh nói dối,làm sao Ji Ki lại gạt tôi chứ.-tôi cố chấp

-Vậy cô không tin cứ gọi cho bạn cô đi.-Hyun Woo nhếch mép cười

Tôi tức tốc lấy điện thoại ra alo cho Ji Ki nhưng đáp lại là tiếng nói khá quen “Số máy quý khách tạm thời không liên lạc được,xin vui lòng điện lại sau”.Tôi tức đến xì khói bạn bè mà dám nghe trai phản bạn

-Lee Ji Ki cậu sẽ chết với tớ.-tôi nghiêng răng nghiêng lợi

-Mau vào đây ngồi đi,nếu cô không muốn tôi làm hại hai đứa bạn của cô.

-Hyun Woo mất kiên nhẫn ra lệnh

-Dám ra lệnh cho tôi,anh chán sống rồi.-tôi làm bầm nếu không vì đang bị hấn khổng chế tôi đã nhào tới băm hấn ra lâu rồi

-Nói đi cái gì?-tôi ngồi vào bàn mà không ngừng lườm hấn

Zing Blog

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trao đổi

-Park Je Jae gia đình có bốn người,ba là Park Guk Beak làm giám đốc công ty Hyoki,mẹ là Choi Yu Geum làm nội trợ thỉnh thoảng có làm đồ handmade đi bán,em trai là Park Je Bin đang học lớp 9 trường Seoul.Tôi nói đúng không cô Park Je Jae?-Hyun Woo mỉm cười đắc ý khi liệt kê được cả “đồng họ” gia đình tôi ra

-Anh...anh cho người điều tra gia đình tôi?-tôi tức điên lên quát

-Phải thì sao?Cô làm gì tôi,tôi nói cho cô biết nếu ngoan nghe lời tôi,tôi sẽ không làm gì công ty ba cô còn nếu không thì đừng trách tôi.-Hyun Woo đe dọa

-Anh...anh...-tôi cố nén giận xuống,phải vì ba tôi vì mẹ và cả Je Bin nữa không được làm gì,phải cố nén xuống

-Anh nói đi muốn tôi làm gì?-tôi xù giọng

-Làm gì hả?Cô nói xem

-Xin lỗi chứ gì tôi làm được

-Như thế quá đơn giản cho cô rồi.-Hyun Woo cười gian

-Từ nay về sau cô phải nghe lời tôi và không cãi lại

-Mơ à.-tôi hét

-Được thôi để tôi xem hiện giờ thì ba cô đang rất cần hợp đồng của công ty tôi đấy.-Hyun Woo cầm chiếc điện thoại vu vơ nói

-Khoan,đợi tí.-tôi ngăn cản ý định đó

-Tôi cho cô năm giây một là đồng ý hay là không?

-1.....-Hyun Woo đếm

-2.....

-3.....

-4.....

-Tôi đồng ý.-tôi đành nuốt trôi dòng nước mắt chảy ngược vào trong,tức chết mà

-Coi như cô nghe lời.-Hyun Woo cười “mãn nguyện”

Thế là cuộc đời tôi âm u u ám hơn nữa bắt đầu từ đây,đáng ghét sao tôi luôn chịu thế chứ,áááaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đồ phản bội

Tôi dắt xe chạy vào trường tức tốc quăng vào bãi,tôi thề hôm nay phải “xử đẹp” Ji Ki,phản bạn nghe trai hả,chết với tôi

-Lee Ji Ki cậu chết chắc rồi.-tôi xắn tay áo lên rồi hăm hăm bước lên lớp

Kéo cánh cửa ra,Ji Ki đang ngồi nói chuyện cười nói với Soo Jin,tôi tức giận xông tới

-Lee Ji Ki cậu chết với tớ

-Je...Jae...cậu...cậu ăn vui không?-Ji Ki thấy tôi áp úng nói

-Vui,đương nhiên là vui rồi,nhờ cậu cả đấy.-tôi nén cục tức xuống nói

-Có chuyện gì sao?-Soo Jin hỏi

-Cậu có biết Ji Ki diện tở ra ăn sáng là để gặp tên Shin Hyun Woo đó không?Tớ tức điên lên ấy.-tôi bực dọc

-Ji Ki sao cậu làm thế,Je Jae ghét nhất tên đó mà.-Soo Jin cũng giận thay tôi

-Tại tớ có lí do mà,anh Hyun Woo nói là Je Jae hẹn anh ấy ăn sáng nhưng lại không có số nên nhờ mình.-Ji Ki nhìn tôi vô 'số' tội

-Trời ạ,như thế mà cậu cũng tin sao?Tớ lạy cậu luôn đó.-tôi bó tay hết nói với Ji Ki nhiều lúc cậu ấy tin người quá đáng thế

-Mình có biết đâu với lại nhìn anh Hyun Woo lúc đó trong rất thật lòng không giống nói dối.-Ji Ki lại bênh tên đó

-Ok mình thua cậu,cái gì cũng anh Hyun Woo,tớ lạy cậu sau này đừng tin tên đó nữa.-tôi bó tay

-Mình biết rồi,lát mua com cuộn cho chịu không?-Ji Ki cười lấy lòng

-Ừ gì chứ này mình ok liền.-tôi mỉm cười đáp

'Sao mình ngu thế tự nhiên lại làm chi bây giờ phải nghe lời hán,ááaaaaa tức chết,Shin Hyun Woo nhất định tôi sẽ trả thù' tôi vừa học vừa ngẫm nghĩ lại sự 'ngu ngốc' khi chấp nhận lời tên đó

_Rầm

-ÁÁÁÁÁaaaaa.....tức chết mà.-tôi đập bàn hét lớn

-Park Je Jae em làm gì thế?-cô giáo tức giận hỏi

-Hơ...em...em...-tôi ấp a ấp úng nói

-Em cái gì?Bài tôi giảng có vấn đề sao mà em tức chết?-cô giáo tức giận hỏi tiếp

-Dạ không,không có ạ,bài cô giảng rất đúng.-tôi lắc tay lia lịa

-Ngồi xuống đi lần sau mà vậy nữa thì đừng trách tôi.-cô giáo hăm he

-Dạ em sẽ không có lần sau đâu ạ.-tôi cười xuề xòa rồi ngồi xuống học tiếp

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Osin Park Je Jae

_Reng. . . reng. . . reng

Tiếng chuông báo giờ giải lao reo lên,tôi vẫn không tài nào ngồi xuống cục tức này được.Dọn dẹp tập sách vào tôi cùng Ji Ki và Soo Jin xuống canteen trường đánh chén cái đã,phải tôi cái gì chứ đói bụng tôi chịu không nổi,sở thích của tôi là ăn và uống (a men ăn như heo đúng rồi)

-Ăn gì nhỉ?-tôi đắm chiêu nhìn menu

-Tớ vẫn như cũ uống sữa thôi.-Soo Jin nói

-Biết rồi,Ji Ki ăn gì?-tôi hỏi -Uhm. . .kim chi.-Ji Ki đáp sau một lúc ngẫm nghĩ

-Ax. . .biết mình không thích kim chi mà cậu còn ăn,ghét.-tôi hờn giận

-Ồ cậu không thích nhưng mình thích.-Ji Ki ngây mặt đáp lại

-Hừ mình ăn tteokbokki (tok bok gi).-tôi chu mỏ đáp

-Ừ ăn đi mình đền cậu chuyện lúc nãy.-Ji Ki cười trừ đáp

-Ừ mình sẽ không khách sáo đâu.-tôi cười gian

-Di oi cho con một phần tteokbokki nhiều ớt càng cay càng tốt,một saundae và một ly sikye ngọt và lạnh cho cháu ạ.-tôi nhìn đi bán ở canteen nói

-Ăn gì như heo thế,tớ nhiều tiền lắm sao.-Ji Ki phản ánh

-Nhiều đây không thấm vào đâu cả.-tôi đáp

-Được rồi nếu không phải vì muốn đền tội cho cậu thì tớ đã bắt đầu tự mua rồi.-Ji Ki đáp

Bụng khay thức ăn lại bàn mà Soo Jin đã đợi sẵn,ngồi xuống chuẩn bị nhâm nhi phần ăn của mình thì cả canteen rộn ràng lên hẳn,không phải chứ ăn mà cũng bị ám nữa sao?

-Chúa phù hộ không phải là tên Shin Hyun Woo đó nếu không con sẽ ăn không ngon đâu,chúa phù hộ cho con.-tôi cảm nĩa mà không ngừng lạy cầu chúa

-Je Jae không phải mình anh Hyun Woo đâu còn có ai nữa đó.-Soo Jin lên tiếng

-Hả?Tên này còn dẫn theo ai hành hạ mình hà trời?-tôi càng thấy số mình khổ hơn nữa

-Park Je Jae mau qua đây cho tôi.-Hyun Woo ngồi bàn cạnh ra lệnh

-Ngồi yên là cách tốt nhất.-tôi thầm nói rồi cầm cúi ăn

-Park. . .Je. . .Jae..-Hyun Woo nhấn mạnh từng chữ một

-Má oi cứu con với,con chưa muốn chết,dù chết cũng muốn làm con ma no.-tôi càng gục xuống ăn hơn nữa

-PARK JE JAE.-Hyun Woo mất kiên nhẫn

-Lãi nhãi tồi ngày chỉ biết gọi tên mình,gọi nhiều vào rồi có ngày anh hết được gọi à,đáng ghét.-tôi chửi thảm đứng dậy đi lại phía anh

-Gi?-tôi cau có hỏi

-Kêu cô chơi thôi.-Hyun Woo cười đắc ý

-Anh....-tôi tức nghẹn cả họng tên này muốn tôi không ăn được đây mà

-Anh gì mà anh?Đi mua đồ ăn cho tôi.-Hyun Woo ra lệnh

-Anh là ai mà sai bảo tôi chứ.-tôi phản bác

-Haizzz...giờ này không biết thư kí Kim có ở công ty Hyoki không ta?-Hyun Woo cầm chiếc điện thoại quơ trước mặt tôi

-Tên đáng ghét,tôi thề băm dằm anh ra.-tôi nghiêng răng ken két hạ con tức xuống Zing Blog

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mơ hay thật?

-Mà khoan,mua cho bạn tôi với

-Mơ à,bạn anh muốn ăn thì tự mua đi,hử.-tôi trề môi đáp

-Haizz thư kí Kim lại có việc làm nữa rồi.-Hyun Woo thờ dài

-Ăn gì?-tôi tức giận hỏi

-Yoo Bo ăn gì kêu đi cô ta mua cho.-Hyun Woo quay qua nói với tên ngồi bên cạnh

-Gì cũng được.-Yoo Bo nhún vai

-Vậy hai phần com cuộn rong biển với hai ly Yulmu luôn.-Hyun Woo ra lệnh

-Ăn như heo.-tôi nói xéo rồi hăm hăm đi mua thức ăn cho anh

-Kiếm đâu ra “người hầu” thế,dễ sai thật.-Yoo Bo ngồi cạnh nói

-Lâu lâu có đồ chơi chơi thế mà.-Hyun Woo nhún vai nói

Trong khi đó tôi không ngừng chửi rủa,muốn băm dằm tên Hyun Woo đó ra trăm ngàn mảnh nếu có thể

-Đáng ghét,đáng chết,anh chết đi,đồ khó ưa,tôi thề không đội trời chung với anh,tôi cầu sống dờ chết dờ,ít nhất không được hạnh phúc sống cô độc tới già.-tôi vừa đội đi bán canteen đưa phần ăn thì nhân cơ hội rửa tên Hyun Woo đó

-Hai phần của cháu đây.-đi bán canteen đưa tôi hai phần ăn

-Nhiều vậy bác.-tôi âm ức hỏi vừa hao tiền vừa hao sức đúng là không sống yên mà

-Ba trăm won.-đi canteen nói

-Dạ đây.-tôi tiếc thương ba trăm won của mình,đâu phải tôi có nhiều tiền đâu chứ,mặc dù ba tôi là giám đốc nhưng keo như kẹo kéo ấy,mỗi tháng chỉ cho có hai nghìn năm trăm won thế mà còn mua cho hai tên ôn thần đó ăn nữa chứ

-Ăn đi rồi anh nghẹn chết luôn.-tôi bụng khay thức ăn tức giận nói thảm

Đặt hai phần ăn xuống tôi không ngừng lờm anh,từ lúc gặp Hyun Woo tôi không ngừng xui xẻo về tình thần: ngày nào cũng phải thất đức (tội rửa

anh), về tiền bạc: mất mấy trăm won. Suy ra tôi căm ghét tên HYUN WOO

- Ăn đi.-tôi hằm hừ nói

- Cảm ơn nha.-Hyun Woo trêu tức tôi

-Coi chừng nghẹn đó.-tôi tức giận nói

-Yên tâm tôi ăn rất chậm không nghẹn chết đâu.-Hyun Woo cười trêu tức tôi hơn nữa

-Xấu xa.-tôi ném hai chữ cho hắn rồi quay lại bàn mình

-Tức chết mà.-tôi hằm hừ nhìn Soo Jin và Ji Ki như tóe lửa

-Bình tĩnh,bình tĩnh đi.-Soo Jin nói

-Nếu là cậu thì cậu bình tĩnh được không hả?Tớ muốn băm hắn ra cho hả giận.-tôi tức tối hơn nữa

-Thôi thôi cứ coi như gặp xui một ngày đi.-Ji Ki xoa xoa tôi

-Xui còn đỡ đã thế còn mất toi ba trăm won nữa chứ,tức ghê mà.-tôi tức đến ứa máu

-Thôi cứ coi như cụng “cô hồn” ấy mà.-Soo Jin cười xuê xoa

-Ừ cứ coi như cụng cho tháng bảy luôn đi.-Ji Ki nói thêm

-Ừ,coi như vậy đi.-tôi ậm ừ

-Ăn tiếp đi,tính bỏ à.-Ji Ki đẩy qua chuyện khác

-Đương nhiên là ăn rồi sao lại bỏ chứ.-tôi nói liền cầm đầu ăn tiếp

_ Reng...reng...reng

Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao hết,tôi nhanh chóng bung khay thức ăn dọn đi,tôi không muốn lên lớp bây giờ chút nào cả,quyết định cuối cùng của tôi là xuống phòng y tế thăm chị Rae Ah.\"Tung tăng\" đi xuống phòng y tế,tôi đảo mắt khắp phòng chẳng thấy ai cả,chắc chị Rae Ah bận công chuyện rồi.Tôi đi đến hộp cứu thương nhìn \"nghiên cứu\" mấy lọ trong đó.Mãi mê nhìn tôi không hay có người vào

-Chị Rae Ah cho em miếng băng cá nhân đi.-giọng người nam nói

-À chị Rae Ah hiện không có ở đây.-tôi nói nhưng không quay đầu lại

-Vậy bạn cho tôi được không?-người đó hỏi

-Ừ để tôi lấy cho.

Tôi nói rồi lấy miếng băng cá nhân trong hộp cứu thương ra

Quay người lại nhìn người đó,tôi suýt ngã,chân tay tôi rụng rời cả lên,tôi không dám tin vào mắt mình nữa,khuôn mặt ánh mắt nụ cười ấy bao năm tôi ao ước mong gặp lại nay trước mặt tôi,là tôi mơ sao?Hay thật sự người này là.....

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gặp lại

-Là em sao Je Jae-người đó ngạc nhiên hỏi

-Anh...anh Dong...Hwa...sao...-tôi chột lết bấp nói không nên lời

-Là em thật à,lâu rồi không gặp.-anh Dong Hwa mỉm cười ấm áp nói

-Ừm,chào anh.-tôi cúi đầu nói

-Hai năm không gặp em khỏe không?-anh Dong Hwa hỏi han

-Dạ cũng khỏe,còn anh-tôi cười hỏi

-Anh cũng vậy,hai năm nay em sống tốt không?-anh Dong Hwa hỏi tiếp

-Cũng... bình thường.-tôi đáp,nói là bình thường nhưng quả thật hai năm qua tôi không “bình thường” chút nào cả,từ lúc anh bỏ tôi đi,tôi như con ngốc,cười nhiều hơn,khóc ít hơn,ăn nhiều hơn và độ “điên” nặng hơn nữa nhưng ai nói tôi điên tôi chấp nhận bởi chỉ có điên tôi mới quên đi những vết cắt đau trong tim tôi,nói quên đi anh ấy và sống tiếp

-Ừ,em...không có gì cả.-anh Dong Hwa định nói gì đó nhưng lại thôi

-Ừ.-tôi gật đầu

Bỗng dưng không khí im lặng hẳn,tôi với anh Dong Hwa chẳng nói gì thêm,có lẽ chẳng có gì nói cả,hai năm trước có lẽ chúng tôi là người yêu nhưng bây giờ chúng tôi là bạn hay nói đúng hơn là hai người xa lạ.

-Dong Hwa là em hả?Sao lại xuống đây?-chị Rae Ah đi vào hỏi

-À em xin băng cá nhân ấy mà.-Dong Hwa đáp

-Ừ,còn em Je Jae,em bị gì sao?-chị Rae Ah hỏi khi thấy tôi

-Dạ không có ạ,thôi em về lớp chào chị Rae Ah,chào anh Dong Hwa.-tôi nói rồi cúi chào hai người chạy nhanh đi,có lẽ tôi không thể tiếp tục nhìn anh ấy nữa,tôi đang cố quên anh ấy cố xóa anh ấy ra khỏi cuộc đời tôi,tôi không muốn gặp lại anh ấy nữa

-Dong Hwa,Dong Hwa,em đang nghĩ gì mà ngây ra thế?-chị Rae Ah gọi khi thấy Dong Hwa cứ đứng tần ngần

-À không có gì cả,cảm ơn chị.-Dong Hwa cười nói rồi cầm miếng băng cá nhân bỏ đi trước

-Chuyện gì thế nhỉ?Bọn trẻ giờ khó hiểu thật.-chị Rae Ah lắc đầu

Sau khi “chạy trốn” anh Dong Hwa,tôi ngồi xuống băng ghế gần đó,nước mắt chợt trào ra,tại sao lại để tôi gặp lại anh ấy chứ?Tôi đã từng hứa rằng sẽ không khóc vì anh ấy nữa,cũng sẽ không đau khi gặp lại anh nữa,hai năm trước tôi đã rất đau tưởng chừng hai năm sau sẽ hết nhưng giờ tôi mới nhận ra rằng không thể bởi tôi đã quá yêu anh

-Tại sao chứ?Minh không muốn chút nào cả.-tôi nói trong nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Anh là đồ phản bội

Hai năm trước

Tôi gặp anh lúc ấy trời mưa rất to,tôi thì không mang dù nên phải tạm trú mưa gần quán cà phê gần đó tình cờ anh cũng thế,anh cho tôi mượn áo che đỡ mưa chúng tôi dần quen với nhau,sau này mới biết được anh là con trai của tập đoàn Kang Seo cũng al2 công ty ba tôi đang hợp tác nên tôi cũng thường gặp anh dần cả hai có tình cảm và yêu nhau,ai cũng nói chúng tôi sau này có thể lấy nhau vì ai cũng thấy tôi và anh rất hạnh phúc,lúc ấy tôi thầm cảm ơn ông trời lúc ấy mưa nhưng cho đến một ngày

-Anh Dong Hwa,em hỏi thật anh cái này nha.-tôi nghiêm túc hỏi

-Ừ em hỏi đi.-anh Dong Hwa dịu dàng nói

-Hôm bữa em thấy anh đi cùng có gái nào đó còn cười nói vui vẻ nữa,là ai thế?-tôi hỏi

-À là bạn anh mà,sao thế em ghen hả?-anh Dong Hwa cười vẻ trêu chọc

-Em không ghen hay giận đâu,em hỏi thật,em nghe mấy chị học cùng nói chị ấy là người yêu của anh,có đúng không?-tôi nghiêm mặt hỏi

-Em tin sao?-anh Dong Hwa lại cười nói

-Sao anh cứ cười thế,anh có biết anh cười càng làm em khó chịu không,em cho rằng đó là sự thật đấy.-tôi bực dọc nói

-Ý em là sao?Em cho rằng đó là thật sao?-anh Dong Hwa hỏi

-Phải,cứ cho là thế,đó là thật đúng không?

-Je Jae,không phải từ đầu anh và em đã nói sẽ tin tưởng nhau tại sao bây giờ em lại nghi ngờ anh chứ?

-Nghi ngờ?Anh Dong Hwa,em không thể tin anh được bởi vì em đã thấy.....-tôi nói nhưng ngưng đoạn thật sự tôi không thể nói ra câu này

-Em thấy gì?-anh Dong Hwa ngờ vực hỏi

-Em thấy....anh và cô gái đó đã hôn nhau.-tôi nói

-Em thấy sao?

-Vậy đó là thật?Sao anh gạt em chứ?-tôi đánh anh tới tấp,nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt tôi

-Không như em nghĩ đâu,chỉ là hiểu nhầm thôi.-anh Dong Hwa vội giải thích

-Không như em nghĩ sao?Anh nói xem em nghĩ gì khi thấy bạn trai của mình ôm hôn cô gái khác được chứ,anh nói xem em sẽ thế nào hả?Anh có nghĩ cảm giác của em thế nào không?-tôi tức giận nói

-Anh thật sự không làm,em hiểu nhầm rồi chỉ là sự vô ý thôi.-anh Dong Hwa nói

-Chúng mình chia tay đi.-tôi mặt lạnh nói

-Em nói gì thế hả?-anh Dong Hwa hét lên

-Em biết rất rõ mình đang nói gì,trời sắp mưa rồi anh về đi.-tôi quay gót đi bước vào nhà

-Je Jae em khoan đi đã,nói cho anh biết đi,anh sẽ sửa mà đừng làm thế.-anh Dong Hwa đập cửa

-Xin lỗi anh,tôi đã hết cảm giác yêu anh rồi,anh hãy đến với cô ấy và sống hạnh phúc đi.-tôi ngồi dựa vào cửa vừa khóc vừa nói mong cho giọng mình không bị lạc đi

-Anh xin em mà Je Jae,anh không thể sống thiếu em được.-anh Dong Hwa vẫn cố chấp

-Nếu anh muốn tốt cho tôi thì anh hãy biến khỏi cuộc đời tôi đi,tôi xin anh đó.

-Anh sẽ không đi đâu cả,đến khi nào em mở cửa cho anh vào thì thôi

-Trời mưa rồi anh về đi

-Anh sẽ đứng đợi em dù mưa thế nào anh vẫn mãi đứng đây thôi.

-Vậy thì anh cứ đứng đi.-tôi tuyệt tình nói rồi bỏ đi lên phòng,ba tôi,mẹ tôi và cả thằng Je Bin cũng chứng kiến tất cả,họ chẳng biết làm thế nào dù gì đó là chuyện riêng của tôi

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Là hiểu lầm

-Minh lên xem con bé sao rồi đi.-ba tôi nói

-Ừ.-mẹ tôi gạt đầu rồi bước lên lầu

-Hức...hức.-tiếng khóc cùng tiếng nấc của tôi vang vọng ra tới tận cửa

Mẹ tôi nhẹ mở cửa vào,thấy con gái mình đau khổ bà cũng sung sướng gì chứ,tim bà co thắt lại đáng lẽ lúc đầu bà không nên cho con mình quen Dong

Hwa chỉ tại muốn công ty kinh doanh tốt nên mới đem con mình ra, nghĩ lại bà thật xấu xa mà

-Con nín đi.-mẹ tôi vỗ về

Như có điểm tựa tôi dựa vào lòng mẹ ngay, khóc òa lện như đứa con nít mới bị la rầy oan ức

-Mẹ xin lỗi con.-mẹ tôi xoa đầu tôi nói

-Mẹ không có lỗi đáng ra con không nên cố chấp cho rằng con và anh ấy có thể yêu nha, là con sai mẹ à.-tôi khóc nức nở nói

-Không sao cả,mọi chuyện sẽ qua thôi,con mẹ kiên cường lắm mà.

-Ừm con sẽ ổn,con là Park Je Jae là con của ba của mẹ mà.

Suốt bốn tiếng đồng hồ anh vẫn đứng dưới trời mưa đó nhìn lên phòng tôi,mặc dù nói tôi rất muốn anh đi ngay biến khỏi mắt tôi nhưng khi thấy anh đứng dưới mưa khuôn mặt ướt sũng cầu mong tôi mở cửa thì tim tôi lại quặng lại,là tôi đã quá mềm lòng sao?

-Tại sao anh lì thế?-tôi khẽ trách lấy tay cầm chiếc điện thoại lên

[...Alo em tha thứ cho anh rồi hả?...]-giọng anh Dong Hwa run lên nhưng cảm xúc là rất vui

-Anh về đi đứng đó vô ích thôi,tôi đã nói rõ lắm rồi.-tôi lạnh lùng nói

[...Je Jae anh xin em,anh thật sự sai rồi,anh làm gì em mới chịu tha cho anh đây...]

-Nếu anh muốn tôi tha cho anh thì hãy biến khỏi đây ngay.-tôi nói rồi cúp máy ngay

Vén nhẹ tấm rèm cửa ra,anh nhìn lên cửa sổ phòng tôi,tôi không thể định dạng được đâu là nước mưa đâu là nước mắt trên khuôn mặt anh,tại sao phải làm cả hai tồn tại anh mới chịu chứ.Mãi mấy tiếng sau tôi mới thấy bác tài xế cầm dù “lôi kéo” anh vào xe anh mới về nhà.Khẽ run lên vì sợ,từ nay cuộc sống tôi sẽ vắng anh thì sẽ thế nào liệu tôi có còn mạnh mẽ không?

“Sorry if the rain stops, I stop

He has broken my heart

If you love me please do not attempt to use

If you love me, do not bind them

I do not own him

I also have my own feelings

Perhaps the best way apart his game”

Tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên từng đợt,quẹt đi vài giọt nước mắt lăn trên gò má,tôi thấy là số của Soo Jin,hoi chấp chừng tôi mới bắt máy

-Alo.

[...Je Jae hả?Cậu với anh Dong Hwa sao rồi...]-Soo Jin hỏi hã nói

-Minh chia tay rồi.-tôi đáp

[...Cái gì?Sao cậu làm vậy,anh ấy có làm gì sai đâu...]-Soo Jin trách tôi

-Cậu không biết đâu.

[...Sao lại không biết chứ?Minh đã điều tra giúp cậu rồi cái cô gái đó là Goo Min yêu thâm anh Dong Hwa bốn năm,ngày hôm đó nhân cơ hội anh Dong Hwa đang ngủ nên cô ta lên hôn ai ngờ anh ấy tỉnh rồi cậu vô tình thấy,cậu đã hiểu nhầm rồi...]-Soo Jin vội nói

_Bóp

Tôi làm rơi chiếc điện thoại trên tay,đó là thật sao?Tôi đã hiểu nhầm anh ấy sao,không thể thế được

[...Alo,Je Jae cậu còn đó không?...]

Tôi nhặt chiếc điện thoại lên lấy tay che miệng mong tiếng khóc không vang ra,là tôi sai rồi,đáng lẽ tôi phải tin anh ấy.

-Soo Jin ơi mình sai rồi,mình sai thật rồi.-tôi ghen ngào nói

[...Con ngốc mau tìm anh ấy giải thích đi...]

-Ừ mình biết rồi.-tôi nói rồi cúp máy chạy nhanh xuống nhà

-Con đi đâu đó?-mẹ tôi hỏi khi thấy tôi hối hả chạy

-Con tìm anh Dong Hwa mẹ à,con đã hiểu nhầm anh ấy.-tôi vội nói

-Nhưng trời đang mưa với lại lúc này mẹ thấy con hơi nóng đó.-mẹ tôi lo lắng nói

-Không sao,nếu con không đuổi theo anh ấy thì sẽ muộn mất.-tôi nói rồi phi nhanh ra

-Dong Hwa chờ em.-tôi vừa chạy dưới mưa vừa nói

Nhưng trời thay tôi chưa chạy tới nhà anh thì đã yếu sức,có lẽ đúng như mẹ nói tôi đang sốt nay dầm mưa chắc nặng hơn nhưng tôi không thể từ bỏ lúc này được,cố gắng chạy tôi dần ngã người xuống đường,đầu tôi đau buốt,hơi thở tôi yếu dần,tại sao tôi lại bệnh ngay lúc này chứ,tôi không muốn

-Je Jae con không sao chứ?-ba tôi đến bên tôi lo lắng nói

-Ba...ba,con...muốn gặp anh Dong Hwa.-tôi thờ dốc nói

-Ba chở con đến bệnh viện.-ba bế tôi lên

-Không...con muốn gặp...anh Dong Hwa.-tôi ngoan cố rồi chìm dần vào giấc ngủ say

Ánh nắng chen vào khung cửa sổ làm tôi không khỏi nheo mắt,từ từ mở đôi mắt nặng trĩu,tôi thấy mình nằm trong căn phòng trắng xóa,mùi thuốc với dây nhợ trên người tôi tôi đoán đây hẳn là bệnh viện.Nhưng sao tôi lại ở đây? Còn anh Dong Hwa nữa,tôi đã xin lỗi anh ấy chưa?Đầu tôi đau buốt chẳng biết rõ gì?

Cánh cửa bật tung ra,mẹ và ba tôi bước vào,thấy tôi tỉnh họ vui mừng rạng rỡ lắm,tôi gắng hỏi dữ lắm họ mới nói cho tôi biết là tôi đã hôn mê ba ngày,anh Dong Hwa đã dọn đi đến trường Yonsei học,tôi đã khóc khóc rất nhiều,là tôi đã sai,đã sai khi không tin anh ấy,tôi đã sai thật rồi.Cũng từ đó tôi mới “tập” sống không có anh ấy,cười,nói,ăn nhiều hơn và “điên điên khùng khùng” cũng tăng nhưng có lẽ thế tốt hơn,và đó cũng là lí do tôi muốn vào trường Yonsei.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bắt gặp cặp đôi

Kết thúc quá khứ đau buồn,tôi quẹt đi những giọt nước mắt lăn dài trên má,tôi đã hứa không khóc nữa,phải,lúc đó tôi đã làm lỗi với anh ấy thì lấy tư cách gì mà trách anh rồi bỏ tôi chứ,tôi là đứa ích kỉ chính tay tôi đã buông anh ấy vậy mà giờ muốn níu kéo.

-Ê con nhỏ kia sao ở đây thế?-Hyun Woo ở đâu xuất hiện lạnh lùng nói

-Kệ tôi liên quan gì tới anh.-tôi đáp

-Ăn gì gan thể dám ăn nói với tôi vậy sao?-anh hăm he

-Thì sao?Tôi đang bức đẩy đừng chọc tôi nha.-tôi hét

-Thế thì sao hả,tôi cứ thích đấy.-Hyun Woo cười khẩy nói

-Tên xấu xa.-tôi lườm rồi quay phắt người đi

-Nếu cô muốn công ty ba cô sụp đổ thì cứ bước đi.-Hyun Woo đe dọa

-Anh muốn gì?-tôi nén cơn giận nói

-Ngồi xuống.-Hyun Woo ra lệnh chỉ vào chiếc ghế

Tôi không nói gì chỉ lặng lẽ nghe theo,chi vì công ty ba tôi thôi.Hyun Woo chỉ đợi tôi ngồi xuống đã nằm xuống đùi tôi,hơi bất ngờ tôi hét

-Này anh làm gì thế?

-Yên nào.-Hyun Woo nhắm tịt mắt nói

-Biến thái.-tôi chửi nhỏ trong miệng

Mà nhìn kĩ mới thấy tên này cũng đẹp đấy chứ,hàng lông mi cong cao vút,đôi môi đỏ mọng khuôn mặt rất ư điển trai,nếu so sánh hẳn với anh Dong Hwa thì chưa biết ai thắng thua.

-Nè,nè.-tôi kêu nhẹ hẳn nhưng đáp lại chỉ là im lặng

-Chẳng lẽ hẳn ngủ rồi sao?

Tôi thắc mắc nhìn thì thấy hẳn đã ngủ tự lúc nào đúng là tôi thấy mình càng ngày càng giống “ôsin” của hẳn mà,hắn bảo gì là nghe theo,đáng ghét.Gió hiu hiu thổi làm tôi buồn ngủ thêm nữa,khẽ nhắm mắt tận hưởng mùi thơm của gió của hoa lá xung quanh tôi thiếp đi lúc nào không hay.Khi tỉnh lại tôi không thấy Hyun Woo đâu nữa,tìm kiếm xung quanh chẳng thấy bóng của hẳn hướng chỉ là người.

-Chắc hẳn đi rồi.-tôi thở dài

-Đi đâu cô đó,nè uống đi.-Hyun Woo đi đến quầy cho tôi hộp sữa

-Ồ đâu thế?

-Mua đó,uống đi

-Cảm ơn.-tôi cầm hộp sữa lên tu một hơi

-Cô chưa được ăn hay sao mà uống thế?

-Ngon mà.-tôi thần nhiên đáp

-Nhìn kia lem ra miệng như con mèo ấy.-Hyun Woo chỉ mặt tôi

-Hả,ở đâu??.-tôi sờ mặt mình

-Không phải ở đây nè.-Hyun Woo kê tay lau giùm tôi sữa dính trên mặt

Khẽ ngược nhìn bắt chợt cả hai chạm mặt nhau khoảng cách rất gần có thể cảm nhận được hơi thở của nhau,tôi cố kìm nén sự ngượng ngịu trong mình

-Gì thế?-Hyun Woo thấy tôi lạ hỏi

-Có gì đâu.-tôi đáp

-Còn nói không có gì,mặt cô đỏ gất kia,sốt hả?-Hyun Woo hỏi han

-Sao hôm nay anh lạ thế,tự nhiên quan tâm đến tôi.-tôi không khỏi thắc mắc hỏi

-Thì thích thôi.-Hyun Woo nhún vai ngồi kế tôi

-Ừ.

Trong lúc vô tình tôi và Hyun Woo bắt gặp cặp nam nữ nào đó đang nói chuyện \"yêu đương\" với nhau còn trong rất quen nữa.Sau một hồi nhìn kĩ tôi nhận ra cô gái đó là Soo Jin còn chàng trai là bạn của anh Yoo Bo

-Là Soo Jin kia.-tôi nói

-Suyt im nghe nào.-Hyun Woo ra ám hiệu kéo tôi lại gần nghe cuộc đối thoại

-Anh Yoo Bo...em thích anh...làm bạn trai em nha-Soo Jin cúi đầu nói

-Anh cũng thích em,vậy mình quen nhau nha.-Yoo Bo đáp

-Thật sao?-Soo Jin ngạc nhiên hỏi

-Thật.

-Vậy thì hay quá,nhưng em muốn giữ bí mật

-Ừ tạm thời cứ tìm hiểu nhau rồi sau này hã nói cho mọi người biết.

-Dạ.

-Con nhỏ này quen bạn trai cũng không nói cho mình.-tôi thầm tức

-Yoo Bo cũng đâu có nói cho tôi biết.-Hyun Woo đáp lại

-Cái đó khác tôi với Soo Jin là bạn mấy chục năm mà.-tôi cãi

-Thì tôi với Yoo Bo cũng vậy-Hyun Woo cũng chịu thua nói

-Hừ cái anh tôi hao hơi lắm,tôi tự đi hỏi Soo Jin.

-Me too.

Nói rồi tôi và Hyun Woo chia nhau làm hai ngã,hắn đi điều tra Yoo Bo còn tôi thì kiểm thông tin từ Soo Jin

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Quán bar thẳng tiến

Quay trở về lớp học,tôi cười ngay lấy lòng Soo Jin,phải điều tra thông tin từ Soo Jin mới được.

-Này.-tôi khều Soo Jin

-Chuyện gì vậy?-Soo Jin quay xuống hỏi

-Thì có chuyện mà,lúc nãy thấy rồi nhá.-tôi cười nói

-Thấy...thấy gì chứ?-Soo Jin chợt dạ hỏi

-Thì thấy chứ sao,lúc nãy cậu ma ranh lắm nha.-tôi cười gian nói

-Cậu...cậu thấy hả?-Soo Jin kinh ngạc khi tôi biết “bí mật” của mình

-Cậu đó bạn bè mà không nói gì hết.-tôi trách

-Tại mình muốn giữ bí mật thôi.-Soo Jin hối lỗi nói

-Không sao,chuyện này mình sẽ giữ bí mật,chỉ cho Ji Ki biết thêm thôi.-tôi nháy mắt nói

-Gi gì có mình thế?-Ji Ki nghe ai nói tên mình quay qua hỏi tôi

-Thì Soo Jin nè quen anh Yoo Bo mà không nói cho tị mình biết?-tôi nói

-Thật sao?-Ji Ki ngạc nhiên hỏi

-Thật,100% luôn.-tôi gật đầu

-Soo Jin cậu cũng ranh lắm nha,không nói gì hết.-Ji Ki nói

-Ừ thì xin lỗi,hôm nay mình bao chiều đi bar Fairy nha-Soo Jin lấy lòng

-Vậy đi,một chiều nha.-tôi mắt sáng rỡ nói,không gì bằng đi chơi hết

-Cậu dễ dụ thế.-Ji Ki “bái phục tôi”

-Có sao,mình được đi chơi là ok.-tôi tình bơ đáp

-Ừ thì cậu chỉ thể thôi.

Soo Jin cười nói rồi cả đám “giải tán” quay lên tiếp tục buổi học. Còn Hyun Woo cũng “tra tấn” Yoo Bo xong xuôi, anh chàng Yoo Bo này dễ dụ ghê Hyun Woo chỉ nói bóng mây trời đất cũng khai hết tron luân, thành ra Hyun Woo ép Soo Bo cũng phải bao một châu đi bar.

Sau khi tan học, tôi chạy xe nhanh về nhà để thay đồ đi bar chơi, phải diện chứ, hồi đó tôi thường xuyên lui tới nơi đó, tuy ồn ào nhưng sẽ giúp tôi khoay khóa hơn, đặc biệt là thiếu anh Dong Hwa. Diện xong bộ đồ tôi chạy nhanh xuống nhà xin ba tôi vài ngàn won để đi chơi rồi đi ra thấy Ji Ki và Soo Jin đã đứng đợi sẵn

-Hey, hôm nay Je Jae nhà ta đẹp dữ bây. -Ji Ki chọc tôi

-Thôi đi cô nương, chọc hoài hơi tôi quỳnh á. -tôi hăm he

-Thôi lẹ đi, tớ đợi lâu rồi nha. -Soo Jin giục

-Ừ cũng từ từ, hôm nay kiếm đâu ra chiếc xe này vậy. -tôi hỏi khi thấy chiếc xe Porsche mui trần nằm một đồng

-Thì của ba tớ chứ ài, mình năn nỉ lắm ông mới cho chạy đó. -Soo Jin đáp

-Ừ ba cậu siêu ha. -tôi đưa ngón tay trái lên

-Thôi đi đứng đó mà chiêm ngưỡng hoài lên lẹ đi. -Soo Jin hỏi

Tôi và Ji Ki cười xuề xòa rồi nhanh chóng “leo” vào ngồi. Chiếc xe từ từ lăn bánh, một hồi lâu dừng trước quán bar Fairy, từ xe ba cô gái bước ra, một với mái tóc búi cao bộ đồ ống phía dưới xòe ra trông thật cao quý và chẳng ai ngoài Soo Jin. Cô gái thứ hai là Ji Ki với mái tóc bím để qua một bên, một phần tóc nhỏ che bớt khuôn mặt của cô, chiếc váy ren thắt chiếc nơ trắng ngang eo tôn lên vẻ đẹp kiều kì. Còn tôi thì trong bộ váy vai trễ màu tím đậm, mái tóc xoắn thả dài ra tay tôi cầm chiếc bóp tím cùng màu thể hiện nét nữ tính. Cả ba bước vào mọi ánh nhìn đều chăm chú ngược theo nhìn, chọn một một bàn cả ba ngồi xuống

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bị anh ăn đậu hũ

-Uống gì? -Soo Jin hỏi

-Mình thì Whisky. -tôi đáp

-Cho mình Rhum. -Ji Ki đáp

-Ok vậy cho tôi một Whisky, một Rhum và một cocktail. -Soo Jin nói với phục vụ, anh nhanh chóng gật đầu đáp

-Vâng sẽ có ngay

-Coi như mình đền tội rồi nha. -Soo Jin nói

-Ừ, biết mà. -Ji Ki gật đầu nói

-Nhảy không? -Soo Jin đề nghị

-Hôm nay cho mình xin ngồi đây thôi, nhảy hết nổi rồi. -tôi lắc đầu

-Sao thế? -Ji Ki mắt húng hời

-Mình... mới gặp lại anh Dong Hwa. -tôi lắc ly Whisky trên tay đáp

-Hà? -cả hai đồng thanh hỏi

-Có gì chứ, mình đoán sẽ thế mà. -tôi cười gượng rồi đưa ly Whisky vào miệng, vị đắng đắng chan chất rồi cay xè tan trong miệng tôi mang cho tôi một hương vị mới vô cùng thích thú

-Ừ đừng buồn nữa sẽ ổn mà.-Soo Jin an ủi

-Ừ các cậu nhảy đi khi nào ổn tớ sẽ nhảy.-tôi gật đầu

-Ừm

Nói rồi Ji Ki và Soo Jin hòa nhập vào điệu nhảy,tôi chỉ ngược nhìn đưa ánh mắt xa xăm vào nơi nào đó,suy nghĩ trong tôi rối bời cả lên,là tôi ảo tưởng hay sao mà nghĩ anh ấy có thể chấp nhận tôi lần nữa.Ánh mắt tôi chột sững lại khi thấy tên đáng ghét đó cũng ở đây,không những thế bên cạnh còn có ba bốn cô gái vây lấy,tên Yoo Bo ngồi bên cạnh chẳng nói gì.Hình như thấy ai nhìn mình Hyun Woo quét ánh mắt khắp nơi,thấy tôi nhìn chăm chú hẳn cũng nhìn và cả hai đầu “mắt”.

Tôi chẳng ngừng lờm hẩn,tên đáng ghét sao tôi luôn gặp hẩn chứ.Hyun Woo ngoác tay về phía tôi,tôi thì ngó ngang ngó dọc xem hẩn nhìn ai một hơi mới phát giác thì ra hẩn gọi tôi.Tôi lắc tay từ chối nhưng hẩn quơ chiếc điện thoại ra,ám chỉ hăm dọa tôi mà.Tôi thua cuộc,bước xuống ghé tôi “lê lét” lại bàn hẩn,không mấy vui lòng

-Gi?

-Ngồi xuống đi.-Hyun Woo chỉ chỗ bên cạnh mình

-Có người kia,tôi không muốn làm kì đà.-tôi đáp

Hẩn kêu cô gái bên mình đi,còn nguyên một chỗ trống nhường cho tôi,tôi ứa cả máu,có ai mà dễ sai dễ bảo như tôi không chứ.Tôi tức giận bước vào chỗ gần hẩn ngồi xuống,đáng ghét sao tôi luôn chịu chứ

-Yoo Bo bạn gái cậu bên kia kia đi đi.-Hyun Woo xua Yoo Bo đi

-Ừ mình biết rồi khỏi nói.-Yoo Bo hiểu chuyện nói rồi nhanh chóng lướt qua đám đông đi đến chỗ Soo Jin

-Có gì không?-tôi hỏi

-Đã nói cứ ngồi yên mà.-hẩn quạu

-Này tôi chưa quạu mắc gì anh đã quạu chứ.-tôi cũng cáu

-Nếu cô là tôi có quạu không,bảo im thì cứ im đi nói quai

-Thì tôi cũng vui khi ngồi gần anh chắc.

-Muốn chết sao?

-Ừ tôi đang muốn chết đây thì sao?-đang nóng tôi nói luôn khỏi suy nghĩ

-Là cô nói đó.

-Ừ

Tôi gật đầu cầm ly rượu vang trên bàn uống cái một hơi,đang chán uống cho đỡ buồn ==

-Áááááa.....um...um...

Tôi hét toáng lên khi Hyun Woo vòng tay ngang eo tôi kéo tôi gần hẩn,khoảnh khắc như ngưng đọng hẳn khi hẩn chiếm lấy bờ môi mềm mại của tôi,tôi phản kháng quyết liệt,nói chung là đánh,đá,đập tôi dùng hết nhưng hẩn vẫn ngoan cố không buông.Hyun Woo tách đôi môi tôi ra đưa lưỡi mình vào trong sục soạng “khám phá vùng đất mới”,vị rượu hòa cùng vị dịch tạo hương vị mới làm Hyun Woo càng hôn tôi mãnh liệt hơn nữa.Không còn cách tôi cắn môi hẩn đến rỉ máu để thoát thân

-Tên xấu xa.-tôi đứng phắt dậy hét trong cơn căm phẫn

-Chính cô ép tôi thôi.-Hyun Woo lấy tay quệt máu trên môi mình bình thản đáp

-Tôi ghét anh,hận anh,căm thù anh suốt đời.-tôi la lên

-Cứ việc tôi không quan tâm.-Hyun Woo thản nhiên cầm ly Gin nhâm nhi nói

-Anh đê tiện.-tức quá tôi chửi luôn

-Thế thì sao?Ngồi xuống.-Hyun Woo ra lệnh

-Không bao giờ

-Thế cứ bỏ mặc ba cô đi.-Hyun Woo thờ dãi

-Anh....-tôi tức đến ói máu,trời ơi tôi thù ông sao lại cho tôi gặp tên này chứ(ông trời bảo:“Tao giết mày chết cái gì cũng đổ cho tao”)

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Anh là anh Dong Hwa???

Ngoan ngoan ngồi xuống mà tôi không ngừng điệp khúc lờm hẩn,nếu có thể dùng ánh mắt giết người tôi thề người tôi giết đầu tiên là tên Hyun Woo này.

-Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt nếu cô muốn công ty ba cô sụp đổ.-Hyun Woo cảnh cáo

Tôi đành ngừng cái điệp khúc “giết người bằng ánh mắt”,hết cách ngồi uống rượu cho đỡ buồn.Năm ly Gin lần lượt tôi uống hết vào bụng,vì tửu lượng kém nên con say bắt đầu ập tới,đầu tôi choáng váng không định dạng được đâu là đâu và thứ duy nhất tôi thấy chỉ là hình ảnh anh Dong Hwa đang mỉm cười ấm áp với tôi

-Anh...Dong Hwa....Dong...Hwa.-trong con say tôi vẫn gọi tên Dong Hwa

-Nè,nhỏ kia.-Hyun Woo lay người tôi

-Anh Dong Hwa....em đau lắm...hức...hức...-tôi nói nước mắt chọt tuôn trào khi thấy người trước mắt mình là anh Dong Hwa

-Cô say rồi,để tôi đưa về.-Hyun Woo đứng dậy đỡ tôi

-Em không muốn về....anh Dong Hwa...em xin lỗi vì làm anh đau....em xin lỗi.-tôi gạt tay hẩn ra khỏi tôi

-Về thôi cô say rồi.-Hyun Woo lại dìu tôi

-Đã nói em không muốn mà...tôi tức giận hét làm ai ai cũng nhìn chúng tôi chăm chăm. Soo Jin, Ji Ki và Yoo Bo chạy ngay đến, không biết chuyện gì nhưng khá là không ổn

-Chuyện gì vậy?-Soo Jin hỏi -Soo Jin đó hả,mình chưa muốn về đâu...mình muốn ở lại với anh Dong Hwa.-tôi say mềm đáp

-Con nhỏ này say thế mà chưa chịu về,đi nào tớ dẫn cậu về nha.-Ji Ki nói -Mình không muốn.-tôi phản ánh

-Thôi ngoan đi.-Soo Jin lấy lòng

-Không,mình muốn anh Dong Hwa....anh ấy đang ở đây mà.-tôi níu tay Hyun Woo và khẳng khái cho rằng tên này là anh Dong Hwa

-Này,cậu giả làm tên Dong Hwa gì đó dẫn Je Jae về giùm tớ đi,ở đây thêm có nước kiếm hồ chui vào.-Yoo Bo quay sang nài nỉ Hyun Woo

-Muốn thì tự đi kiếm tên Dong Hwa gì đó đi.-Hyun Woo cau có

-Giờ này mà anh còn giận được sao,nếu như muốn Je Jae ở đây la hét thì cứ việc.-Soo Jin bực tức nói

-Phải đó coi như anh giúp chúng tôi đi.-Ji Ki phụ họa thêm

-Các người....-Hyun Woo nói không nên lời,một mình anh sao cãi lại ba cái miệng chứ

-Je Jae.-Hyun Woo khều tôi

-Anh là Dong Hwa đây,anh đưa em về chịu không?-Hyun Woo nói -Dong Hwa....là anh sao?-tôi hỏi

-Ừ là anh đây,ngoan anh đưa về chịu không?-Hyun Woo dịu dàng nói

-Chịu...anh Dong Hwa đừng xa em nha. -Ừ nào đi thôi.-Hyun Woo khụy một chân xuống công tôi lên trên lưng

-Tớ đi trước nha.-Hyun Woo nói với ba người kia

-Nhà cậu ấy ở...

-Không cần tôi biết rồi.-Hyun Woo cắt ngang lời Soo Jin rồi bỏ đi

-Sao anh biết chứ?-Soo Jin thắc mắc hỏi

Hyun Woo công tôi đi vào gara lấy xe,hắn đặt tôi nằm ở hàng ghế sau,rồi mình “leo” lên chạy xe đi.

-Dong Hwa.....Dong..Hwa.-tôi vẫn cứ gọi tên anh Dong Hwa

-Sao lại là Dong Hwa chứ?Đến khi nào em mới chấp nhận tôi đây Je Jae.-Hyun Woo vừa lái xe vừa nói,anh cũng buồn lắm khi người anh trót yêu lại gọi tên người khác,lúc đầu chỉ muốn giỡn trên cô thôi ai ngờ yêu thật,haizz đúng là không nên giỡn

-Dong Hwa....em khó chịu lắm...em...ợe...ợe

-Ááááááá.....cô làm gì thế?-Hyun Woo hét lên khi tôi ói lên chiếc xe của hắn,hắn tấp ngay vào lề

-Em...muốn ói...-tôi khó chịu nói

-Đi xuống nhanh,ói lên nữa tôi giết cô chết.-Hyun Woo đỡ tôi ra

-Oẹ...ợe...-chưa kịp tôi đã ói lên người Hyun Woo

-Áááááá má ối.....-Hyun Woo hét thất thanh

-Hihi....-tôi cười như con ngốc

-Còn cười,dơ áo tôi hết rồi.-Hyun Woo cau có dìu tôi lên xe chạy nhanh đi

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Không xảy ra chuyện gì chứ?

Ánh nắng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu tới mặt tôi,đầu tôi đau buốt như muốn nổ tung ra,nhức nhối tôi từ từ mở đôi mắt nặng trĩu ra,căn phòng xa lạ trước mặt làm tôi phải thắc mắc và tôi có cảm giác ai đó đang ôm mình,quay qua thì

-Ááááááááááá.....-tôi hét lên

-Ồn ào quá.-Hyun Woo khó chịu

-Áááááá...sao anh lại...còn tôi...áááááá..-tôi hét lên lấy ngay chiếc chăn che lại mình khi thấy chỉ mặc chiếc áo sơ mi của ai đó,còn Hyun Woo thì nằm cạnh mình còn ôm nữa

-Tôi qua cô say quá nên tôi đưa cô tới đây.-Hyun Woo nói

-Anh...anh có làm gì tôi không?-tôi lo lắng hỏi

-Cô nghĩ xem.-Hyun Woo ngồi dậy hỏi ngược

-Anh...chẳng lẽ....-tôi nói nhưng không dám nghĩ tới

-Nghĩ bậy bạ,tôi mà làm gì cô sao?-Hyun Woo gõ trán tôi

-Thật...thật hả?-tôi rạng rỡ hỏi

-Tin không tùy nhưng đối với cô tôi không có hứng==

-Hay quá,coi như anh là người tốt.-tôi cười tít cả mắt

“Nếu tối qua em không gọi Dong Hwa thì hôm nay anh không phải ngày tốt rồi” Hyun Woo thoáng nghĩ, cười phì

-Mấy giờ rồi con đi học nữa.-tôi hỏi

-Mới tám giờ thôi.-Hyun Woo tỉnh queo đáp

-Hả? Tám... tám giờ?-tôi la lên, tá quả chạy nhanh vào nhà tắm

Tắm được ít phút tôi mới chợt nhớ tối qua đi chơi có đem theo đồng phục đầu mà thay, trời ơi chẳng lẽ cầu cứu tên Hyun Woo đó sao? Nhưng tôi làm sao ra ngoài được chứ. Mở hé cánh cửa ra tôi chỉ thò cái đầu ra nhìn thấy Hyun Woo đang ngồi đọc tờ báo

-Này...-tôi gọi

-Hả?-Hyun Woo ngược nhìn hỏi

-Tôi...tôi không có đồ sao thay.-tôi đỏ cả mặt nói, đúng là xấu hổ mà

-Kệ cô tôi không biết.-Hyun Woo đáp câu lạnh lùng

-Anh...anh cũng phải gọi cho Soo Jin hay Ji Ki gì đó đem đồ cho tôi chứ, làm ơn đi.-tôi nài nỉ

-Tự ra mà điện.-Hyun Woo lạnh lùng đáp

-Anh...sao tôi ra được chứ.-tôi hét

-Thì sao?

-Anh...làm ơn đi,tôi thật sự hết cách mới nhờ anh đó.-tôi lại năn nỉ giờ phút này mà làm tên này giận coi như tôi ở trong này luôn

-Ok lần này thôi đó.-Hyun Woo cuối cũng cũng chấp nhận

-Hura cảm ơn.-tôi cười tươi đáp

-Ngốc.-Hyun Woo cười thâm lấy điện thoại của tôi bấm cho ai đó

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tôi sẽ bảo vệ bạn mình nếu anh dám làm gì cô ấy

Ít phút sau

_Cốc...cốc...cốc .Soo Jin nhẹ mở cửa vào ngó khắp phòng chỉ thấy tên Hyun Woo chẳng thấy tôi đâu cả

-Je Jae đâu?-Soo Jin hỏi

-Ở trong đó.-Hyun Woo chỉ vào nhà tắm

-Ừ.-Soo Jin gạt đầu rồi tiến lại nhà tắm gõ nhẹ cửa đưa bộ đồng phục cho tôi,tôi mừng hết cỡ khỏi ở trong này chơi

-Sao anh không đưa Je Jae về nhà.-Soo Jin xoay qua hỏi Hyun Woo

-Tại không biết.-Hyun Woo nhún vai

-Thế sao tối qua tôi hỏi anh nói biết rồi.-Soo Jin nhướn mày hỏi

-Thì quên thôi.-Hyun Woo lúng túng đáp

-Anh đáp làm tôi chẳng tin được,lúc đầu nói biết rồi bảo không giờ lại quên.-Soo Jin ngò vức nói

-Tôi chẳng có gì phải giải thích cả,tin hay không tùy.-Hyun Woo cố hữu khuôn mặt lạnh lùng nói

-Tin hay không tùy tôi nhưng người tin hay không là Je Jae ấy nếu tôi nói liệu Je Jae có tin anh không,có khi còn nghĩ anh định làm gì nữa đó.-Soo Jin đáp

-Thế thì cô cứ nói đi,tôi chẳng làm gì cả.-Hyun Woo lạnh nhạt đáp

-Vậy giải thích cho tôi biết,tại sao anh lại cho người âm thầm điều tra gia đình Je Jae và tôi cũng biết anh từ ba ngày trước đã âm thầm giúp công ty của ba Je Jae thành công dự án mới,anh nói cho tôi xem.-Soo Jin hỏi

-Chuyện điều tra gia đình thì tôi chỉ muốn tìm hiểu để không chế cô ta thôi còn chuyện công ty thì là vì lợi nhuận cho cả hai.-Hyun Woo đáp

-Tôi biết mình không nói lại anh nhưng.....đêm qua sao anh lại làm thế?

-Làm gì là gì?-Hyun Woo bối rối chẳng lẽ lộ

-Lúc anh đưa Je Jae đi tôi đã âm thầm chạy theo,thấy anh rẽ vào khách sạn tôi cũng đi theo,đến cửa tôi thấy anh....

-Thấy gì?

-Anh tự hiểu đi,nhưng tốt nhất anh đừng làm gì Je Jae nếu cậu ấy có chuyện gì tôi sẽ không tha cho anh,tôi không muốn cậu ấy phải khóc nữa.-Soo Jin nghiêm mặt nói,cô hiền nhưng đừng ai chạm vào bạn bè của cô nếu không thì cô sẽ không tha cho dù là ai đi nữa

-Cô nghĩ tôi đã làm gì sao?Chỉ vì tôi không không chế được thôi.-Hyun Woo lạnh lùng đáp,đúng là không nên làm chuyện xấu mà

-Tôi mong anh sau này đừng có thế nữa nếu cậu ấy có mệnh hệ gì thì đừng trách tôi,anh cho dù là cậu chủ tập đoàn Dae Yeon thì tôi cũng không buông đầu.-Soo Jin nghiêm túc nói

-Yên tâm tôi sẽ không làm gì bạn của cô đâu,nhưng phải kêu cô ta đừng làm gì tôi. -Tôi tạm tin anh.

-Chuyện gì mà tin với tạm tin thế,cho tớ biết đi.-tôi bước ra tò mò hỏi -Bà tám thế,thôi lo đi mà ăn sáng rồi còn đi học.-Soo Jin cười

-Nhưng tám giờ rồi,hay hôm nay nghỉ học đi.-tôi làm mặt cún con

-Miễn cúp tiết nha,minh chưa muốn giống lần trước đâu à.-Soo Jin thắng thùng từ chối

-Nhưng lần trước có gì đâu chắc lần này nhẹ chỉ phạt qui thôi mà.-tôi phản bác

-Ừ cậu chỉ có thế,có nhớ khi còn học ở Namin không,cậu nói cúp một tiết có chết đâu thế là mình với Ji Ki tin rồi bị phạt chép một trăm lần câu “Em không dám trốn tiết nữa” lại còn lau dọn nhà vệ sinh một tuần nữa.-Soo Jin kể “tiểu sử” hoành tráng của tôi bày mưu ra

-Hi thì tại tớ tưởng cô giáo không quan tâm đến ai dè.....-tôi gãi đầu cười hihi

-Thôi đi cô,tôi không dám nữa đâu,lo mà đi học.-Soo Jin nói

-Ok mình đi.-tôi chịu thua

-Này anh đi cùng chứ?-tôi quay qua hỏi Hyun Woo này giờ đang im lìm

-Không có hứng.-Hyun Woo lạnh lùng

-Xi tưởng tôi muốn rù lăm sao?-tôi thăm nói

-Đi thôi.-Soo Jin giục

-Ừ mình đi liền.-tôi nói rồi cầm chiếc ví chạy ra

Trước khi đi Soo Jin tặng anh ngay ánh mắt đầy ám chỉ,anh hiểu hết,chính anh đang muốn làm ngay lời Soo Jin nói,anh không muốn phải làm gì hết,chi như lúc trước cãi nhau nhưng lại vui thế thôi,khẽ thờ dài anh một rồi,không ngờ yêu một người lại khổ thế

-Dong Hwa.-anh reo lên anh đang muốn tìm hiểu ngay đây,anh lấy điện thoại ra trượt nhanh gọi cho ai đó

-Alo.

[...Cậu chủ gọi tôi có gì không ạ?...]-người đầu dây bên kia kính cẩn nói

-Thư kí Kim ông điều tra cho tôi người nào tên Dong Hwa đi.-Hyun Woo lãnh đạm nói

[...Dong Hwa?Ý cậu là cậu chủ Kang Dong Hwa của tập đoàn Kang Seo sao?...]-thư kí Kim hỏi

-Cậu chủ tập đoàn Kang Seo sao?Ông đưa thông tin cho tôi đi.-Hyun Woo nhũn mày

[...Vâng lát tôi sẽ đưa hồ sơ qua cho cậu...]

-Nhanh cho tôi.-Hyun Woo nói rồi cúp máy ngang

Sau khi đi ra khỏi khách sạn tôi và Soo Jin tấp vào một quán ăn cho no cái đã rồi tính tiếp,ăn xong đĩa mì đen tôi no căng cả bụng cùng Soo Jin vào trường học.

-Chán cậu ghé tám giờ rồi mà còn bắt tớ đi học nữa.-tôi cảm rằm

-Ồ cậu đến trường để học sao cứ nói tớ thế,có tin tớ nói cho ba cậu biết không?-Soo Jin hăm dọa

-Cậu này bạn bè mà ác thế,chỉ lần này thôi.-tôi nài nỉ quả thật tôi đang chán học lắm đây

-Miễn cãi với mình nha,nếu cậu muốn bị cấm túc một tuần thì cứ việc trốn.-Soo Jin thản nhiên nói rồi bước đi

-Á Jung Soo Jin mình hận cậu.-tôi hét,bạn bè mà không thương gì hết

-Ừ cứ hận đi,mình không cần cậu thương đâu.-Soo Jin cười

-Hừ mình đi lên lớp.-cô quay người đi,bạn bè mà không yêu gì hết à Soo Jin lắc đầu cười,đúng là không ai bằng mà,tính tình vẫn như xưa.Nhưng chính cô lại sợ mình sẽ không bảo vệ được người bạn này nữa,hai năm trước nếu nhanh hơn một chút thì người bạn này đã không đau khổ rồi

-Hừ bạn bè chơi ác,ghét cậu luôn.-tôi vừa đi vừa lăm bằm

Đi một lát tôi không chú ý là mình đã lạc vào vườn hoa của trường,huong thơm hoa lá ở đây làm tôi thấy thoải mái hơn hẳn,chợt tôi nảy ra ý định nếu không trốn tiết đi chơi ở ngoài thì chơi ở đây cũng được có chết đâu mà lo,đều được chơi khỏi học mà haha tôi quá thông minh =,=

-A đã thật.-tôi vurun vai hít bầu không khí trong lành ở đây

-Je Jae.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Níu kéo

Một giọng nói ám áp quen thuộc nào đó vang lên phía sau lưng tôi,tôi quay người lại,tôi kinh ngạc vô cùng tay chân cứng đờ miệng lắp ba lắp bắp không biết nói sao cho được tại sao lại gặp ở đây chứ?

-Hôm đó gặp mà em bạn nên anh không hỏi nhiều được hôm nay gặp em tốt thật.-Dong Hwa mỉm cười nói

-Anh...có chuyện gì nói sao?-tôi lắp bắp hỏi

-Ngày hôm đó...anh chưa kịp giải thích...liệu bây giờ nói có quá muộn không?-Dong Hwa thoáng buồn chấp chùng hỏi

-Chuyện đó em quên rồi...em đã không còn nhớ gì cả anh đừng nhắc đến nữa với lại với anh em không còn tình cảm gì hết.

-Em không cần miễn cưỡng bản thân mình,anh chỉ cần em nghe anh thôi dù chỉ một câu.-anh Dong Hwa nói

-Tôi không có miễn cưỡng gì hết...lúc trước chính tôi đã buông anh thì bây giờ cũng thế một khi tôi buông thì không bao giờ níu lại.-tôi lạnh lùng đáp nhưng trong thâm tâm tôi như ai đó cao xé,tôi không muốn chỉ sợ nếu tôi níu tay anh lại thì lại làm anh đau thêm thôi,tôi không thể làm sai nữa

-Je Jae...anh biết mình nói gì cũng vô ích nhưng anh biết mình đã sai...chỉ xin em cho anh cơ hội để nói rõ...em có thể không quan tâm nhưng hãy nghe anh,anh xin em đó.-anh Dong Hwa vẫn cố níu dù biết cơ hội rất mỏng manh

-Tôi không muốn nghe cũng không muốn biết anh nói gì hết,tôi mệt lắm rồi tôi rất ghét khi thấy anh làm ơn tránh xa tôi đi

-Anh xin em,đừng nói ghét anh,cũng đừng miễn cưỡng nói quên anh hãy cứ xem như anh chưa tồn tại trong cuộc sống của em đi.-anh Dong Hwa nói nghẹn ngào về như sắp khóc

-Tôi rất muốn xem anh chưa bao giờ tồn tại trong cuộc đời của tôi nhưng anh cứ xuất hiện trước mắt tôi thì sao tôi quên được vì vậy sau này mong anh hãy tránh xa tôi ra.-tôi lạnh lùng đáp

-Nếu em nói vậy thì anh sẽ tránh xa cuộc sống của em ra nhưng...nếu sau này em muốn quay lại thì bất cứ lúc nào anh cũng dang rộng cánh tay chờ em

Anh Dong Hwa mỉm cười rồi quay người bước đi,khuôn mặt rơi vài giọt lệ không ngờ hai năm qua em vẫn cố chấp như thế thà làm đau cả hai chứ không chấp nhận anh lại anh còn nhớ sau khi cầu xin tôi thì về nhà sốt hai ngày đêm anh tuyệt vọng đến mức muốn chết đi cho xong vì lý do đó ba mẹ anh chuyển anh đến trường Yonsei học,anh rất bức anh đang muốn giải thích mà lại thế này cũng lúc đó Soo Jin điện cho anh nói hết mọi chuyện anh muốn chạy ngay đến nhưng không thể vì anh đang bệnh thêm phần ba mẹ anh không muốn anh gặp lại kể từ đó ngày nào anh cũng mong gặp lại để cả hai có thể quay lại như xưa nhưng...

-Em xin lỗi...em...thật sự xin lỗi anh.-tôi khóc nức lên,tôi không muốn nhưng vì tôi đã hiểu nhầm còn la mắng anh ấy,tôi không đủ tư cách để nói tiếng yêu với anh nữa

-Đừng đợi em...em là cô gái xấu xa...đừng đợi.

Tôi không muốn anh ấy phải vì tôi đau hơn nữa,hai năm trước là tôi sai là tôi đã hiểu nhầm anh nên tôi không có tư cách yêu anh lần thứ hai,tôi đã từng nói sẽ quên anh nhưng vẫn cứ mong gặp lại anh ấy và tôi cũng chọn vào trường Yonsei chỉ mong gặp anh,tôi thật xấu xa đúng không?Nói quên anh sẽ xóa hình ảnh anh ra khỏi cuộc đời tôi vậy mà lại mong gặp lại đã thế còn chọn vào trường Yonsei nữa chứ,gặp lại anh tôi lại nói những lời cay đắng,tôi thật đáng chết mà

-Đừng nhớ em...cũng đừng yêu em nữa...em không xứng -tôi ngồi dựa vào gốc cây gục mặt vào hai chân mà khóc

-Em đừng khóc nữa anh sẽ đau đó.-giọng nói nào đó vang lên

Tôi khẽ ngước nhìn hơi kinh ngạc sao anh còn ở đây chứ,chẳng lẽ anh không đi,sao lại...

-Anh...-tôi thốt chẳng nên lời

-Em đừng khóc,em khóc anh cũng đau lắm.-anh Dong Hwa khẽ mỉm cười quệt vài giọt nước mắt lăn dài trên má tôi

-Anh nói gì thế...tôi khóc khi nào chứ.-tôi hất tay anh ra

-Em đừng làm vậy nữa...đừng ép bản thân nữa...anh xin em đó.-anh Dong Hwa ôm chặt tôi lại

-Anh làm gì thế...buông ra.-tôi giãy giụa

-Đừng lừa dối mình nữa...anh xin em...anh không muốn em thế này nữa...Je Jae đừng làm anh cũng như em đau nữa được không.-anh Dong Hwa càng ghì chặt tôi hơn

-Đừng vậy nữa...em xin anh...em xin anh đó.-tôi ngân ngán nước mắt,tôi không muốn thế này nữa thà đứt khoắc còn hơn là day dưa

-Anh không thể...anh không thể mà đừng ghét anh...em có biết...hàng giờ hàng phút hàng giây anh đều nhớ đến em...vì thế xin em đừng thế này nữa anh chịu không nổi đâu

-Đừng vậy nữa mà...anh Dong Hwa em xin anh đó...

-Je Jae...em biết anh yêu em lắm mà...anh yêu em đến phát điên lên,em có biết khi chuyển đến Yonsei anh đã rất muốn tìm em ngay nhưng...anh không thể...khi gặp lại em anh đã rất vui mừng...bởi vậy xin em đừng làm thế với anh nữa.

-Anh Dong Hwa...em không đáng để anh yêu em thế đâu...làm ơn đi.

-Em đừng xin anh...anh không thể mất em được...anh mới là người cầu xin em đó...đừng thế này nữa được không?

-Anh Dong Hwa...em...

-Đừng nói gì hết...anh chỉ cần em im lặng thế này là được...đừng rời khỏi vòng tay của anh được không.-anh Dong Hwa càng ôm chặt tôi hơn

Tôi không phản kháng nữa chỉ ngồi im cho anh ôm tôi,tôi chỉ lặng lẽ khóc làm ướt cả vai áo của anh,sao anh lại cố chấp thế,tôi đã nói những câu tuyệt tình như thế mà sao anh vẫn cứ ngoan cố.

Từ xa một người con trai đứng chứng kiến hết tất cả,tay anh nắm chặt thành nắm đấm,tại sao anh phải nổi giận thế này chứ,rõ ràng anh đâu là gì của cô mà sao tìm anh như nổ tung khi thấy hình ảnh thân mật của hai người,anh biết mình yêu cô mất rồi nhưng không ngờ nó lại khắc sâu và nặng nề thế này,anh không muốn từ bỏ cô ngay lúc này vì anh chưa nói câu yêu với cô,anh sẽ giữ chặt nó và làm bằng mọi cách để giữ tay cô lại.Anh quay phắt người đi,từ trước đến giờ thứ anh muốn có thì một nó sẽ là của riêng anh còn hai anh không có được thì người khác cũng đừng mong mà có và cô cũng như thế

Không biết tôi và anh Dong Hwa thế này bao lâu rồi,lâu lắm tôi mới cảm nhận được hơi ấm của anh,sự ảm áp và dịu dàng của anh,hơi thở của anh,vòng tay luôn dang rộng cùng sự ảm áp ngọt ngào chào đón tôi tất cả mọi kí ức của ngày xưa đều tụ hội lại trong tôi,nhưng tôi lại không dám đón nhận nó lần nữa,tôi sợ,sợ sẽ như lần trước chỉ có chữ “đau”.Anh Dong Hwa đẩy nhẹ người tôi ra,mặt anh hơi nghiêm túc nói

-Je Jae hứa với anh được không?

-Hứa?Chuyện gì thế?-tôi thoát khỏi dòng mê muội của anh mang lại hỏi

-Sau này đừng rời xa anh nữa,em hứa đi.-anh Dong Hwa nghiêm mặt nói

-Em không thể.-tôi thẳng thừng đáp,không thể cho anh hi vọng nữa,phải cắt đứt ngay

-Vì sao chứ?

-Em đã nói em không yêu anh nữa mà.-tôi lạnh lùng đáp

-Anh không tin.-anh cố chấp phủ nhận

-Tin hay không tùy anh,em không còn cảm giác nào hết.-tôi lạnh như tiền nói

-Anh sẽ cho em lại cảm giác chỉ cần em đồng ý quay lại thôi.

-Anh...-tôi tức đến nghẹn họng có ai chạy li như anh không chứ

-Em không nói được coi như đồng ý rồi nha-anh vỗ tay hoan hô

-Ai nói em đồng ý.-tôi phản bác

-Thì em không nói gì thì tức là đồng ý mà.

-Tự anh nói thôi.

-Ừ nhưng giờ em đã trở thành bạn gái của Kang Dong Hwa này rồi nha,không được trốn anh nữa.-anh cười rạng rỡ

-Anh...-tôi tức nói chẳng thành lời sao anh lì thế,nói như vậy mà còn ngoan cố nữa

-Mèo con của anh ngoan không được chạy lung tung đó nghe chưa.-anh gõ nhẹ trán tôi căn dặn

-Ai là mèo con chứ?-tôi phản ánh

-Je Jae của anh là mèo con đáng yêu nhất không phải sao?

-Anh...anh...-tôi tức điên tiết cả người

-Mèo con của anh ngoan nha sau này đừng chạy trốn anh nữa,anh sẽ không buông tay em ra nữa đâu.-anh mỉm cười nói

-Anh...ngốc thế.-tôi hết cách nói,hay là tôi thử chấp nhận anh lần nữa liệu có thể không?

-Ngốc nhưng anh yêu em là được.

-Phì.-tôi phì cười đúng là hết cách nói với tính trẻ con của anh

-Cười rồi nha,em chịu chấp nhận anh rồi,hoan hô mèo con của anh dễ thương nhất.-anh vui mừng cười toe toét y như đứa trẻ mới được đi chơi về ấy

Phải tôi sẽ thử chấp nhận anh lần nữa,tôi biết mình vẫn còn yêu anh,vẫn nhớ nhưng anh,nhưng tại tôi không dám thừa nhận thôi,nay nhân lần này tôi sẽ thử lần nữa.Nhưng trong lòng tôi luôn thấp thỏm như dự báo trước điều gì đó khủng khiếp chẳng lành sắp đến

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bị hỏi cung

Sau hai tiết học ngồi \"tâm sự\" với anh Dong Hwa,tôi đi về lớp,vừa vào ngồi xuống bàn thì Soo Jin đã quay xuống lườm tôi

-Cậu dám cúp học à? -Có đâu,cậu cứ nghĩ xấu cho tớ không à?-tôi xua tay

-Thật sao???Hai tiết học vừa rồi cậu đã ở đâu?Nói xem.-Soo Jin hỏi

-À thì...thì...-tôi gãi đầu,không lẽ cho Soo Jin biết luôn sao?Chỉ mới quen lại thôi lỡ có \"sự cố\" rồi sao?

-Thì sao???Nói nghe xem.-Soo Jin hơi gườm tôi

-Này đứng nhìn tớ bằng ánh mắt đó,tớ đâu phải tội phạm đâu.-tôi đánh trống lảng

-Cậu đâu phải tội phạm chỉ mới là người chủ mưu mọi âm mưu to lớn à.-Soo Jin đáp một câu xanh rờn

-Này,cậu ác thế bạn bè mà nỡ nói tớ thế sao???

-Đừng giả ngây với tớ,tớ hiểu cậu rất rõ,nói đi cậu đã làm gì ở đâu suốt hai tiết vừa rồi.-Soo Jin giống như hỏi cung nhìn tôi nghiêm mặt

-Thì...thì...-tôi ấp a ấp úng

-Nói đi,có phải trốn học không???

-Không có à nha,minh là con ngoan trò giỏi đâu có cúp cậu nghĩ bậy cho tớ không à =.=

-Ok cậu là con ngoan trò giỏi,được chưa???Giờ nói đi cậu đã đi đâu???

-Ý tiết sau là Sứ tớ lấy bài ra học đây.-tôi đổi đề tài

-Đừng dùng chiêu đó với tớ,nói mau cậu đã trốn chỗ nào?-Soo Jin vẫn nhất quyết không buông tôi

-Thì...thì đi chơi.-tôi lí nhí đáp

-Cậu đó,tối ngày đi chơi,không lo học,tính năm nay ở lại học tiếp à.-Soo Jin gõ đầu tôi

-Có đâu,tớ đâu có đi chơi chứ,chỉ là....chỉ là....

-Là gì???Học hành không lo tối ngày chơi với ngu,cậu đó cứ thế biết chừng nào mới nên người.

-Soo Jin dạy tôi nguyên một tràng giáo huấn

-Thôi thôi,tớ biết rồi,tớ đâu có trốn đi chơi tớ đi gặp anh.....-tôi nói vội bịt miệng lại

-Gặp ai???-Soo Jin hỏi tới

-Gặp...gặp...-tôi lắp bắp đúng là cái miệng hại cái thân mà

-Nói,ai hả?

-Anh Dong Hwa.-tôi nói liều

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chúc mừng cậu

-Cái gì???-Soo Jin kinh ngạc mở to mắt nhìn tôi

-Ừm,thật đó tớ mới gặp anh Dong Hwa về.-tôi gật nhẹ đầu

-Cậu...cậu...sao lại gặp?-Soo Jin cố trấn an mình bình tĩnh hỏi

-Thì vô tình gặp lại.-tôi đáp

-Rồi sao???

-Anh ấy muốn quay lại.

-Ừ sao nữa?

-Tớ đồng ý.-tôi đáp

Soo Jin khẽ thở dài,hai năm trước là lỗi của cô đã chậm trễ nếu gọi điện sớm đã không có chuyện gì,gì người bạn này của cô lại muốn quay lại với anh,thôi thì cô cũng không ép chỉ còn cách ủng hộ người bạn này của cô thôi

-Ừ chúc mừng cậu,hạnh phúc nha.-Soo Jin nở nụ cười nói

-Cảm ơn cậu mình cứ tưởng cậu không chịu tớ quay lại với anh ấy chứ?-tôi thầm mừng

-Ngốc tớ luôn ủng hộ quyết định của cậu mà.-Soo Jin mỉm cười đáp

-Mà Ji Ki đâu?-tôi nhìn dáo dác khắp lớp

-Đi ăn rồi. -Ừ,thôi vào tiết rồi cậu quay lên đi.-tôi nhắc khi chuông báo vào lớp vang lên

Sau hai tiết học cuối cùng tôi chạy xe về nhà,có mơ tôi cũng không ngờ mình lại có thể quay lại với anh Dong Hwa,có phải là mơ không?Nếu là mơ tôi không muốn tỉnh lại ngay lúc này,tôi muốn ở trong giấc mơ này mãi thôi,sẽ không bao giờ tỉnh lại.Đặt chiếc xe vào nhà tôi hào hứng miệng cứ cười toe toét trong khi ba mẹ và cả thằng Je Bin tưởng tôi bị chạm dây cười ấy chứ,nhưng tôi chẳng để ý tôi đang vui phải nói là vô cùng vô cùng vui ấy là khác

-Hôm nay bà Park nấu món gì mà thơm thế?-tôi ngồi vào bàn hỏi

-Com cuộn,soup đậu với kim chi ăn không???-mẹ tôi mỉm cười nói

-Ấn,đương nhiên là ăn rồi!!!Sao con lại không ăn được chứ?-tôi gạt đầu lia lịa

-Hôm nay chị chạm à,sao lúc nào cũng cười thế lại còn muốn ăn cả món kim chi mà chị ghét nhất thế?-thằng Je Bin ngồi xuống bàn hỏi

-Không có lâu lâu đổi khẩu vị thôi.-tôi đáp

-Oh!Đổi khẩu vị!Bà Park!!!Ông Park!!!Con nhớ hôm nay dự báo nói thời tiết đầu có mưa sao hôm nay kì thế nhỉ????Có khi nào báo sai không ta???-thằng Je Bin làm bộ mặt rất là đáng ghét như thể nghe chuyện gì đó không thể tin được dù chỉ là một chữ tôi nói ra

Nếu là thường ngày tôi đã phán vào đầu nó một cái cốc rõ đau nhưng hôm nay thì khác tôi chỉ cười nhẹ nói.

-Je Bin hôm nay tâm trạng chị vui chị không muốn tranh cãi với em đâu.

-Chết rồi!!!-thằng Je Bin chọt la lên

-Chuyện gì vậy???-ba mẹ tôi đồng thanh hỏi

-Hôm nay cô Park Je Jae nhà ta ăn trứng gì rồi,từ con sư tử hung dữ mà giờ thành con mèo con ngoan ngoãn hiền lành!!!Bà Park mau dẫn đi khám nhé!!!-thằng Je Bin làm cái mặt lo lắng nhưng những câu đó đều như móc họng tôi,đúng là muốn hiền cũng không được với cái thằng em ngỗ nghịch này mà

-Park Je Bin chị nhện em đủ rồi nha!!!Đừng tưởng chị không nói gì thì làm tới nha!!!-tôi nén cục tức xuống

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Anh yêu em đến khi nào?

-Chết rồi bà Park ơi con lỡ chọc con mèo ngoan nhà ta rồi tình sao đây???

Con chưa muốn đi đời lúc này đâu!!!

-Park Je Bin em chết với chị!!!-tôi đứng phất dậy

-Pè...pè sợ chị chắc!!!-nó lè lưỡi trêu tức tôi thêm

-PARK....JE....BIN...Đứng lại mau!!!!-tôi chạy ngay qua chỗ nó

-Ngu sao mà đứng cho chị đánh à!!!!Mơ đi!!!-nó chạy nhanh đi

Tôi càng rượt nó càng chạy,đúng là tâm trạng tôi có vui cũng không nổi khi ở cùng thằng em trêu đánh này mà,đúng là ngày nào nó không làm tôi tức là ngày đó nó ăn không ngon ngủ không yên mà.Đúng là tức chết mà!

-Thôi thôi!!!Hai đứa đừng giỡn nữa mà vào ăn cơm đi!-ba tôi lắc đầu nói

-Không được!Hôm nay con nhất định phải xử nó!-tôi kiên quyết

-Sợ chắc!!!Lại đây!

-nó khiêu khích tôi hơi

-Park Je Bin chị mà bắt được em thì đừng có trách nha!-tôi rượt theo

-Ông Park!!!Cứu con chị ấy định ám sát con kia!!!-thằng Je Bin lấy ba tôi ra hứng đạn

-Đứng lại!Đừng hòng có ông Park mà chị tha cho!Mau đứng lại!

-Ông Park!!!Ông Park!!!

-Hôm nay chị phải đánh em em mới chừa mà!Mau đứng lại trước khi chị bắt được nha!-tôi cảnh cáo

-Ah!Hôm nay tivi có phát chương trình về nhóm Beast kia!!!Có anh Yoseob chị thích kia!!!-thằng Je Bin la óe cả lên

-Đâu đâu???Có không???-tôi quay qua chiếc tivi

-Haha bị gạt rồi nha!!!Thôi bye chị em về phòng đây!!!-nó nhân cơ hội tôi lơ là mà chạy lên phòng mất vậy mà còn chọc điên tôi nữa chứ

-Tức chết mà!!!-tôi ngồi vào bàn ăn hằm hằm

-Thôi con nhường em mình tí đi!!Có sao đâu!!-mẹ tôi cười nói

-Con không biết đâu!!!Hôm nay con vui mà cũng bị nó làm tức!!!-tôi bực dọc

-Em con là thế mà nhưng con đừng thế nữa!!Nó đâu có cố ý chỉ là chọc cho vui thôi!!Ngoan nhường em đi!!!

-mẹ tôi mỉm cười hiền từ nói

-Con nghe mẹ lần này thôi nếu không con sẽ không bỏ qua đâu!

-Ừ mẹ biết rồi!Thôi ăn cơm đi rồi còn ngủ sớm mai con học thể dục đúng không?-mẹ tôi nhắc

-Mẹ nhắc con mới nhớ,mai con còn thi chạy nữa phải giữ sức mới được!

-Ừ ăn đi rồi còn giữ sức nữa!

Nói rồi tôi ngồi vào bàn ăn,sau khi đã ăn no căng cái bụng tôi lên phòng lấy chiếc điện thoại bấm số anh Dong Hwa,tôi đang nhớ giọng nói của anh đây

...Alo...

-giọng anh Dong Hwa ấm áp nói

-Alo em đây!-tôi lên tiếng

...Sao lại điện cho anh? Nhớ anh rồi à!...

-anh Dong Hwa trêu

-Không có!Chỉ là muốn biết anh đang làm gì thôi!-tôi ngại ngùng nói

...Vậy thì em gọi đúng lúc rồi!Anh mới học abì xong rảnh để nói chuyện với em..

-Hihi!Anh đang làm gì đấy!

...Anh không có làm gì hết!...

-Ừa...anh Dong Hwa này!Anh sẽ thích em đến bao giờ!

...Mãi mãi...

-Mãi mãi là bao lâu?

...Khi em rời xa anh hoặc anh không còn ở thế gian này nữa...

-Nói lung tung!Sau này không được nói thế nữa!

...Em hỏi anh mà!Anh trả lời thôi...

-Em biết rồi sau này anh đừng nói vậy nữa em không thích đâu!Gì mà em không yêu anh nữa chứ!Em mãi mãi chỉ yêu anh sau này sẽ không rời anh!Còn nữa khi em chưa cho phép anh không được rời xa em,bất kì có chuyện gì đi cả!

...Anh biết rồi!Anh cũng sẽ mãi yêu em thôi!...

-Ừa!

...Sáng nay em có học gì không?...

-Có! Em còn thi chạy thể dục nữa!

...Sao không nghỉ sớm đi,sáng thức không nổi bây giờ!...

-anh nhắc

-Hix...người ta còn muốn nói chuyện với anh mà!

...Thôi!Thôi!Em đi ngủ đi!Sáng đi học sớm nữa!...

-Xi...anh nhớ nha!Em ngủ đó!

...Ủm tạm biệt em...em ngủ ngon nha...

-Ủ em ngủ thật đó!

...Ủ em ngủ đi!...

-Anh....-tôi cứ ngỡ hòng chẳng lẽ anh tuyệt tình đến vậy sao?

....Nói vậy thôi!Anh hát em ngủ nha...

-Được!Coi như anh còn thương em!-tôi cười tí cả mắt,anh Dong Hwa làm gì mà sắt đá không thương tôi chứ.

...Ủm...bây giờ em lên giường nằm đi!Anh hát em nghe!...

-Vâng!Em biết rồi!

Tôi nói rồi leo lên giường đắp chăn nằm lắng nghe anh hát,còn gì hạnh phúc hơn lúc này chứ,tuy chỉ nói qua điện thoại nhưng tôi cảm nhận được hơi ấm của anh nó truyền vào trong trái tim nhỏ bé của tôi như vậy cũng quá đủ cho tôi rồi!

... Rain ...

My nostalgia for you is filled with ...

When you have too many will not be able to bury it again

So I will tell you that

Be with me ... do not leave me!

Although I do not have anything for you

But I have a warm heart you love drunk

If a date falling not more rain

It is when I would love to follow it rains...

Tiếng hát của anh trầm ấm vang lên, mang theo một luồng hơi ấm đến tận tâm can tôi, lắng nghe kĩ giai điệu của anh mang đến tôi dần thiếp đi lúc nào

...Je Jae...em ngủ chưa?...

-.....

...Ngủ nhanh thế! Ngủ ngon nha tình yêu của anh *chụt*...

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Học thể dục y như cực hình

Sáng sớm, ánh nắng chen vào cửa sổ mang theo luồng gió mát tới khuôn mặt tôi, tiếng chim như muốn đánh thức tôi dậy, khẽ nheo mắt tôi nhẹ mở mắt mình ra, hôm nay bầu trời sao mà đẹp thế nhỉ? Trên trời là những đám mây trắng trôi bồng bềnh đâu đó là cái lạnh của khí trời chuẩn bị sang đông, khẽ rùng mình một cái tôi mới lết thân xuống giường đi vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân. Sau năm phút chuẩn bị tôi đi xuống nhà, vừa tới cầu thang mùi thức ăn thơm phức bay sục vào cánh mũi của tôi, khó mà kìm lòng được tôi lao nhanh xuống bếp toe toét cười

-Chào bà Park! Hôm nay nấu món gì ăn thế?

-Canh gà! Ăn không?

-Wow! Hèn chi nãy giờ thơm ghê á! Hihi sao bà Park biết con thèm canh gà thế! -tôi cười tít cả mắt

-Bà Park không tài đến thế đâu! Chỉ là đi siêu thị thấy mua luôn thôi!

-À! Nhưng cũng cảm ơn bà Park con đang muốn ăn lắm đây!

-Ừa vào bàn đi bà Park múc ra cho mà ăn!

-Vâng! -tôi cười kéo ghế ngồi vào bàn ăn thì ba và thằng Je Bin cũng vừa xuống, tôi chưa quên chuyện hôm qua nên "khuyến mãi" cho Je Bin một cái liếc

-Mới sáng sớm mà sao lạnh dữ vậy ta? -thằng Je Bin rùng mình nói

-Trời chuyển sang màu đông rồi đó các con nhớ mặc áo ấm vào! -ba tôi nhắc

-Con biết rồi! -tôi đáp

-Hèn gì ớn lạnh quá trời! Làm con cứ tưởng là....

-Je Bin nói lấp lửng quay sang nhìn tôi

Nó đang ám chỉ gì tôi đây mà! Đúng là kiếp trước tôi và nó là kẻ thù rồi nên kiếp này tôi phải chịu nó đây mà! Tức quá!

-Hai con đó! Là chị em mà cứ cãi nhau hoài vậy! Lo ăn đi rồi còn đi học nữa! -ba tôi cốc đầu cả hai

-Ui ông Park sao ông lại cốc con! Là nó chọc con mà! -tôi phản bác

-Con đó là chị mà cứ ăn hiếp em hoài! Còn Je Bin nữa sao con cứ chọc chị con hoài vậy!

-Ông Park này! Con có muốn thế đâu! -thằng Je Bin mếu máo

-Cái gì? Ý mày là chị đây sinh sự trước à! -tôi trừng mắt

- Chắc thế đó! Tại bà cứ châm tôi thôi! - nó thản nhiên

- Grr.... Park Je Bin... chị đây không muốn kiểm chuyện với mày! Tốt nhất đừng chọc chị đây điên! - tôi tức đến học máu

- Đó ông Park thấy chưa là cô Park gây với con trước nhá!

- Này...! - tôi hét

- Thôi can hai đứa! Ăn đi rồi đi học! - mẹ tôi bung bát canh gà ra mỉm cười dịu dàng nói

- Vâng!

Sau khi ăn sáng xong tôi dắt chiếc xe đạp ra chạy tà tà đến trường, gió mùa đông ở Hàn lạnh hơn bao giờ hết, nó làm tôi lạnh hết cả người, tay cồng cả đi cũng may tôi đã mặc chiếc áo ấm rồi nên cũng thuyền giảm bớt đi phần nào! Dẫn chiếc xe vào bãi, tôi chạy nhanh đến sân vận động của trường cũng may không trễ nếu không tôi đi toi.

- Chào mấy em thầy là thầy Kang Yul Nam! Do mấy em là học sinh năm nhất nên thầy sẽ nói một số qui định khi học tiết thể dục của thầy! - thầy Yul Nam nói một tràng

- Vâng! - cả lớp đồng thanh

- Điều 1 em nào đi trễ lần 1 thầy sẽ cho chạy 3 vòng sân, lần 2 sẽ 6 vòng sân cứ thế tăng lên gấp đôi. Điều 2 ai mà nghỉ quá ba ngày thầy sẽ báo cho phụ huynh biết. Điều 3 ai không tập trung học thì sẽ phạt chạy 5 vòng sân. Điều 4..... bla.... bla.... - thầy Yul Nam cứ thế mà nói ra những qui định của mình những đến 10 cái hơn ấy chứ, trời ạ sao mà ông thầy này lẩm cẩm thế này!

- Các em hiểu hết chưa?

- Rồi ạ! - cả lớp đáp

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Té

- Được! Bây giờ chúng ta bắt đầu kiểm tra chạy trước! Hai em đầu lên trước! - thầy Yul Nam chỉ hai đứa đứng đầu hàng

Cả hai vào vị trí nghe thấy tiếng còi thì chạy! Chặc! Giờ tôi mới biết trong lớp mình lại có những "thiên tài" chạy điền kinh ấy! Ai cũng chạy nhanh hết chắc tôi rớt quá!

- Je Jae tới cậu kia! - Soo Jin ngồi bên cạnh khiêu tôi

- Hà? Tôi mình rồi sao? - tôi ngơ ngác hỏi

- Ừ lên đi! Ae Hye lên rồi đó! - Ji Ki nhắc

- Ồ mình lên liền! - tôi đáp rồi chạy nhanh vào vị trí của mình tôi nhìn về phía trước thì thấy anh Dong Hwa đang đứng đó nhìn, chắc tôi thì ghét chạy mà giờ anh ấy lại ở đây nếu chạy thua thì xấu hổ chết mất! Hixhix TT^TT

. . . Huýt. . .

Tiếng còi vang lên đều đều, vì đang lo mớ mình anh Dong Hwa nên tôi hơi giật mình sau mấy giây bình tĩnh tôi mới xuất phát chạy, trời ạ sao sân này rộng kinh thế! Y như quảng đường dài vô tận ă, mà nhỏ Ae Hye này chạy gì nhanh thế tôi không sao đuổi kịp chắc chết mất!

- Ááááá....

_ Rầm

Khỏi nói cũng biết tiếng la cùng tiếng rầm đó là do tôi gây ra, chỉ vì lo chạy thẳng tới không nhìn xung quang tôi vấp chân té, cái chân tội nghiệp của tôi đau quá đi, đáng lẽ phải nhìn đường chứ hixhix

- Je Jae! Je Jae! Cậu không sao chứ?

-Soo Jin và Ji Ki lo lắng chạy lại hỏi

-Chân mình!!Đau quá!!

-tôi mếu máo nói

-Chắc bị bong gân rồi!Đề xem nào!

-thầy Yul Nam nâng chân tôi lên và

-Áááá....đau quá thầy ơi!!!Huhu!!!

-tôi nói mà muốn khóc đau chết luôn

-Je Jae!!!Em không sao chứ?

-anh Dong Hwa từ đâu xuất hiện lo lắng hỏi

-Em,em không sao cả!

-tôi cười trấn an anh

-Đề anh đưa em vào phòng y tế!

-Khỏi!Khỏi đâu!Em ổn mà!

-tôi lắc tay lia lịa

-Ngoan!Không anh nghi thương đó!

-anh Dong Hwa nghiêm mặt nói

Thấy tôi không nói gì anh nhẹ người đỡ tôi dậy,nhẹ nhàng dìu tôi trong khi bảo cặp mắt đang ngơ ngác nhìn chúng tôi,ghen tị ngưỡng mộ có,bất ngờ khó hiểu cũng có nhưng sẽ chẳng bằng cặp mắt đen từ phía xa nhìn chúng tôi trong đó chỉ toàn \"lửa\" của lòng ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh lo lắng

Anh Dong Hwa dìu tôi vào phòng y tế,nhẹ người ngồi xuống chiếc giường tôi xấu hổ vô cùng,đáng lẽ tôi phải nhìn chứ chỉ lo cầm đầu chạy nên phải gánh hậu quả vậy nè.Hixhix TT^TT

-Em còn đau không?-anh Dong Hwa hỏi han

-Dạ ổn rồi!Chỉ là còn hơi đau thôi!-tôi thỏ thẻ đáp

-Em đó chạy không lo nhìn gì hết,đề anh xem nào!-anh Dong Hwa khẽ nâng chân tôi lên xem

-Hả???Không,không sao mà!!!Em..em còn đi được!-tôi vội rút chân mình lại ngượng chết mất

-Như vậy mà em bảo là ổn sao?Xem nè,sung đỏ hết rồi!-anh Dong Hwa càu nhàu

-Em,em còn đi được!Anh xem!Em đi cho anh coi!-tôi nói để chứng thực tôi đứng lên cho anh xem nhưng chưa kịp gì hết tôi đã té nhào về phía trước cũng may là anh đỡ lấy nếu không tiêu mất rồi

-Thấy chưa vậy mà bảo là không sao?Em ngoan ngoan ngồi xuống giùm anh đi!-anh đỡ tôi ngồi xuống

-Em không sao thật mà!Yên tâm đi!

-Thui thui cô nương làm ơn ngồi yên giùm tôi!Vậy là tốt lắm rồi!

-Xì!Anh cứ như em là trẻ lên ba ấy!-tôi \"xì\" một tiếng ra vẻ không tán thành

-Đúng vậy mà!Em chỉ mới là 1 cô bé ba tuổi thôi!Vì vậy em cần có anh bên cạnh để bảo vệ che chở cho em những lúc như thế này!-anh trìu mến nhìn tôi

-Có ai cần anh bảo vệ đâu chứ!-tôi quay ngoắc đi

Nhưng mà khi nghe anh nói câu đó tim tôi như muốn chạy ra ngoài lồng ngực vậy,tim cứ đập liên hồi như muốn nổ tung ra,anh chính là như vậy rất biết cách làm tôi hạnh phúc rất biết làm tôi vui.

-Ngồi yên để anh xem!-anh khụy một chân xuống nâng chân tôi lên xem

-Á...nhẹ nhẹ thôi...-tôi la rít lên

-Em xem đồ hết rồi,chắc bị bông gân rồi!Chị Rae Ah lại không có ở đây nữa?~anh lo lắng

-Không sao!Em vẫn còn đi được mà!-tôi cười trấn an

-Em đó lúc nào cũng không sao không sao mà em thật sự không sao không hả?

-Thật mà!Em ồ!-tôi cười

-Ừa!Em đợi anh nha!Anh đi tìm chị Rae Ah!

-Khò!-tôi nói nhưng anh đã chạy đi mất rồi

-Đúng là ngốc mà!-tôi lắc đầu cười

_ Cách

Cánh cửa phòng y tế mở ra,tôi cứ tưởng là anh Dong Hwa nên cũng không đứng lên làm gì chỉ ngồi đó,hỏi

-Anh về sớm vậy?Có chị Rae Ah không?

-.....

-Sao anh không nói?Có phải không có chị Rae Ah không?Không sao!Em ồ mà anh đừng lo!

-.....

-Này!Anh đang định thử thách tính kiên nhẫn em à!Sao không trả lời em?-tôi bắt đầu nóng,anh đang định làm gì đây?Sao không đáp lại chứ?

-.....

-Dong Hwa!Em bức rồi nha!Em không thích như vậy đâu!Sao không trả lời em?

-.....

Đúng là tức mà!Tôi bức bội đứng dậy cả nhắc đi ra nhưng khi nhìn người con trai trước mặt tôi khựng lại,ánh mắt anh lạnh lùng nhìn tôi y như muốn nuốt chửng tôi vậy,bộ tôi làm sai sao???Đầu có tôi nhớ mình đâu có chọc anh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương mắt

-Hyun Woo!Sao anh lại ở đây?-tôi hỏi

-Cô không cho tôi đến đây à!-Hyun Woo hỏi ngược

-Không!Tôi đâu có ý đó!-tôi vội nói

-Ừm!Chân cô...không sao chứ?

-À không sao đâu!Chỉ là bị bông gân thôi mà!-tôi cười nói

-Ừm!

-Ừm!Mà anh bị đau ở đâu hả?Sao anh lại vào đây?-tôi thắc mắc hỏi

-Không có!

-Không có vậy anh vào đây chỉ vậy?

-Chơi thôi!

-Chơi sao?Anh cũng rảnh quá!

-Ừm!

_ Cách

Cánh cửa lại bật mở,anh Dong Hwa cùng chị Rae Ah bước vào,ánh mắt cả hai hơi dừng lại trên người Hyun Woo,ánh mắt khê dao động,bộ Hyun Woo là người ngoài hành tinh mới đáp xuống sao?

-Je Jae!Chị nghe Dong Hwa nói chân em bị bông gân,còn đau không?-chị Rae Ah bước lại hỏi tôi

-Dạ cũng đỡ rồi ạ!-tôi khẽ đáp

-Ừ để chị xem!Chắc không sao đâu!Chỉ cần băng lại là được rồi!

-Dạ cảm ơn chị!

-Còn Hyun Woo!Em bị gì à?-chị Rae Ah hỏi

-Không có!

-Vậy em vào làm gì?

-Chỉ là vào chơi thôi!-Hyun Woo nhún nhún vai

-Je Jae!Đề anh băng cho em!Chị Rae Ah em băng được chứ?-anh Dong Hwa lên tiếng hỏi

-Được chứ!Băng ở trong tủ thuốc đó!-chị Rae Ah mỉm cười nói

Anh Dong Hwa lại tủ thuốc lấy "đồ nghề" ra,nào là băng quấn,thuốc,...tùm lum hết!

-Sẽ không đau đâu em đừng lo!-anh Dong Hwa cười trấn an

-Ừm em đâu có yếu đuối đến mức đó!-tôi chắc giọng nói

-Anh biết mà!Em là Je Jae người mạnh mẽ nhất mà anh biết!-anh nhẹ xoa đầu tôi

Nếu đối với mọi người khi nhìn thấy tôi và anh Dong Hwa âu yếm như thế sẽ ngỡ ngàng mà ghen tị nhưng mà với "ai đó" sẽ là lòng ghen ghét đến "chương cả mắt"!Tại sao lại là người con trai khác mà không phải anh?Anh không xứng với cô hay do cô không yêu anh đây?Vì sao chứ?

Hyun Woo lặng người bước đi ra khỏi phòng y tế,nếu ở đây thêm chắc anh chịu không nổi mà xông đến đánh tên Kang Dong Hwa đó quá!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tinh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Cuối cùng cũng có người trị được anh

-Dong Hwa!Anh tốt với em quá à!-tôi mắt long lanh

-Ngốc!Em là bạn gái anh mà!-anh nhẹ xoa đầu tôi

-Hìhì em biết mà!Anh là số 1!-tôi đưa ngón trỏ lên

-Hai đứa làm chị sắp ói rồi nè!Muốn ăn gì đó ra ngoài đi chị không muốn nhìn đầu mắ công lại tuổi thân!-chị Rae Ah lên tiếng

-Hi em quên mất là có chị!-tôi cười

-Hai người còn thấy tôi nữa đâu!Bay mất lên mây rồi!-chị khề trách

-Thui em xin lỗi mà!-anh Dong Hwa lên tiếng lấy lòng

-Hai đứa hợp lại sao chị thắng được!Thui tui nhường lại cho hai người ở đây đó!Tôi đi công chuyện lát!-chị Rae Ah cười rồi bước đi khỏi phòng

Rae Ah vừa bước ra đã thấy ngay người con trai đứng trước mặt mình,y như đang đợi cô vậy,khẽ nghiêng đầu chào,Rae Ah hỏi:

-Dạo này vẫn khỏe chứ?

-Bình thường!-người con trai đó đáp

-Họ...vẫn khỏe chứ?-Rae Ah dè chừng hỏi

-Vẫn tốt!Còn chị khỏe chứ?-người đó hỏi

-Chị vẫn khỏe!

-Ừm!

-Hình như em đang đợi chị hả?

-Không có!

-Vậy là...nhìn em ấy sao?

-Ừ...mà cũng không!Nhìn thì sao cũng có người lo rồi!

-Không ngờ em trai của chị cũng biết yêu rồi!

-Chẳng lẽ chị không cho em yêu sao,Shin Hyun Yeon?

-Em biết ý chị mà!Đừng như chị né cậu em trai của chị,ráng mà giữ lấy mất rồi tìm lại không được đâu!

-Em biết mà!Chị yên tâm đi!Em sẽ không như chị đâu!

-Ừm!

-Chăm sóc cô ấy giùm em!-người đó căn dặn

-Chị biết mà!Em cũng giữ gìn sức khỏe nha!Ráng mà học đừng có mà chơi bời nữa!-Rae Ah nói

-Em biết mà!Em và ba mẹ luôn chào chị trở về nhà!

-Chị cũng mong sẽ về nhà được...nhưng mà...chắc phải một thời gian nữa!-Rae Ah lắc đầu

-Ừm em biết mà!Cố vượt qua đi!Chị là Hyun Yeon mạnh mẽ mà đúng không?Đừng sống trong đau khổ của quá khứ nữa!-người đó an ủi

-Cảm ơn em!Chị đúng là có phước mới có được đứa em như em đó!

-Thôi em đi trước tạm biệt chị!!!!-người đó quay người đi vẫy tay chào tạm biệt

Rae Ah đứng nhìn bóng lưng người con trai đó khuất dần mới quay người bước đi,trong tâm trí của cô lúc này suy nghĩ rất nhiều thứ,cô biết rõ tính của đứa em trai này hơn ai hết,từ nhỏ đến giờ người em này chưa từng biết yêu ai cả nói chi mà thật lòng nhưng lần này lại khác,cuối cùng cũng có người trị được thằng em bất trị này rồi

-Cuối cùng em cũng có người trị rồi!-Rae Ah thầm cười rồi bước đi

Chương 30: Hôn cô

Tôi cùng anh Dong Hwa ngồi trong phòng y tế, phải nói không khí hôm sao ngột ngạt thế nhỉ??? Y như đang ở trong lò thêu ấy, thấy khó chịu vô cùng!

-Je Jae em bị sao à?-anh Dong Hwa hỏi

-Bị gì là gì?-tôi ngờ nghệch hỏi

-Thì em xem!Trán em toàn mồ hôi không kia!-anh chỉ vào trán tôi

-Hả?Có sao???Sao em không biết nhỉ???-tôi cười xòa

-Còn nói không?Trông em có vẻ hồi hộp lo lắng quá vậy!!!Sợ anh làm gì em sao?

-Làm gì là gì chứ???Anh cứ nghĩ sai cho em à!!!

-Còn nói nữa!!!Anh có làm gì em đâu!

-Đã nói em không có mà!!!

-Thật chứ???Em muốn vậy đúng không?

Vừa dứt câu anh Dong Hwa kéo tôi lại gần, môi chạm môi mắt đối mắt, tôi mở to con mắt ngạc nhiên nhìn anh, anh buông tôi ra cười "đều"

-Coi như anh làm như ý muốn em rồi nhá!

-Anh...xấu xa!-tôi quay mặt đi mặt đỏ bừng bừng cả lên

-Anh xấu xa sao?Vậy anh hôn thêm bây giờ?-anh trêu

-Có ngốc mới cho anh hôn đó!

-Chắc chưa?-anh nhướn mày hỏi

-Ừ thì...có ngốc mới hôn anh mà!Em nói không đúng sao?

-Vậy thì...em hãy làm cô bé ngốc đó nha!!!

-Không...em không làm cô bé ngốc đó đâu!

-Tại sao?

-Bởi vì sẽ không có cô bé ngốc nào để anh hôn cả mà chỉ có Park Je Jae ngốc nghếch mà thôi!

-Như vậy cũng như nhau thôi!Cô bé ngốc là Park Je Jae mà!

-Ý anh là em ngốc sẵn rồi sao?

-Không,mà đã vậy từ lâu rồi! -Hứ!Ghét!Em không cần nữa!-tôi hờn dỗi

-Em không cần anh cho người khác đó!

-Cứ cho đi!Không cần,không cần!! -Thôi mà!Đừng giận nữa anh mới thương!Anh hôn bù nhé!

-Không cần anh hôn!

-Nhưng anh thích!

-Thích thì kiếm ai đi!

-Có sẵn trước mặt này! *Chụt*

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đây là đâu?

Anh Dong Hwa hôn lên má tôi, bộ mặt tôi có gì để anh hôn lắm sao? Nhưng mà được hôn cũng sướng!!!

-Vậy được chưa? Coi như anh đền bù rồi nhá!!! Đừng giận nữa nha!

-Anh đúng là gian xảo mà!

-Em như vậy coi như hết giận anh rồi nha!!!

-Ừ!

-Hura!!! Je Jae của anh ngoan nhất! Lát anh chở em về nhà nha!!!

-Ừm!

-Ừ! Vậy em mau nghỉ đi lát anh học thể dục xong sẽ lên tìm em! -anh Dong Hwa đỡ tôi nằm xuống giường

-Anh đi học đi! Em ở đây không sao đâu!

-Ừ!

Nói rồi anh Dong Hwa đi ra khỏi phòng, còn tôi bơ vơ lẻ loi giữa căn phòng y tế rộng lớn này cảm thấy hơi buồn buồn và cô đơn sao ấy??? Bất giác khuôn mặt ai đó hiện lên trước mắt tôi, nó mờ ảo sao ấy nhưng mà tôi nhanh xua tan nó, sao tôi lại nghĩ đến anh chứ? Sao lại là anh mà không phải anh Dong Hwa??? Chắc bị té đau chân nên thành ra đầu cũng choáng mà gây ảo giác!!! Chắc vậy!!! Mà cũng ngộ đáng lí ra tôi bị thế này lúc này tên Hyun Woo ấy phải cười hả hê ấy chứ! Chắc hẳn đổi tính chăng? Mà thôi lo ngủ lấy sức rồi hả tính tiếp!

.....

-Je Jae! -ai đó gọi tôi lay lay người

-Uhm...ai vậy?? -tôi mơ màng hỏi

-Là anh...em tỉnh rồi anh đưa em về! -người đó nói

-Anh Dong Hwa...là anh hả? -.....Ừm.....-người đó lúc lâu sau mới trả lời

-Em buồn ngủ quá à! Cho em ngủ lát đi! -tôi mỉm cười nói rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ

-Em cứ ngủ đi! Một lát nữa thôi anh sẽ đưa em đến một nơi! -người đó hôn nhẹ lên trán tôi rồi nhẹ bế tôi đi!

.....

Thơm quá!!! Mùi hoa oải hương thơm thoang thoang đâu đây! Nhẹ nhàng mà in dấu! Tuy chỉ là cơn gió nhẹ phất mùi hương ngang qua nhưng cũng đủ thơm rồi! Tại sao lại có mùi hoa oải hương ở đây chứ! Lại còn đang ở mùa thu chuyển sang đông chứ!

Tôi bừng tỉnh giấc bởi những suy nghĩ đó, oải hương giữa đầu đông sao? Chuyện lạ nha! Nhưng mà.....đây là đâu? Tại sao tôi lại ở trong căn phòng này chứ? Đứng rồi! Lúc này đang ngủ tôi nghe thấy ai đó gọi tôi, là anh Dong Hwa! Chắc chắn là vậy! Nghĩ thế, tôi lập tức xuống giường đi ra khỏi phòng! Tôi bước xuống cầu thang, đi vào phòng khách chẳng có ai, nhà bếp cũng không, vậy là sao? Anh Dong Hwa đâu rồi mà lại "bỏ" tôi ở đây chứ? Chẳng lẽ ảnh bỏ rơi tôi ở đây sao?

_ Cách

Cánh cửa nhà bật mở, người con trai bước vào, thấy tôi đã tỉnh sau giấc ngủ say, anh mỉm cười dịu dàng, nói:

-Tỉnh rồi à?

-Anh...-tôi cũng chờ hòng

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Shin Hyun Woo, anh đưa tôi tới đây làm gì?

-Thức rồi thì xuống bếp ăn tối luôn đi!-anh ân cần nói

-Hôm nay anh ăn trứng gì hả?Sao nói chuyện kì thế?Mà sao tôi ở đây?-tôi hỏi,chuyện lạ nha tên này hôm nay không những ăn nói có "gia giá" lại điệu dáng còn cười nữa chứ,chắc lát nữa mưa to quá!!!

-Xuống bếp đi!Tôi nấu đồ ăn cho!-Hyun Woo phớt lờ lời nói của tôi,bước đi vào bếp

-Này...này...nói rõ đi chứ!-tôi chạy theo

-Muốn ăn gì?

-Này!Nói đi sao tôi ở đây?

-VẬY tôi sẽ tự chọn món!-Hyun Woo lại đáng trống lảng

-Yaaa....Hyun Woo!Anh nói đi sao tôi ở đây?

-Ngồi yên đi tôi nấu cho ăn!

-Shin Hyun Woo!Sao tôi lại ở đây hả?Anh nói đi!-tôi tức đến chết mất,tôi chỉ muốn biết lí do vì sao mình lại ở đây thôi mà!Bộ không đúng sao mà anh không nói chứ?

-Im lặng đi!Nếu không một lát tôi bỏ đói cô giờ!-anh uy hiếp

-Anh...quá đáng!-tôi nghiêng răng nghiêng lợi hằm hằm ngồi xuống bàn

10p sau....

Hyun Woo bung lên bàn món ăn,không phải khen chứ sao món ăn tên này nấu thơm thế nhỉ,chúng bay vào mũi tôi làm tôi phát thèm,nhưng không...phải biết được lí do tôi ở đây tôi mới ăn,phải ráng nhịn đi chỉ cần nhịn là được.

-Xong rồi!Cô ăn đi!

-Không ăn!

-Cô đói mà đúng không?

-Không ăn là không ăn!Muốn anh tự ăn đi!

-Có canh rong biển,sushi và kim chi nè,không ăn thật sao?

"Canh rong biển,sushi!" tôi trầm nghĩ,ôi hai món tôi yêu sao lại là chúng ngay lúc này chứ!Hixhix đúng là đáng ghét mà anh lại dám dùng chiêu này sao?

-Không ăn!Không ăn!Không ăn!-tôi bịt tai mình lại

-Không ăn thì uống lắm đó!

-Không ăn!Anh nói cho tôi biết tại sao tôi ở đây đi tôi mới ăn.-tôi ra điều kiện

-Ăn hay không là quyền của cô!Không ăn thì tôi ăn hết đó!-Hyun Woo làm ra chẳng quan tâm đưa cuộn sushi vào miệng mình

Đáng ghét! Hấn rõ ràng đang cố ý tra tấn tôi mà,bụng tôi cứ đánh trống liên hồi,nhìn mà chảy cả nước vãi,không,không được để thức ăn làm mất mặt được,ráng chịu đi!

-Không phải tự khen mà công nhận tôi nấu ăn ngon lắm đó!Muốn ăn thử không?-Hyun Woo đưa cuộn sushi quơ trước mặt tôi

-Không ăn!Không ăn!Tự nấu tự ăn đi!-tôi lắc đầu liên tục nhằm không muốn bị phân tâm

-Ăn thử đi!Ngon lắm đó nha!

-Không ăn mà!Không ăn!

Hyun Woo biết rõ sẽ không khuyên được cô ăn,cô chỉ muốn anh nói ra vì sao cô lại ở nơi này nhưng anh không muốn nói ra chút nào.

-Không ăn thì cô thiệt đó!Chẳng phải cô đang đói sao?Ngoan ăn đi!-Hyun Woo nhẹ giọng nói

-Không!Không!Chết cũng không ăn!Không ăn không ăn!-tôi lắc đầu lia lịa,không thể ăn lúc này được chẳng khác nào tôi thua ngay lúc này

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tinh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Anh nấu ăn cũng không tệ

_Oc...oc...oc

Cái bụng chết tiệt,phản rồi mà sao lại kêu ngay lúc này chứ,đồ phản bội,á xấu hổ quá đi!

-Phì...đói thì ăn đi nhện làm gì!-Hyun Woo nén nhện cười nói

-Ài,ai đói chứ?

-Rõ ràng bụng của cô vừa phản ánh vậy mà còn ngoan cố không chấp nhận đói sao?Đói thì ăn đi!

-Có,có sao?

-Ăn đi sushi ngon lắm đó!Cô không ăn lấy sức đâu mà về!Cô muốn ở đây với tôi luôn hả?

Biết rõ anh đang gạt tôi ăn nhưng mà lời anh nói cũng có lý,không ăn thì tôi sẽ không có sức mà hỏi anh tại sao lại ở đây?Cũng không có sức mà \'chạy\' về nhà,nhưng mà ăn lúc này thì tôi tự nhận mình "thua" anh sao?

-Ừc....-tôi nuốt nước bọt vào cổ họng,nhìn cuộn sushi mà tôi phát thèm

-Đói thì ăn đi!

-Không,không đói!

-Có chấp thật!Giờ cô muốn tôi ép cô ăn hả?

-Anh nói đi!Tại sao tôi lại ở đây?

-Được!!Tôi nói nhưng cô phải ăn đó!

-Ừ!

-Thật ra khi đi ra khỏi phòng y tế tôi sợ nhớ bỏ quên đồ nên quay lại,thấy cô đang ngủ mà miệng cứ lẩm bầm đòi ngắm hoa oải hương nên tôi dẫn cô đến đây!-Hyun Woo nói

-Ừa,có sao?Tôi thích hoa oải hương lúc nào thế?-tôi thắc mắc,rõ ràng tôi đâu có thích hoa oải hương mà anh nói vậy chứ

-Ờ cái này thì ai biết!Là cô ngủ mơ nói rồi tôi có lòng tốt thực hiện giùm cô thôi!

-Sao kì vậy ta???Tôi thích hoa oải hương lúc nào chứ???-tôi gãi đầu

khó hiểu

-Thôi đừng nói nữa,như đã giao kèo,tôi nói thì cô phải ăn,giờ tôi nói rồi cô ăn đi!-Hyun Woo đánh trống lảng

-Ừ ăn đi ăn đi!Tôi đói rồi!

Không nghĩ nhiều tôi cầm cùi ăn, không phải khen mà sao tên này nấu ăn siêu thế, ngon y như nhà hàng nấu ấy, ôi ngon chết mất!

-Ngon quá à!Tôi không ngờ anh lại nấu ăn giỏi vậy đó!-tôi vừa ăn vừa khen không ngớt lời

-Ngon thì ăn đi!Tôi thấy bụng cô này giờ đánh trống dữ lắm đó!-Hyun Woo chống tay lên cằm nói

-Anh không ăn hả?

-Không!Tôi no rồi!

-Ừ vậy tôi không khách sáo!

-Ăn từ từ thôi, còn nhiều lắm!

Đúng là ngon quá mà, tôi ăn sạch món sushi rồi húp nguyên một chén canh rong biển, nhưng mà sao còn đói nữa vậy nè, chắc anh làm ít quá =,=

-Còn sushi không?-tôi hỏi

-Không tôi làm chỉ làm một ít thôi, cô ăn kim chi đi!-Hyun Woo đẩy đĩa kim chi trước mặt tôi

-Oẹ...tôi ghét nhất kim chi đó, anh không biết sao?

-Vậy sao?Tôi không biết!

-Không sao!Tôi cũng no rồi!

-Ừm, đi, tôi dẫn cô ra ngoài dạo!-Hyun Woo đứng dậy

-Ok, đi thôi!-tôi gật đầu tán thành

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cánh đồng hoa oải hương

Hyun Woo đi về phía cửa, mở cửa ra, tôi choáng ngợp, là hoa oải hương, không phải giả nha là thật luôn đó!Không ngờ đầu đồng hoa oải hương lại có thể nở rộ như vậy mà còn là một cánh đồng trải đầy hoa oải hương, một màu tím bao quanh khung cảnh trước mắt tôi, gió nhẹ thổi mang theo mùi hương dịu của hoa oải hương, thật tuyệt, một cảm giác vô cùng tự do và thoải mái

-Wow!!!Tuyệt thật, đã quá đi!-tôi chạy ngay ra cánh đồng

-Là hoa oải hương thật, không ngờ hoa oải hương lại nở ngay mùa đông, lạ thật đó nha!

-Ê Hyun Woo anh lại đây này, đi chân không ở đây đã lắm đó!Thử đi!

-Hyun Woo cảm ơn anh nha!Cảm ơn vì đưa tôi đến đây!

-Vui đến vậy sao?-Hyun Woo nói nhỏ

-Thơm thật đó!-tôi hít một hơi dài không khí trong lành ở đây

Ánh nắng mặt trời rọi vào khuôn mặt cô, đứng giữa cánh đồng hoa oải hương cùng mùi hương bao xung quanh cô càng làm trái tim anh rung động, nụ cười của cô bây giờ rất tươi, một nụ cười sưởi ấm trái tim anh trong mùa đông này, giá mà anh có thể nhìn thấy nụ cười đó mãi mãi hoặc nó sẽ chỉ là của anh. Hyun Woo chợt lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại, chụp nhanh vài bức hình cô gái đang mãi mê đùa chơi bên những bông hoa!

Tôi nằm phịch xuống giữa cánh đồng, thả hồn mình đi, cứ như lúc này mãi cũng được, tự do phóng khoáng chẳng phải lo gì cả, không cần nghĩ đến gì hết!

-Một rồi sao?-Hyun Woo đi đến nằm cạnh tôi hỏi

- Vẫn chưa! Chỉ là nằm một lát thôi! -tôi nhắm mắt tận hưởng mọi thứ từ thiên nhiên đem lại nói

- Ừm!

- Cảm ơn anh nha!

- Cảm ơn? Vì điều gì?

- Vì tất cả, tuy lúc đầu anh có hơi khó ưa nhưng mà về sao tôi lại không cảm thấy như vậy, anh càng ngày càng làm tôi thích đó!

- Cô thích tôi sao?

- Ừm!

- Cảm ơn!

- Hả? Anh mới nói cảm ơn sao? Đúng là anh thay đổi rồi mà! -tôi ngạc nhiên mở to mắt quay qua nhìn anh

- Bộ lạ lắm sao?

- Ừm cực cực cực kì lạ á! -tôi gật đầu rầm rập

- Mệt! Lo mà nằm đi! -anh gõ trán tôi

- Ui! Sao lại đánh tôi? Tôi nói sai à! -tôi xoa xoa đầu

- Thôi không cãi với cô nữa! Tôi vào nhà đây! -Hyun Woo đứng dậy

- Này! Giận rồi à! -tôi ngồi dậy chạy theo

- Này! Này! Đừng giận nữa! Tôi đâu có cố ý! -tôi chạy trước mặt anh nhưng anh phớt lờ qua như không thấy, chẳng lẽ anh giận thật sao?

- Này! Này! Hyun Woo đừng giận mà!!!

- ...

- Ê! Xin lỗi, tại anh hôm nay lạ quá thôi!

- ...

- Này! -tôi kéo tay áo anh lại

- Gì? -anh cau có

- Giận rồi sao?

- Không có!

- Như vậy mà nói không hả? Giận rồi kìa! Đừng giận mà! Tại biểu hiện hôm nay của anh làm tôi thấy lạ thôi!

- Biết rồi!

- Này!!!! Vẫn còn giận sao? Thui mà, tôi làm anh vui nhá!

- Không cần!

- Con trai gì mà nhỏ mọn thế! -tôi lăm bằm trong miệng

- Gì?

- Không gì, anh nói đi sao anh mới hết giận đây.

- Cô nói đó!

- Ừm, thề luôn á! -tôi giơ tay lên chứng minh

- Không cần, việc này rất đơn giản!

- Là gì vậy, nói đi tôi làm cho!

- Là vậy nè....

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Anh hôn cô

Dứt câu, anh kéo tay tôi lại, đặt lên môi tôi một nụ hôn, choáng váng tôi tròn mắt nhìn anh, tay không ngừng phản kháng mạnh mẽ.

Hyun Woo biết rõ cô sẽ phản kháng nên không những buông tha còn siết chặt cô lại thêm và càng hôn mãnh liệt. Đầu lưỡi anh tách bờ môi cô ra vào trong sự soạn khám phá "\"vùng đất mới\"". Khi thấy cô khó thở, anh mới buông cô ra, cười nói

- Xong rồi đó!

- Anh....anh....- tôi tức nghẹn họng

- Không phải cô nói bù sao? Rồi đó! - anh cười "\"đều\""

- Đáng ghét! - tôi hăm hăm bỏ vào nhà

- Ngốc, anh cũng đâu muốn! Xin lỗi! - anh lắc đầu, rồi đi vào

Tôi hăm hực vào nhà, tức đến ứa máu mà, sao anh "thích" hôn tôi thế nhỉ? Tôi đâu phải là người thích thì anh đem ra hôn chứ, ngồi vào ghế sofa ở phòng khách, vừa thấy anh bước vào tôi liền lờm một cái rồi quay sang chỗ khác, nói:

- Tôi muốn về!

- Tôi rồi! Hay ở lại đây đi rồi sáng về luôn! Dù gì sáng mai cô đâu có học gì!

- Không thích! Tôi muốn về!

- Tôi chưa muốn về, nếu cô muốn cô có thể đi về nhưng tôi nói trước ở đây là ở ngoại ô, cách rất xa seoul đó!

- Anh... ép người quá đáng!

- Vậy thì đã sao? Muốn, cô cứ về! Không cứ ở lại! Tôi không ép ai cả! - Hyun Woo bình thản đáp

- Anh...

"...Hey, do not leave me, I love you so much, love rain like that tree, not far from my house I love..."

Bỗng, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, lấy ra màn hình hiển thị tên của anh Dong Hwa, thậm chí vui mừng tôi liền bắt máy lên cầu cứu anh

- Alo, anh Dong Hwa hả? Em nè!

...Je Jae, sao em chưa về nữa, em đang ở đâu vậy?... - anh Dong Hwa lo lắng hỏi

- Dạ, em đang ở.....

_Cúp

- Á...anh làm cái gì vậy?- tôi hét toáng lên khi Hyun Woo lấy máy điện thoại của tôi cúp ngang

- Tôi không thích cô nghe điện thoại! - anh cau

- Cái gì? Anh có quá trẻ con không? Nghe điện thoại là quyền của tôi, tôi có quyền nghe hay không, anh chưa có quyền quản lý tôi đâu? - tôi tức giận đứng phắt dậy phản bác

- Thế thì sao? Tôi thích, đây là nhà tôi với lại cô đừng quên cô không có quyền lớn tiếng với tôi đâu!

- Anh... cái đồ độc tài, xấu xa...

- Thế thì sao? Tôi như thế nào cũng chưa đến lượt cô phán xét!

- Anh... mệt, tôi không nói với anh nữa, tôi đi ngủ. - tôi phớt lờ anh đi vào phòng

- Mới nói muốn về giờ đi ngủ, em cũng thay đổi mau thật! - anh lắc đầu

Vừa bước vào phòng tôi liền lén vào nhà tắm, vịn vòi nước hết lốc có thể, thả chân mình vào bồn nước nóng, rồi lấy điện thoại bấm số anh Dong Hwa ^.^

- Alo.

...Je Jae hả? Sao lúc này em cúp máy vậy?... - anh Dong Hwa đầu dây bên kia lo lắng hỏi

- À... tại máy em đột nhiên mất sóng nên... nên mới vậy, anh đừng lo! - tôi cười xòa

... Vậy mà làm anh lo quá à! Em không sao là tốt rồi!... - lúc này anh Dong Hwa thở phào nhẹ nhõm

- Hi... anh đừng lo cho em, anh đã ăn chưa?

.. Anh ăn rồi, còn em?...

- Dạ rồi!

... Em đang tắm hả?...

- Dạ.... vâng.

... Vậy em tắm đi anh không phiền nữa... - anh toan cúp máy

- Khoan, khoan... em chưa nói hết mà! - tôi vội lên tiếng ngăn

... Chuyện gì thế?...

- Tại em buồn nên kêu anh thôi.

.. Ngốc... hay mai anh lại nhà rước em nha..

- Rước em sao? Khỏi, khỏi... em, em tự đi được. - tôi vội từ chối, nếu mai anh lại đón tôi đi học mà không có tôi thì nguy mất

... Tại sao chứ?...

- Vì... vì mai em có hẹn rồi.

... Hẹn ai thế?...

- Thì... thì bạn mà... anh khỏi đón em đâu.

... Ừm vậy thì hẹn mai gặp em ở trường nha...

- Vâng... bye anh *chụt* - tôi cúp máy

- Là la... la... là... là... là....

Vừa mở cửa ra thì tôi bắt gặp ngay tên Hyun Woo đợi sẵn, hắn ở đây từ khi nào vậy, có nghe được không? Nếu mà Hyun Woo nghe được chắc tôi chết quá, hixhix mong là hắn lẳng tai không nghe

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Giành giường

-Anh...anh ở đây khi nào vậy?

-Cũng khá lâu.-Hyun Woo nhún vai

-Ừm!Mà sao anh lại vào phòng của tôi?

-Phòng của cô sao?Tiểu thư Park cô hơi nhầm rồi,đây là phòng của tôi.

-Nó là phòng anh,vậy đâu là phòng tôi?

-Ngoài ngoài kia.-anh chỉ tay ra phía phòng khác

-Ngoài ngoài?-tôi nhìn theo hướng chỉ tay của Hyun Woo

-Cái gì?Anh đùa hả?Sao tôi lại phải ở ngoài phòng khách chứ?-tôi hét toáng lên

-Ở đây chỉ có một căn phòng,lại là nhà tôi,chẳng lẽ tôi nhường cô...mơ à!

-Anh không biết nhường con gái à.

-Cô đâu phải con gái mà tôi phải nhường!

-Anh...hừ,không thèm!-tôi tức giận lấy tấm chăn cùng chiếc gối nằm đi ra ngoài sofa phòng khách

-Ngủ ở ngoài vui nha,coi chừng bị muỗi đốt đó!-Hyun Woo cười khinh chọc tức tôi

-Cái đồ đáng ghét,anh đó,tôi ngày chỉ biết ức hiếp tôi!

-Cô không giành được chiếc giường nên mới chọc tức tôi,tôi hiểu mà,ngủ ngoài đó vui nha.-Hyun Woo cười khẩy chuẩn bị đóng cửa lại

-Anh...được,tôi chơi với anh!

Tức khắc,tôi ôm chăn gối lao nhanh vào phòng trước khi Hyun Woo đóng cửa lại,nằm luôn lên giường cười hả hê nhìn anh nói:

-Haizz...sao mà cái giường êm quá đi,nếu anh muốn cứ ra ngoài ngủ tôi không sao đâu ha.

-Cô...được lắm.Chết với tôi!

Nói rồi,anh lao đến nằm cạnh tôi,còn cười khiêu khích,đương nhiên tôi cũng đâu vừa,nằm chiếm gần nửa cái giường,chăn gối tôi ôm về phía mình hết.

Hyun Woo cũng chẳng chịu yên,hắn lấy tay để ngang mình tôi,chân kia gác lên chân tôi,còn làm cái mặt vô cùng ghét nữa

-Lấy ra...lấy ra,áaaaa lấy ra chưa hả?Lấy ra....-tôi hét lên lấy tay chân anh ra nhưng hắn ngoan cố không chịu

-Nặng quá....lấy ra,lấy ra.....lấy ra không hả?

-Không lấy,ra ngoài ngủ đi tôi không nhường đâu,không thôi ngủ chung đi!

-Anh...được đừng tránh tôi nhá!

Nói rồi chẳng chần chừ tôi lấy tay Hyun Woo lên cắn một cái rõ đau,hắn đau điếng người hét toáng lên

-Áaa nhả ra chưa?Nhả ra nhả ra.....

Tôi kiên quyết không nhả ra,cứ bao nhiêu thù hận mà tên này đã làm với tôi tôi trút lên hết,lâu lâu tôi mới có cơ hội ngu sao bỏ qua

-Nhả ra mau....nhả ra....-Hyun Woo muốn nhảy dựng lên vì đau

-Cho chừa!Xì!-tôi nhả ra đập Hyun Woo một cái làm cho anh lăn té xuống giường

-Con nhỏ kia!Chán sống à!-Hyun Woo tức tối đứng dậy nói

-Rồi sao?Anh là con trai mà không nhường giường cho tôi ngủ,tôi đã nhường lắm rồi nếu không nãy giờ tôi đã đá văng anh ra ghế sofa nằm từ lâu!-tôi đứng dậy trên giường chống nạnh dành hanh

-Cô tưởng cô hay lắm sao?Ngon nhào vô,đây chẳng nhường con gái đâu nhá!-Hyun Woo cũng tức tối

-Thế đã sao?Anh đừng tưởng tôi chẳng làm gì được anh nha!

-Được,muốn chết tôi cho chết!

-Ok,ngon nhào vô!Đây chẳng nhường nhá!

Nói rồi chẳng do dự tôi quăng chiếc gối vào mặt Hyun Woo,tôi cười nắc nẻ khi thấy nguyên một khuôn mặt điển trai của hán "ăn" gối.

-Yaaa!Cô chết chắc rồi!

Thế là tôi và Hyun Woo cứ chọi gối qua nhau,chẳng ai chịu nhường ai cả,chăn gối quăng qua quăng lại tứ tung,cái phòng bây giờ y như bãi chiến trường vậy

-Cút xéo ra ngoài ngay!-Hyun Woo rầm rú lên vì tức

-Mơ đi!Chị đây không nhường nha cưng!

-Mới kêu ai là cưng hả?Khiến chết à!

-Trời trời...tính dọa con nít hả cưng..chị không sợ nhé! (mô phật hai anh chị này kêu nhau nghe \"thân\" thấy sợ >\"

-Mau cút ra ngay,cô mà còn ở trong đây đừng trách tôi ác!

-Sợ quá à.....sợ quá à!!!

-Cô....được!

Hyun Woo dừng dừng tiến lại phía tôi,đương nhiên tôi phải phòng thủ chứ,Hyun Woo tiến,tui lùi....

-Anh...định làm gì?

-Đá cô ra ngoài chứ sao?Chẳng lẽ kêu cô cứ ngủ ở đây!

-Anh ra đi,đây không ra!

-Chưa tới cô quyết định!Đi ra mau!!!!

Chẳng do dự hán "đá" tôi ra khỏi phòng cùng chiếc gối với chăn chẳng thương tiếc,tên xấu xa.Tôi trù anh sống không yên

-Đồ chết bầm,anh cứ ngủ trong đó đi!!!

Tôi hầm hầm cầm gối chăn lên đi lại sofa nằm xuống,tức quá mà,yỷ là con trai nên tưởng tôi làm không được chứ gì,cứ đợi đi có ngày anh hối hận à,tên xấu xa,chết đi chết đi

-Áaaaa....tức quá mà!!!!

Tôi úp mặt vào chiếc gối hét lớn,sao mà tức quá đi,đáng ghét,đã bắt tôi đến đây còn bắt tôi ngủ ngoài phòng khách còn mình thì ngủ trong phòng chăn ấm nệm êm...quá đáng

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đối với cô, anh là gì?

Càng tối không khí càng lạnh, đã thế đang ở đầu đông nữa chứ, lạnh thấu xương không chịu nổi mà, tôi đã đắp chăn kín mít rồi mà vẫn run cầm cập

-Hắc xiiii....

Sao mà lạnh quá vậy nè, tên ác ôn mình thì chăn ấm nệm êm trong phòng còn tôi thì phải nằm ở ngoài đây, tức quá à!!!

-We...

-Gi?Muốn chọc tôi nữa sao?-tôi ngồi bật dậy quay qua lờm anh đang đứng dựa vào thành cửa

-Cô lạnh lắm sao?

-Không!!!

-Thật sao?

-Đã nói không mà,lắm chuyện!!!

-Tính cho cô vào trong ngủ cùng, cô không lạnh thì thôi!!!-anh vờ đi tính đi vào phòng

-Ấy ấy, tôi giỡn thôi, cho tôi vào trong nha!!!-tôi làm mặt baby nhìn anh mắt long lanh

-Cô làm mặt gì thế?Muốn thì vào ngủ không thì thôi!-anh nói rồi đi vào trong

Tôi cấp bách vọt vào phòng trước khi anh khóa cửa lại, hú hồn tưởng ngủ ngoài nữa chứ, mà khoan, ở trong phòng chỉ có 1 chiếc giường chẳng lẽ tôi với anh.....ngủ chung sao?Không, tuyệt đối không được

-We!

-Gi?

-Anh ngủ ở dưới sàn à?

-Không!

-Vậy là tôi hả?

-Không!

-Vậy chứ sao?Chẳng lẽ tôi với anh ngủ cùng giường sao?

-Chắc vậy!

-Hả?Anh...đùa, đùa sao?

-Tôi có đùa với cô lần nào chưa?

-Chưa!

-Vậy thì ngủ đi!-anh nói leo lên giường nằm

-Này, này, tôi là con gái, anh là con trai sao có thể...ngủ chung được?

-Vậy cô muốn ngủ đâu thì ngủ!

-Khoan, khoan...

Làm sao bây giờ, tôi làm sao có thể ngủ cùng anh chứ?Nhưng ngủ dưới sàn thì cũng có hơn gì ngủ ngoài phòng khách chứ, chọn đi, trời đông ngủ giường êm ái hay ngủ dưới sàn lạnh lẽo đây!Không, thà chịu thiệt chứ không chịu tra tấn bằng cơn gió lạnh, ngủ trên giường!

Khẽ kháng leo lên giường nằm, tôi chỉ dám nằm một phần ba chiếc giường, lưng tôi đối với lưng anh, nhưng tim tôi sao cứ đập thình thịch không ngừng, cứ như muốn vỡ tung ra, cái cảm giác này cứ như lần đầu tôi được anh Dong Hwa hôn ấy

-Nè!-tôi gọi khẽ

-Hửm?-anh đáp nhẹ

-Tôi ngủ không được!Nói chuyện với tôi lát được không?

-Ừm!

-Đôi lúc...tôi thấy thật ghét anh...

-...

-Nhưng mà...suy nghĩ lại tôi thấy anh vẫn còn nhiều điểm tốt, mặc dù anh có hơi quá đáng trong việc đối xử với tôi

-...

-Mặc dù đôi lúc tôi cũng quá đáng nhưng chỉ vì anh ép tôi thôi, giống như lúc này vậy nếu anh chịu nhường tôi chiếc giường thì tôi đâu cần cần anh làm anh giận

-...

-Xin lỗi...vì đã cư xử như vậy!!!

-Cô không có lỗi...có lẽ cô nói đúng, có lẽ tôi hơi quá đáng...xin lỗi cô!

-Hả?Ừm, tôi rất vui khi nghe anh nói vậy!Mặc dù biết một thiếu gia như anh chẳng nói xin lỗi ai vậy mà lại xin lỗi tôi, chắc tôi cũng quan trọng lắm nhỉ?-tôi nói đùa

-Chắc vậy!!!

-Hả?-tôi quay mặt qua nhìn

-Đổi với cô, tôi là gì hả Je Jae?-anh cũng quay qua nhìn tôi

Với tôi anh là gì sao?Chưa bao giờ tôi suy nghĩ tới điều đó cả, anh là gì với tôi?Kẻ thù, bạn hay là sao?Tôi gục đầu xuống chẳng đáp, tôi sợ trả lời, rất sợ phải trả lời những câu hỏi này

-Không cần trả lời, ngủ đi rồi rồi!-anh xoa đầu tôi thật nhẹ

-Ừm!-tôi khẽ gật đầu

Với em anh là gì hả Je Jae?Em ghét anh tới mức không trả lời được sao?Nhưng mà anh hứa sẽ bảo vệ em hơn tất cả, em nhất định là.....của anh Je Jae.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đi với anh đến 1 nơi

Sáng sớm tôi và anh đã thức dậy sau giấc ngủ, không biết tên này ở đâu mà có sẵn bộ đồ cho tôi luôn nhỉ, tên này cũng khá chu đáo biết trời sang đông nên ngoài bộ đồng phục trường ra anh còn chuẩn bị luôn chiếc áo khoác ngoài, sường!!!Áo gi ấm kinh!

Sau khi thắt dây an toàn xong, tôi ngồi yên vị trên xe, anh nổ máy rồi chạy đi khỏi căn biệt thự \"mini\" đó

-Ăn sáng không?

-Tôi không đói, lát vào trường tôi ăn luôn!-tôi đáp

-Ừ!

Đột nhiên điện thoại anh reo lên, lấy phone đeo vào tay bấm nghe

-Alo

-Hiện giờ con đang bận!

-Người theo dõi con?

-Con đang bận, không về được!

-Người uy hiếp con sao?Hình như người nhầm con với chị hai rồi!

-Người...được rồi, lát về!

-Không được, cô ấy không thể đến gặp người!

-Nhưng...người dám làm tổn thương cô ấy con sẽ không tha cho người! (cúp máy)

- Có chuyện gì sao? Trong anh không ổn cho lắm! -tôi nhìn anh hỏi han

- Không gì! Đi cùng tôi đến chỗ này nha!

- Hà... Ừm được thôi nếu anh muốn!

- Cảm ơn!

Thật ra người đang có ý định gì đây? Sao lại muốn gặp cô chứ? Chắc hẳn người đã biết điều gì đó? Không ổn cho lắm!

Ít phút sau anh cho dừng trước một tòa biệt thự vô cùng vô cùng to lớn, chiếc cổng rộng kinh khủng, nhà gì mà to thế?

- Vào thôi! -anh nói

- Đây là đâu? -tôi hỏi

- Nhà tôi! -anh chỉ vèn vện đáp rồi dắt tôi vào trong

Cánh cửa vừa mở ra thì hai bên đường dẫn vào nhà hàng chục người kính cẩn cúi chào anh, y như chào ông hoàng vậy

- Kính chào thiếu gia!

Đây là cách chào đón mỗi khi anh về sao? Khuôn mặt ai cũng đáng sợ một cách lạnh lùng, họ chỉ đơn thuần là thuộc hạ cấp dưới của anh phục tùng lệnh chủ nhân, nhưng con người quá nghe lệnh thì hơi bị khó chịu, cảm giác như đè nén cảm xúc thật của con người!

- Không sao đâu! -anh vỗ nhẹ tay tôi

- Ừm...

Bước vào phòng khách, ba người ngồi nhâm nhi tách trà hoa hồng, hai thuộc hạ đứng bên cạnh họ, họ là ai? Chắc hẳn có quyền lắm!

- Chào ông, chào ba mẹ! -anh cúi chào

Ông, ba, mẹ sao? Họ là... sao anh lại đưa tôi về nhà anh chứ? Đáng lý lúc này nói không đi cho rồi! Hối hận quá!!!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ông anh

- Cháu về rồi à, ngồi xuống đi, cả cháu nữa Je Jae! -người đàn ông lớn tuổi nhất đặt tách trà xuống nói

Sao... sao ông ấy lại... biết tên tôi?

- Hình như cháu chưa nghe lời ta nói nhỉ? -ông ta khẽ mỉm cười tỏ ý không hài lòng

- Dạ... vâng, -tôi nhanh gọn lẹ ngồi xuống cạnh anh, quả là đáng sợ, ông ta có lẽ là Shin Beak Huan là chủ tịch của tập đoàn Dae Yeon cũng là ông của Shin Hyun Woo

- Ông kêu cháu về đây có gì không? -anh hỏi

- Lâu quá không gặp cháu mình nên ông muốn gặp cháu, như vậy cũng không được sao? -ông nhún mày

- Không, chỉ là cháu thắc mắc thôi! -anh khẽ nhún vai

- Cháu chắc hẳn là Je Jae rồi, nhìn cháu ngoài đời quả là xinh thật! -ông xoay qua nhìn tôi nói

- Dạ!? Cháu... cháu cảm ơn ông! -tôi ngu ngốc gật đầu như máy móc, những lời nói của ông tôi chẳng thể nào biết được, cứ mơ mơ hồ hồ vậy không hiểu nổi

- Nếu ông chỉ nói vậy thì cháu không rảnh nói tiếp, cháu còn đi học nữa! -anh đứng dậy

-Ta chưa nói chuyện xong với cháu, cháu quên lời ta nói lúc nãy trong điện thoại rồi sao?-ông bình tĩnh nhấp một miếng trà trước thái độ của anh

-Con ngoan ngoãn ngồi xuống đi, ta không muốn con chọc tức ông con nữa!-Shin Hoon Sub (ba anh) lên tiếng

-Ông...có chuyện gì?Ông nói đi, cháu nghe!-anh ngồi lại ghế

-Ngày mai, tập đoàn Dae Yeon có lễ kỷ niệm hai mươi năm thành lập, ta muốn con tham gia!-ông giọng đều đều nói

-Cháu không đi!

-Cháu nghĩ mình có quyền chọn lựa hay sao?

-Vậy ông cứ thử đi rồi biết?Đi thôi Je Jae!!

Anh kéo tay tôi đi nhưng chưa kịp bước ra khỏi cửa thì bị giọng ông của anh làm khựng lại

-Ta nghĩ cháu nên suy nghĩ lại, còn cháu nữa Je Jae, ta mong ngày mai cháu sẽ tham dự!

-Dạ!?Cháu sao?-tôi thoáng ngỡ ngàng trước câu nói của ông

-Đúng vậy, ta rất vui nếu cháu sẽ tham dự tiệc lần này!

-Ông...

Tôi nắm tay anh lại, nhìn ông nở nụ cười thật tươi, tôi đáp

-Vâng!!!Cháu rất vinh hạnh được tham dự!!!

-Park Je Jae!!!-anh hét

-Yên tâm đi!!!-tôi nói khẽ

-Cô...

-Được, ta rất mong tới lúc đó!-ông hài lòng gật đầu

-Vâng, cháu nhất định sẽ đến!!!-tôi gật đầu

-Ông!Nếu định làm gì thì cháu mong ông hãy dừng lại ngay, cháu không muốn ông cháu chúng ta sẽ như ông với chị Hyun Yeon!!!Cháu đi trước, cháu còn có tiết!!!-anh cất giọng đều đều rồi kéo tôi đi

-Ông, hai bác!Cháu xin phép!!!-tôi vội nói trước khi bị anh kéo đi khỏi

Còn lại ba người trong phòng khách, ông anh nhấp một ngụm trà rồi đặt xuống, thái độ này đã rất lâu rồi ba anh và mẹ anh chưa thấy kể từ lúc đứa con gái lớn của họ bỏ đi, nhưng nếu ông càng bình thản trong chuyện này thì là dự báo của một chuyện vô cùng kinh khủng như bão táp

-Ba!!!-ba anh khẽ nói

-Chuyện gì thế?

-Thằng Hyun Woo vẫn còn trẻ nên tham vui, ba đừng trách nó!-ba anh vội nói ngay

-Ta có trách nó sao?

-Không, chỉ là...

-Anh ấy không có ý gì cả?Chỉ vì Hyun Woo trẻ người non dạ nên mới như vậy thôi, có lẽ nó sẽ mau chóng chóng chững chạc hơn!!!-mẹ anh tiếp lời

-Ta biết, nhưng ta nghĩ không như các con nói đâu, các con có lẽ còn biết sớm hơn ta nữa!-ông bình thản đáp

-...

-Sao hai con im hết vậy?Lời ta nói đúng sao?

-Không, chỉ là hai con chỉ biết một vài thông tin từ cô bé ấy thôi, với lại con nghĩ Hyun Woo nó ham mới lạ nên...ba biết mà!!!-ba anh vội đỡ lời

-Vậy mà hai con lại giấu ta?

-Không, ba...

-Đừng nói nữa, ta mệt rồi!!!Ta đi nghỉ đây, ngày mai chắc sẽ vui lắm, hai con nhớ tham dự đó!!!-ông nói rồi nhẹ người đứng dậy bỏ đi về phòng mình

-Ba, chẳng lẽ lại....-mẹ anh chấp chừng lo lắng nói

-Mình đừng lo quá, Hyun Woo là con trai duy nhất, sau này sẽ kế thừa tài sản, chắc ba sẽ nương tay hơn Hyun Yeon!!!-ba anh vỗ vai bà trấn an

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sao cô ngốc thế?

Hyun Woo kéo tôi vào xe, rồi lên ga chạy đi, suốt quãng đường dài tôi và anh không nói một chữ nào hướng chỉ là muốn hỏi han anh, dự tiệc thôi mà, làm gì anh quan trọng vậy?Shin Hyun Woo chạy hết tốc độ, chạy nhanh như gió, tôi ngồi trong xe vịn tay lại mới không bị ngã nhào!Kiểu này chắc chết quá!!!

-Này!!!Chạy chậm lại đi!!!-tôi hét

-...

-Anh điếc à, hay chưa nghe hả?Tôi bảo chạy chậm lại mà!!!-tôi cố hét lớn hơn

-...-lên ga hết lốc

-SHIN HYUN WOO!!!

_Kétttt...

Anh đột ngột thắng gấp làm tôi té nhào phía trước mém tí là đập đầu rồi, tên này muốn chết hay sao mà chạy như vậy chứ?

-Anh điên à?Muốn tự tử thì đi một mình đi, đừng kéo tôi theo!-tôi tức giận hét lớn

-Tôi điên vì ai chứ?-anh cũng tức tối nhìn tôi

-Vì tôi chắc?

-Tại sao cô lại đồng ý tham dự tiệc hả?

-Tham dự thôi mà, có gì đâu chứ!

-Còn không có gì được hả?Cô biết ông tôi là người như thế nào không mà nói vậy?

-Anh làm gì mà quan trọng quá vậy, tôi có làm gì sai đâu, tôi tham dự hay không là quyền của tôi, không cần anh lo!!!-tôi tức đỏ mặt lửa trong người sắp bùng cháy, lườm anh rồi kéo cửa định bước ra khỏi xe

-Park Je Jae, cô quay lại cho tôi!!!-anh kéo tay tôi lại trước khi tôi bước ra khỏi xe

-Buông ra!!!Tôi không muốn ở đây cùng tên điên như anh nữa, muốn chết hay chửi ai thì tự đi mà tìm, tôi đâu phải thứ để anh trút giận!!!

-Tôi xem cô là thứ trút giận lúc nào hả?Cô lúc nào cũng không chịu nghe lời tôi, nên mới luôn gặp chuyện đó!!!

-Ừ, là tôi sai đó, là do tôi, tự tôi gây họa rồi tự gánh, cái gì anh chả đúng, được rồi, tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, chuyện này cứ cho qua, nhưng ngày mai tôi vẫn tham dự buổi tiệc!!!-tôi cương quyết nói

-Vậy thì ngày mai cô tự mình lo lấy, tôi không quan tâm nữa, có bị gì thì đừng tìm tôi!!!

-Tôi thêm vào!!!Về đi, tôi hôm nay không có hứng học rồi!!!-tôi khoanh tay trước ngực quay phắt đầu ra ngoài cửa sổ

Anh chẳng đáp lái xe đi, bầu không khí vẫn như lúc nãy, im lặng đến đáng sợ, ngoài trời nắng đã lên nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo của mùa đông, từng đợt gió cứ phả vào mặt tôi lạnh đến rùng mình!!!Đột nhiên cửa kính đóng lại, chặn ngay luồng gió lạnh đó, tôi quay qua thì thấy anh đóng lại giùm mình, cũng cảm ơn coi như còn nhân tính!!!Ít phút sau, chiếc xe dừng trước nhà tôi, tôi lập tức đẩy cửa bước ra khỏi xe ngay, đi vô nhà thẳng không thèm quay đầu lại nhìn anh lấy một cái

-Park Je Jae!!!Em ngoan cố thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đồ nhiều chuyện

Tôi vừa bước về nhà thì thấy ba tôi, mẹ tôi cả thằng Je Bin nhoi nhoi đi qua đi lại cười, trời trời chẳng lẽ hôm qua tôi không về nhà mà họ đã lo lắng quá đến....khùng sao?

-Bà Park!!!Ông Park!!!Je Bin!!!-tôi gọi từng người

-Je Jae, con về rồi sao?-mẹ tôi phần khởi nói

-Dạ...hôm nay nhà mình...có gì vui sao?-tôi e dè hỏi

-Đương nhiên rồi!!!Tập đoàn Dae Yeon đã kí hợp đồng hợp tác với công ty của ba, ngày mai cả nhà chúng ta sẽ tham dự tiệc kỉ niệm hai mươi năm thành lập!!!-ba tôi thao thao bất tuyệt nói rồi tự dưng nhảy dựng lên vì vui sướng

-Hớ...-tôi đơ mặt, chẳng lẽ nhanh như vậy mà ông của anh đã biết ba tôi sao?

-Con gái, ngày mai con phải trang điểm thật xinh đó, phải cho họ biết con gái của Park Guk Beak này xinh đẹp thế nào!!!-ba tôi lại lên giọng cười ha hả

-Đúng là hết chỗ nói!!!-tôi lắc đầu rồi đi lên lầu

Vừa về tới phòng, tôi nhảy ngay lên giường nằm, mệt mỏi quá!!!Ngày nào cũng vậy chắc chết mất!!!Tên Shin Hyun Woo này nhất định sẽ không yên đâu!Buồn ngủ quá ==\"

-Đi tắm cái đã!!!-tôi đứng dậy lại tú quần áo lấy bỏ đồ đi vào nhà tắm

Ngâm mình trong bồn nước nóng tâm trạng khá khả hơn hẳn, lúc nào cũng gặp vấn đề này thì có ngày tôi áp lực chết mất, muốn xả stress cũng không có, nhắm mắt thư giãn

Sau khi ngâm trong bồn nước nóng gần nửa tiếng đồng hồ, tôi mới mặc đồ vào bước ra khỏi nhà tắm, vừa bước xuống nhà tôi suýt té khi thấy người con trai ngồi nói chuyện với ba mẹ tôi, OMG ông trời đang đùa à!!!

-Anh...sao...-tôi lắp ba lắp bắp hỏi

-Lúc nãy chúng ta còn đi chung mà, sao cô mau quên vậy???-Hyun Woo nở nụ cười

-Anh..

-Je Jae, cậu Shin đây nói đến xem chúng ta chuẩn bị ngày mai đi tiệc được chưa?-ba tôi nói

-Nhưng cũng đâu cần anh tới đây chứ?Ba à, chúng ta có cần anh ta chỉ dẫn đâu!!!-tôi hơi bực bội

-Con bé này, xin lỗi cậu nha, Je Jae nó hơi ương bướng!!!-ba tôi vội nói

-Anh...anh ra đây cho tôi!!!-tôi lập tức kéo anh đi

Ra tới vườn thì tôi buông tay anh ra, lườm anh, đúng là điển tiết cả người mà, sao lúc nào tên này cũng ám tôi thế?

-Anh nói đi, sao anh lại ở đây hả?Không phải lúc nãy anh về rồi sao?-tôi khoanh tay trước ngực hỏi

-Tự nhiên muốn quan tâm ba cô thôi!-Hyun Woo nhún vai cho đó là điều tất nhiên

-Tôi cảm anh nghe chưa, tự tôi biết lo liệu đừng có mà nhiều chuyện!!!-tôi chỉ mặt anh

-Làm gì mà căng thế?Chỉ quan tâm thôi mà, cô sợ gì chứ?Hay là có gì đó đây???-anh nhướn mày

-Anh rảnh lắm sao?Chuyện của mình không lo lại lo chuyện của gia đình tôi?

- Tự nhiên thích vậy đó!!!

- Tên điên!!!-tôi quăng hai từ vào mặt anh rồi hầm hừ vào nhà

Anh cười rồi rút tay vào túi bước vào nhà, trong nhà ba mẹ tôi tiếp đãi anh một cách trang trọng nhất mà từ trước tới giờ có khách tới nhà tôi chẳng thấy luôn nữa là khác, tên này có gì quan trọng đâu mà tiếp đãi trịnh trọng cho một

- Cậu Shin thật tốt khi đích thân tới nhà tôi!!!-ba tôi tự nhiên lúng túng nói

-Đúng vậy, cậu Shin cần gì đích thân đến đây!-mẹ tôi nói

-Cứ gọi cháu là Hyun Woo được rồi, không cần khách sáo đâu ạ!

-Sao lại được?

-Sao lại không chứ?Bác cứ kêu Hyun Woo là được rồi!!!

-Ba à, anh ta muốn sao thì kêu vậy đi, nói nhiều chi cho mệt!!!-tôi đứng dựa vào thành tường chán nản nói

-Con bé này!

-Không sao đâu ạ, cứ để cô ấy nói!!!

-Xí..

Tôi "Xí" một tiếng, quay ra cửa thì thấy một người con trai bước vào, hai con ngươi sáng rỡ hẳn lên, hôm nay coi như chưa xui hẳn

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cùng anh đi chơi

Anh Dong Hwa!!!!-tôi reo lên sung sướng chạy tới ôm nhào lấy anh Dong Hwa

-Je Jae!!!-anh ân cần ôm lấy tôi

-Em nhớ anh lắm!!!-tôi nhẹ đẩy anh ra ngược nhìn nói

-Anh cũng vậy!!!-anh dịu dàng đáp

-Dong Hwa, cháu cũng đến sao?-mẹ tôi niềm nở nói

-Vâng, chào bác lâu rồi cháu chưa đến thăm cả nhà!!!-anh Dong Hwa đáp

-Cần gì khách khí vậy chứ, người trong nhà cả mà.-ba tôi nở nụ cười chào đón

-Anh Dong Hwa, anh đến đúng lúc thật, khi nào thì chơi với em đây?-ngay cả Je Bin cũng nồng hậu đón tiếp anh

-Anh luôn sẵn sàng, Je Bin!!!

-Ai đây nhỉ??Cậu là...Shin Hyun Woo?-anh Dong Hwa hỏi khi thấy sự có mặt của Hyun Woo

-Chào!!!-Hyun Woo lịch sự đứng dậy

-Chào cậu!!!

-Anh Dong Hwa chúng ta lên phòng em nói chuyện đi!!!-tôi kéo anh đi

-Nhưng...

-Đi đi mà!!!-tôi kéo anh đi thẳng lên phòng

-Con bé này!!!-ba tôi lắc đầu

- Cậu ấy là...?-Hyun Woo chớp chớp mắt

- Là bạn trai của Je Jae, người mà tôi sẽ chọn làm con rể tương lai!!!-ba tôi vui vẻ đáp

- Con rể???-Hyun Woo hơi sững người ngược nhìn lên phía cầu thang hướng phòng tôi

-Đúng vậy, Je Jae và Dong Hwa quen nhau cũng khá lâu rồi, từ mấy năm trước tôi đã chấp nhận cho hai đứa đến với nhau chỉ tại một vài lí do thôi, nhưng bây giờ đã ổn rồi!!

-...

Anh im lặng chẳng đáp, ngược nhìn lên phía cầu thang hướng phòng của cô, mặc dù biết tình cảm hai người rất thân nhưng không ngờ lại đến mức như vậy, là anh đã quá xem nhẹ nó nhưng anh nhất định sẽ không từ bỏ, nhất định, anh không chịu thua dễ dàng như vậy, cô là của riêng anh!!!

-Xin lỗi hai bác cháu về trước, ngày mai rất mong sẽ gặp hai bác!!!-Hyun Woo đứng dậy cúi chào

-Đương nhiên chúng tôi sẽ đến, cảm ơn cháu nhé Hyun Woo!!!-ba tôi cười vui vẻ đứng dậy

-Vâng, cháu xin phép hai bác cháu về, anh về nhé Je Bin!!!

-Vâng, chào anh!!!

Hyun Woo mỉm cười rồi bước đi ra chiếc xe Mercedes đang đợi sẵn rồi vọt đi mất hút.

.....

Sau khi kéo anh Dong Hwa từ dưới phòng khách lên tới lầu thì tôi đẩy anh ngồi trên ghế, còn mình thì ngồi đối diện anh, một tay chống cằm, nói

-Sao hôm nay anh lại tới đây?

-Anh tới thăm em, em không cho hả?-anh Dong Hwa mỉm cười hỏi

-Không, chỉ là thắc mắc thôi!!!-tôi lè lưỡi

-Cô bé ngốc, anh nhớ em thì đến thăm em chẳng lẽ anh phải bắt em ra ngoài để anh nhìn mặt hay ôm em sao???-anh đứng dậy đi lại vòng cổ tôi

-Ý em anh hiểu mà, chỉ là hỏi vậy thôi!!!-tôi cười đáp

-Ừm, anh biết!!!-anh đặt đầu vào vai tôi

-Dạo này em bận quá không dành thời gian bên anh được anh có giận em không?

-Sao lại giận em chứ?Nhưng, nói cho anh biết đi, hôm qua em đi đâu vậy?

-À...thì em qua nhà Soo Jin ngủ mà...-tôi nói dối

-Em đừng gạt anh nữa, anh đã điện cho Soo Jin rồi, Soo Jin nói em không có ngủ ở nhà cô ấy!!!

-Em...em..

-Đi đâu vậy?Nói anh nghe không được sao?

-Không, em đi...

_Cốc...cốc...cốc

Đột ngột ai đó gõ cửa, tôi thẫn thờ trong bụng, ai mà tốt vậy cứu nguy tôi lúc này

-Cô Park em vào được không?-giọng Je Bin bên ngoài cửa nói

-Em vào đi!!!-anh Dong Hwa buông tay mình đang vòng cổ tôi ra ngồi lại ghế

_Cách

Je Bin mở cửa vào, phải nói hôm nay tôi yêu nó ghê luôn đó, cũng nhờ nó vào lúc này chứ không tôi đã không biết phải trả lời câu hỏi của anh Dong Hwa như thế nào nữa

-Anh Dong Hwa, lâu rồi không gặp anh vẫn khỏe chứ?-Je Bin hồ hởi đi lại ngồi ghế cạnh anh nói

-Anh vẫn khỏe, dạo này em sao rồi?Có cô nào chưa?-anh cười đáp

-Xì...đám con gái đó rắc rối như cô Park vậy, em không thích!!!-nó trẻ môi

-Thằng này, nói ai rắc rối hả?-tôi giờ nắm đầm lên đe dọa

-Thấy chưa, cũng may mấy nhỏ đó không vũ phu như bà!!!

-Tên ơi, không ai đòi quen thì nói đi, còn bày đặt nữa!!!-tôi thờ dài

-Có chị ấy!!!

-Trời, nhìn lại đi cưng, chị mà không ai quen hở?Ai đang ngồi đây hở?-tôi chống nạnh chỉ anh Dong Hwa

-Xì, có anh Dong Hwa vẫn chưa biết tính tình chị thôi, xiiii.....

-Thôi thôi, can hai chị em, từ trước tới giờ vẫn không đôi gặp nhau là cái à!!!-anh Dong Hwa can hai chị em tôi

-Em có thích cái với nó đâu, tại nó chọc em trước thôi mà!!!-tôi chu mỏ phản đối

-Bà làm như tôi thích lắm không bằng!!!-nó lè lưỡi

-Thôi mà, anh dẫn hai chị em đi ăn kem chịu không?-anh Dong Hwa mỉm cười nói

-Ok, cái gì chứ cái này em chịu liền!!!-Je Bin mắt sáng rỡ hẳn lên

-Em cũng đi!!!-tôi cũng đồng ý

-Vậy mình đi thôi!!!-anh Dong Hwa nói rồi cả ba đứng dậy

-À Je Jae em mặc thêm cái áo khoác vào đi, trời sang đông rồi lạnh lắm!!!-anh Dong Hwa trước khi rời khỏi phòng nhắc nhở tôi

-Vâng em biết rồi!!!-tôi mỉm cười đi lại tú lấy chiếc áo khoác rồi cùng anh đi xuống nhà

Sau khi chào ba mẹ tôi xong thì cả ba người lên xe chạy đi, tôi ngồi cạnh anh ở hàng ghế đầu còn Je Bin thì ngồi phía sau

-Đi quán cũ nhé!!!-anh Dong Hwa nói

-Sao cũng được!!!-tôi đáp

-Em kem là được rồi!!!-Je Bin nhanh nhẩu đáp

-Ừm!!

Sau ít phút chiếc xe dừng trước quán Yummy, cả ba nhanh chóng vào quán chọn một chỗ yên vị, phục vụ bước ra hỏi

-Ba vị dùng gì ạ???

-Cho tôi ly kem chocolate để chocolate nhiều ấy, ly vani rắc nhiều kẹo ấy, thêm ly đặc biệt!!!-thằng Je Bin khỏi suy nghĩ nói một tràng khiến tôi, anh Dong Hwa cả cô phục vụ cũng phải chóng mặt

-Ăn như heo, vậy mà nói chị!!!

-Xì..

-Còn em ăn gì kêu luôn đi!!!-anh Dong Hwa nói

-Ly kem tình nhân, ok???-tôi nhìn anh cười

-Vậy lấy ly kem tình nhân đi!!!-anh nhìn phục vụ nói

-Vâng, xin ba vị chờ một lát!!!-phục vụ gật đầu rồi bước đi

Ít phút sau phục vụ bưng ra ba ly kem cùng một ly kem tình nhân, một mình Je Bin ôm trọn ba ly còn tôi và anh Dong Hwa thì ăn ly tình nhân, lâu rồi tôi với anh không vui vẻ hạnh phúc như thế này, cho dù chỉ đơn giản thế này thôi cũng đủ lắm rồi, ăn cùng cười nói cũng đủ làm trái tim tôi ấm lại

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mình kết hôn nha!!!

Trời đã tối hẳn, bầu không khí trở nên im ắng sau một ngày náo nhiệt, đầu đó chỉ còn tiếng gió thổi rì rào xen lẫn tiếng xe của ai đó, tôi cùng Je Bin ngồi trong xe, chiếc xe vừa dừng trước nhà thì Je Bin đã mở cửa chạy vào nhà trước, vậy mà nó biết chuyện biết chưa thời gian riêng cho chúng tôi

-Trễ lắm rồi, anh về đi!!!-tôi lên tiếng trước

-Ừm, anh không muốn xa em tí nào!!!-anh quỳn luyến vòng tay ôm lấy cả người tôi

-Em cũng vậy. Nhưng mà chẳng lẽ anh muốn chúng ta ở trong xe như thế này hoài sao?-tôi ngược đầu lên nhìn anh

-Je Jae à chúng mình đến khi nào mới có thể sớm tới bên nhau đây?

-Sao?-tôi khó hiểu

-Bốn năm trước, chúng ta đã định đính hôn, nhưng vì lí do đó nên không thể, bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, liệu em có thể???

-Em không biết!!!-tôi thò thẻ đáp mặt cũng đỏ ửng lên vì ngượng

-Sao lại không biết???

-...

-Em không yêu anh sao?

-Không. Em rất yêu anh.

-Vậy mình đính hôn đi, đợi khi nào em tốt nghiệp mình sẽ lấy nhau.

-Ừm...-tôi nhẹ gật đầu

-Hura...Je Jae là nhất, anh yêu em lắm!!!

Tôi mỉm cười hạnh phúc nhìn anh, nhún lên hôn nhẹ lên môi anh rồi vụt bỏ chạy vì nếu ở lại đây thêm một giây nào nữa thì tôi sẽ chết vì ngượng mặt.

Nhìn dáng người nhỏ bé của cô đang dần khuất xa, trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc. Nhưng mà không hiểu sao anh cứ có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó, cứ yên ả như thế này thì như dự báo một bão táp khủng khiếp sắp đến gần cách xa cô và anh ra. Anh không muốn điều đó, anh đã đợi cô suốt bốn năm, bốn năm qua từng giờ từng giây từng phút anh đều mong nhớ đến cô, nếu thật sự có gì đó ngăn cản cả hai anh nhất định sẽ không để như ngày của bốn năm trước

.....

Nắng nhẹ nhàng lách mình qua khung cửa sổ chiếu vào căn phòng trống trải, lưu luyến dừng lại, ngắm nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của người con gái đang say trong giấc ngủ. Hơi cựa quậy người vì bị ánh nắng kia phá rối giấc ngủ của mình, tôi từ từ mở mắt ra, lười nhác đứng dậy vào toilet vệ sinh cá nhân mặc đồng phục chính tề, tôi đi xuống nhà, cả nhà ai cũng lu bu với chuyện tham dự tiệc của tập đoàn Dae Yeon, làm gì mà quan trọng vậy đến tối mới đến mà trời!

-Ông Park, bà Park con đi học đây.-tôi nói

-Ừm chiều nhớ về sớm đi nhé con gái yêu.-ba tôi cười toe toét nói

-Oe, sao tự nhiên hôm nay ba nói gì mà ớn thế, thôi con đi học!-tôi cười rồi bước đi

Đạp xe tà tà đến trường, tâm trạng khá phấn chấn lên, dạo này không hiểu sao tôi luôn cảm giác bất an, lo lắng. Chắc do suy nghĩ nhiều quá nên mới vậy thôi, chắc là vậy. Bước vào lớp tôi ngồi vào bàn, lấy chiếc phone ra nghe nhạc cho đỡ buồn.

-We.-Soo Jin ngồi vào chỗ khiu nhẹ tôi

-Nghe không?-tôi đưa một tay phone cho Soo Jin

-Ừm

Cả hai im lặng lắng nghe giai điệu của bài hát mang lại, là bài "On rainy days", giai điệu hơi buồn làm tôi cũng bị nó làm buồn theo

-Je Jae...-Soo Jin gọi khẽ

-Hử?

-Dạo này tớ thấy cậu hơi mệt, có chuyện gì hả?

-Không có, chỉ là dạo này tớ cảm giác như có chuyện gì xảy ra vậy, cảm giác rất bất an!-tôi thờ dãi tháo chiếc phone ra nói

-Mặc dù không hiểu được cảm giác đó của cậu nhưng mà có tớ và cả Ji Ki bên cạnh cậu, cậu sẽ không cô đơn đâu!-Soo Jin vỗ nhẹ bả vai tôi an ủi

-Cám ơn cậu, tớ rất vui khi có cậu và Ji Ki bên cạnh!!!

-Ừm

-Ê ê ê...-Ji Ki từ ngoài lớp hồi hả chạy vào la inh ỏi

-Chuyện gì vậy?-tôi cùng Soo Jin đồng thanh hỏi

-Nghe gì chưa?-Ji Ki hồ hởi nói

-Gì là gì?

-Tối nay là lễ kỷ niệm của tập đoàn Dae Yeon đó!-Ji Ki hứng hời nói

-Xììì...tưởng gì, cái này tớ biết rồi.-tôi "xì" một tiếng

-Sao cậu biết được hả?-ngay lập tức Ji Ki cùng Soo Jin bu lại tôi hỏi

-Nè nè, hai cậu sao vậy?Có gì đâu?-tôi xô hai đứa ra

-Sao cậu lại biết được chứ?

-Là ai, ai nói cho cậu nhanh hơn tớ?

-Mau nói đi sao cậu im lặng vậy?-Ji Ki hỏi tôi tới tấp khiến tôi nửa chữ cũng không kịp nói

-STOP...nói xong rồi đến tớ nói nhé, thứ nhất tớ biết ngày hôm qua, thứ hai là ngài chủ tịch Shin Beak Huan nói cho tớ biết, ok?

-What???-cả hai nhanh chóng kinh ngạc mà la lên

-Có gì mà hai cậu nghiêm trọng vậy, bình thường mà!-tôi nhún vai

-Vậy mà cậu nói bình thường sao?Rõ ràng vậy mà, là chủ tịch Shin Beak Huan đó, cậu điên à!-Ji Ki vịn vai tôi lắc lắc

-Này, cậu bình tĩnh lại cho tớ nhờ, cứ vậy tớ chết đó!-tôi đẩy tay Ji Ki ra

-Ok ok tớ không làm nữa, nói cho tớ biết đi sao cậu lại gặp chủ tịch Shin Beak Huan?-Ji Ki hỏi

-Ừm đúng vậy!-Soo Jin cũng tán thành với ý kiến của Ji Ki

-Là vậy nè...

Tôi chỉ kể chuyện lúc sáng hôm qua gặp ông của Shin Hyun Woo, chuyện anh dẫn tôi đến căn biệt thự ở ngoại ô "cánh rừng hoa oải hương" tôi không kể, chuyện đó có gì mà hay ho, lẽ hai đứa nó hiểu lắm thì sao?Cái tính hai đứa này tà lạnh như qui ấy, giấu vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dẫn cô đi làm đẹp

_Reng...reng...reng

Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đến, tôi gấp tập vở lại, hôm nay tôi không có tâm trạng \"ăn uống\" nên ở trên lớp còn Soo Jin và Ji Ki thì xuống canteen, ngồi được ít phút thì chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi cứ tưởng là anh Dong Hwa nên bắt máy không thèm liếc sang cái màn hình

-Alo, anh Dong Hwa hả?

Chắc cô thất vọng lắm khi nghe giọng tôi.

-Shin Hyun Woo?-tôi ngạc nhiên, lập tức nhìn lại số hiển thị trên màn hình, OMG số tôi xui rồi

[...]

-Có chuyện gì sao?Điện tôi chỉ vậy?

...Nhắc cô chuyện dự tiệc thôi, chuẩn bị sao rồi?...

-Vẫn chưa, chắc chiều học về tôi thay bộ đồ thôi

..Cô có phải là con gái không?Đi dự buổi tiệc lớn như vậy mà cô chỉ thay đồ qua loa thôi sao?...

-Gì chứ?Chẳng lẽ tha son trét phấn như những thiên kim kia sao?

...Đúng vậy...

-Không muốn, chỉ là tiệc kỷ niệm thôi mà, anh làm gì mà to tát thế?Mà nè, chẳng phải anh nói tôi tham dự tiệc tự tôi lo sao?Anh mắc gì lo.

...Cô đang nói sốc tôi sao?...

-Tôi nào dám

...Tôi đợi cô dưới cổng trường, xuống mau đi...

-Làm gì chứ?

..Xuống không?...

-Xuống ngay.

Tôi tức tối cúp máy cái rụp, rồi bực bội đi xuống cổng trường, vừa xuống tới cổng thì chuông reo hết giờ giải lao, đang định quay lại lên lớp rồi điện thoại cho anh nói không đi được nhưng không ngờ lại bị cánh tay ai đó kéo ngược lại

-Định đi đâu đó?-Hyun Woo hỏi

-Về lớp, chuông reo rồi, anh không nghe sao?-tôi đáp

-Tôi chưa cho cô đi mà, lên xe!-anh ra lệnh

-Tại sao chứ?

-Vì tôi sẽ đưa cô đi make up!

-Không thích, thả ra!-tôi vùng vẫy

-Chưa tới cô quyết định đâu, cái này chỉ muốn tốt cho cô thôi!-anh hung hăng kéo tôi lên xe

Tôi có phảng kháng cũng vô ích đành ngồi yên trên xe dùng thái độ mà nói cho anh biết mình không thích điều này

-Đừng làm cái mặt đó với tôi, tôi không có yếu lòng đâu!-anh lạnh lùng nói rồi lên ga chạy đi

-Tôi có nói gì sao?Anh phản bác gì chứ?

-Trong mắt cô lúc nào tôi cũng xấu xa, thêm lần này không sao đâu!-anh nhếch mép cười

-Anh...xấu xa.-tôi hăm hừ quay mặt ra ngoài cửa sổ

-Hừ...

Anh hừ nhạt, trong mắt cô lúc nào anh cũng là tên ác ma ngang tàn xấu xa đã vậy anh cũng không cần cư xử tốt chỉ cần những điều anh làm vì cô và cũng không thiệt hại cho cô là được rồi.

Sau ít phút chiếc xe dừng trước salon lớn, cô choáng ngợp khi bước vào, nó thật to lớn và sang trọng, cứ như đây là thế giới dành cho phái nữ làm đẹp vậy, xung quang toàn mỹ phẩm, son phấn, quần áo, giày dép, trang sức, nhìn mà cô hoa cả mắt.

-Oh, thiếu gia dẫn em nào đến đây?Người mới à?-một người con trai à không bán nam bán nữ đi ra cười già lã

-Mới đâu, chỉ là dẫn con gà mái xấu xí này trang điểm thôi, làm sao cho cô ta xinh đẹp cho tôi!-anh lạnh như tiền nói

-Cái gì?Gà mái xấu xí sao?Shin Hyun Woo vừa vừa thôi nha!-tôi tức đến nghẹn họng

-Dẫn cô ta đi đi, tối nay là lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn Dae Yeon đó.-Hyun Woo nhàn nhã ngồi xuống ghế xem tạp chí

-Ok, lát cậu sẽ thấy một công chúa bước ra thôi!!!-"chị" Kim cười rồi dẫn tôi vào trong

Tôi ngồi xuống ghế, nhìn trước gương, bộ tôi xấu lắm sao?Có đâu chứ, rõ ràng tôi đẹp vậy mà =="

-Em muốn làm tóc kiểu gì??-"chị" Kim hỏi

-Tùy chị ạ, dù sao tên Hyun Woo đó giao toàn quyền cho chị quyết định mà.-tôi chán nản đáp

-Ok!!!

...Một tiếng ba mươi phút năm giây sau...

-Xong rồi, em thấy sao Hyun Woo?-"chị" Kim cười vui vẻ nói

Hyun Woo đặt cuốn tạp chí xuống ngược nhìn, tim đập như đánh trống, mặt cũng đỏ ửng lên khi thấy người con gái trước mặt mình, là cô thật sao?Hay là anh hoa mắt rồi?

-Thế nào?Đẹp không?-"chị" Kim hỏi

-Tạm thôi!-anh lấy lại gương mặt lạnh lùng nói

-Gi mà em bảo tạm được à?Hay là chê tay nghề chị đây?-"chị" Kim khề trách

-Có đâu, chắc tại cô ta xấu có trang điểm như thế nào vẫn xấu thôi!

-Nè!-tôi tức giận khi nghe Hyun Woo nói vậy, quá đáng mà, áááááá

-Đi thôi!-anh đứng dậy

-Đội, đội.-tôi khó khăn chạy theo, chết tiệt tôi có quen đi giày cao gót đâu

Cả hai lên xe, anh nhấn ga chạy đi, tôi không ngồi ghế trên nữa mà ngồi hàng ghế dưới, ngồi kế anh tôi có nước tức chết luôn

-Sao không lên trên ngồi?Sợ tôi làm gì hay là sao hả?-Hyun Woo nhìn gương chiếu hậu nói

-Tại thích ngồi ở dưới!Sướng!-tôi tháo đôi giày cao gót quăng đại đi, nằm "sài lai" lên hàng ghế

-Nè, cô có phải là con gái không vậy?Mặc váy mà nằm vậy hả?-Hyun Woo cau có

-Kệ tôi!Mắc gì anh lo!-tôi hất mặt lên

-Con gái con đũa...

-Xíííííí....

-Nè

-...

-Ê...

-Zz...Zz...Z

Hyun Woo nhìn vào kính chiếu hậu thấy cô nằm ngủ ngon lành, hình như chỗ nào cô cũng ngủ được, hể nằm xuống là ngủ, bó tay mà. Nhưng mà phải nói lúc cô rất đáng yêu, làm anh lúc nào cũng không kìm chế được bản thân mình mà cứ phải bắt cô luôn bên cạnh mình, anh không muốn cô ngủ trước mặt người con trai nào khác ngoài anh vì sợ họ nhìn thấy sẽ yêu cô, tới lúc đó anh phải sao chứ???

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Không môn đăng hộ đối

Lúc tôi tỉnh dậy cũng gần sáu giờ tối, hơi hoảng hốt, buổi dạ tiệc sẽ bắt đầu lúc sáu giờ đúng, giờ đã xấp xỉ sáu giờ rồi sao tôi vẫn còn trong xe anh, còn anh nữa sao không kêu tôi dậy chứ? Tôi thấy Hyun Woo đang đứng ở đầu xe dựa lưng ghe điện thoại vào

-Anh cứ nói với họ buổi tiệc dời lại 30 phút là được rồi!

...Vâng thiếu gia...

-Ừ vậy thôi tôi đang bận.-anh vội cúp máy khi thấy cô từ trong xe bước ra

-Sao anh vẫn còn ở đây?Không đi dự tiệc à?Trễ rồi đó!

-Tôi thấy cô ngủ ngon quá nên không muốn quấy rầy.-Hyun Woo lặng nhìn khung cảnh xung quanh nói

-Đi thôi, trễ rồi đó.-tôi hỏi hả nói

-Không đi được không?-anh hỏi

-Vì sao?

-Tôi không thích cô đến đó, tôi sợ cô sẽ gặp chuyện.

-Anh lo quá rồi đó, dạ tiệc là nơi vui chơi, sao lại gặp chuyện chứ?Đi thôi!-tôi mỉm cười nói

-Ừm

Tôi và anh bước lên xe, ngồi trên xe tôi chỉnh trang lại bản thân mình một tí, cũng may không bị hư tóc hay gì hết. Sau ít lâu, chiếc xe dừng trước một hotel hạng sang, tôi xuống tay anh bước ra xe, vừa thấy anh bảo vệ và phục vụ liền lễ phép cúi chào

Mở cửa của buổi tiệc bước vào mọi ánh mắt liền dồn về phía cặp đôi mới bước vào, cô gái trong bộ váy xòe trắng tinh khiết chiếc nơ ngang eo, mái tóc dài uốn lọn khúc đuôi bông bênh, khuôn mặt trang điểm nhạt nhưng lại làm nổi bật vẻ đẹp tự nhiên của cô, còn chàng trai trong bộ âu phục trắng, anh đã vốn đẹp nay mặc âu phục này vào lại càng tôn lên vẻ đẹp băng tuyết của anh.

-Bình tĩnh đi!Có tôi mà!-Hyun Woo vỗ tay tôi trấn an

-Ừ.-tôi nhẹ gạt đầu

-Je Jae cháu đến ta rất vui.-ông của anh vui vẻ đi đến

-Dạ cháu chào ông.-tôi cúi người

-Ừm

-Hyun Woo ta muốn giới thiệu người này cho cháu.-ông anh đột ngột nói

-Là ai vậy?-anh cau mày

-Eun Hye cháu lại đây.

Một cô gái chừng trạc tuổi tôi đi lại, cô ta trong chiếc váy màu hồng nhạt, mái tóc búi cao, khuôn mặt cực cừ, rất là đáng yêu nha.

-Ông, có chuyện gì ạ?-Eun Hye lễ phép nói

-Giới thiệu với cháu đây là Hyun Woo, cháu trai của ông. Hyun Woo đây là Eun Hye con của chủ tịch Choi.-ông anh mỉm cười nói

-Chào anh Hyun Woo, em là Choi Eun Hye.-Eun Hye vui vẻ nói

-Ừm chào.-anh lạnh lùng chào qua loa

-Ai đây ông?-Eun Hye nói khi thấy sự hiện diện \"cần thiết\" của tôi

-À, đây là Je Jae, con của giám đốc Park, công ty Hyoki.-ông anh nói

-Chào bạn.-Eun Hye mỉm cười thân thiện

-Chào bạn.-tôi cũng cười đáp

-Hyun Woo, ta giới thiệu Eun Hye vì nó rất hợp với cháu, về mọi mặt đều tốt, gia cảnh hay tính tình ta cũng rất ưng, cháu hãy thử tìm hiểu đi.-ông anh nói

-Cháu không thích.-anh khó chịu khi bị ép buộc với lại còn là trước mặt cô nữa chứ, rõ ràng ông cố ý mà-Thằng này thử tìm hiểu đi chứ, ta còn có việc, cháu cứ nói chuyện với Eun Hye đi nhé.-ông anh vỗ vai anh rồi bước đi

-Anh Hyun Woo.-Eun Hye gọi anh

-Gi?-anh cau có

-Tôi đi kiểm tra mẹ tôi, anh cứ ở đây nói chuyện với Eun Hye đi.-tôi nói

-Tôi đi với cô.-anh nói

-Không cần, tôi tự đi được.-tôi cười rồi bỏ đi trước

-Anh Hyun Woo.

-Gì nữa?

-Em chỉ định hỏi anh có muốn uống gì không?

-Muốn cô tự uống đi, tôi bận lắm.-Hyun Woo khó chịu

Eun Hye siết chặt tay tức giận Je Jae, mày là cái quái gì chứ?Đợi đi, Choi Eun Hye này sẽ không chịu thua một đứa như mày đây.

-Xin giới thiệu với mọi người đây là cháu trai của tôi Shin Hyun Woo, người sau này sẽ kế nghiệp tập đoàn Dae Yeon.-ông của anh đột ngột cầm micro nói, ánh đèn rọi thẳng vào người

Hyun Woo chau mày rồi nhanh chóng lấy lại thái độ ban đầu đi lên phía khán đài, còn tôi thì đứng phía dưới ngược nhìn anh.

-Chào mọi người.-anh cúi gập người

-Chủ tịch Shin, cậu Shin đây đúng là có khí phách rất giống ngài!-đám người phía dưới rầm rộ khen ngợi, đám phóng viên cũng nhoi lên hỏi anh liên tục

-Oh cảm ơn mọi người.-Park Je Jae.-Eun Hye đột nhiên đi lại phía tôi nói

-Chuyện gì vậy Eun Hye?-tôi hỏi

-Không gì chỉ là muốn nói cho cô biết ba từ thôi.

-Là gì vậy?-tôi thắc mắc

-Hãy...cẩn...thận.-Eun Hye kề sát tai tôi nhấn mạnh từng chữ nói

-Hãy cẩn thận?Là ý gì?-tôi khó chiều

-Không có gì, chỉ là muốn nhắc nhở cô thôi.-Eun Hye cười bí ẩn

Tôi chưng bộ mặt ngu ngơ ra, chẳng hiểu cô nói cái gì cả?Hãy cẩn thận, là ý gì chứ?Chẳng thể hiểu nổi mà

-Cậu Shin, có phải cô gái lúc nãy là bạn gái cậu không?-một người hiếu kì hỏi

-Đúng vậy, cô gái đó là thiên kim nhà nào mà được cậu để ý vậy?

-Có phải cô ấy là người sẽ cùng cậu đính hôn không?

What???Đám người này nói nhầm cái gì thế?Nghĩ sao mà nói tôi với anh là bạn trai bạn gái còn đính hôn nữa chứ, bộ khủng hả?Choi Eun Hye mới đúng, làm ơn nói lại giùm đi

-Mọi người, có lẽ có sự hiểu lầm ở đây rồi.-ông anh lên tiếng

-Chủ tịch Shin ông nói vậy là có ý gì???-một phóng viên hỏi

-Sẵn tiện đây tôi nói cho mọi người biết luôn, cô gái đó không phải là bạn gái của cháu trai tôi, nếu muốn được vào Shin gia thì phải môn đăng hộ đối, với lại tôi cũng có đối tượng cho cháu trai mình rồi, cô gái đó chẳng qua chỉ là bạn thôi, làm sao có thể xứng đôi với cháu trai tôi chứ!!!-ông anh cười nói đều đều

-Vậy ý ông cô gái đó không phải là bạn gái của cậu Shin đây?Vậy sao lại đi cùng cậu Shin ạ, còn nữa ngài nói phải môn đăng hộ đối là ý gì???-một phóng viên khác tò mò hỏi

-Ý của tôi chắc các vị cũng hiểu, ba mẹ của cô gái đây chẳng qua chỉ là một giám đốc của công ty nhỏ thôi, làm sao có thể môn đăng hộ đối được.-ông của anh lại tiếp tục

Không môn đăng hộ đối???Là vậy sao?Ý nghĩ của kẻ nhà giàu là thế à?Có thể khinh thường người khác sao?Cho dù có nghèo vẫn còn có lòng tự trọng mà, vậy mà tôi đã từng tôn trọng vị trưởng bối như ông, nhưng chính ông lại nói ra những lời cay nghiệt như vậy. Park Je Jae mày quá khò mà!!!

-Ông...dừng lại đi.-anh hét lên tức giận

-Ta nói không đúng sao?

-Ông...

Hyun Woo điên tiết người, hầm hầm bỏ đi xuống, quả nhiên như anh dự đoán mà, cũng may anh đã kêu ba mẹ cô đến trễ ba mươi phút nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi.Anh đi lại phía tôi đang đứng, nói

-Đi.

-Tôi ổn, cứ ở đây đi.

-Đi.-anh gằn giọng

-Không, anh đừng quan tâm đến tôi mà.-tôi lắc đầu

-Cô...sao lúc nào cô cũng phải chịu đựng chứ?

-Vậy thì đã sao?Cứ cho nó qua đi mà, không sao.

-Cô ngốc nghếch.

-Ừ thì tôi ngốc, được chưa?

Tôi cười đáp, chắc anh nói đúng, cô quá ngốc nên mới bị người khác ăn hiếp, nhưng mà thà ngốc nghếch như thế này có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

-Anh Hyun Woo.-Eun Hye gọi anh

-Là cô sao?-Hyun Woo khó chịu nói

-Vâng, chắc anh khó chịu lắm nhỉ khi ông nói những lời lúc nãy.

-Tôi nghĩ nó như cô mong muốn chứ

-Sao anh lại nói vậy?Em nào có ý đó.

-Vậy sao?Chắc tôi hiểu lầm rồi.-anh nhếch mép cười

-Je Jae uống chứ?-Eun Hye đưa tôi ly rượu

-Không, mình không uống rượu ==

-Uống đi.-Eun Hye lại đưa cho tôi

-Mình thật sự...

Chưa kịp nói dứt câu thì ly rượu trên tay Eun Hye đã đổ lên váy của tôi

-Á xin lỗi nhá mình sợ ý quá.-Eun Hye vội nói

-Không sao, mình sao toilet, Hyun Woo anh cứ dự tiện đi

-Ừm

Tôi đi ngay vào toilet, tôi toilet tôi vào ngay bồn rửa tay mà lau chùi chỗ rượu đổ lên, đúng là xui quá mà.

-Je Jae.

-Eun Hye đó hả? Chuyện gì vậy?-tôi nói khi thấy Eun Hye vào

-Không chỉ là nhắc nhở cô thôi.

_Bóp

Chưa kịp hiểu rõ chuyện tôi đã ôm trọn 1 cú tát đau điếng, tôi sững sờ nhìn Eun Hye, chính cô ta tát tôi, chuyện gì vậy?

-Xin lỗi nha, mình lỡ tay.-Eun Hye cười gượng nói

-Lỡ tay?

-Je Jae mình xin lỗi nha.-Eun Hye làm mặt quan tâm nói

-Ừm, không sao

-Mà nè, anh Hyun Woo đó, có vẻ thích bạn nhỉ?

-Không có đâu, Eun Hye đừng suy nghĩ nhiều, anh ta ghét mình còn không kịp nói chỉ là thích.-tôi vội nói

-Mình có nói gì đâu, chỉ là mình thật sự đã thích anh ấy rồi.

-Ừm

-Je Jae mình mà đã muốn thứ gì thì nhất quyết có nó, nếu có ai cản đường mình mình sẽ không tha cho đâu, cả cậu đấy Je Jae.

-Hả?Mình...

-Mình chỉ nói chơi thôi, cậu lo gì chứ?

-Ừm

Eun Hye nở nụ cười rồi bỏ trước, tôi dõi theo rồi nhìn mình trước ghen, không lẽ Eun Hye hiểu lầm tôi với Hyun Woo sao? Chắc không đâu, nhưng mà cái tát lúc này còn có lời nói nữa tôi có linh cảm nó như thứ cảnh cáo trước cho tôi biết. Mong là mọi chuyện sẽ không sao cả.Zing Blog

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nếu tôi nói, tôi yêu em???

Vừa bước ra khỏi toilet tôi suýt giật nảy mình, tên này làm cái gì ở toilet nữ thế?

-Anh làm gì ở toilet nữ hả?Biến thái.

-Tôi thấy cô đi lâu nên đến xem, vậy mà còn chửi tôi sao?-Hyun Woo nói

-Mượn anh à, xiiii.

Tôi bước đi, Hyun Woo theo sau, anh chỉ mỉm cười, lúc này lâu quá không thấy cô ra sợ cô có chuyện gì, anh tính xông vào rồi cũng may cô bước ra, anh yên tâm rồi.

Tôi và anh quay lại buổi tiệc, này giờ tôi mới để ý nha ba mẹ mình vẫn chưa tới, chả lẽ họ quên sao tên? Để gì với tính của ba mẹ tôi để gì mà không tham dự

-Hyun Woo sao cháu lại bỏ Eun Hye một mình hả?-ông anh đi lại khẽ trách anh

-Con không nhớ là mình có nghĩa vụ phải bên cạnh cô ta.

-Thằng này, dù gì Eun Hye cũng là con gái, lỡ có chàng nào thích nó rồi cướp nó đi rồi sao?Ta không muốn mất 1 đứa \"cháu dâu\" như nó đâu?

-Cháu dâu?Hình như ông hiểu nhầm rồi đó, cháu nói lấy cô ta lúc nào hả?

-Thằng này, ông đã chấm nó rồi, ngoài nó ra ta không chấp nhận ai hết, chắc con cũng biết chuyện chị Hyun Yeon rồi, ta mà ra tay thì con đừng có hối hận

-Ông uy hiếp cháu?

-Cứ cho là vậy đi.

-Xin lỗi con không như chị Hyun Yeon đâu, con sẽ bảo vệ quyết định của con tới cùng, chào ông, con đi trước.-Hyun Woo nói rồi xồng xộc kéo tay tôi đi, còn tôi chẳng biết trời trăng gì cả

Lúc đi ra tôi bắt gặp chị Rae Ah nhưng vì đang bị tên ngang tàn này kéo đi nên không kịp gọi gì hết, đã vậy lúc này tôi còn gặp ba mẹ cùng Je Bin nữa vậy mà họ cũng chẳng làm gì khi thấy tôi bị Hyun Woo kéo ra, họ còn cười toe toét ủng hộ, đúng là tức mà

-We we!-tôi gọi khi đã ra tới đường

-...

-Nè, sao vậy?Sao lại bỏ đi chứ?-tôi kéo tay anh ngược lại

-Không thích.-anh trả lời vền vẹn có 2 từ (tiết kiệm lời nói bà cố)

-Anh đừng nói với tôi mới cãi nhau với ông anh nha.-tôi tò mò ngược nhìn anh

-Đừng hỏi nhiều.-anh nhăn mặt

-Vậy là đúng rồi có phải không?

-Đừng đoán mò.

-Đoán mò gì chứ, đừng buồn nữa, mặc dù không biết ông anh đã làm gì anh buồn nhưng mà anh vui lên đi, mặt bí xị xấu hoắc à.-tôi lấy tay sờ lên má anh \"nặn\" trên môi anh 1 nụ cười

-Đừng cố làm người khác vui nữa trong khi cô chẳng hạnh phúc, hãy cố làm bản thân mình hạnh phúc đi.

-Nhìn người khác hạnh phúc mình sẽ vui hơn không phải sao?Với tôi chỉ cần nhìn thấy nụ cười của mọi người xung quanh mình là tôi vui rồi.

-Cô ngốc quá, đừng làm mình tổn thương để người khác vui chứ.

-Ngốc có sao?Bây giờ anh đang buồn mà, tôi chỉ có thể làm thế này cho anh vui thôi, ra sông Hàn chơi đi.-tôi đề nghị

-Cũng được.

Tôi và anh lên xe chạy đi, ít phút sau ra tới sông Hàn, tôi ngồi bệt xuống thảm cỏ ven sông, nhìn chiếc cầu thấp sáng những ánh đèn trông thật đẹp.

-Uống không?-Hyun Woo chìa ra lon bia trước mặt tôi

-Thì ra lúc này không thấy anh là anh đi mua bia sao?-tôi hỏi

-Ừm

Tôi nhận lấy lon bia từ tay anh uống một ngụm, ngược nhìn khung cảnh phía trước mắt mình.

-Hyun Woo, tôi thấy Eun Hye rất tốt sao anh không thích vậy?-tôi bắt chuyện trước

-Bộ cô muốn tôi với Eun Hye làm sao?-Hyun Woo hỏi

-Chỉ là nói vậy thôi, Eun Hye là 1 cô gái tốt, vừa xinh đẹp lại nhà giàu, mọi tính tình lại tốt, mọi thứ đều như hoàn hảo, sao anh lại không thích?

-Park Je Jae, đừng khẳng định như thế trong khi cô chẳng biết gì cả, nếu tôi nói tôi yêu cô, cô sẽ tin sao?

-...

-Thấy chưa, nếu là vậy thì đừng có khẳng định mình là đúng nữa, cô không biết hết được đâu.

-Nhưng mà đôi lúc tôi cũng nói đúng mà, không phải sao?

-Chưa lần nào cô đúng cả, lần nào cũng đoán mò rồi phán xét cả.

-Anh xem thường tôi quá đó

-Thì cứ cho là vậy

Tôi nhìn anh cười 1 cái rồi cầm lon bia uống tiếp, có lẽ anh nói đúng tôi chỉ giỏi đoán mò mà thôi, nhưng mà tôi lại thích cái sự đoán mò đó, mặc dù biết đó là do mình tự suy nghĩ nhưng mà tôi thà vậy đi không cần biết người đó có thiện ý hay ác ý, tôi vẫn tin và luôn mong rằng đó là 1 sự thật luôn khiến mọi người vui vẻ, cứ suy nghĩ tốt là được rồi

Anh lại một lần nữa cười bản thân mình, lúc anh nói nếu anh yêu cô cô sẽ tin sao, anh ước gì cô sẽ nói em tin, thì anh sẽ sung sướng mà ôm cô nói rằng đó là thật, nhưng mà người ta nói hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, khi anh nói ra cô chỉ im lặng nhìn anh, sâu trong mắt cô, anh biết được câu trả lời của cô, cô không tin, lại còn cho rằng anh đang đùa giỡn với cô.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Anh yêu em

10ph sau..

-Tôi nói cho anh biết nha...tôi thật rất rất ghét tính của anh, lúc nào cũng ép buộc tôi.-tôi giọng say mềm nói.

Trong khoảng thời gian 10 phút đó 1 mình tôi uống hết 10 lon, nên say cũng là chuyện đương nhiên.

-Về thôi.-anh đỡ cô đứng dậy

-Không muốn, anh, Shin Hyun Woo...anh là 1 tên độc tài ngạo mạn...sao anh luôn bắt nạt tôi hả?Sao anh lại...xem thường tôi...?

-Được, tôi sai hết, bây giờ về nhà ngay.

-Đồ xấu xa...tôi ghét anh..

Hyun Woo vượt trán 1 cái, đáng ra anh không nên cho cô uống nên giờ say toàn nói nhảm, bực thật.Anh đỡ cô đứng dậy, khó khăn lắm mới diu cô lên xe, nhả ga chạy đi.Ít phút sau, chiếc xe dừng trước nhà anh, vất vả lắm anh mới đưa cô lên tới phòng mình, con gái gì mà uống cho lắm rồi say như vậy.Đúng là hết nói!

-Park Je Jae, em đúng là khó trị mà.-anh lắc đầu đi lấy khăn nóng cùng thuốc giải rượu cho cô

Đặt khăn nóng lên trán cô, rồi đỡ nửa người cô lên cho cô uống thuốc giải rượu, sau đó đặt cô nằm lại giường kéo chăn đắp cho cô.Anh ngồi bên giường, bàn tay vô thức xoa má của cô, khi cô ngủ trông thật đáng yêu.

-Je Jae, em là cô gái tàn nhẫn nhất.

-Không biết em vô ý hay cố ý nữa đây?Anh đối xử với em như vậy mà em không biết tình cảm của anh, em ngốc quá hay là không coi trọng đây?

-Ngủ ngon, anh yêu em

Rồi nhẹ đặt lên trán cô 1 nụ hôn, tắt đèn rồi ra khỏi phòng.

.....

Sáng sớm thức dậy, đầu tôi đau như búa bổ, nhức nhối khó chịu vô cùng, ngồi dậy nhìn căn phòng xa lạ trước mặt, nó hoàn toàn không phải phòng tôi,

chao đảo bước xuống giường mở cửa xuống lầu. Trong nhà bếp vang lên tiếng động nhẹ, tôi vội đi vào, đập vào mắt tôi là hình ảnh anh đang loay hoay trong bếp trên người còn đeo chiếc tạp dề, nhìn vào trông giống 1 người phụ nữ đảm đang, nghĩ đến mà tôi không nhịn khỏi cười. Anh xoay người qua đang định lấy ít đồ thì thấy cô đứng ở đó cười, anh mở miệng nói:

-Thức rồi sao? Rửa mặt rồi xuống ăn sáng đi.

-Ừm, tối qua...làm phiền anh rồi.-tôi đỏ mặt nói, tối qua không nghĩ mình lại uống say như vậy, đúng là rượu không nên \"chơi\" nhiều mà

-Cô còn biết sao?

Có cần nhỏ mọn vậy không chứ? Chăm sóc tôi bộ khó lắm sao? Xííí....

-Nấu gì vậy? -tôi chuyển chủ đề

-Dakjuk (cháo gà).-anh đáp

-Ồm

-Có kim chi nữa.

-Không phải chứ.

Tên này biết tôi ghét kim chi mà còn kêu tôi ăn sáng với kim chi, rõ ràng đang chinh tôi mà.

-Nói đùa thôi, tôi biết cô ghét kim chi nên đùa cho vui, xem cô kia, ghét kim chi đến vậy sao?

-Hừ...-tôi bĩu môi

-Được rồi, đi rửa mặt đi, ăn sáng rồi còn đi học.-anh nhắc

-Ừm

Tôi gật đầu đi lên lầu, sau mấy phút VSCN xong, tôi đi xuống ngồi vào bàn ăn ngay.

-Ăn thôi.-tôi hứng hỏi nói

-Chưa được ăn.-anh đánh vào tay tôi khi tôi định ăn thử 1 miếng Dakjuk

-Nhỏ mọn.-tôi chu mỏ.

-À sao anh có đồng phục của tôi?-tôi hỏi

-Tôi kêu người đến nhà cô lấy.-anh đáp

-Ừm, xong chưa tôi đói lắm rồi đó.-tôi giục

-Xong rồi đây.-anh bưng tô Dakjuk đặt lên bàn, tháo chiếc tạp dề ra mình thì ngồi vào bàn, múc hai chén cháo 1 cho anh, 1 cho cô

-Ăn thôi.-tôi cầm sẵn \"dụng cụ chiến đấu\" trên tay, vừa húp 1 miếng Dakjuk vào thì... OMG, nó ngon tuyệt, là anh nấu sao hay là mua đây? Ngon quá đi!

-Sao? Không tòi chứ?-anh đắc ý khi thấy mặt sùng sốt của cô

-Ngon, ngon, anh nấu à?

-Đương nhiên là tôi nấu rồi, chứ cô nghĩ ai hả? Tôi nói cho cô biết, tôi từ trước tới giờ chưa từng nấu ăn cho ai ăn, cô là người đầu tiên đó.-anh tràn đầy tự tin nói

-Vậy tôi may mắn rồi.

Tôi liên tục ăn liên ba chén, đặt chén cháo thứ ba đã được tôi xử sạch sẽ lên bàn, tôi lau miệng mình, xoa xoa bụng no căng, nói

-Ngon quá, mai một nấu tôi ăn nữa nha?-tôi nửa đùa nửa thật

-Cũng được, nếu cô muốn thì tôi nấu.-anh nhún vai

-Ừ hìhì.

-Xong rồi đi thôi, gần tới giờ học rồi.-anh nói kéo ghế đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác treo sẵn trên ghế mặc vào bước đi

-Ừ đợi tôi.-tôi cũng vội đi theo anhZing Blo

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ăn cùng

Sau khi dắt chiếc MayBach ra khỏi gara, tôi leo lên xe ngồi, biết rõ tên này giàu không ngờ lại đến mức này, mấy hôm trước lần đầu là BMW, mấy hôm trước là Mercedes, hôm nay là MayBach, anh có cần khoe khoang vậy không chứ?

-Làm gì mà tròn mắt dữ vậy?-anh hỏi, nhấn ga chạy, cánh cửa từ từ mở ra, khi xe đã ra khỏi thì cánh cửa tự động mở, chắc đây là cửa tự động rồi.

-Tôi biết anh giàu nhưng không ngờ giàu như vậy đó, chiếc MayBach này mắc như vậy lại hiếm, vậy mà anh cũng mua được.-tôi thán phục

-Ghen tị à?

-Ai thèm, mấy cái này với tôi không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là người tôi yêu thương.

-Ừ.

Cả hai im lặng không nói gì thêm, tôi lặng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, mùa đông đến nhanh thật, lạnh lẽo. Không biết khi nào có tuyết rơi nhỉ? Chắc lúc đó vui lắm.

Cũng may chiếc xe vừa dừng ở trường thì cũng đúng lúc cổng đóng, nếu trễ 1s nữa chắc như lần đầu tiên đi học quá, năn nỉ ông bảo vệ. Tôi leo xuống xe anh, đi lên lớp, trước khi đi tên này còn bắt tôi giờ giải lao phải xuống canteen, chắc bắt tôi mua đồ ăn nữa chứ gì, rõ chán mà. Bước vào lớp ngồi, bao nhiêu ánh mắt dồn về phía tôi, ủa ủa tôi giống người ngoài hành tinh lắm sao? Nhìn gì mà nhìn, coi chừng đuôi hết giờ (==\')

-Je Jae.-Soo Jin quay xuống nhìn tôi cười bí hiểm, nụ cười này nó khiến tôi bất an, bảo đảm có gì rồi

-Hả? Chuyện gì??-tôi ngu ngơ hỏi

-Ghê lắm nha.

-Ghê, ghê gì chứ?

-Giếm bọn tớ lâu nay, không thèm nói luôn, mà tà quá.

-Gi, gì chứ?

-Kaka, bọn tớ biết rồi, cậu và anh Dong Hwa sẽ đính hôn.

-Sao, sao cậu biết?

-Lúc nãy anh Dong Hwa qua lớp tìm cậu, mấy đứa gái bu lại vây anh ấy, chính miệng anh ấy kêu mấy tụi mình nhớ chăm sóc cậu thay anh ấy, còn nói sau này 2 người sẽ là vợ chồng. Ghê lắm nha, cả lớp biết hết rồi, khỏi giấu.

-Cái gì?-tôi nghe suýt bật ngửa té xuống ghế

-Gi mà ngạc nhiên vậy? Anh Dong Hwa trong trường khá được con gái chú ý nha, nghe xong cả đám sóc toàn tập, ngồi buồn hiu nãy giờ vì một hot boy đã có chủ.

-Này, cậu còn chọc tớ được sao? Xấu hổ muốn chết.

-Xi, thích muốn chết còn bày đặt, mà giờ giải lao nhớ xuống canteen nha, anh i kêu đó.

-Cậu còn chọc tớ từ cậu luôn.

-Được, tớ quay lên đây, ghen tị quá.

Soo Jin quay lên không quên chọc tôi, ááááá xấu hổ quá đi, cả lớp biết rồi sao giờ? Ôi số tôi khổ quá mà

...

Cuối cùng, giờ giải lao cũng đến, tôi ù xiu đi khỏi lớp, vừa bước ra khỏi cửa đã đụng mặt anh Dong Hwa, trời ơi sao hôm nay anh í qua đây kiếm tôi vậy?

-Anh....sao?-tôi ấp úng nói

-Anh qua tìm em đi ăn, đi thôi.-anh mỉm cười dịu dàng

-Hả?Vâng.-tôi đáp

-Ừm

-Soo Jin và Ji Ki không đi à?

-Vâng, tụi nó nói không muốn...phá đám

-Ừm

Cả hai nắm tay nhau đi xuống canteen trong bao ánh mắt ngưỡng mộ và ganh tị nhìn, mà quên mất, tôi có hẹn tên Shin Hyun Woo, giờ lại gặp anh Dong Hwa, gặp ai giờ?Ồi trời!

Canteen ồn ào hẳn khi hôm nay có cậu chủ trường Hyun Woo xuống ăn, chuyện hiếm, Hyun Woo không có xuống canteen nhiều nha sao hôm nay lại xuống ta?

Hyun Woo tâm trạng tự nhiên vui vẻ hẳn, ánh mắt sáng lên khi thấy phía cửa canteen cô bước vào

-Park Je...-Hyun Woo định gọi nhưng khựng lại khi thấy người con trai đứng bên cạnh cô, sao anh ta lại ở đây?

Sau khi mua xong 2 phần ăn, tôi cùng anh Dong Hwa chọn 1 chỗ ngồi yên vị, cười nói vui vẻ, đột nhiên Goo Ae-loa phát thanh của lớp tôi cùng cả đám con gái chừng 5 người vỗ vai tôi, cười châm chọc

-Woohoo.... hai người tình tứ quá ta, ăn cùng luôn.

Bị bọn họ nói mặt tôi đỏ ửng lên, lúng túng nói

-Mọi người...đừng nghĩ bậy.

-Xem ai đó đỏ mặt kia, còn nói không.

Anh Dong Hwa ra mặt cứu tôi:

-Các cô đừng chọc cô ấy nữa.

-Là giỡn hay nghiêm túc đây?Anh rõ ràng biết rõ mà, lúc nãy còn nói 2 người sắp đính hôn, còn nói sau này sẽ là vợ chồng còn gì?

-Này...các cậu...-tôi vô cùng xấu hổ

-Je Jae cậu thật hạnh phúc nha, sau này phải gọi là bà Kang rồi

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Là em ác với tôi trước, đừng trách tôi

Tiếng nói đùa giỡn quá lớn, Shin Hyun Woo ngời cách mấy bàn cũng nghe rõ, sắc mặt rất khó coi.

Cứ nghĩ hôm nay có thể ngồi ăn cùng anh, thỉnh thoảng chọc ghẹo cô tức lên nhưng chính mình lại là người cam chịu. Nếu có thể anh muốn lật tung cái canteen này lên, nhưng lại nhin, rốt cuộc chỉ mình là khó chịu, có khi còn bị chính mình bức chết.

Đám người này đùa giỡn 1 lúc cuối cùng cũng bỏ đi chưa lại không gian riêng dành cho tôi và anh Dong Hwa. Đúng là mệt mà.

-Je Jae.-anh Dong Hwa gọi tôi

-Hử?

-Giận à?

-Không, sao anh lại suy nghĩ vậy?

-Chỉ là anh sợ em giận anh nói ra chuyện 2 đứa mình thôi.

-Ừ hihi, anh là người em yêu nhất, sao emỡ giận anh chứ?-tôi lấy tay ầu yếm vuốt má anh

-Cảm ơn em, anh rất hạnh phúc khi có em bên cạnh.

-Vâng.

Điện thoại báo có tin nhắn, tôi mở ra xem, là của Hyun Woo.

"Qua bàn tôi"

Tôi nhìn xung quanh phát hiện Hyun Woo ngồi cách tôi 2 bàn, OMG, quên mất hẳn có kêu tôi xuống canteen, chết rồi, tôi vội nhắn tin trả lời

"Xin lỗi, xin lỗi tôi quên mất là hẹn anh"

"Qua bàn tôi"

"Không thể được, tôi đang ăn cùng anh Dong Hwa"

"Qua không?"

"Thật không thể mà"

"Được là cô ép tôi nhé"

"Xin anh đó, coi như tôi có lỗi đi, là tôi quên mất, anh làm ơn"

"Có qua không thì báo?"

"Thật không thể mà, tôi với anh ấy sắp đính hôn với nhau rồi, tôi không muốn làm anh ấy buồn đâu, anh làm ơn đi, 1 buổi thôi"

"Đính hôn?"

"Chúng tôi quyết định sẽ đính hôn, anh coi như hợp tác chúng tôi đi mà"

"Thật cô yêu anh ta?"

"Ừm, sorry nha, tạm biệt tôi ăn típ đây"

Mặt Hyun Woo tức giận tới sầm lại, tay nắm chặt điện thoại, anh rất muốn xông tới đó giật lấy cô và đánh tên họ Kang đó 1 trận ra trò. Sao cô lại đính hôn với cậu ta? Anh đã yêu cô mất rồi, làm sao chấp nhận việc cô lấy người con trai khác, không, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra.

Anh lấy điện thoại lướt tay nhanh trên màn hình, nhấn gọi ai đó

-Alo, là tôi đây.-giọng anh trầm đục đầy nguy hiểm

...Thiếu gia, cậu gọi tôi có chuyện gì ạ?...-thư kí Kim đầu dây bên kia kính cẩn nói

-Làm cho cô phiếu tập đoàn Kang Seo...

...Sao ạ?...

-Rót giả cho tôi.-anh quả quyết nói nhìn hai người đang ăn vui vẻ trước mặt

...Tại sao ạ?Từ trước tới giờ chúng ta đâu có ý định cạnh tranh với Kang Seo...

-Làm đi, đừng nói nhiều.

...Vâng, tôi biết rồi...

-Còn nữa...

[...]

-Công ty Hyoki hủy bỏ hợp đồng.

...Sao?...

-Có gì tôi sẽ nói lại với ông tôi

...Dạ, tôi hiểu rồi...

-Tôi nhất định cho 2 người biết thế nào là \"hạnh phúc\".

Giờ giải lao nhanh chóng kết thúc, tôi hơi luyến tiếc rời xa anh Dong Hwa trở về lớp học, tâm trạng cũng vui vẻ hạnh phúc hẳn, nhưng trong lòng lại còn cảm giác lo lắng, sợ hãi, cứ như có 1 bảo tháp đang ngằm tiền đến.

.....

Cuối cùng buổi học cũng kết thúc, tôi đứng trước cổng trường, lúc sáng đi ké Hyun Woo giờ không biết sao về nữa. Haizz....tôi thờ dài chán nản, chắc đi xe \"căng hải\" quá.

_Ting

Tiếng còi xe inh ỏi vang lên, tôi quay người lại thì bị ánh đèn xe chiếu thẳng vào mắt, lấy 1 tay che lại, dần mới thích ứng được. Nhìn người trong xe tôi thầm mừng, cứ nghĩ chộc anh, anh sẽ không cho mình đi về chung chứ.

-We, we, Hyun Woo.-tôi vẫy vẫy tay gọi anh

Hyun Woo ngồi trong xe, nhìn người con gái đang vẫy gọi mình, ánh mắt hơi dao động, nhưng anh không cho phép mình động lòng, phải mạnh mẽ lên, Hyun Woo.

-Thiếu gia, cô gái đó kêu cậu, có nên...-tài xế xe lưỡng lự nhìn anh hỏi

-Chạy luôn đi, không cần dừng lại.-anh nghiêng đầu dựa vào ghế

-Vâng.-tài xế gạt đầu nhún ga chạy

Đứng phía ngoài tôi vẫy tay liên tục, thấy xe chạy lại phía mình vui thấy sợ luôn, khỏi cần đi \"căng hải\" nhưng...cái xe chạy ngang mặt tôi mà chẳng dừng lại, tôi gấp gáp la to

-Ê, ê, Shin Hyun Woo, dừng lại, dừng lại.

Nhưng chiếc xe vẫn chạy đi, mặc tôi có la khan cái cổ cũng vô ích, cho đến khi chiếc xe chạy mất hút. Tôi vẫn đứng ngơ ngác nhìn, không lẽ tên này nhỏ mọn đến mức đó sao trời. Tôi vội lấy điện thoại, gọi cho anh:

-Alo, Shin Hyun Woo, sao anh quá đáng vậy?Đưa tôi đến trường mà không chờ tôi về là sao hả?-tôi chửi anh xối xả khi anh bắt máy

..Tôi nhớ mình không có nghĩa vụ đó, đi tìm vị hôn phu của mình đi...(cúp máy)

-Ê, ê, tôi chưa nói xong mà.

-Tên này.-tôi tức tối điện lại lần nữa.

-SHIN HYUN WOO.-tôi hét toáng lên

...Gì nữa?...

-Anh vừa phải thôi nha, tôi chỉ là không ăn với anh vậy mà anh còn ngang ngược vậy sao?

..Cô nói đính hôn với anh Dong Hwa của cô mà, đi tìm đi...

-Anh nhỏ mọn vừa thôi chứ.

...Cứ cho là tôi nhỏ mọn đi, tôi không rảnh nói chuyện phiếm với cô...(cúp máy)

-Shin Hyun Woo, anh quá đáng lắm.-tôi tức anh ách, nghiêng răng ken két

Tôi đành phải đi xe "căng hải" về, Shin Hyun Woo tôi trừ anh sống dở chết dở, tốt nhất là xui xẻo suốt đời, ááááá tức quá.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hủy hợp đồng?

Shin Hyun Woo về tới nhà liền lên phòng, nằm phịch lên giường gác tay lên trán, cô nói anh nhỏ mọn sao?Ừ thì anh chấp nhận hết, anh nhỏ mọn chỉ muốn giữ cô bên cạnh mình, muốn cô chỉ là của riêng anh, chỉ muốn cô suốt đời bên cạnh anh mãi mãi không rời xa. Nhưng cô nói, cô yêu người khác, cô sẽ đính hôn với người khác, tìm anh đau lắm nhưng anh nhất quyết không từ bỏ, nhất định.

_Cốc...cốc...cốc

-Thiếu gia, ngài chủ tịch kêu ngài xuống nhà nói chuyện.-người hầu phía ngoài cửa nói

-Tôi biết rồi.-anh đáp

Bước xuống phòng khách, ông anh cùng ba mẹ anh ngồi đợi anh sẵn, khỏi nói anh đã đoán được rồi.

Nếu ông gặp cháu chỉ vì chuyện cháu kêu thư kí Kim làm, thì cháu chẳng có gì giải thích.-anh lạnh lùng nói trước

-Mày còn biết tao là ông mày sao?Mày dám hạ cổ phiếu tập đoàn Kang Seo, còn hủy hợp đồng Hyoki, có biết đã gây tổn thất rất lớn không hả?-ông anh tức giận mặt đỏ bừng bừng

-Cháu biết, nên cháu đang đợi ông phạt đây, chuyện đó cháu không hề hối hận.

-Thằng mất dạy, tao sao lại có đứa cháu bất hiếu như mày hả?Chỉ vì con bé Park Je Jae mà cháu dám làm những điều ngu xuẩn như vậy.

-...

-Ba, thằng bé chắc cũng biết sai rồi, cho nó 1 cơ hội đi.-ba mẹ anh lên tiếng giúp

-Tụi bây lúc nào cũng nuông chiều nó nên nó mới leo lên đầu ba ngồi nè, tao dạy nó tụi bây đừng xen vào.-ông anh tức tối giậm cây gậy trên tay

-Còn mày nữa, tao từ nhỏ dạy mày sao hả?Sao mày dám vì 1 đứa con gái mà làm chuyện tổn hại vậy hả?-ông anh tức giận, mặt đỏ tịn mang tai

-Cháu nói rồi, cháu không hối hận việc cháu làm, còn nữa, đây không liên quan tới ai cả, là cháu muốn làm thế thôi.-anh lễ phép đáp nhưng khuôn mặt vẫn lạnh tanh

-Thằng mất dạy, hôm nay tao nhất định phải dạy dỗ mày mà.

_Bốp

Ông anh đứng dậy thẳng thừng tát anh 1 bạt tay thật mạnh.

-Ba...

-Tao nói cho mày biết, nếu mày vẫn cứ khư khư yêu còn bé đó thì đừng trách ta.

-Ông đừng nghĩ cháu như chị Hyun Yeon, cháu sẽ vì tình yêu của mình mà bảo vệ tới cùng, cho dù ông không chấp nhận cũng được.

-Mày...mày...-ông anh tức giận thở cũng gấp gấp

-Ba...

-Hyun Woo em ấy nói đúng, cháu nghĩ ông không muốn nó như cháu đâu.-giọng 1 người con gái cất lên, cả bốn quay mặt ra nhìn ở cửa.

-Hyun Yeon.

-Ông, cháu nghĩ Hyun Woo là cháu đích tôn, ông không muốn nó giống cháu mà bỏ nhà đi đâu, dù sao cháu vẫn tôn trọng ý kiến bảo vệ tình yêu của Hyun Woo.-Hyun Yeon nói

-Mây...mây đã nói không quay về cái nhà này nữa, ai cho mây vô hả?Cút đi, gia đình tao cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới mây.-ông anh chìa cây gậy về phía Hyun Yeon

-Ông, đến khi nào ông mới thôi đi cái việc kì thi giai cấp này hả?Chẳng lẽ qua việc của cháu ông không hề cần rút hay sao?Chẳng lẽ ông muốn Hyun Woo nó giống cháu luôn hả?-Hyun Yeon hét toáng lên

-Mây...mây còn biết nghĩ cho em mây hả?Mây quên mây đã từ bỏ cái tên Shin Hyun Yeon, mây nói đã rời bỏ cái dòng họ Shin này mà, mây còn tư cách nói sao?-ông anh tức giận đến mặt đỏ như gấc

-Được, con không lấy tư cách Shin Hyun Yeon nói chuyện với ông, con lấy tư cách là cô giáo của nó-Han Rae Ah, được chứ?-Hyun Yeon tức là chị Rae Ah nói

-Được, cô giáo Han Rae Ah chuyện gia đình chúng tôi không cần cô bận tâm.

-5 năm trước, ông vì ngăn cản cháu yêu anh Han Min Hyuk nên luôn tìm cách tách 2 cháu ra, hậu quả là anh ấy đã chết, chính ông, chính ông gián tiếp giết chết anh ấy, bây giờ Hyun Woo yêu Je Jae ông lại ngăn cản, chẳng lẽ ông muốn 1 lịch sử mà tái diễn ở 2 cháu sao?-Rae Ah nói, nước mắt chực lưng tràn

-Hyun Yeon, đủ rồi, con đừng nói nữa.-mẹ anh can ngăn

-Các người...các người là hung thủ giết người...chuyện anh Min Hyuk chưa đủ hay sao? Tôi tuyệt đối sẽ không cho các người làm như vậy đối với Hyun Woo và Je Jae đâu. Tuyệt đối không.-Rae Ah gào thét

-Chị...em cảm ơn chị rất nhiều, nhưng...chị đừng nói nữa, em không muốn vì em mà làm chị tổn thương, chuyện này em sẽ giải quyết.-Hyun Woo nói, đối với người chị gái này anh cực kì yêu quý, nếu nói người con gái từ trước tới giờ anh yêu là ai thì anh nói là chị ấy, bây giờ có thêm cô.

.....

Sau 1 trận đi bộ dài khùng khiếp, tôi cuối cùng cũng trở về tới nhà, đôi chân muốn rũ rời, nhưng vừa bước vào đã nghe 1 trận khóc rầm lên của mẹ tôi

-Huhu....làm sao đây mình?

-Tôi cũng không biết nữa, rõ ràng đang rất tốt mà.-ba tôi vui đùa

-Ba, mẹ, chuyện gì sao?-tôi lâu lắm mới kêu \"ba mẹ\", ngày thường chỉ là \"ông Park, bà Park\", chắc hẳn có chuyện rất là quan trọng

-Je Jae...huhu...phải làm sao đây?-mẹ tôi òa khóc

-Mẹ, bình tĩnh. Có việc gì vậy?Nói con nghe đi.-tôi ngồi xuống cạnh mẹ tôi, trấn an bà nói

-Tập đoàn...tập đoàn Dae Yeon...hủy hợp đồng với công ty ba con rồi....vì vậy....công ty ba con đột nhiên rơi vào tình trạng khủng hoảng....bị phá sản lúc nào cũng không hay...-mẹ tôi nghẹn ngào nói

Tôi nghe xong như bị giáng 1 đòn xuống người, cả thân thể cứng đờ, làm sao có thể?Rõ ràng đang tốt mà, hay là...

-Tại sao lại như vậy?-tôi cố giữ bình tĩnh nói, nhưng mà cả cơ thể run lên

-Ba con cũng không biết....chỉ là sáng nay....tự nhiên lại hủy hợp đồng...còn tập đoàn Kang Seo nữa....cổ phiếu cũng rớt giá thảm hại...-mẹ tôi nước mắt nước mũi tèm lem nói

-Mẹ, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Ba, đừng lo lắng quá, con sẽ giải quyết cho.-tôi trấn an hai người, tôi hiểu ra rồi, chắc chắn là vậy, chuyện này do tôi gây ra thì chính tôi giải quyết

-Con làm sao...

-Mẹ yên tâm, con sẽ có cách.-tôi cắt ngang lời mẹ tôi rồi cấp sách lên lầu

Tôi vừa về tới phòng, liền lấy điện thoại ra, khó khăn lắm mới có thể điện cho anh, sau 1 lúc lâu mới có người nhấc máy, tôi mừng rỡ vô cùng

-Alo, Hyun Woo.

...Có việc gì?...

-...-tôi chẳng người, giọng nói lạnh lùng này đã lâu rồi tôi mới nghe anh nói, chẳng lẽ chỉ vì việc hồi sáng thôi sao?Làm sao có thể?

...Không có gì tôi cúp máy...

-Khoan...xin anh...hãy cho tôi thời gian nói, 1 phút cũng được.-tôi nấn nĩ

...Nói nhanh đi, tôi rất bận...-giọng nói anh vô cùng lạnh lùng

-Chuyện...chuyện hợp đồng...là sao?-tôi khó khăn lắm mới nói hoàn chỉnh câu

...Thì hừ, cô biết mà...

-Nhưng...nhưng...công ty của ba...làm gì sai mà phải hủy hợp đồng?

[...]

-Anh nói đi chứ...là lí do gì hả?

...Không có lí do gì cả, chỉ là một công ty nhỏ như vậy, nếu tập đoàn Dae Yeon hợp tác chắc sẽ thiệt hại, còn bị mất mặt nữa...

-Anh...là ai hủy hợp đồng?Anh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ gặp người đó.-tôi bắt đầu run rẩy

...Là tôi...

-...-tôi chết đứng tại chỗ. Là anh hủy?

-Nhưng...tại sao chứ?Rõ ràng...đang rất tốt mà...-tôi run rẩy nói

...Như vậy mà cô cũng hỏi sao?Tập đoàn Dae Yeon là 1 tập đoàn lớn làm sao có thể hợp tác với 1 công ty nhỏ như vậy, chẳng khác nào tự làm tập đoàn Dae Yeon lỗ vốn, đã vậy còn mất mặt nữa...

-Anh...làm ơn...đừng hủy hợp đồng...công ty Hyoki là tâm huyết của ba tôi, nếu mà....nếu mà phá sản....ba tôi chắc chắn sẽ không chịu nổi...-tôi nghẹn ngào nấn nĩ anh

...Cô đang nấn nĩ tôi sao?...

-Anh muốn suy nghĩ sao cũng được....làm ơn...tha cho công ty Hyoki đi...tôi sẽ làm theo lời anh nói...bất kì...

...Cái đó...tôi không cần....nếu mai cô đến tập đoàn Dae Yeon, tôi sẽ suy xét lại...

-Thật sao?

...Tôi nói suy xét lại thôi...

-Cảm ơn anh, cảm ơn anh...

...Hừ...

Anh hừ nhạt rồi cúp máy, tôi mừng rớt rít, xem ra anh vẫn còn lương tâm, ngày mai là cơ hội cuối cùng cứu vớt công ty Hyoki, tôi nhất định sẽ không bỏ qua.

.....

-Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, chào mừng em đến với thế giới của tôi..

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cầu xin anh

Sáng sớm hôm sau, tôi thức thật sớm, VSCN xong không đến trường mà liền chạy ra khỏi nhà bắt taxi, chưa kịp ăn miếng gì cả, liền kêu bác tài chạy tới tập đoàn Dae Yeon.

-Chị ơi, cho em gặp cậu Hyun Woo.-tôi nói với chị tiếp tân

-Em có hẹn trước không?-chị tiếp tân nở nụ cười hỏi

-Dạ....tôi qua anh ấy nói nếu em đến thì có thể suy xét, như vậy có xem là hẹn trước không?

-Cái này thì...

-Chị làm ơn giúp em đi, em gấp 1 lát à.-tôi nài nỉ

-Ừm, để chị điện thoại cho cậu ấy.

Chị tiếp tục bấm chuông rồi cầm chiếc điện thoại lên, không biết người nghe nói gì nhưng chị ấy chỉ đáp "Vâng, tôi biết rồi"

-Em lên tầng cuối rồi phải là tới rồi.

-Em cảm ơn chị.-tôi gật đầu

Theo chỉ dẫn của chị tiếp tục, tôi vào thang máy bấm tầng cuối, đến khi thang máy đến tôi bước ra rẽ phải, trước mặt là 1 căn phòng "Phòng Giám Đốc", chắc là đây.

-Em là Je Jae?- 1 giọng nói vang lên trước khi tôi mở cửa

Tôi xoay người qua, trước mặt lại là 1 cô gái trẻ, chừng 20 ngoài, rất là đẹp nha khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc xõa dài, đeo chiếc kính gọng đen trông rất yêu

-Dạ.

-Chị là thư kí của giám đốc Shin, Lee Rim Hee.-chị Rim Hee mỉm cười thân thiện nói

-Chào chị, em đến gặp Hyun Woo.

-Cậu ấy hiện đang bận họp, em ngồi chờ 1 lát.-chị Rim Hee nói, chỉ tôi ngồi vào hàng ghế chờ

-Cảm ơn chị.-tôi ngồi vào

-Em cứ ngồi ở đây đi, chị còn có việc.-chị Rim Hee nói rồi sai bước vào căn phòng giám đốc

Tôi lóng ngóng nhìn vào phòng giám đốc, cứ mấy phút lại nhìn, cứ muốn mau gặp anh để giải quyết ổn thỏa, không cần biết anh bắt tôi làm gì, miễn anh cho công ty Hyoki cơ hội.

-Cậu Shin, công ty Chunji của chúng tôi rất vui được hợp tác với tập đoàn Dae Yeon

-Tôi cũng hân hạnh

Từ xa, vang lên tiếng nói của 1 đám người, tôi vừa nghe có giọng nói quen thuộc liền vội đứng dậy, trước mắt tôi là Hyun Woo và 2 người ngoài 50t trông già dặn hơn nhiều.

-Vào phòng giám đốc của tôi nói chuyện đi.-anh nói

Tôi đứng nhìn anh, nhưng anh chẳng thèm liếc nhìn tôi lấy 1 cái, đi ngang qua như 2 người xa lạ, anh bước vào phòng cùng 2 người kia. Tôi nhìn cánh cửa đã đóng lại 1 lúc lâu mới ngồi xuống lại, cảm giác này, cứ như lần đầu tiên tôi gặp anh vậy, rất lạnh lùng, rất xa cách

30ph....45ph.....1 tiếng trôi qua

Trong phòng giám đốc vẫn chưa có động tĩnh, tôi vẫn cứ trân trân nhìn vào cái cánh cửa đó, đã 1 tiếng rồi, làm gì lâu vậy chứ? Vẫn đang mãi mê suy nghĩ thì cánh cửa mở ra, 2 người đàn ông lúc này vui vẻ bước ra, khuôn mặt rất tươi tắn

-Thư kí Lee không cần phải tiễn nữa đâu, nói với cậu Shin công ty Chunji chúng tôi rất mong sẽ mau kí hợp đồng.- 1 người đàn ông nói

-Đương nhiên rồi giám đốc Wang, khi nào có thể kí hợp đồng chúng tôi sẽ thông báo.-chị Rim Hee cười tươi đáp

-Thế thì còn gì bằng.

Nói rồi liền tươi tắn bỏ đi, đợi 2 người đó đi xong, tôi liền chạy tới nắm tay chị Rim Hee

-Chị, em có thể gặp anh ấy không?

-Cái đó thì....chắc không. Cậu ấy đang bận. Xin lỗi em.-chị Rim Hee khó xử nói

-Không sao. Em biết rồi, cảm ơn chị.-tôi buông tay ra mỉm cười nói, rồi quay trở về ghế tiếp tục ngồi đợi

-Hay là em về đi học đi.

-Không cần đâu ạ. Em hôm nay không đi học cũng không sao, miễn gặp được anh ấy là được rồi.-tôi lắc đầu đáp

-Ừm

Rim Hee đóng cửa, khẽ lắc đầu liền đi vào bước tới bàn làm việc của anh.

-Thư giám đốc.-Rim Hee nói

-Nói đi.-Hyun Woo xoay chiếc ghế lại đối diện với Rim Hee

-Cô gái đó không chịu về.

-Cô ta nói gì?

-Cô ấy nói sẽ đợi đến khi nào gặp được cậu, tôi đã kêu cô ấy về đi học nhưng cô ấy không chịu, cô ấy vẫn ngồi ở ngoài đó đợi.

-Vậy cứ để cô ta đợi đi. Cô ra ngoài làm việc đi.

-Vâng, nếu không còn gì tôi ra ngoài.

-Ừm

Rim Hee bước ra khỏi phòng, còn 1 mình Hyun Woo, anh suy nghĩ rất nhiều, 1 đồng hồ hỗn độn, có phải anh đã sai khi làm vậy không? Anh có nên dừng lại việc này không? Nhưng mà anh không thể, nếu anh dừng lại cũng tương đương với việc anh sẽ mất cô ... mãi mãi. Anh không muốn chút nào, anh yêu cô mất rồi.

-Park Je Jae.....

Nắng cũng lên cao, nhưng vẫn mang theo cái lạnh của mùa đông, đợi đến trưa rồi mà vẫn chưa thấy anh, tôi có phần bồn chồn, ngồi không yên. Sao mà lâu quá vậy, trưa trời trưa thật rồi còn gì.

-Chị Rim Hee, anh ấy đã rảnh chưa?-tôi nín tay chị Rim Hee khi thấy chị bước ra

-Giám đốc vẫn còn bận, hay là em về trước đi.

-Vậy em sẽ đợi. Xin lỗi vì làm phiền chị.-tôi buông tay ra mỉm cười ngồi lại ghế

-Je Jae à, chị thấy em đừng đợi nữa, cậu ấy vẫn còn bận lắm.-Rim Hee khuyên

-Em không sao. Chị đừng lo.

-Ừ, trưa rồi, chắc em cũng đói, hay là xuống nhà ăn công ty ăn đi.

-Không cần đâu ạ, em sợ em đi rồi sẽ không gặp được anh ấy.

-Ừm

Chị Rim Hee rào bước đi, tôi vẫn ngồi ở đó chờ, không nhắc thì thôi, tự nhiên chị Rim Hee nói tới ăn, là bụng tôi đánh trống liên hồi, hồi sáng đi nhanh quá có kịp ăn gì đâu, giờ bụng tôi đói meo

-Đói quá...-tôi ôm bụng mình nhăn mặt, nhưng mà có đói cũng phải nhịn, nhớ tới mẹ tôi khóc suốt suốt ở nhà 2 mắt cũng sưng húp, ba tôi thì chìm trong cơn men rượu, còn Je Bin thì trầm tính hẳn, nghĩ đến họ, tôi phải cố chịu.

-Dạ, cháu đang đến công ty tìm anh ấy, ông cứ an tâm.

-Vâng, cháu tới rồi, tạm biệt ông.

Giọng nói của 1 cô gái vang lên, tôi nghe qua vừa quen vừa lạ, nhìn phía cầu thang, 1 lúc sau có 1 cô gái bước vào, tôi hơi bất ngờ nhưng cũng mau chóng lấy bình tĩnh

-Là cô.-Eun Hye liếc mắt khi nhìn thấy tôi

-Chào.-tôi đứng dậy mỉm cười nói

-Hừ, cái đồ bám đuôi.-Eun Hye khinh khỉnh đáp

-...

-Đến đây làm gì?Muốn tìm anh Hyun Woo mọi tiền hay là sao đây?

-Tôi không có.

-Không có?Vậy đến đây làm gì hả?Tìm anh Hyun Woo có ý đồ gì nữa đây?Cái đồ hèn hạ.

-...

-Mà cũng phải, công ty Hyoki đang trong đà phá sản, làm sao cô lại không đến tìm anh ấy giúp chứ?Hừ...đều là hạng bản tiện như nhau, chẳng có gì hay cả.

-...

-Sao vậy?Nói đúng quá nên không biết nói sao hả?Lúc có anh ấy cô ngon lắm mà, không nhớ trong buổi tiệc tôi đã nói với cô sao?Còn \"tặng\" luôn cái tát mà, cảnh cáo quá ít hả?

-Cái tát đó, là cô cố ý?-tôi giật run cả người

-Vậy thì đã sao?Hừ....cái thứ dê tiện.

-Tôi dê tiện thì đã sao?Có cần cô lo không?Chuyện của tôi, chưa đến lượt cô quản.-tôi giật run, cố kìm nén nói

-Hừ...muốn đánh tôi trả thù cái tát đó chứ gì?Đánh đi, có giỏi đánh đi...-Eun Hye nắm tay tôi, đưa trước mặt mình

-Tôi không thêm chấp nhát với cô.-tôi giật phất tay mình ra

-Sao hả?Sợ rồi sao?Giỏi đánh đi, đánh đi.

-Cô không thấy mắt mặt hay sao?Mọi người đang nhìn đó.-tôi nói, mọi người xung quanh ngày càng \"Xem kịch\" càng ngày càng đông vui, đúng là mắt mặt mà

-Hừ...cô mà cũng sợ mắt mặt sao?Có giỏi đánh tôi đi, cô tức lắm mà.

-Tôi không thích. Buông tôi ra.

-Đánh đi, đánh đi.

-Thả ra mau.

Trong lúc dừng đây, tôi xô Eun Hye 1 cái làm cô ta mất thăng bằng lùi về sau, té xuống đất. Đúng lúc đó cánh cửa phòng giám đốc mở ra, Hyun Woo lạnh lùng nhìn cái đồng hồ điện trước mặt

-Các cô tính gây loạn ở đây à?-anh lạnh lùng quét mắt nhìn tôi và Eun Hye đang ngồi trên sàn

-Tôi...tôi xin lỗi.-tôi nhỏ giọng

-Anh Hyun Woo...cô ta...cô ta quá đáng lắm, cô ta xô em té.-Eun Hye nũng nịu đứng dậy nhìn anh nói

-Được rồi, dừng la nữa. Cô.-anh chỉ vào mặt tôi

-Mau rút đi, tôi nói không muốn tiếp cô, cho dù cô đợi đến khuya cũng vô ích thôi, về đi. Còn các người, rảnh quá không có gì làm à.

Lời nói của anh vô cùng có uy, mọi người xung quanh nhanh chóng giải tán, còn tôi vẫn thất thần đứng đó nhìn anh. Rút đi???

-Tôi...xin lỗi...làm ơn...nói chuyện với tôi 1 lát đi...-tôi năn nỉ

-Cô về đi, tôi rất bận.-anh lạnh lùng nói

-Nghe chưa?Anh ấy nói bận đó, cô mau đi đi.-Eun Hye đứng kế bên phụ họa

-Hyun Woo....không, cậu Shin....làm ơn....cho tôi 1ph thời cũng được....tôi xin anh

-Xin lỗi, thời gian của tôi rất hiếm, không rảnh tiếp đã cô, cô đi ngay, nếu không tôi sẽ kêu bảo vệ.-anh lạnh lùng ra lệnh

-Tôi...cầu xin anh....1ph thôi...

-Đi.-anh gần giọng

Tôi bần thần nhìn anh, đây là Hyun Woo tôi từng quen biết sao?Không, không phải. Tôi rung rung nước mắt nhưng lấy tay quệt ngang, cúi chào anh rồi chạy đi.

-Cuối cùng cũng đi, bám dai như đũa.-Eun Hye hừ nhạt

Anh lạnh lùng đi vào trong phòng bỏ lại Eun Hye, cô ta mau chóng chạy vào trong.

Tôi chạy ra tới cửa công ty, ngồi phịch trên chiếc ghế trước cửa, up mặt vào lòng bàn tay, tôi rất muốn hét thật to thật to, nhưng mà không thể. Shin Hyun Woo, làm sao anh mới chịu gặp tôi đây???

-Je Je.-chị Rim Hee đi đến trước mặt tôi

-Chị, có gì sao???-tôi ngược mặt nhìn

-Em khóc à?-chị ngồi xuống cạnh tôi

-Dạ không.-tôi cười

-Mắt em đỏ lắm đó, chuyện lúc nãy chị thấy rồi, chị lo cho em nên đi theo, cứ tưởng em về rồi chứ.

-Em làm sao về được?Em đã nói sẽ đợi đến khi nào gặp anh ấy mà.

-Em đừng đợi nữa, cậu ấy vốn không có ý định gặp em, em có chờ đến sáng ngày mai cũng vô ích thôi.

-Chị, em biết chị tốt cho em, nhưng mà...nếu không gặp anh ấy, em sẽ rất hối hận.

-Nói cho chị biết đi, tại sao em phải gặp cậu ấy cho bằng được?

-Em cũng.....không rõ.

-Sao lại không rõ?

-Em không biết.

-Ừm, nếu không nói ra được thì không sao, nếu em cảm thấy không đợi được thì về đi, đừng đợi nữa, cậu ấy không có ý gặp em đâu.

-Em biết mà, cảm ơn chị, chị vào làm đi.

-Ừm

Nói rồi chị Rim Hee bỏ vào trong, còn lại mình tôi ngồi.

.....

1 tiếng sau...

-Giám đốc, cô ấy còn ngồi ở ngoài đó.

-Ừm

1 tiếng nữa trôi qua...

-Cô ta đi chưa?

-Vẫn chưa, cô ấy vẫn ngồi ở đó.

Lại 1 tiếng trôi qua lặng lẽ...

-Vẫn chưa đi sao?

-Đúng vậy, giám đốc, hay là cậu...

-Cứ để cô ta chờ, để xem cô ta chịu đựng được đến khi nào.

Bây giờ đã là 10h đêm, trời tối mù mịt, gió đông thổi từng luồng 1, lạnh đến thấu xương, nguyên 1 ngày hôm nay tôi chỉ ăn có 1 cái bánh ngọt, uống vài chai nước suối miễn cưỡng chịu được, chứ gió đông, thật chịu không nổi.

-Hắt xì!!...lạnh quá...-tôi run cầm cập, chà hai tay đưa lên miệng thổi cho bớt lạnh

-Je Jae, em vẫn ở đây sao?-chị Rim Hee đi ra, kinh ngạc nói khi vẫn thấy tôi

-Dạ.-tôi chỉ gật đầu nhẹ

-Đã trễ lắm rồi, em mau về đi.

-Không cần. Anh ấy vẫn chưa ra mà.

-Em, đúng là hết cách. Chị về đây.

Chị Rim Hee nói rồi bước lên chiếc xe hơi đã đợi sẵn đi về, tôi nhìn theo chiếc xe đến khi khuất dần mới thôi. Lạnh quá. Mùa đông ở Seoul lạnh thấu xương, hôm nay lại quên mặc áo ấm, haizz đáng trí quá.

_ Cách

Cánh cửa tập đoàn lại 1 lần nữa mở ra, lần này không ai khác ngoài anh, tôi vui đến mức muốn nhảy cẫng lên, vội vàng chạy tới nới vạt áo anh

-Anh...anh muốn sao mới đồng ý đây?

-...-anh im lặng nhìn cô, anh biết rõ cô vẫn còn đợi nên mới đi ra, thật muốn xem cô sẽ làm sao thuyết phục mình, chỉ là nhìn thấy cô đợi mình cả ngày anh vẫn có cảm giác đau xót

-Anh muốn tôi làm gì cũng được, miễn anh đồng ý là được rồi.-tôi khẩn trương nói

-Thật gì cũng được?-anh nghi hoặc

-Đúng, gì cũng được.

Nghe xong, trong đầu anh lóe lên 1 tia sáng, ý định trên chộc cô tới cùng... {Anh chộc cho dữ vô rồi hồi hận nha}

-Khăng định lại, gì cũng được?

-Đúng.-tôi kiên định

-Vậy....-anh ghé sát vào tai cô thì thầm

-Lên giường với tôi, cô làm được không?

_ Đoàn

Nghe xong như sấm đánh ngang tai, tôi nhìn anh, anh chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, giọng mặt rất bình thản. Anh đã không còn là Hyun Woo mà tôi quen nữa.

-Hừ....không làm được thì đừng nói gì cũng được.

Anh cười lạnh, anh đã biết trước cô sẽ không chịu, bởi cô có lòng tự tôn rất cao, làm sao chấp nhận được, chỉ là có ý trên đùa cô thôi, bây giờ anh vẫn còn muốn chọc cô nữa.

-Được, tôi đồng ý.-tôi cố hít 1 hơi thật sâu nói

Anh mở to mắt nhìn cô gái đang run rẩy nói, vốn định trên chộc cô nhưng không ngờ lại...

-Tôi nói tôi đồng ý, chỉ cần lên giường chứ gì?-tôi cắn chặt môi

-Suy nghĩ kĩ đi.-anh lặp lại mong cô suy nghĩ lại

-Không cần, tôi quyết định rồi, chỉ cần lên giường anh mới tha cho tập đoàn Kang Seo và công ty Hyoki đúng không?-tôi ngược nhìn anh

Thì ra cô cũng vì tập đoàn Kang Seo, nếu cô nói công ty Hyoki không thì anh không nói, đúng là cô khác anh mà, dễ làm anh giận lên.

-Được, chỉ cần em lên giường với tôi, tôi sẽ làm theo.-giọng nói anh lạnh băng

-Được, coi như đã thỏa hiệp.

-Đi.

Anh nói rồi đi lại chiếc Audi đợi sẵn, leo lên, thấy cô gái nhỏ đó vẫn đứng yên bất động, liền mở miệng

-Nếu muốn hỏi lại, tôi cũng không trách.-anh ngồi trong xe nói vọng ra

-Không.-tôi hồi hả chạy tới mở cửa bước vào xe ngồi cạnh anh

-Cho xe chạy đi.-anh lười biếng nói, 1 tay gác đầu mình nhắm mắt lại. Anh 1 lúc lâu sau mới mở miệng nhưng không mở mắt

-Có cần suy nghĩ lại không?

-Không cần.

-Thật không cần?

-Đúng vậy, miễn sao là.....um..

Chưa kịp nói hết câu, anh đã ngang tàn ôm eo tôi kéo sát vào người anh, môi anh phủ lấy cánh môi tôi, ngang tàn hôn lấy.

-U....-tôi khua tay múa chân phản kháng

Anh mở mắt chau mày, buông ra, lạnh nhạt nói

-Chỉ mới hôn thôi mà cô đã như vậy, vậy mà còn nói.

-Tôi...chỉ là chưa phản ứng kịp thôi.

-Tôi nói rồi, tôi không muốn ép buộc ai cả, nếu thích cô cứ rời đi. Không ép.

-Không, tôi tuyệt không thay đổi.

-Được.

Chiếc xe dừng trước 1 khách sạn lớn, tài xế vội mở cửa cho anh, tôi cũng đi theo, hai tay tôi nắm chặt lấy nhau, run rẩy.

-Đi.-anh buông 1 từ rồi đồng dục bước vào trong khách sạn

Tôi cũng nhanh chạy theo sau anh.

Phòng khách sạn... (Hot 18)

Mở cửa bước vào trong, tôi nhìn khắp căn phòng, anh hiện tại đã ngồi trên chiếc ghế sa lon.

-Đến đây.-giọng anh lạnh lùng, nhưng mà nghe cũng có 5 phần ra lệnh khó mà từ chối

Tôi từng bước từng bước tiến lại phía anh, bước chân mềm nhũn, cả người run cầm cập

-Sợ?

-Không có.

-Nếu muốn, tôi không ép, cánh cửa luôn mở cho cô đi.

-Không cần.-tôi gấp gấp nói liền chạy tới phía anh, hậu quả....vấp chân té thẳng lên người anh

-A...

-Em đang chơi mèo vờn chuột với tôi? -thanh âm của anh vô cùng lãnh đạm nhưng mà nửa phần giễu cợt

-Không, không có.-tôi vội lắc tay nói

-Vậy sao?Nhưng mà tôi thích trò chơi này.-anh nở nụ cười mê hoặc

-Hử???

Lúc cô đang ngây ngô không hiểu lời anh nói gì, thì anh chỉ cần 1 cái lật đã đem cô đè phía dưới người mình, cánh môi hôn lấy cánh môi cô, ngang tàn vào trong khám phá. Mùi vị của cô rất ngọt, khiến anh rất khó mà kiềm chế bản thân mình. Lúc đầu chỉ định đùa giỡn thôi, không ngờ cô lại chấp nhận, chính mình cũng bất ngờ, chỉ là lúc vào phòng khách sạn, anh vốn muốn làm cô đổi ý nhưng chính mình lại mất không chế.

Tôi định đẩy anh ra nhưng mà nghĩ tới cảnh ba tôi say mềm ở nhà, mẹ thì khóc sưng húp cả mắt, Je Bin cũng trầm tính hẳn, thế là đành buông thõng hai tay xuống, nhắm mắt lại, cứ để mọi chuyện đến như nó muốn.

Cuối cùng anh cũng không kìm chế được, bế cô lên đặt lên giường lớn, thuận tay lột bỏ áo vest của mình ra, rồi quay lại cơ thể của cô, từ môi cô anh trượt dần xuống cổ, 1 tay luồn vào bên trong áo xoa nắn nơi tròn đầy đặn của cô, sẵn tay xé luôn chiếc áo, luồn tay xuống phía dưới giường tháo dây áo ngực quăng xuống sàn. Toàn bộ thân thể phía trên đều phơi bày trước mắt anh, anh điên cuồng hôn lấy, mút mát nơi tròn trịa của cô.

-U....um..

Chính là không kìm chế được nữa, anh tháo luôn chiếc váy cô đang mặc, lột luôn quần lót ra, cả cơ thể của cô đều không mảnh vải che thân, nhìn cô xấu hổ mặt đỏ như gấc, mặt xoay hướng khác làm anh phì cười, trông cô thật đáng yêu.

Anh kéo quần mình xuống, để vật đã sớm căng phòng của mình mà đưa vào "cắm địa" của cô

-A...u....đau....

Anh điên cuồng ra vào cơ thể cô, từng đợt từng đợt như xé nát lấy cô, anh muốn cô, rất muốn cô.

Ánh đèn trong phòng tắt, tương đương với 1 đồng quần áo nằm ngổn ngang, trên giường, chiếc chăn bao bọc 2 cơ thể đang quấn chặt lấy nhau

Ngoài trời, tuyết cũng bắt đầu rơi..

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đã ổn

Sáng hôm sau, tuyết cũng ngừng rơi, ánh nắng chen vào ô cửa sổ, khẽ dừng trên khuôn mặt của cô gái đang ngủ say, sau 1 đêm cô mệt mỏi đến mức sức cũng không có, anh không những muốn cô 1 lần mà cả đêm đều muốn.

-Anh xin lỗi.-Hyun Woo hôn nhẹ lên trán cô, ngắm nhìn khuôn mặt cô đang ngủ say trong lòng mình

Cô còn là xử nữ, không, trước tối qua, sáng hôm nay cô đã là của anh, chỉ là cô không nghĩ vậy, cô chỉ xem là 1 cuộc giao kèo, cả 2 đều có lợi

-Ừm...-có cảm giác ai đó chạm vào mình tôi khẽ giật quậy

Hyun Woo vội thu tay mình đang vuốt khuôn mặt của cô. Sau đó đi xuống giường, bước vào phòng tắm.

-U...

Tôi từ từ mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra, toàn thân vô cùng đau nhức, nhất là hạ thân, đau vô cùng. Căn phòng này, cả cuộc đời tôi không bao giờ muốn bước vào hay nhìn thấy nữa, 1 dấu ấn "khó quên"

Tôi cảm thấy khinh bỉ mình, vì 1 bản hợp đồng mà có thể làm 1 việc rẻ mạt như vậy, haha ... đúng là làm tôi không khỏi cười mà, cười nhạo bản thân mình.

Nhìn sang bên cạnh mình, đã không còn người, lại nghe tiếng nước trong nhà tắm, suy đoán là anh ở trong đó. Khẽ nhắm mắt, xóa tan cái quá khứ của tối đêm qua.

-Tĩnh rồi!-anh từ trong nhà tắm bước ra, trên người chỉ quấn cái khăn tắm ngang eo

-Ừ.-tôi khẽ giật đầu, tay cầm chiếc chăn che thân thể không mảnh vải che thân của mình

-Sao không ngủ thêm?

-9h rồi, tôi cũng phải về nhà.

-Như đã hứa, tôi sẽ làm theo quy ước.

-Ừm, cảm ơn.

-Không cần, dù gì cô cho tôi 1 món quà rất có giá, còn là xữ nữ nữa, coi như tôi không thiệt hại gì.

-Ừm.-tôi đáp, sau đó đứng dậy, tay vẫn cầm chiếc chăn che thân thể mình, cẩn thận nhặt quần áo nằm ngổn ngang trên sàn đi vào nhà tắm

Bước vào nhà tắm, nhìn mình trong gương, toàn thân đều là dấu vết của anh, những dấu hôn đỏ chót, khẽ nhắm mắt sau đó mở vòi nước ra, ngâm mình vào trong đó, khẽ roi nước mắt. Nhục nhã quá.

Khi tôi bước ra, anh đã mặc xong quần áo của mình, đang ngồi trên giường, hướng ánh mắt về tôi.

-Tôi về trước.-tôi nói, sau đó cầm túi xách định bước đi

-Tôi đưa cô về.-anh đi đến cạnh cô

-Không cần, tôi tự đi được.-sau đó rời đi

Anh nắm chặt tay, từ lúc sáng thức dậy thái độ cô luôn như vậy, không quan tâm đến anh, hững hờ lạnh nhạt, không như lúc trước, thà cô cứ tức giận đi, nhưng cô dùng thái độ bình thản, hỏi hột này anh không chịu nổi

-Park Je Jae, em chưa xong với tôi đâu.

Bắt 1 chiếc taxi về nhà, tôi đi từ tối qua tới giờ không biết ba mẹ có lo không nữa, mọi người trong nhà đã tốt hơn chưa?Chỉ mong Hyun Woo, anh sẽ giữ đúng lời hứa.

-Ba, mẹ, con về rồi.-tôi mở cửa bước vào

-Con về rồi à, hôm qua đi đâu cả ngày thế?-mẹ tôi khuôn mặt có phần tiều tụy hỏi

-Không có, chỉ là quá bất ngờ nên đi khoây khoà thôi. Ba đâu mẹ?

-À, mẹ có tin tốt cho con, cậu Shin mới điện thoại, hẹn gặp ba con bàn về vụ hợp đồng, ba con liền đi ngay, lần này công ty chúng ta với tập đoàn Kang Seo được cứu rồi.-mẹ tôi phấn khởi nói

-Vậy thì tốt quá.-tôi cười

-Thôi, mau lên lầu thay đồ đi, mặc từ hôm qua tới giờ chắc dơ rồi, xong xuống ăn sáng

-Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chúng ta dừng lại đi

Sau đó bước lên phòng, tôi mệt mỏi nằm trên phòng, ánh mắt mơ hồ nhìn trần nhà. Tại sao?Tại sao ông trời lại trêu ngươi như vậy?Tôi đã làm sai hay sao?Cả Hyun Woo nữa, sao anh lại làm vậy với tôi? Nước mắt chọt lăn dài trên hai gò má.

-Hức...hức....

-Ba mẹ ... con xin lỗi ... nếu ba mẹ biết con gái ba mẹ làm những chuyện tồi tệ như vậy ... chắc ba mẹ xấu hổ và buồn lắm ... Con xin lỗi!

-Anh Dong Hwa ... tha thứ cho em ... em không xứng với anh nữa ... xin lỗi...

Nước mắt cứ thi nhau rơi, Shin Hyun Woo đã không như trước, anh không còn là người tôi từng quen.

-Je Jae, Dong Hwa đến tìm con kìa.-mẹ tôi đứng ngoài cửa nói

-Vâng, con biết rồi, thay đồ xong con xuống.-tôi quệt đi giọt nước mắt nói

-Ừm

Sau khi thay đồ xong đi xuống dưới lầu, thấy anh Dong Hwa đang đợi sẵn ở phòng khách, nở nụ cười hỏi

-Sao lại tìm em?

-Hôm qua không thấy em đến trường anh lo lắm.-anh dịu dàng nói

-Ừm, anh có việc gì sao?

-Ừ, có việc rất quan trọng.

-Vậy sao? Là gì vậy?

-Tập đoàn Kang Seo đã ổn định rồi, công ty Hyoki cũng không sao, chuyện mà chúng ta nói đó...

-Chuyện chúng ta nói? Là gì vậy?

-Chúng ta đính hôn đi, anh không muốn chờ lâu vậy.

-Em nghĩ chưa phải lúc.

-Chưa phải lúc? Ý em là...

-Em vẫn chưa muốn đính hôn, chuyện này khoan hãy tính típ

-Sao vậy? Hay là em còn lo chuyện công ty Hyoki?

-Không có, chỉ là em đột nhiên cảm thấy chúng ta không hợp nhau.-tôi lạnh lùng nói, nhưng mà như có hàng vạn vết dao cứa vào tim, đau, đau lắm

-Je Jae, em hôm nay sao vậy? Hay là em đùa đây, anh không thích đâu.-anh Dong Hwa cố trấn an mình, nắm lấy tay cô

-Không, em không đùa, anh Dong Hwa, em nghĩ chúng ta nên dừng lại.-tôi giật tay mình lại lãnh đạm nói

-Dừng lại? -anh bàng hoàng

-Chúng ta...chia tay đi, em chán lắm rồi.-tôi nhạt nói, sau đó quay người đi

-Je Jae, em nói chia tay là sao hả? -anh Dong Hwa níu tay cô lại

-Chia tay là chia tay chứ sao, em chán lắm rồi, em không muốn tiếp tục nữa.-tôi chán nản nhìn anh nói

-Je Jae, anh làm sai gì em cứ nói, đừng làm vậy với anh, xin em đó.-anh nghẹn ngào, siết chặt tay tôi

-Em xin lỗi, em chán lắm rồi, anh đừng quấy rầy em nữa, chúng ta chấm dứt đi.-tôi nói rồi giật tay mình lại đi lên lầu, nước mắt nhanh chóng chan hòa cả khuôn mặt, tim tôi, đau lắm

-Je Jae...

Anh bàng hoàng ngồi khụy dưới sàn, nước mắt cũng thi nhau chảy, anh sợ, sợ mất cô, anh không thể sống thiếu cô được, 4 năm trước, rồi 4 năm sau, quá khứ lần hiện tại đều lặp lại như vậy, đều đau đớn, cào xé tim anh.

-Em xin lỗi anh...

Tôi đứng ở góc khuất trên lầu nhìn anh, nhìn anh tôi cũng đau lắm, lời nói lúc này, tôi biết sẽ làm anh đau, nhưng mà tôi đã không còn xứng với anh nữa, nếu cứ tiếp tục lại tổn thương anh thôi, từ tối đêm qua, trái tim tôi đã chết lặng, hình bóng của anh tôi sẽ giữ mãi chỉ là nó đã không còn như xưa, đó chỉ là 1 tình yêu âm thầm, tôi sẽ âm thầm theo dõi anh. Một đứa con gái như tôi, đã không còn xứng với người như anh nữa. Chỉ còn cách kết thúc ngay thôi.

-Dong Hwa, có chuyện gì vậy? -mẹ tôi hoảng hốt đi ra hỏi

-Bác gái, cháu...cháu phải làm sao đây? -anh Dong Hwa nghẹn ngào

-Bình tĩnh, cháu nói cho bác biết đi, có chuyện gì vậy?

-Je Jae, em ấy nói chia tay....bác làm ơn hỏi em ấy cháu đã làm gì sai? -anh Dong Hwa khẩn trương nói

-Sao lại vậy? Je Jae nó yêu cháu lắm mà.

-Cháu cũng không biết.

-Được rồi, cháu về nhà trước đi, để bác hỏi nó.-mẹ tôi vỗ vỗ bả vai anh

-Bác hỏi dùm cháu, cháu thật sự không thể sống thiếu em ấy.

-Được rồi, bác sẽ hỏi giúp, cháu về đi.

-Chào bác, cháu về.

Anh Dong Hwa cúi chào rồi lặng lẽ bước đi, bóng của anh đơn độc, đến khi khuất dần tôi mới đi xuống, nhìn mẹ tôi 1 cái, sau đó đi vào trong bếp

-Chuyện gì xảy ra mà con phải chia tay Dong Hwa vậy?-mẹ tôi từ tốn hỏi

-Không có gì cả mẹ, con cảm thấy chán nên chia tay thôi.-tôi mở tủ lạnh ra lấy chai nước khoáng nói

-Thật sao?Từ tối hôm qua trở về tới giờ, con luôn như vậy, có gì hả?-mẹ tôi nghi hoặc hỏi

-Mẹ, mẹ đã nghi quá, con nào có.-tôi nói, lấy chai nước uống ừng ực

-Thật sao?Có gì cứ nói cho mẹ biết, đừng giấu mẹ.-mẹ tôi hiền từ xoa đầu tôi

-Con biết mà, con rất yêu mẹ, yêu gia đình mình.-tôi mỉm cười, rồi đi lên lầu

{Từ đây, chị Je Jae sẽ bắt đầu 1 cuộc sống mới, đau khổ, nước mắt cũng rơi khá nhiều}

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Làm vợ anh đi, Je Jae!!!

Hôm sau tôi vẫn đến trường như mọi ngày, chỉ là đã không còn như trước, cảm giác rất mệt mỏi, chẳng lẽ đã là phụ nữ thì đều cảm giác như vậy sao?

-Je Jae, sao hôm qua bỏ nghỉ vậy?-Ji Ki đột nhiên vỗ vai tôi

-Này, định làm tớ đứng tim chết à.-tôi đánh nhẹ vào người Ji Ki

-Có đâu, hôm qua bỏ không học mình với Soo Jin buồn chết được.

-Được rồi, hôm qua tớ bận tí việc nên xin nghỉ.

-Ừa, lên lớp thôi, chắc Soo Jin đang ở trong lớp đợi 2 đứa mình đó.

-Ừm

Nói rồi cùng lên lớp với Ji Ki, vào bàn mình ngồi, mệt mỏi nằm dài trên bàn

-Trông bỏ có vẻ rất mệt?-Soo Jin quay xuống lo lắng hỏi

-Không có gì, chỉ là hơi mệt thôi.-tôi mỉm cười đáp

-Nếu không ổn thì xuống phòng y tế đi.

-Không cần.

-Cần mà, nếu xem tớ là bạn thì nghe lời tớ đi, mau.-Soo Jin giục

-Cậu y bà cụ non, tớ đi liền.-tôi uể oải đi ra khỏi lớp

.....:: Phòng y tế ::.....

-Chị Rae Ah em cảm thấy hơi mệt, cho em nằm nghỉ 1 lát.-tôi nhìn chị Rae Ah nói

-Ừm, em vào trong nằm đi.-chị Rae Ah khẽ gật đầu

-Vâng.-tôi nói rồi vào trong nằm lên giường nghỉ, nhắm mắt.

Rae Ah nhìn cô mệt mỏi nằm xuống khẽ lắc đầu thở dài.

.....

-Em ấy đang ngủ, em đừng làm phiền.

-Em biết rồi chị hai

-Em làm gì em ấy mà trông em ấy mệt mỏi vậy.

-Có gì đâu chị.

-Thật sao?

-Thật, chỉ là trao đổi tí thôi

-Trao đổi?Em lại làm gì nữa?

-Không có, chị yên tâm đi.

-Ừ, nếu em làm gì em ấy chị không tha đâu.

-Dạ, em biết mà.

.....

Lúc mơ màng ngủ tôi nghe cuộc đối thoại của ai đó, giọng của 1 nam và 1 nữ, nghe rất quen nha, không suy nghĩ, tiếp đi lúc nào không hay.

Trong lúc cô ngủ say, anh vươn bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô, ngắm nhìn cô ngủ, đến 1 lúc lâu sau mới bước ra khỏi phòng.

~~~~~

Đến lúc tôi thức dậy thì cũng là lúc giờ giải lao, vươn vai lấy tinh thần, sau đó bước xuống giường nghỉ, đi vào toilet rửa mặt lấy tinh thần.

-Tao không biết nhỏ đó có gì tốt mà anh Dong Hwa phải làm vậy?-giọng 1 người nữ sinh nói

-Ừm, tao thấy bình thường, anh ấy hoàn hảo như vậy thiếu gì cô gái theo, vậy mà làm vậy cho mất mặt.

-Ừ, đúng vậy, tao thấy nhỏ đó chắc khủng rồi.

-Thôi đi, bàn nhiều được, ra ngoài xem

-Ừm

Đội 2 nữ sinh kia rời khỏi toilet tôi mới bước ra, vịn vòi nước hắt 1 ít nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo, anh Dong Hwa, anh lại làm gì nữa???Em thật hết cách với anh, đội em tuyệt tình anh mới chịu sao?

Ra khỏi toilet, mọi ánh mắt đều dồn về tôi, ừ, thích cứ nhìn, dù gì tôi cũng đâu thiệt hại gì, nhìn thoải mái đi, coi chừng lé luôn đó.

"Park Je Jae...em tha lỗi cho anh đi"

Bước chân tôi dừng lại trên dãy hành lang khi giọng nói của anh Dong Hwa lại vang lên trong loa phát thanh của trường

"Je Jae, anh biết anh sai rồi, tha lỗi cho anh đi, anh hứa sẽ không làm em buồn nữa, anh yêu em nhiều lắm, nếu em nghe thấy hãy lên phòng phát thanh của trường, anh đợi em"

-Rảnh rồi.-tôi nói bước đi tiếp chỉ là không đi lên phòng phát thanh theo lời anh nói

"Anh biết em sẽ không lên phòng phát thanh, nhưng em hãy nghe anh lần này đi, anh thật sự có việc quan trọng muốn nói"

Khẽ mỉm cười, vẫn là anh hiểu tôi nhất, mọi suy nghĩ của tôi anh đều biết, đã vậy tôi nghe theo anh, xem xem anh bày trò gì. Mở cửa phòng phát thanh bước vào, anh Dong Hwa đang đợi sẵn, trên tay cầm 1 chiếc hộp màu đỏ nhỏ.

Ở căn phòng khác, người con trai nghe xong, sắc mặt đen lại, tay nắm chặt, chứng tỏ anh rất giận, Park Je Jae, tốt nhất em đừng chọc giận tôi, nếu không em lãnh hậu quả không được đâu. Ánh mắt tản ra 1 luồng khí lạnh, sau đó đồng dục bước đi.

...

-Có việc gì?-tôi liếc nhìn chiếc hộp trên tay anh hỏi

-Anh không biết em giận anh chuyện gì, nhưng mà em hãy tha thứ cho anh đi.-anh Dong Hwa tiến lại phía tôi

-Nói đi, tôi còn có việc.

Anh Dong Hwa khẽ mỉm cười, sau đó khụy người trước, quỳ 1 chân, nâng chiếc hộp trên tay mở ra, bên trong là 1 chiếc nhẫn kim cương

-Em hãy làm vợ anh đi...

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Rất đau lòng, rất đau lòng

"Em hãy làm vợ anh đi"

Bàn tán xôn xao, mọi người xì xầm, anh chưa tắt chiếc micro phát âm nên cuộc đối thoại đều được mọi người nghe.

"Xin lỗi, em không thể"

"Tại...tại sao???"

"Bởi vì..."

"Bởi vì cô ấy không yêu anh"

Giọng nói của ai đó vang lên, chấn động cả mọi người, bàn tán lại vang lên dữ dội, chủ nhân giọng nói này không ai khác ngoài-Shin Hyun Woo

"Cậu đến đây làm gì???"

"Nói lí do cho cậu biết vì sao cô ấy không chấp nhận làm vợ cậu"

"Hyun Woo, anh im đi"

"Sao?Sợ à?Nói cho anh ta biết đi..."

...

-Ở sau lưng anh ta em đã làm gì?-Hyun Woo ghé sát tay tôi

-Hyun Woo, đừng...-tôi nhìn anh xin tha

-Je Jae, em nói đi, em nhớ lúc chúng ta gặp lại không, em đã hỏi anh, anh sẽ yêu em đến khi nào?Anh đã nói là mãi mãi...-anh Dong Hwa mặc kệ Hyun Woo nhìn tôi nói

-Anh nói mãi mãi đến khi nào em không yêu anh nữa hoặc anh không còn trên đời, em còn nhớ.-tôi cắt ngang lời anh cố kìm nén không cho nước mắt rơi

-Em còn nhớ, chẳng lẽ em hết yêu anh sao?

-Em...

-Em hãy nhớ, tối hôm trước, em đã cùng tôi...làm gì.-anh thì thầm bên tai tôi, lời nói rất nhẹ nhưng mà đang uy hiếp, không cho tôi đồng ý.

Tôi hít 1 hơi thật sâu, nói:

-Xin lỗi, em không thể, em đã không còn yêu anh.

-Không thể nào, em hãy nói em đang giận đi.-anh Dong Hwa vẫn không tin nói

-Tin hay không thì tùy anh, em không còn yêu anh nữa, đừng quấy rầy em.-tôi nhún nhát mở miệng

-Bây giờ thì cậu nghe rõ chưa, cô ấy không còn là người yêu của cậu nữa, mà là của..."

...

"Shin Hyun Woo này"

-Anh Hyun Woo quen Park Je Jae sao???

-Làm sao có thể???

-Rõ ràng Je Jae đang quen anh Dong Hwa mà.

-Park Je Jae đúng là lợi hại làm cho 2 \'hoàng tử\' trường mình phải tranh giành

Vâng, đây chính là đám con gái lẫn con trai đang bà tám, bàn tán với nhau, xì xầm to nhỏ.

"Đừng nói bậy mà"

"Còn không nói cho anh ta biết, em định giấu đến khi nào?"

"Anh..."

"Je Jae, những lời cậu ta nói có đúng không?"

"Không....a....đúng, đúng vậy"

"Nghe chưa, đừng làm phiền cô ấy nữa, đi thôi".

Sau đó là tiếng đóng cửa vang lên, mọi người trên hành lang cũng bắt đầu sôi nổi, tin hot, tin giật gân nha, cái này đáng bàn bạc. Cùng lúc đó, chuông reo hết giờ giải lao cũng vang lên, đám đông giả tán nhanh chóng.

...

Nói cũng đã nói, làm tổn thương cũng đã làm, chỉ là tim tôi, nó rất đau, nhìn anh lúc đó, trái tim tôi như vạn mũi kim đâm lấy, rất là đau, đau lắm. Nước mắt cũng không ngừng rơi.

-Đau lòng?-Hyun Woo đứng cạnh cô nhếch mép cười, cô đau lòng vì người con trai khác, anh không đau sao?

Tôi gạt tay anh ra

-Nếu cô muốn tôi cũng chịu thiệt thòi 1 tí, cho mọi người chúng ta đã làm gì vào tối hôm đó.

-Anh...chúng ta không có bất kì quan hệ gì hết, anh nên nhớ.-tôi lườm anh

-Thật sao?Được thôi, thử tôi đi hỏi xem, giữa 2 ta xảy ra chuyện đó thì có quan hệ gì?

-Anh...giữa chúng ta đơn giản chỉ là giao kèo, cả 2 đều có lợi mà.

-Cô chắc chứ.-anh nheo mắt

-Tránh ra, tôi không muốn nói với anh.-tôi phớt lờ đi ngang anh

-Áaaa....-vừa mới đi 1 bước đã bị anh nhắc bổng lên, vác y như 1 bao gạo không trọng lượng

-Buông ra....Hyun Woo thả tôi ra....thả ra....

-Im lặng đi.-anh gắt nhẹ

-Thả ra....thả ra....-tôi đâm loạn xạ vào lưng anh nhưng không thấm vào đâu, y như gãi ngứa cho anh vậy

-Nếu muốn mọi người biết thì tôi không ngại cho em la hét lớn hơn đâu.

Quả nhiên câu nói của anh vô cùng có lực, tôi im ngay tức khắc, nếu không phải vì sợ mọi người biết tôi đã la banh cái trường này rồi. Với lại anh nói là làm, lỡ trong lúc tức giận anh nói chuyện của tôi và anh ra thì sao?Không thể được.

Hyun Woo quăng cô vào hàng ghế trên cạnh ghế lái của chiếc xe Lexus trắng, còn mình thì ngồi vào ghế lái, nhấn ga chạy đi. Ít phút sau, thì chiếc xe

dừng trước căn biệt thự "cánh đồng oải hương" lần trước, linh cảm có điều không hay?

-Anh đưa tôi ra đây làm gì?-tôi thấp thỏm lo âu

-Chẳng phải lúc nãy em nói, đêm đó chúng ta chỉ là làm theo giao kèo hay sao?Hôm nay tôi sẽ cho em biết, chúng ta làm không những là làm theo giao kèo mà còn là...

-Im đi.-tôi hét

-Em có tư cách kêu tôi im sao?

-Anh im đi, làm ơn....anh...tại sao luôn muốn tôi đau khổ hả?Tôi đã làm gì sai?

-Em không làm sai, chỉ là em đã chọc sai đối tượng.-nói rồi anh kéo tay tôi đi vào trong, không thương tiếc quăng tôi lên giường

-Anh....anh định làm gì?-tôi sợ hãi lắp bắp nói, nước mắt chực tuôn trào

-Làm điều chúng ta từng làm đêm đó.-anh nói, ánh mắt lạnh băng, từng bước đi lại phía giường

-Dừng... dừng lại đây... xin anh...

-Liệu em van xin lúc này có quá trễ không?-anh đè cô xuống dưới người mình

-Dừng mà... tôi không muốn...-tôi lắc đầu van nài

-Quá trễ rồi.-anh vừa nói vừa xé áo cô ra

-Dừng lại, làm ơn....dừng...-nước mắt tôi lăn dài trên 2 gò má

Anh không những dừng lại mà còn điên cuồng xé nát đồng phục trên người cô, toàn bộ thân thể đều phơi bày trước mặt anh

Hô hấp cũng khó khăn, hai mắt hồng lên, rất đẹp đẽ.

-Buông, buông ra.....

-Rõ ràng em rất muốn, tại sao phải kiềm nén chứ?-anh cúi đầu thì thảo bên tai cô, hơi thở nóng bỏng, làm cho cả người cô không ngừng run rẩy.

-Thả lỏng đi, anh sẽ làm cho em thoải mái.....

Một bàn tay đi xuống, nhẹ nhàng trượt xuống, chuyển động nơi nữ tính nhất của cô.

Cả người run rẩy như bị điện giật, trong cơ thể có một ngọn lửa đang rực rạch bốc cháy, ngọn lửa nóng sắp sửa nổ tung, đang gấp rút muốn thoát ra ngoài. Mặc dù về mặt tâm lý cô vẫn còn bài xích, nhưng cơ thể đã bắt đầu tiết dịch, bán đứng mình từ lâu.

Hyun Woo nở nụ cười cực kỳ xấu xa, giờ một bàn tay dính đầy dịch để trước mặt cô.

-Nếu em không muốn, vậy đây là gì?

Cực kỳ xấu hổ, sắp chịu không nổi, nhưng ham muốn trong cơ thể cô làm cho đầu cô căng ra, chỉ run nhẹ một cái, hai mắt nhắm lại.

Anh từ từ cỡi thất lưng ra, vật cứng trong quần lót đã căng phồng lên, kêu gào muốn xông ra.

Một trận hoan ái kịch liệt xảy ra

...

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ảo tưởng của hạnh phúc

Sáng hôm sau, ánh nắng nhẹ nhàng lách qua ô cửa sổ, lưu luyến dừng trên khuôn mặt bầu bĩnh của người con gái đang ngủ say. Tối qua đến tận 2 giờ sáng anh mới chịu buông tha cô, nên sáng không còn sức gì cả.

Hyun Woo vẫn đang chăm chú ngắm nhìn cô, giả mà lúc nào anh cũng có thể ngắm cô ngủ thì hay biết mấy. Có lẽ với cô, anh rất đáng ghét, rất khinh thường. Nhưng mà anh thừa chấp nhận sự ghét bỏ của cô, đổi lại anh có cô, như vậy là quá đủ, anh không cần gì thêm ngoài cô.

Bàn tay cứ vô thức vuốt ve mái tóc cô, anh luôn nói lúc cô ngủ là đẹp nhất và đúng vậy.

-Ừm...nhận thức có ai đó chạm vào mình, Je Jae khẽ cựa quậy

Hyun Woo vội thu tay mình về, xuống giường đi vào nhà tắm

Khẽ động đậy mi mắt, từ từ mở đôi mắt nặng trĩu ra, cả người vẫn còn đau nhức nhối, nhất là hạ thân. Ngồi dậy, đã thấy Hyun Woo đứng ngay cửa sổ ngắm nhìn bầu trời bên ngoài

-Thức rồi?-giọng anh lạnh lùng vang lên, ánh mắt vẫn không nhìn lấy cô

-Ừm.-cô gật đầu đáp

-Thay đồ đi, tôi đã chuẩn bị bữa sáng rồi.

-Ừm

Câu trước ừ câu sau cũng ừ, làm anh có phần nào khó chịu, nói chuyện với anh khó chịu lắm sao? Khẽ quay đầu nhìn, cô đang ngồi nửa người trên giường, tay vẫn nắm chặt chiếc chăn bao bọc cơ thể mình, mái tóc rối ren, nhưng lại rất hấp dẫn.

Khuôn mặt cũng vô thức đỏ lên nhưng mà nhanh chóng lấy lại sự lãnh đạm, có điều nhanh như tốc độ ánh sáng, cô không thể nhìn thấy được.

-Mau đi, tôi xuống đợi em.-anh lạnh băng nói sau đó sải bước đi

Nhìn anh bước ra khỏi phòng mới nhẹ nhàng đi xuống giường, vào nhà tắm, nhìn mình trước gương, trên người đều là dấu vết của anh do tối qua để lại. Khẽ thở dài, sau đó rửa mặt, ngâm mình trong nước nóng. Nước mắt cũng lưng chừng nhưng không lâu đã khô cạn, tôi sẽ không khóc, không bao giờ.

Tắm rửa sạch sẽ xong liền đi xuống dưới nhà, đã thấy thức ăn dọn sẵn trên bàn. Đi lại ngồi vào bàn

-Ăn đi rồi đi học.-anh đặt đĩa đồ ăn trước mặt cô

-Là mì lạnh sao?-cô ngẩng đầu nhìn anh hỏi

-Ừm

-Mùa đông mà ăn mì lạnh, chắc chỉ có anh.-cô lẩm bẩm trong miệng

-Ăn đi, không có sao đâu, có gì tôi chịu trách nhiệm.

-Vậy mà anh cũng nghe.

Ăn thử 1 miếng, mùi vị rất ngon a, lại không có gì là lạnh cho lắm, rất đã là khác.

-Wow... không ngờ anh lại làm ngon vậy á.-cô xuýt xoa khen ngợi liên tục ăn

-Nếu vậy thì ăn nhiều 1 chút.-anh cười, 1 nụ cười thoáng qua rồi mất

-Xong.-cô ăn xong lau lau miệng mình

-Con gái ăn không có ý tứ gì cả.-anh chau mày, vươn tay lau khóe môi dính 1 ít tương cho cô

-Hả?-cô hơi kinh ngạc trước cử chỉ ân cần của anh, anh lau miệng cho cô sao? Khuôn mặt cũng nhanh chóng đỏ lên

Nhận thấy cử chỉ của mình, anh vội rút tay lại, đánh lảng

-Ăn xong thì đi học.

-Ồ, còn bát đĩa.-cô ngậy mặt hỏi

-Có người đến dọn.-anh chỉ đáp 1 câu rồi đứng dậy cầm chiếc áo khoác đi khỏi

-Ồm, đợi tôi.-cô hối hả đi theo.

Ít lâu sau thì tối trường, hôm nay tiết đầu là thể dục nhưng mà theo tình trạng này cho thấy, chắc sẽ trễ, tất cả tại Hyun Woo cả. Đi lại tù đồ của mình, lấy bộ đồ thể dục ra vào phòng thay đồ nữ thay.

Sân vận động của trường rất lớn, vừa chạy tới thì mọi người đã tập hợp, lần này tiêu rồi.

-Thưa thầy.-Je Jae lí nhí đứng trước thầy Yul Nam cúi đầu nói

-Em đi trễ thì chạy 10 vòng, tôi đã nói rồi.

-Vâng.-cô ỉu xiu nói, 10 vòng, chắc lấy mạng cô luôn quá

Kê, cứ chạy mất công ông thầy lại nói này nọ, bắt đầu chạy, ánh mắt nhanh chóng bị thu hút bởi đám người đang chơi bóng rổ. Là Hyun Woo. Tức giận tràn tới, cô thì chạy phạt 10 vòng, còn anh thì thoải mái vui vẻ chơi bóng rổ. Đáng ghét.

-Em kia, lo chạy mau, không thì tôi cho chạy thêm 10 vòng bây giờ.-tiếng thầy Yul Nam rống lên

Cô lập tức chạy, tất cả đều do tên Hyun Woo, đúng là kẻ thù mà, aaaa....

Ánh mắt hơi dừng trên người con gái đang chạy trong sân, khẽ cười nhạt. Cô nhìn lên anh sao?Có phải không?Trong lòng cảm thấy là lạ, rất thích là khác.

-Nhìn gì mà chằm chằm vậy?-Yoo Bo lại vỗ vai anh

-Không gì cả.

-Nhìn Je Jae đúng không?-Yoo Bo nhìn anh với ánh mắt tràn đầy tò mò

-Nhiều chuyện.-anh trừng mắt cảnh cáo

-VẬY là đúng rồi.

-Im

-Được được. Tớ im.-Yoo Bo giờ tay xin tha

Anh lờm Yoo Bo, tên này từ bao giờ mà lo chuyện của anh quá vậy. Y như con gái, lảm chuyện.

Je Jae chạy được 5 vòng đã bắt đầu mệt, đúng là muốn lấy mạng người a. Nghĩ sao sân vận động lớn vậy mà bắt chạy 10 vòng, đúng là đồ độc ác.

Dừng lại nghỉ 1 chút, thở hồng hộc, mệt muốn chết luôn. Trời thì đang rơi tuyết, bắt người ta chạy 10 vòng quả là ác.

Nhìn tuyết lại nhớ đến mùa đông 2 năm trước, lúc đó cô vẫn còn cùng anh Dong Hwa sánh bước bên nhau.

***

Tuyết vẫn đang rơi ngoài bầu trời đêm, cô vừa đứng nhìn bầu trời đầy sao vừa xòe tay ra hứng tuyết. Cô rất thích tuyết, mỗi lần có tuyết cô đều cùng anh Dong Hwa của cô nặn người tuyết.

-Khụ... khụ...-Je Jae ho khan vài tiếng, cô đang bệnh, anh Dong Hwa lại không cho cô ra đây ngắm tuyết, nên cô tranh thủ anh ngủ thì lên ra

-Em đang cảm, sao lại ra đây?-anh Dong Hwa xuất hiện phía sau, khoác cho cô chiếc áo ấm trên vai, giọng nói ấm áp có phần trách cứ

-A, chỉ tại em muốn xem tuyết thôi.-cô chu mỏ ra làm nũng

-Em đó, chỉ mới bớt sốt đã ra đây, lại bệnh nữa thì sao?-anh vòng tay ôm eo cô từ phía sau

-Anh cũng biết em rất thích tuyết mà, cho em ngắm 1 chút đi.

-Được được, chỉ 1 lát thôi, không được lâu đó.-anh đặt cằm lên vai cô

-Em hứa.

Cả hai đứng ngắm tuyết, tuy không khí rất lạnh nhưng mà sâu trong tim rất ấm áp, bởi vì có anh, có cô, cả 2 bên nhau, cảm giác hạnh phúc không gì sánh bằng.

Chương 57: Chị Rae Ah là chị hai của anh sao?

Nhưng mà giờ đây, tất cả đều là quá khứ, lúc đó, cô có anh bên cạnh, anh lo lắng, ân cần quan tâm cô, nhưng mà cô luôn làm anh tổn thương, luôn khiến anh đau khổ. Cô là 1 đứa con gái xấu xa, đáng lẽ không nhận được tình cảm của anh mới đúng, anh nên yêu người con gái khác tốt hơn cho cả anh và cô.

_Bóp

-Ui daaa, ai chơi kì vậy? -Je Jae đang đứng thì bị ai đó dùng cây đánh, quay người qua... OMG là thầy Yul Nam, nhanh chóng nở nụ cười lấy lòng, nói

-Thầy... thầy, em chỉ đứng nghỉ 1 chút thôi.

-Đứng nghỉ ha. -thầy chấp tay sau lưng cười. Thầy cười hả? Chẳng lẽ thầy tha cho tôi, haha đúng là hên

-Dạ dạ, em chỉ nghỉ 1 lát, rồi em sẽ chạy tiếp. -cô gật đầu máy móc

-Có tin tôi cho em chạy thêm 10 vòng nữa không? -thầy lại rống lên

-Không cần thầy ơi, em chạy ngay, còn 5 vòng nữa thôi. -cô nói rồi vọt lẹ chạy thêm 5 vòng

-Hừ...

Cuối cùng cũng chạy xong, chân muốn rụng rời, mồm muốn chết. Je Jae nhanh chóng ngồi xuống đất, xoa xoa cái chân bần rần của mình

-Tội nghiệp bạn tôi. -Ji Ki nói

-Này, cậu đang chọc tở hay là thông cảm cho tở đây? -cô lườm lườm

-Đương nhiên là thông cảm rồi, bạn hiền.

-Mà này, chuyện cậu quen Hyun Woo là thật sao? -Soo Jin làm mặt nghiêm nói

-Ồ, cái đó... đúng vậy. -tôi gật đầu

-Tại sao chứ? Cậu với anh Dong Hwa chẳng phải đang tốt sao? -Soo Jin rất khó hiểu nói

-Tốt thì sao? Tở hết yêu rồi. -cô cười giễu

-Cậu đang phủ nhận thôi, Je Jae à, cậu thành thật với bản thân mình đi. -Ji Ki vịn vai cô lắc lắc

-Giả mà tở có thể phủ nhận thì hay biết mấy, giả mà tở không gặp lại anh ấy và đồng ý quay lại thì tốt biết bao. Nhưng mà giả như cũng chỉ là giả như, không đúng sao?

-Tở vẫn không tin cậu yêu Hyun Woo, cậu rất yêu anh Dong Hwa, rất là khác, vì anh ấy 2 năm trời cậu đã sống cuộc sống thế nào cậu có nhớ không? Vậy mà dùng 1 cái lại bỏ rơi anh ấy như 2 năm trước, lí do là yêu người khác, cậu đang gặp chuyện gì đúng không?

-Tin tở đi, tở hết yêu anh Dong Hwa rồi, người tở yêu bây giờ là Hyun Woo, cậu đừng hỏi nữa.

Cô nói, quay sang nhìn chỗ khác, tâm trạng cũng không khá cho mấy, ước gì cô đừng đến trường Yonsei này tìm anh, ước gì cô đừng chấp nhận nắm tay anh 1 lần nữa thì tốt biết mấy. Nếu không bây giờ anh đã không cần đau khổ rồi.

Học thể dục xong thì lên lớp, Je Jae học ở đây cũng gần hết năm nhất rồi, chỉ vài tháng nữa thì thi, phải tập trung học lên năm 2 rồi ra trường nữa. Ước mơ của cô là được làm cố vấn luật cho 1 công ty nào đó, hoặc làm luật sư, có thể tìm lại công lý cho xã hội, cho nên phải cố gắng mới được.

Giờ giải lao, Je Jae vào phòng y tế, đột nhiên cô lại muốn gặp chị Rae Ah. Nắm nắm cửa mở vào, thì nghe được cuộc trò chuyện của 2 người nào đó, khẽ dừng lại nhìn vào trong là Hyun Woo và chị Rae Ah, sao hai người này làm gì mà bí mật vậy ta? Dừng chân lại lắng nghe

-Chị, em biết chị lo cho em, chị yên tâm đi mà. -Hyun Woo nói

-Em mà làm tổn thương Je Jae, chị sẽ không tha cho em đâu. Mặc dù chị rất thích Je Jae sẽ là em dâu của chị, nhưng mà chị không thích là bị ép buộc. -chị Rae Ah lên tiếng cảnh cáo

-Em biết mà chị, nhưng mà người em lo là ông. Em nghĩ ông sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

-Chị cũng nghĩ vậy, có lẽ em nên cẩn thận hơn. Với lại, chuyện hôm qua Dong Hwa tỏ tình với Je Jae, chị thấy Dong Hwa rất yêu Je Jae và em ấy cũng vậy, chỉ là không hiểu tại sao lại chọn em? -chị Rae Ah nói nhìn anh chăm chăm

-Chị nhìn em vậy là sao? Em hoàn toàn không làm gì a. -anh gãi tay lên mặt vô "sổ" tội

-Thật chứ? -chị nghi hoặc

-Đúng mà. Chị hai, tin em đi, em rất ngoan mà ==\

-Ừa, em chỉ giỏi làm trò. -chị bật cười

Chị hai? Sao anh lại kêu chị Rae Ah bằng chị hai? Không lẽ hai người này là chị em? Nhưng mà 1 người là họ Shin, 1 là họ Han, sao có thể?

Không cẩn thận, Je Jae gây ra tiếng ồn, liền thu hút hai người, lúc đầu hơi ngạc nhiên nhưng sau lấy lại bình tĩnh

-Là em à Je Jae? Sao không vào? -chị Rae Ah nở nụ cười chào đón

-Dạ, tại em thấy 2 người nói chuyện nên không muốn quấy rầy. -cô hơi lúng túng nói, dù sao nghe lén người khác nói chuyện cũng không hay cho lắm

-Sao em lại đến đây? -anh nhăn trán nói, chẳng lẽ cô đã nghe hết sao?

-Tôi chỉ muốn tìm chị Rae Ah, ai dè... -cô ngập ngừng nói

-Ai dè lại nghe hết. -anh tiếp lời cô

-Ồm. -cô cúi đầu

-Nè, có chuyện gì quan trọng đâu mà em lo, sẵn em nghe hết chị cũng không giấu em nữa, chị là chị hai của Hyun Woo. -chị Rae Ah không vòng vo nữa mà nói luôn

-Chị hai? Sao lại có thể chị? Chị là Han Rae Ah, còn anh ấy là Shin Hyun Woo. Hai họ hoàn toàn không giống nhau a.

-Tên thật của chị ấy là Shin Hyun Yeon. -anh mở miệng

-Hử? -cô tròn mắt, thì ra Han Rae Ah là tên giả của chị sao?

-Em không biết cũng đúng, là vì chị xung đột với gia đình nên ra ngoài tự lập, cũng đổi tên luôn. -chị vội giải thích

-À, vậy sau này em phải kêu chị là chị Hyun Yeon à? -cô ngây mặt hỏi

-Em muốn sao cũng được mà. -chị nói

-Dạ.

-Vậy sao này Hyun Woo có làm gì em, em xuống méc chị. -cô mắt sáng rỡ nói

-Được, chị sẽ trừng phạt nếu em ấy làm gì em. -chị phì cười

-Ai cho em hả? -anh trừng mắt đe dọa

-A, chị xem, anh ta lại ăn hiếp em kìa, anh ấy ngày nào cũng vậy hết á. -cô vội núp sau lưng chị Rae Ah mắt long lanh, y như đứa trẻ bị ăn hiếp núp sau lưng mẹ

-Em mà ăn hiếp em ấy, xem chị có tha cho em không? -chị nhìn anh đe dọa

-Sợ 2 người rồi, tôi sao cãi lại được. -anh bó tay

-Coi như anh biết điều. Chị Rae Ah sau này có gì em sẽ méc chị nha.

-Được.

-Mệt 2 chị em quá, tôi xin thua, tôi lên lớp trước. -anh cười, sau đó cất bước đi

Nhìn bóng lưng anh khuất sau cánh cửa, khẽ cười, công nhận cũng vui a, thường ngày chỉ là anh che cô, hôm nay cô chọc được anh, tâm trạng lại thoải mái rồi.

-Em tìm chị có việc gì à?-chị nói

-Dạ không, chỉ tại muốn xuống đây gặp chị thôi.-cô cười xòa

-Ừa, Je Jae, em có thật sự yêu Hyun Woo không?-chị đột nhiên hỏi

-Dạ, cái này.... là thật.-cô hơi bối rối đáp, yêu anh?Cô chưa bao giờ nghĩ tới cả, người cô yêu mãi mãi là anh Dong Hwa.

-Bởi vì chị thấy Hyun Woo rất yêu em, nó chưa yêu cô gái nào như em cả.

-Dạ!?

-Hyun Woo là 1 đứa trẻ tội nghiệp, từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương gia đình, em cũng biết đó, nó là cháu đích tôn, nên được giáo dục rất nghiêm khắc, từ nhỏ đã dạy bảo khắc khe, ba mẹ chị lại thường xuyên ra nước ngoài công tác, chỉ có 2 chị em nương tựa vào nhau, cho nên nó đã trở thành như vậy.-chị nói khuôn mặt phảng phất buồn

-...-cô im lặng, ánh mắt kinh ngạc, cô không ngờ 1 người ngạo mạn, lạnh lùng như anh lại có 1 quá khứ như vậy.

-Có lẽ em không tin nhưng mà là thật, em ấy đã có 1 cuộc sống cô đơn từ nhỏ, qua lần này chị có thể thấy em ấy rất yêu em, cho nên chị rất vui khi em cũng yêu em ấy.

-Em biết rồi chị.-cô mỉm cười đáp

-Ừm, chị rất vui.

-Dạ.

Nói chuyện 1 lúc thì lên lớp học, cô cũng suy nghĩ rất nhiều, có nên cho anh cơ hội hay là cứ như xưa. Nên hay không nên đây?Đúng là rắc rối.

...

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Dọn đến nhà anh sao?

Giờ ra về, Je Jae đứng trước cổng trường đợi Hyun Woo, haizz tên này ngày nào cũng bắt cô phải đợi anh cùng về chung, có cần giám sát gắt gao vậy không?

_Ting...ting

Tiếng xe đột nhiên vang lên ỳnh ỏi, thu hút xung quanh, Je Jae xoay người lại đã thấy chiếc BMW đen, có thể nhìn được trong xe là Hyun Woo. Mà có cần gây chú ý không, vậy mà cũng bấm còi xe ỳnh ỏi, đồ lắm chuyện.

Anh ngồi trong xe ngoắc cô, ám chỉ lên xe. Cô cũng ngoan ngoãn lên xe, thắt dây an toàn vào.

-Tôi đưa em về nhà, em thu dọn hành lý đến nhà tôi.-anh bá đạo ra lệnh

-Không.-cô lập tức phản đối

-Chưa đến lượt em quyết định.-anh nói rồi nhấn ga chạy đi

-Nè, sao tôi lại phải đến nhà anh?-cô bĩu môi

-Để thuận tiện hơn.

-Tôi lại thấy bất tiện là khác a, không dọn có được không?-cô làm mặt cún con nhìn anh

-Nếu em muốn cầu xin tôi tha cho công ty Hyoki.-anh lãnh đạm nói

-Anh...

Cô cứng họng, chỉ nói giỡn thôi mà, có cần nghiêm trọng vậy không chứ?Đúng là đồ máu lạnh. Đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn, là ai vậy ta?Mở lên, liền tròn mắt khi thấy người gửi tin cho cô, là anh Dong Hwa

"Dù thế nào, anh vẫn yêu em, anh sẽ đợi em quay về"

Tay siết chặt điện thoại, tại sao anh lại ngoan cố vậy chứ?Nên buông tay thì buông, cô đã không còn xứng với anh rồi, có gì cứ nín kéo làm cả hai đau khổ chứ. Phải làm sao anh mới chịu từ bỏ đây.

-Là ai vậy?-Hyun Woo nhìn thấy bộ dạng cô, liền cảm nhận có gì đó bất ổn

-Không có gì.... chỉ là tin nhắn câu tổng đài.-cô vội nói, lời nói cũng không mạch lạc càng khiến anh nghi ngờ thêm

-Tại sao em lại lắp bắp?Đưa điện thoại đây.-anh đưa tay ra

-Không có gì thật mà... hình như sắp đến nhà tôi rồi a.-cô vội đánh trống lảng, vội giấu điện thoại đi

-Đưa đây.-anh lãnh đạm nói, nửa phần có đe dọa nha

-Không, không cần xem a. Là thông báo nhầm thôi.-cô vẫn ngoan cố, nếu anh mà thấy tin nhắn đó, chắc trời long đất lở quá

-Có đưa không?-sắc mặt anh âm u, đầy tức giận, nếu là tin nhắn của tổng tài thì có cần giấu giếm không?

-Tôi... đây.-đánh ngoan ngoãn nghe lời, đưa chiếc điện thoại ra nhưng mà lại thực tới thực lui

-Em muốn sao?-câu nói đơn giản nhưng mà lấy hết dũng khí giục lại điện thoại của cô, đành vâng lời đưa ra cho anh, chỉ cầu mong, đừng có gì xảy ra

Mở chiếc điện thoại ra, vào tin nhắn, tin đầu tiên là của Kang Dong Hwa. Thì ra cô gạt anh. Bấm nút xem, sắc mặt liền tối sầm đầy giận dữ

Cái gì mà vẫn mãi yêu em, gì mà đợi em?Tên này vẫn không từ bỏ ý định với cô sao?

Nhìn sắc mặt anh làm Je Jae có phần lo sợ.

-Sao không trả lời?-giọng anh đột nhiên lạnh băng, có thể làm đông băng mọi thứ xung quanh, làm cô có phần run sợ

-Tôi nghĩ... là không cần thiết.-cô lắp bắp trả lời

-Đừng để người ta đợi chứ, người tình của em nói sẽ yêu em, đợi em, tôi nghĩ em nên đáp lại chứ.-anh nhếch mép cười

-...-nghe cũng biết anh đang mỉa mai mình, mắc gì trả lời để chọc anh thêm, cô im lặng không đáp

Nhưng mà thái độ đó của cô, anh cho rằng đang đồng ý và bắt mặn với anh, càng làm cơn giận của anh ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mạnh mẽ chiếm đoạt

Kéttt

Đột ngột anh thắng xe lại, do bất ngờ, Je Jae suýt ập mặt phải trước, cũng may có dây an toàn, nếu không chắc cô vô bệnh viện sớm với tên này quá

-Anh muốn chết à?-cô hét lên

-Đúng vậy, tôi đang muốn chết đây.-anh trừng mắt nhìn cô

-Khùng điên, nếu muốn thì tự đi mà chết.

-Tôi khùng điên, là do ai hả?

-Vì tôi chắc?

-Đúng là do em, nếu em ngoan 1 chút thì không sao rồi.

-Bây giờ anh đổ lỗi cho tôi sao?Shin Hyun Woo, cái gì cũng là tôi sai. Được thôi, tất cả là tôi gây ra đó, anh hài lòng chưa?-cô tức giận la toáng lên

-Cút, cút ngay.-anh gắng giọng, ánh mắt căm phẫn nhìn cô

-Được, tôi cút là được chứ gì?Vậy thì tôi cút.-cô hít 1 hơi thật sâu, vừa định mở cửa bước ra đã bị anh giữ tóc lại, đau điếng

-A... Hyun Woo, anh làm gì vậy?Đau...

-Em muốn tránh khuất mắt tôi đến vậy sao?Nhưng mà, tôi không dễ tha cho em đâu.-anh nở nụ cười tàn nhẫn

-Anh... buông tôi ra...-cô liên tục làm loạn

-Buông em thì quá dễ cho em rồi.-anh nhếch mép cười, nhấc ga chạy đi

-Anh muốn gì nữa?Thả tôi xuống xe.-cô trong xe bắt an nói

Không quan tâm đến lời nói của cô, anh chạy 1 mạch đến biệt thự của mình, ngoài nhà Chính với căn biệt thự \"cánh đồng oải hương\" ra, anh còn có căn biệt thự khác, hôm nay định kêu cô thu dọn hành lý, là muốn cô đến biệt thự riêng này, muốn tặng căn biệt thự này cho cô 1 bất ngờ, nhưng có lẽ không cần rồi.

Dừng xe trước cổng nhà, không nói không rằng đi ra khỏi xe, hung hăng kéo cô theo, cánh tay của cô cũng bị anh bóp nát rồi.

-Bác Mìn kêu bác Chan lái xe vào gara cho cháu.-anh nói với bác Mìn (quản gia) rồi lạnh lùng kéo cô lên phòng

-Buông ra... Hyun Woo... thả ra mau...-cô phản kháng

Bác Mìn nhìn bóng dáng của anh khuất dần ở cầu thang, không khỏi tò mò, ngoài cô chủ Hyun Yeon ra, anh không dẫn cô gái nào về biệt thự này cả, vậy mà hôm nay lại dẫn cô gái này về. Ánh mắt hiếu kì với cô gái bí mật kia!??

Rằm

Anh mạnh bạo đóng cửa phòng lại, quăng cô lên giường không thương tiếc

-A...-bị quăng lên giường thô bạo, cô khẽ rít lên vì đau

-Anh muốn sao?-cô thấp thỏm lo sợ, anh lại muốn làm gì nữa đây?

-Trừng phạt em.-anh cười tàn độc, nhanh chóng đè lên người cô

-A, thả tôi ra... thả ra...-cô điên loạn đánh đấm vào người anh

Anh kiềm chặt hai chân đang điên cuồng làm loạn của cô, đồ cũng bị anh xé rách thành đồng vải vụn, rơi đầy trên đất. Trên người cô từ trên xuống dưới, chỉ còn lại bộ đồ lót, gấp gáp đến nỗi gào khóc như mưa.

-Đừng vậy.... buông..... tôi ra..... buông ra.....-cô không muốn chịu đựng sự nhục nhã này thêm lần nào nữa.

Cô xấu hổ cùng giận dữ mà gào khóc

-Shin Hyun Woo, anh dừng tay lại đi! Xin anh..... buông ra.... tôi là con người..... anh không thể đối xử với tôi như vậy.....

Nhưng anh đã đánh mất lý trí nên không còn nghe thấy gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ. Đó là nếu cô không yêu, yêu Kang Dong Hwa, thì cũng đừng mơ tưởng có được hạnh phúc, cùng nhau xuống địa ngục đi!!!

Anh cởi quần ra, đè người cô lại, đưa phần dưới nóng rực vào trong vùng kín của cô, động tác thô bạo khiến cô không chịu đựng mà kêu gào thảm thiết, nhưng tiếng kêu gào này như thể đang cổ vũ anh, anh đỡ lấy cô mà đòi hỏi, hoạt động kịch liệt, ra sức chạy nước rút, sức quá lớn, quá nặng, mỗi lần đều đưa vào nơi sâu nhất

Cơ thể của hai người dao động trước sau với một biên độ lớn, cô đau đến mức muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt.....

Sự điên cuồng xâm lược vẫn đang diễn ra...

Anh giữ lấy thắt lưng của cô, động tác ra vào. Ngoài đau khổ và tuyệt vọng, cô không còn bất kỳ cảm giác nào, bên dưới cơ thể hết sức, muốn đẩy anh ra. Tay dùng đẩy qua lại, nhưng lại bị anh giữ chặt.

Cuối cùng cô cũng hiểu được sức của nam và nữ không giống nhau, cho dù cô có liều mạng dựa đến cỡ nào, nhưng với anh mà nói chỉ là gãi ngứa mà thôi, anh không hề ngừng lại chút nào.

Động tác của anh gấp gáp cùng thô bạo, một tay dùng sức xoa nắn nơi đầy dẫy của cô, thiếu điều không thể bóp nát nó. Nơi kia không ngừng ra vào, không hề có chút thương xót nào, chỉ như một con thú đang trút hết mọi ham muốn.

Cô gầy dựa, khóc thét.

-Anh buông tôi ra! Đồ cầm thú!

Nước mắt không ngừng rơi, nhưng cũng không đổi lại được sự thương hại của anh. Đờ phẫn mông của cô lại, đâm vào nơi sâu nhất.

Cô kêu thảm thiết

-A.....

Cô đau đớn, trái tim cô vỡ nát, sự lãng nhịch biến thái này đã vượt qua khỏi sức chịu đựng của cô, cô gào khóc

-Anh giết tôi đi, để tôi chết đi!

Anh vuốt ve bộ ngực của cô bằng một tay, cười đến cực kỳ gian ác.

-Bây giờ tôi rất thoải mái, làm sao có thể giết em được chứ.

Giữ chặt lấy cằm của cô

-Đừng bày ra cái dáng vẻ mình đang chịu đựng nhục nhã như vậy, giả vờ gì chứ.-anh đột nhiên tức giận, điên cuồng ra vào.

Cô tuyệt vọng, giống như một cái xác đã chết, để mặc cho anh giày vò, trút giận, cắn chặt răng không hề câu xin anh, trên mặt bây giờ đã không còn phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đề tài anh

Cô không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, chỉ biết thức dậy đã là trưa hôm sau, lẳng lặng nhìn trần nhà, tự cười giễu cho bản thân mình, cứ tưởng anh sẽ tốt với mình, cứ tưởng anh không như xưa ngang tàn, nhẫn tâm nhưng mà cô đã lầm rồi. Cứ tưởng này, chắc sẽ không thành sự thật, Hyun Woo mãi mãi là 1 ác ma, không thể thành 1 thiên sứ được. Lết thân hình nhếch nhếch của mình vào nhà tắm, nhìn mình trước gương, y như 1 con búp bê rách nát, cả người nhếch nhếch vô cùng.

Miễn cưỡng đi xuống nhà dưới, thấy bác Min đang loay hoay trong bếp, Je Jae nhàn nhạt mở miệng

-Hyun Woo đâu rồi bác?

-Thiếu gia sáng sớm đã đi học rồi, cậu ấy không cho tôi làm phiền tiểu thư nên tôi không dám gọi. Giờ này chắc cậu ấy sắp về rồi.

Bác Min nói, ánh mắt dò xét đảo quanh người cô, 1 cô gái rất bình thường a, bề ngoài tạm được, khuôn mặt cũng không gọi là nữ nhân gì cả, nhưng mà khi ai đã nhìn thấy cô khó mà cưỡng lại quay đầu nhìn, 1 nét đẹp thu hút ánh nhìn.

-Vậy cháu ra ngoài 1 lát nha bác Min.-Je Jae e dè nói

-Cái này thì e rằng không thể, thiếu gia căn dặn không cho tiểu thư rời khỏi nhà.-bác Min khó xử nói

-Dạ!?Không cho cháu ra khỏi nhà sao?

-Đúng vậy. Nếu tiểu thư đói, để bác Min làm vài món cho cô.

-Không cần ạ, cháu không đói. Vậy cháu lên phòng.-cô lễ phép nói rồi đi lên phòng, thà lên phòng nằm còn sướng!!!

-Haizzz....

Bác Min khẽ thở dài, đây là lần đầu bà thấy thiếu gia quan tâm 1 cô gái như vậy lại còn căn dặn bà nếu cô thức phải chăm sóc thật kĩ, cô muốn gì phải làm theo. Vậy mà cô có vẻ không mấy thích thiếu gia.

---Tập đoàn Dae Yeon---

Shin Hyun Woo thư thái ngồi ở ghế sofa, anh biết trước thế nào ông anh cũng kêu anh đến gặp, cho nên chẳng có gì lo cả.

-Ông có việc gì nói đi, cháu nghe.-Hyun Woo mở miệng nhìn ông mình đang ngồi đối diện

-Mày còn biết tao là ông mày sao thằng bất hiếu?-ông anh tức giận nói

-Đương nhiên là biết, ông là ông của cháu mà. Ông nói đi, lại bắt cháu làm gì nữa?Hay là làm gì cô ấy?-anh nhếch mép cười cay độc

-Mày dám nói với tao vậy sao?

-Ông à, từ lúc ông đối xử với chị Hyun Yeon thế nào, cháu đã hiểu thấu ông, ông luôn xem thường những người không cùng đẳng cấp, bắt cháu mình lấy người mình ưng ý không tôn trọng ý kiến của cháu mình. Không những thế còn hại chết người cháu mình yêu, ông nói xem, nếu là ông, ông như thế nào?-anh lạnh băng nói từng lời nói đều bóp nghẹt người đối diện

-Mày...-ông anh tức đến nỗi nói cũng không thành lời

-Cháu cũng không muốn bị nói là bất hiếu, dù sao, cháu cũng gần ra trường rồi, có lẽ tập đoàn Dae Yeon này, đã đến lúc thay thế vị trí chủ tịch. Một là ông tự nói với báo chí, 2... ông tự hiểu nhé!!! (a men, anh ơi hiền 1 tí cho em nhờ, sợ anh quá rồi=]]z)

-Mày dám... mày.... thằng mất dạy.-ông anh giận đến đỏ tía cả mặt, sớm muộn gì ông cũng bị thằng cháu này chọc đến tức chết :D

-Sao lại không??Bất kì ai làm người con gái đó tổn thương, cháu sẽ giết chết họ, ngay cả ông cũng không ngoại lệ.-anh lạnh lùng tuyên bố sau đó sải bước đi

Ông anh tức đến mặt mày đỏ tận mang tai, đứa cháu này ông đã quá cưng chiều nó, lại còn dạy nó phải quyết đoán ra tay tàn nhẫn không nương từ kẻ cả người quen biết. Là ông sai, đáng lí ông không nên dạy nó như vậy, cho nên bây giờ ông phải lãnh hậu quả.

Hyun Woo về tới nhà liền đi lên phòng, bác Min nói lúc này cô đã thức nhưng mà nghe nói không được ra khỏi nhà nên có phần buồn bã đi lại lên phòng, anh cũng đâu muốn, chỉ tại anh sợ, nếu không có anh ở nhà, cô sẽ chạy đi mất, lúc đó anh lại phải ép buộc cô về bên anh.

Vừa mở cửa ra đã thấy cô ngồi trên sofa, một tay cầm chiếc tạp chí xem, một tay thì cầm ly nước ép uống, còn đeo thêm chiếc kính gọng đen nữa, nhìn qua rất ư đáng yêu nha.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Je Jae liền ngẩng đầu nhìn, này giờ cô đang tiêu diệt thời gian nhàn chán trong căn nhà này bằng cách xem xem tivi, rồi chơi điện thoại, vừa đặt chiếc điện thoại xuống cầm quyển tạp chí thì anh vào.

Cô lạnh nhạt đặt quyển tạp chí cùng ly nước xuống, gỡ luôn chiếc kính gọng đen ra, đứng lên nhìn anh bằng ánh mắt tĩnh lặng như hồ nước êm ả không chút gợn sóng

-Anh đã về vậy thì tôi xin phép về nhà của mình.-cô nhàn nhạt mở miệng

-Ai cho phép em đi?-anh lạnh băng nói, hai tay đút vào túi quần, nửa người trên dựa vào thành cửa

-Anh nghĩ mình là ai?Là chủ nhân của tôi sao?Hay là anh xem tôi chỉ là 1 món đồ chơi thuộc sở hữu của mình, bảo tôi làm gì tôi phải làm theo?

-Nếu em muốn vậy thì tôi chấp nhận làm chủ sở hữu món đồ chơi như em.-anh nhún vai thản nhiên đáp

-Anh bị ôi!!!Tôi chưa bao giờ thuộc sở hữu của anh, chúng ta chỉ là hợp đồng, đêm hôm đó đã kết thúc là anh ép buộc tôi phải làm theo anh. Shin Hyun Woo, cả đời này tôi hận anh, chính anh đã hủy hoại cuộc đời tôi.

Cô gào thét, chỉ vào mặt anh, là anh, chỉ vì anh, mà cô mất tất cả, lòng danh dự, người cô yêu, tất cả đều mất.

-Chính em cũng được lợi còn gì?Đời bên đời không tồn thất, em la hét gì chứ.-anh đi đến hai tay siết chặt hai tay cô, lãnh đạm nói

-Đều do anh, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?Tại sao?Tôi đã làm sai gì?Tôi hận anh.Zing Blog

Chương 61: Anh là ác ma

Cô khuyu người xuống sàn, nước mắt cũng thi nhau chảy, tại sao chứ? Tại sao ông trời lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy? Ông muốn cô mất gì nữa mới cam chịu đây, hay là cô chết ông mới chịu?

-Em không sai, em sai là chọc làm người.-anh khuyu 1 chân xuống, nâng cầm cô lên lạnh băng nói

-Anh không phải con người, anh là ác ma. Tôi hận anh, hận anh.

-Người phụ nữ này, em nổi điên gì chứ. Em cũng đâu bị thiệt gì, em cũng vì sợ tôi làm gì tập đoàn Kang Seo thôi, bây giờ lại quay lại trách tôi, em cũng lật lọng thật.-anh hừ nhạt

-Haha... Hyun Woo, là do tôi cả sao?Được thôi, tôi sợ anh làm hại tập đoàn Kang Seo đó, sợ anh làm tổn thương anh Dong Hwa đó, tất cả chỉ vì anh ấy thôi. Bởi vì người tôi yêu là anh ấy.-cô bật cười lớn, là do cô cả sao?Quá buồn cười mà.

-Em đang chọc tức tôi sao?-anh siết chặt tay cô, như muốn bóp nát nó vậy

-Chọc anh, tôi làm sao có bản lĩnh đó chứ. Anh là Shin Hyun Woo, là 1 thiếu gia đức cao vọng trọng, 1 người thấp hèn như tôi, làm sao có thể.-dù đau nhưng cô vẫn quật cường đáp

-Vậy thì chúc mừng em, em chọc được tôi rồi đó.-anh cười lạnh, trên đời này chắc chỉ có cô mới có gan chọc anh điên lên thôi

Anh thô bạo hôn lên môi cô, tùy ý cắn lấy, cô tìm cách né tránh nhưng sau gáy đã bị tay anh giữ lại.

-Ừm... ừm... buông ra... buông ra...-cô phản kháng, tay liên tục đánh vào người anh

Anh không những dừng lại mà thô bạo hơn, 1 tay kim chặt 2 tay đang múa loạn xạ của cô. Cuồng nhiệt mà mạnh mẽ cắn mút lấy.

-Ừm... thả ra... Hyun Woo, tôi hận anh....

_Phập

Không còn cách thoát thân, cô cắn mạnh vào môi anh, dòng chất lỏng tanh rỉ ra, khoe môi bị cô cắn đến rỉ máu. Anh buông cô ra, 1 tay lau miệng mình

-Hôm nay nhất định tôi phải trừng trị em.-anh giận dữ nói

-Hyun Woo, anh không phải là con người, thả tôi ra...-cô hét lên trong tuyệt vọng, cô đã biết trước, dù có thế nào anh cũng không tha cho cô

-Thả em thì em lợi quá rồi, tôi từ từ chơi với em.-anh nở nụ cười độc ác nhìn cô

-Anh mà.... ừm...

Chưa dứt câu, cánh môi lại bị anh thô bạo chiếm lấy, chiếc lưỡi linh hoạt nhân cơ hội tiến vào trong, sục soạng khắp khoang miệng của cô.

-Ừm... buông tôi ra...

Cơ thể nặng nề của anh đè cô, cả người giống như nổi điên, xé rách quần áo của cô, thô lỗ mà vội vã vuốt ve nơi đầy dẫy của cô, cô đau đến nỗi gào khóc thành tiếng.

-Buông tôi ra..... Shin Hyun Woo.... buông ra..... không muốn

Nhưng sức của nam và nữ khác xa nhau, nắm đấm của cô ở trên người anh, vốn không có chút tác dụng gì.

Nụ hôn đã không còn có thể thỏa mãn anh, men theo xương quai xanh của cô đi xuống, đến bộ ngực của cô, trên đầu chờ đến khi những nụ hoa của cô căng lên, anh khéo léo xoa tròn nơi đầy dẫy của cô, đầu lưỡi âm uớp cùng ấm nóng liếm láp, làm cho cô không ngừng thở dốc, cổ vạm vẹo ở thể dễ chống lại, nhưng cô cảm thấy cơ thể dường như đã không còn là của chính mình, chỉ để cho anh mặc sức chi phối.

Khi ngón tay của anh đi vào cơ thể cô, trong chớp mắt giống như có một luồng điện chạy khắp cơ thể, cô kinh ngạc mà thở gấp, vẻ mặt giống như trứng gà bị luộc chín, xấu hổ và tức giận mà rơi nước mắt.

Khi bên dưới đã đủ ẩm ướt, anh rút cuộc đã không còn khống chế được, bèn đưa chính mình vào.

Chật quá! Nơi ẩm ướt và ấm nóng của cô bao chặt lấy anh, làm cho anh phát điên lên. Anh thoải mái phát ra tiếng thở dốc, bắt đầu thông thả ra vào, đôi môi dầy lấy môi cô, bàn tay vuốt ve cơ thể cô, cố ý muốn khơi dậy ham muốn lớn nhất của cô.

- Ừm..... đừng mà..... xin anh đừng như vậy..... xin anh.....

Cô phát ra tiếng cầu xin ní nỏi, cơ thể thay đổi đến kỳ lạ, ở bên dưới không thể kiểm soát mà không ngừng tiết dịch, điều này làm cho cảm thấy nhục nhã đến nỗi muốn đâm đầu vào tường.

Anh cười mỉa

- Miệng nói không muốn, nhưng cơ thể lại kẹp chặt tôi như vậy. Park Je Jae, em ở trên giường mà cũng ăn ở hai lòng, nói một đằng nghĩ một nẻo sao?

Cô càng không chịu nổi, anh càng dịu dàng, thông thả ra vào, dừng lại ở nơi sâu nhất. Dùng cách này để hành hạ cô, để cô buông bỏ lòng tự trọng, bắt cô phải kêu lên.

Nâng cằm của cô lên, dịu dàng liếm những giọt nước mắt không ngừng chảy của cô

- Em ngoan một chút..... em sẽ rất thoải mái.....

Bầu không khí trong phòng càng ngày càng nóng bỏng, giống như đang bị nướng trên lửa. Cô cắn chặt răng, không cho phép mình bật ra tiếng kêu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tự sát

Nâng cằm của cô lên, dịu dàng liếm những giọt nước mắt không ngừng chảy của cô

- Em ngoan một chút..... em sẽ rất thoải mái.....

Bầu không khí trong phòng càng ngày càng nóng bỏng, giống như đang bị nướng trên lửa. Cô cắn chặt răng, không cho phép mình bật ra tiếng kêu.

Cô rất ghét cơ thể của mình, rõ ràng rất hận anh, nhưng lại không thể khống chế cái cảm giác này. Cô hận cơ thể mình, hận cô lại có thể có cảm giác đối với loại quan hệ bừa bãi này, cô hận mình lại có phản ứng.

Cơ thể cô vẫn còn đang chống cự, cơ thể căng chặt đến gần như muốn nứt ra, giống như một cái xác chết vậy.....

Anh cảm thấy rất nực cười, tàn ác đi mạnh vào, làm cho cô run rẩy giống như bị điện giật, dịch tiết ra từ cơ thể càng nhiều hơn

- Ngoan, làm chuyện này là một sự hưởng thụ, chứ không phải chịu cực hình.

Cả người cứng nhắc như vậy, sẽ không thể cảm nhận được sự thoải mái này đâu.

Cô nghiêng răng, mặt một mảng đỏ một mảng trắng.

- Làm với anh, còn đau khổ hơn chịu cực hình.

Cuộc tra tấn kéo dài đến tận ba tiếng, anh mới tha cho cô. Đi vào phòng tắm tắm rửa, nhìn cơ thể trần trụi của cô, nghiêng ngả rồi nở nụ cười. Đi đến bên giường, cúi người hôn cô, lại bị cô né tránh. Anh không hề có chút hờn giận nào, lại cố ý quay mặt cô qua, hôn lên môi cô, hơn nữa còn ác ý cắn một cái, trừng trị cô vì tội không ngoan.

- Cả người toàn mồ hôi, em không đi tắm sao?- anh chậm rãi mặt quần áo vào

- Lúc này bị anh hành hạ như vậy, còn sức lắm.- cô nghe lời nói của anh, lại cảm thấy rất chán ghét và buồn nôn

- Đây chỉ là trừng phạt nhỏ, sau này nếu em còn vậy thì đừng trách tôi.

- Anh ngay cả cảm thú cũng không bằng.- cô không nể nang

-Tôi cảm thú đó, nhưng lúc này ai ở dưới người tôi vui về rên rĩ hử?Em đừng có giả vờ thanh cao ở đây, khi tôi muốn em phải ngoan ngoan tuân theo, nếu không đừng trách tôi.-nói xong câu tàn nhẫn đó, anh quay gót xuống nhà dưới

-Shin Hyun Woo, tôi căm thù anh.-cô thét lên chọi chiếc gối vào cửa vừa đóng lại

-Hừ...

Cho dù có không nổi, cũng phải ép mình nhẫn tâm, đây là cô thiếu nợ anh, anh không cần phải thấy áy náy!

Cuộc đời cô chẳng lẽ cứ vậy mà kết thúc sao?Không, cô không muốn, thật sự không muốn đâu. Tại sao chứ, sao anh luôn muốn cô đau khổ thì mới chịu, cô quý xuống cầu xin anh, ngay cả những chuyện thấp hèn cũng làm, nhưng mà anh vẫn chưa hài lòng sao? Hay là cô chết anh mới chịu?Nếu vậy thì cô sẽ làm điều anh muốn... có lẽ cách đó sẽ thoát khỏi sự kiềm hãm của anh...

Cầm chặt chiếc chăn bao lấy cơ thể mình, mặc 1 bộ váy thật đẹp, dù gì làm ma cũng phải xinh chứ, khóa trái cửa lại. Ánh mắt cô cơ hồ nhìn xung quanh...

_Xoảng

Chẳng do dự cô đập ly nước ép lúc này thành mảnh thủy tinh vỡ vụn, vô cùng sắc bén chỉ cần... sức... 1 cái, sẽ chảy máu ngay a...

Anh Donh Hwa, em xin lỗi anh, có lẽ kiếp sau em mới đáp lại tình cảm của anh, có lẽ em sắp rời xa anh rồi. Không có em anh nhớ giữ gìn cẩn thận nha, dù thế nào cũng phải sống tốt đó. Tạm biệt.....

***

Dưới nhà, Hyun Woo nghe thấy tiếng ly vỡ cho rằng cô còn hận mình nên đập phá đồ, không nghĩ đến chuyện gì khác. Nhưng mà trong lòng lại có cảm giác đau đớn khác thường, cứ như có chuyện gì đó không hay xảy ra...

-Bác Min, lên trên phòng chăm sóc cô ấy dùm cháu.-anh nhàn nhạt mở miệng

-Tôi biết rồi thiếu gia, có cần tôi chuẩn bị đồ ăn không?-bác Min nói

-Không cần, cháu nghĩ cô ấy không ăn đâu. Bác mang sữa lên được rồi.-anh căn dặn

-Vâng thiếu gia.-bác Min đáp rồi pha 1 ly sữa bùng lên cho cô

Bác Min đứng trước cửa phòng, bà biết thiếu gia rất lo lắng cho cô, chỉ là cô gái này đúng là ngang bướng, cứ căm ghét thiếu gia.

-Tiểu thư, bác Min có đem cho cô ly sữa, tôi vào được chứ?

Gõ cửa vài lần cũng không thấy ai đáp, nên linh cảm càng xấu hơn

-Tiểu thư, cô mau mở cửa đi, cô có trong đó không?

Liên tục gõ cửa cũng không có tiếng trả lời, liền cầm lấy nắm đấm, lại không mở được, cô đã khóa cửa rồi. Linh cảm báo cho bà biết, chuyện khủng khiếp sắp xảy ra

-Thiếu gia, thiếu gia có chuyện không xong rồi.

Bác Min lo lắng chạy ngay xuống nhà dưới, bà đâu biết, trong phòng, cô gái đang nằm trên chiếc giường lớn trải ga trắng nhưng mà lại ẩn hiện 1 mảng màu đỏ lớn, ánh mắt nhắm nghiền còn mang theo nụ cười...

-Thiếu gia, thiếu gia không hay rồi.

-Chuyện gì vậy bác Min?-nghe tiếng hỏi hã của bác Min, anh lo lắng hỏi, trong lòng dâng lên cảm xúc kì lạ.

-Tôi có gọi cỡ nào tiểu thư cũng không đáp, còn nữa, cô ấy đã khóa cửa rồi. Tôi lo không biết cô ấy có làm gì ngu xuẩn không?-bác Min hoảng hốt nói

-Cái gì?Bác mau đem chìa khóa dự phòng, cháu lên xem.-anh lập tức căn dặn rồi lao nhanh lên phòng

_Cách cách

Đúng là cửa bị khóa trong rồi, phải có chìa khóa mới mở được. Park Je Jae, tôi không cho phép em làm gì tổn thương bản thân mình cả.

-Thiếu gia chìa khóa đây.-bác Min gấp gấp đưa chìa khóa dự phòng cho anh

Anh khẩn trương mở, vừa mở cửa ra, đập vào mắt anh là cô đang nằm trên giường, cổ tay bị vật sắc bén cắt chảy rất nhiều máu, cánh tay buông xuống giường làm máu cũng loang xuống sàn, trên sàn là 1 đồng hồ vỡ vụn của ly thủy tinh bị đập vỡ, mặt cô trắng bệch, trên mặt còn có nụ cười, trên người là bộ

váy trắng thanh tao, nhìn qua giống như 1 công chúa ngủ say chờ hoàng tử đến làm tỉnh giấc nhưng mà lại ẩn chứa 1 sự quật cường, thà chết cũng không muốn bị anh giam cầm.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nhất định phải cứu sống cô ấy

-A...-bác Min kinh hãi la lên khi trông thấy

-Mau kêu xe cấp cứu, nhanh lên...-anh hoảng sợ hét lên, nhanh chóng lại bế cô lên

-Park Je Jae, em không được phép xảy ra chuyện gì, nếu không tôi sẽ giết hết tất cả kẻ cả người thân của em

Anh thì thâm bên tai cô, anh thừa nhận bây giờ anh rất sợ, sợ cô sẽ đi mất, sẽ rời xa anh. Nước mắt nóng hổi cũng lần lượt rơi xuống, rớt trên khuôn mặt của cô, đây là lần thứ nhất anh khóc (trừ lúc anh khóc lần mới sinh=]]z)

Xe cấp cứu nhanh chóng đến, anh gấp gáp ẵm cô lên xe đi đến bệnh viện. Máy vị giáo sư nhận được điện thoại đã sớm chuẩn bị, sắp xếp, đứng ở cửa nghênh đón. Anh ôm cô xuống xe, mấy vị bác sĩ liền đẩy giường bệnh đi tới, sau đó đặt cô lên giường, đeo bình dưỡng khí cho cô, nhanh chóng đi vào bệnh viện.

Anh đột nhiên nắm lấy cổ áo viện trưởng nói:

-Nếu cô ấy có chuyện gì thì những người đi vào phòng giải phẫu cũng không sống nổi.

Viện trưởng khá lớn tuổi, trán toát mồ hôi, sau đó nói:

-Vâng, vâng, cậu Shin, yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.

-Không phải cố gắng hết sức mà là nhất định, hiểu chưa ?-anh rống lên.

Mồ hôi viện trưởng chảy ròng, sau đó sửa lời:

-Vâng, vâng, chúng tôi nhất định cứu vị tiểu thư này.

-Cút !!!

-A~ Vâng vâng vâng

Anh nhìn cô bị đẩy vào phòng phẫu thuật, anh gần như bất lực tựa vào tường, vô lực nhắm mắt lại.

Nhìn thấy y tá từ trong phòng phẫu thuật hối hả chạy ra, anh nhanh chóng chạy tới khăn trương hỏi

-Cô ấy sao rồi?

-Tình trạng của cô ấy rất nguy kịch, mất máu quá nhiều cần truyền máu, chỉ là máu của cô ấy là Rh âm tính, loại máu này rất hiếm, ngân hàng máu của chúng tôi không đủ, chỉ còn cách nhờ bệnh viện khác.

-Máu tôi là Rh âm tính, lấy của tôi đi.-anh nghe xong liền giật lấy tay áo y tá nói

-Vậy thì hay quá, anh mau đi xét nghiệm rồi truyền máu.-y tá rí rít nói rồi dẫn anh đến 1 phòng khác

Cũng may máu của anh là Rh âm tính hợp với máu cô, lấy 1 lượng máu lớn nên cũng hơi mệt, ngồi bên ngoài tiếp tục chờ. Lúc này, Yoo Bo và Soo Jin cũng chạy tới. Soo Jin sốt ruột nhìn về mặt sa sút của Hyun Woo, nắm cánh tay anh, nói

-Je Jae, Je Jae đâu? Cậu ấy như thế nào ? Hà ?

Soo Jin kích động kéo kéo Hyun Woo, Yoo Bo ở một bên thấy thế liền kéo cô ra, nhíu mày lại. Trên đường đến đây đã quên dặn dò cô rồi.

Soo Jin khóc thút thít, nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật, sau đó đẩy tay Yoo Bo ra

Đi tới trước mặt Hyun Woo, Soo Jin tát anh 1 cái rõ đau nói

-Đều tại anh, từ khi Je Jae gặp anh, cuộc sống vốn bình yên của nó đều bị xáo trộn, mỗi lần gặp chuyện không hay cũng đều vì anh, vốn dĩ con bé ấy có thể vô tư, sống qua ngày như thường, đều tại anh, tại sao anh lại quấy rầy cuộc sống của nó, nếu không có khả năng bảo vệ nó, tại sao lại để nó gặp nguy hiểm. Hu hu.

Soo Jin khóc lớn, Yoo Bo ở một bên nhìn sắc mặt nghiêm trọng người anh em của mình, sau đó vỗ vỗ bờ vai anh, nói:

-Yên tâm đi, không sao đâu.

Ánh mắt Hyun Woo qua quýt, sau đó nhìn lên đèn đỏ của phòng phẫu thuật, đã hai giờ trôi qua, tại sao còn chưa ra. Yoo Bo nhìn Hyun Woo hỏi:

-Vào bao lâu rồi?

-Hai giờ.-thanh âm anh khàn khàn nói.

-Yên tâm đi, không có chuyện gì.

Yoo Bo chỉ có thể an ủi nói. Soo Jin đứng trước cửa phòng phẫu thuật, chấp hai tay, khẩn trương nhìn.

Yoo Bo đứng bên cạnh Hyun Woo, chưa hề thấy ánh mắt cậu ta như vậy. Phụ nữ đứng thật là hồng nhan họa thủy, nghĩ đến đây, ánh mắt của Yoo Bo nhìn về phía bóng dáng lo lắng ở cửa, trong mắt đầy vẻ mê man.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Cô ấy không nói được nữa!!!

Bốn giờ trôi qua, đèn đỏ đang sáng kia rốt cục cũng chuyển sang xanh. Ba người tới trước cửa phòng phẫu thuật. Vài người đi ra, viện trưởng tháo khẩu trang xuống, sau đó nhìn Hyun Woo, thanh âm có chút run rẩy nói:

-Cậu Shin, phẫu thuật rất thành công.

Ba người nghe xong thở phào nhẹ nhõm, viện trưởng mở miệng lần nữa:

-Nhưng mà...

Hyun Woo kéo cổ áo viện trưởng, sau đó hạ giọng nói:

-Nhưng cái gì?

Viện trưởng bị dọa cho sợ, nuốt nước bọt, sau đó run rẩy nói:

-Nhưng là, cô ấy, có lẽ bị 1 áp lực nào đó tác động, ức chế trong bản thân tích tụ lại khiến cô ấy rất chán ghét cuộc sống này, khi tỉnh thì khó có thể nói được.

Sắc mặt anh đen lại, nhìn viện trưởng, giận dữ thét:

-Tôi đã nói cái gì? Hả? Tôi đã nói gì?

-Thật xin... lỗi... chúng tôi đã cố gắng... hết sức, chỉ là do cô ấy chịu 1 tổn thương quá nặng, cho nên trốn tránh bằng cách không nói thôi.

Yoo Bo ở một bên nhìn không nổi nữa, vỗ vai Hyun Woo, nói:

-Cô ấy ra rồi, không tới thăm sao?

Quả nhiên rất có hiệu quả, Hyun Woo hất viện trưởng qua một bên. Viện trưởng đứng lên, đẩy mắt kính đứng một bên, tim muốn nhảy ra ngoài, lấy tay áo lau mồ hôi.

Hyun Woo nhìn Je Jae tái nhợt nằm đó, đôi môi vốn đỏ thắm nay tái nhợt, băng gạc trắng quấn quanh cổ tay trái. Anh nhìn cô, trong lòng có cái gì đó đau nhói. Anh theo cô vào phòng bệnh V.I.P, vừa mới ngồi xuống, Soo Jin cầm tay nhỏ nhắn của cô, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Yoo Bo nhìn, nghĩ thầm, phụ nữ quả thật được hình thành từ nước?

-Je Jae, cậu mau tỉnh lại đi.-Soo Jin nức nở nói, đôi mắt đầm lệ mông lung.

Hyun Woo liếc nhìn Yoo Bo, ý là: Đưa người phụ nữ của cậu về nhà đi.

Yoo Bo nhếch môi mông, sau đó kéo Soo Jin, không đợi cô phản ứng liền bế cô ra ngoài, cũng không màng tới chuyện cô la lối om sòm. Phòng bệnh chỉ còn lại cô và anh. Cô bình thân nằm trên giường bệnh, bên cạnh đều là máy móc y khoa, trên mu bàn tay cô còn có kim tiêm truyền thuốc vào cơ thể. Trái tim anh đau nhói, không có cách nào hô hấp được. Tim bị thương như vậy thì làm sao thoải mái được đây.

-Je Jae, anh xin lỗi, là tại anh không tốt, em mau tỉnh dậy đi, anh hứa sẽ không ràng buộc em, sẽ cho em tự do mà.-anh run rẩy nói

-Anh xin lỗi, chỉ cần em tỉnh, cho dù em có làm gì, muốn thế nào anh cũng không trách em, em mau tỉnh lại đi, xin em..

Trong lúc này đây, anh chỉ cần cô tỉnh lại, anh sẽ thuận theo những lời cô nói, bất kể việc gì, làm ơn, tỉnh lại đi.

~~~~~

Đã 1 tháng trôi qua, cô vẫn chưa tỉnh lại, anh càng lo lắng hơn, người anh cũng gầy đi, suốt 1 tháng qua ngày nào anh cũng túc trực trong bệnh viện, ngay cả đi học cũng không, tập đoàn Dae Yeon ông anh đã thông báo đại chúng anh sẽ là chủ tịch kế nhiệm, nhưng mà với anh lúc này đây, chỉ cần cô tỉnh dậy là được rồi.

Anh từng bước đi lại cửa sổ kéo rèm qua 1 bên để cái nắng của buổi sớm mùa đông chiếu vào, sau đó quay lại ngồi cạnh giường, nhẹ nắm tay cô lên

-Em xem, tuyết đang rơi đó, em mau tỉnh lại đi, anh dẫn em ngắm tuyết. Còn nữa, hôm nay anh lại đem hoa oải hương cho em, em xem, rất đẹp và thơm đúng không?-anh mỉm cười nhìn gương mặt của cô

-Je Jae, em đã ngủ đúng 1 tuần rồi, em đừng lười biếng nữa, mau thức dậy đi, không thức là hư lắm đó, chẳng phải em muốn được tự do sao?Em tỉnh lại đi, anh hứa sẽ thả em ra mà.

-Mau tỉnh lại đi, anh xin em..

Trong 1 tháng qua, kể từ lúc cô cắt cổ tay tự sát, ngao khí của Hyun Woo hoàn toàn bị đục khoét, anh yếu đuối đi, sợ hãi cũng nhiều hơn, anh rất sợ, mỗi đêm đều mơ thấy ác mộng, anh thấy người cô đầy máu, trách anh tàn nhẫn rồi cũng biến mất xa anh mãi. Lúc đó anh càng sợ, sợ mất cô, nên không dám rời giường bệnh cô nửa bước.

Chuyện này, chỉ có anh, Soo Jin và Ji Ki biết, ngay cả ba mẹ cô cũng không, anh nói dối họ là dẫn cô đi du lịch dài hạn nếu thông báo cho họ biết, họ sẽ rất đau lòng.

Bàn tay vốn đang nắm chặt tay cô, lại cảm nhận được sự cử động yếu ớt từ tay cô, cúi nhìn bàn tay đang giữ tay cô, 1 ngón tay của cô nhúc nhích rất nhẹ, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy được.

Anh mừng rỡ, hét như điên gọi bác sĩ

-Bác sĩ, bác sĩ, tay cô ấy cử động.

-Bác sĩ, mau vào đây...

Bác sĩ cùng vài y tá khẩn trương chạy vào xem, anh bị y tá đuổi ra ngoài, chỉ có thể nhìn qua lớp cửa kính, anh thấy bác sĩ dùng mọi thiết bị y khoa khám, đo nhịp tim, huyết áp, truyền dịch...

-Park Je Jae, em nhất định phải tỉnh lại.Zing Blo

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Cuối cùng em cũng tỉnh lại

Anh nhìn cô nằm trên giường bệnh, ánh mắt tràn đầy hi vọng, nhất định cô phải tỉnh lại, anh hứa sẽ bù đắp tất cả. Chỉ cần cô quay lại.

Sau khi nhận được tin nhắn của Hyun Woo, Soo Jin cùng Yoo Bo nhanh chóng có mặt, nhìn thấy anh đứng nhìn ngoài cửa kính, liền nhìn vào. Soo Jin chấp tay cầu nguyện, cô là người bạn từ nhỏ đến lớn của Soo Jin, nếu cô xảy ra chuyện gì, người đầu tiên Soo Jin tính sổ chính là anh.

Không lâu sau, bác sĩ bước ra, gỡ khẩu trang nói

-Tình trạng bệnh nhân đã tiến triển tốt tuy nhiên cơ thể còn suy nhược cần tĩnh

đường. Cô ấy đã tỉnh lại, các vị có thể vào thăm

-Je Jae...

Anh đẩy bác sĩ qua 1 bên, khuôn mặt rạng rỡ vào trong

Sau 1 trận ngủ dài, Je Jae tỉnh dậy, ánh mắt thờ thẩn nhìn trần nhà, cô chưa chết sao? Tại sao cô muốn chết cũng khó đến vậy?

-Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, Je Jae!!!-anh đi đến ngồi cạnh cô, nắm chặt tay cô

Cô chỉ quay đầu nhìn anh 1 cái, ánh mắt vô hồn, không có chút linh khí

Trái tim cô đã hoàn toàn rét lạnh. Shin Hyun Woo này, đã khiến trái tim cô tổn thương sâu tới đáy rồi. Không còn có bất kỳ cơ hội nào quay đầu lại.

-Je Jae, cậu có biết tớ lo lắng không???-Soo Jin chạy vào Nhìn thấy Soo Jin, ánh mắt cô có phần rạng rỡ, nhưng mà nửa lời cũng không nói.

-Con nhỏ này, có biết làm tớ lo lắng không hả?Đồ bạn xấu.-Soo Jin nghẹn ngào nói

Cô nằm đó, ánh mắt vẫn như cũ nhìn Soo Jin, liếc nhìn xung quanh, chạm vào khuôn mặt của anh, lập tức quay sang chỗ khác

-Soo Jin, Je Jae cần nghỉ ngơi, em đừng làm phiền nữa, mình về.-Yoo Bo đứng bên cạnh nói

-Nhưng...

-Mau về đi, không phải em nói muốn làm mấy món bô để bồi dưỡng cho Je Jae sao?Nếu bây giờ không làm thì không kịp nữa.-Yoo Bo nói

-Ồ hen, Je Jae vậy tớ về làm vài món liền, cậu tĩnh dưỡng cho tốt.-Soo Jin hối hả nói, sau đó liền rời đi cùng Yoo Bo

Căn phòng im ắng, chỉ chứa 2 người, cô và anh

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đút cho cô ăn

Anh biết, cô rất hận anh, cô xa lánh, tránh né anh, nhưng mà với anh, chỉ cần nhìn cô bình an là được rồi.

-Je Jae, anh xin lỗi, phải, anh là tên cặn bã, em chửi anh rất đúng, xin em đừng như vậy nữa.

Đáp lại chỉ là 1 khoảng không trống vắng, cô nghe cứ như không nghe, đáp 1 câu cũng không có.

-Em mới tỉnh dậy, nên ăn 1 chút gì đó cho có sức.-anh gấp đến mức, suýt làm đổ cả tô cháo dinh dưỡng, múc 1 muỗng đút cho cô, nhưng lại bị cô cự tuyệt

-Ngoan, ăn 1 chút đi, bác sĩ nói em còn yếu lắm.-anh kiên nhẫn đưa muỗng sang chỗ cô

Lại bị cô cự tuyệt, nếu cô không ăn, nhất định sẽ không chịu nổi nữa.

-Đừng hành hạ bản thân mình nữa, em mau ăn 1 chút đi.-anh thật sự không muốn cô vì hận anh mà ngược đãi bản thân mình.

Cố ép cô ăn cũng đều bị cô cự tuyệt, 1 muỗng cũng không nuốt vào, anh bắt lực để tô cháo lên bàn.

-Đề anh kêu bác Min đến chăm sóc em.-anh biết lúc này đây, người cô không muốn gặp nhất chính là anh, cho nên nếu anh cứ ở lì đây thì cô sẽ không

chịu ăn

Bác Min bung khay thức ăn đứng ở bên giường cô, biết rõ cô không nói được, nhưng vẫn muốn mở miệng khuyên cô.

-Tiểu thư, ăn một chút đi!

Đôi mắt trong sáng linh động của cô đã hoàn toàn mất đi sáng rỡ, ngơ ngác nhìn bác Min, không có bất kỳ phản ứng nào.

Je Jae gầy, cả người giống như một cái bóng.

Trong lòng Hyun Woo gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, tuy nhiên không biết phải làm gì để chuộc lại tội lỗi của mình.

Nếu như anh chết mà cô có thể vui vẻ trở lại, anh thật sự nguyện ý đi tìm chết.

-Tiểu thư, ăn chút đồ đi! Chờ em khỏe lại một chút, anh sẽ để em rời đi. Được không? Anh thề đời này sẽ không bao giờ quấy rầy em nữa. Được không?

Hyun Woo ăn nói khép nép. Chỉ tiếc cô hoàn toàn không nghe được.

Cô vẫn từ chối ăn cơm, đôi môi đã khô tróc cả da, nhưng ngay cả một ngụm nước cũng không uống. Nếu như không phải bác sĩ truyền dịch tiếp dinh dưỡng, cô không bị đói chết cũng bị khát mà chết rồi!

Hyun Woo gấp đến độ gần như đập đầu lay cô. Bung chén nước lên, tự mình uống một hớp lớn, rồi áp môi vào môi Je Jae.

Theo bản năng cô muốn quay đầu đi chỗ khác, nhưng lại bị anh cố trụ một chỗ, không thể động đậy.

Đầu lưỡi anh cạy đôi môi khép chặt của cô ra, đem nước mát rót vào trong miệng của cô. Cô muốn nhổ ra, lại bị miệng anh chặn lại thật thật.

Nhìn thấy phương pháp này có thể khiến cô uống nước, anh không khỏi mừng rỡ! Nằm viện được 2 tuần, bác sĩ nói cô có thể xuất viện, làm thủ tục xuất viện anh đau7 cô về nhà mình.

Cũng từ đó, thức ăn của cô toàn bộ biến thành chất lỏng. Sữa đậu nành, sữa tươi, nước rau, cháo ngũ cốc dinh dưỡng cũng bị xay thành chất lỏng.

Anh ngậm chất lỏng trong miệng tự mình nuốt cho cô. Lúc mới bắt đầu cô còn cố gắng phản kháng, không chịu uống đồ anh dùng miệng nuốt. Sau lại phát hiện phản kháng không được, liền định giả bộ làm cộc gỗ, giả bộ làm xác chết, tùy tiện anh giã vò.

Khí trời dần dần ấm áp. Mùa xuân sắp tới.

Anh phải ra nước ngoài công tác, việc trông non cô đành giao cho bác Min, trước khi đi còn căn dặn phải chăm sóc cô ấy cẩn thận, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, anh hỏi tội bà. Anh còn điện thoại kêu Soo Jin đến chăm sóc cho cô.

Anh hoàn toàn không muốn thừa nhận, cô gái hạt tiêu quật cường, bướng bỉnh năm đó, bây giờ đã biến thành một người câm tái nhợt gầy gò, mỗi ngày nằm thoi thóp trên giường, hoàn toàn mất đi sự sống.

Anh không muốn thừa nhận, đây đều là do mình tạo nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Năm năm sau

Một ngày, ba ngày rồi 5 ngày, trôi qua lặng lẽ, dù Hyun Woo đi công tác tới 1 tháng, có cả Soo Jin chăm sóc, nhưng mà cô vẫn thế, không nói 1 lời. Cô cứ ngồi trên giường ôm chân mình, đặt đầu lên đầu gối, ánh mắt thần thờ nhìn cửa sổ.

Cứ tình trạng này cô khó khỏi được, nhìn cô như vậy, trong lòng Soo Jin không sao chịu nổi. Cho nên quyết định điện thoại cho Hyun Woo.

-Shin Hyun Woo, tôi muốn đưa Je Jae đi, anh mau kêu bác Min cho chúng tôi đi đi.-Soo Jin cần điện thoại quả quyết nói

Bên đầu kia điện thoại im lặng thật dài

Trong lúc Soo Jin hết kiên nhẫn chuẩn bị cúp điện thoại, Hyun Woo rốt cuộc mở miệng, nhẹ giọng nói ra:

[...Được. Soo Jin, thay tôi chăm sóc Je Jae thật tốt. Là tôi không tốt, tôi thật xin lỗi cô...]

-Anh biết anh có lỗi với cô ấy là tốt rồi! Shin Hyun Woo, anh đúng là người điên!

-Soo Jin, tôi có một tấm thẻ vàng cho Je Jae. Trong ngăn kéo cạnh cửa sổ. Cô giúp tôi giữ cho cô ấy. Số tiền kia, đủ cho cô ấy không một đời không cần lo cơm áo gạo tiền. Je Jae, phải cầu xin cô rồi!!!

Giọng nói Hyun Woo có vẻ nghẹn ngào. Dường như đang cố nén run rẩy.

-Đừng cho là tôi sẽ không nhận! Anh thiếu Je Jae quá nhiều! Đừng nói là một cái thẻ vàng, chứ mười cái thẻ vàng cũng không đủ!

Soo Jin mở ngăn kéo cầm cái thẻ vàng bỏ vào trong túi xách. Ra lệnh cho bác Min giúp cô gọi xe, rồi cùng đỡ Je Jae dậy.

Cơ thể cô vô cùng suy nhược, Soo Jin giúp cô tắm rửa, lại đút cho cô một chút thức ăn dễ dàng tiêu hóa, sau đó điện thoại kêu người đặt mua vé máy bay.

Tạm biệt Seoul, mong rằng sau chuyến đi lần này, cô lại tìm được hạnh phúc vốn có, Park Je Jae cô, vĩnh viễn không muốn gặp lại Shin Hyun Woo nữa, mãi mãi...

Định mệnh đến rất bất ngờ. Đôi khi kết thúc lại là 1 mở đầu khác... và lại kết thúc... có lẽ vòng lặp ấy sẽ tuần tự lặp đi lặp lại cho đến khi nào, 2 con người ấy, đã tìm ra lí lẽ của con tim.....

...Năm năm sau...

Cô luật sư trẻ Hàn Du tại Đài Bắc sau ba năm ra nghề liền nổi danh, cô luôn giúp đỡ những người yếu nhưng người nghèo khổ bị người giàu ăn hiếp hoặc bức ép.

Hiện tại Park Je Jae đang làm cô vấn luật cho công ty Miany tại Đài Bắc, tên cô cũng đổi thành Hàn Du, thứ nhất muốn xóa bỏ quá khứ của Park Je Jae, thứ 2 không muốn \\\\"người đó\\" tìm ra.

Cô cũng đã nói chuyện lại được, phải nỗ lực vượt qua cô mới vượt khỏi con ác mộng năm năm trước, đêm nào anh cũng xuất hiện trong giấc mơ cô, không, phải là ác mộng mới đúng, làm cô cứ sợ hãi không thôi.

Vừa giải quyết vụ kiện của người dân nghèo bị kẻ địa chủ gần đó cướp đất xong, điện thoại liền đổ chuông, nhìn vào màn hình, là Soo Jin. Soo Jin không đổi tên theo cô, thứ nhất nhờ yêu cái tên đó, thứ 2 nhờ muốn Yoo Bo không quên tên nhỏ ==\\"

-Gi vậy?-cô bắt máy nói

[...Không, định rửa bỏ đi uống nước. Được chứ?...]-Soo Jin nói

-Để xem...-cô nhìn đồng hồ trên tay

-Lát mình rảnh, hẹn ở quán nước Cầu Vòng nhé.-cô nói

[...Ok bạn hiền, lát gặp nhé...]

Cô lắc đầu cúp máy, năm năm qua, Soo Jin luôn giúp cô vượt qua rào cản tâm lí, nếu không có nhờ chắc cô đã không thể là Hàn Du, là 1 con người mới.

Cô mãi mãi cũng không bao giờ muốn nhắc đến hoặc gặp lại tên ác ma đó.

...

Trái đất này, vốn dĩ là 1 vòng xoay lớn, những người có duyên nhất định sẽ gặp lại sau khi đã đi hết vòng tròn lớn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cô luật sư trẻ Hàn Du

---Tại Seoul. Tập đoàn Dae Yeon---

Shin Hyun Woo ngồi bên cửa sổ đang chăm chú xem tài liệu, thỉnh thoảng viết một hai dòng ghi chú lên, ánh mắt sáng như đuốc, bất kỳ việc nhỏ nhặt gì cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của anh.

Về mặt của anh tồn tại sự lãnh lẻo giống như bức tượng phương Tây được tạc khắc, đôi môi mỏng kiên nghị hấp dẫn, chiếc cằm sắc sảo, dáng người trên dưới tương xứng, âu phục sang trọng quý phái, cả người tỏa ra một loại khí chất của vua chúa.

Ánh mắt của Shin Hyun Woo nhìn ra ngoài nơi xa xăm, hiện ra một khuôn mặt, mờ nhạt nở nụ cười với anh, vẫn đẹp như, vậy quen thuộc như vậy. Nhưng lúc anh dõi theo thì đó chẳng qua chỉ là ảo giác của mình, không tìm được nổi mất mát.

Năm năm rồi, rốt cuộc cô ở đâu? Cô có khỏe không? Sống có tốt không?

Khẽ cười nhạt, rời khỏi anh là điều cô mong muốn nhất, làm sao có thể không sống tốt, không khỏe mạnh được chứ?

Anh đã và đang tìm cách quên em, mà thật ra em có đến với anh đâu nhỉ? Anh mong em hãy rời xa trái tim anh ra nhưng mà anh biết đó là điều không thể, năm năm không phải là khoảng thời gian dài nhưng với anh là hàng ngàn thế kỉ, anh đã thử nhiều cách quên cô đi, ngày nào cũng uống rượu, anh cũng bắt đầu hút thuốc, quen nhiều cô gái nhưng mà hình bóng cô vẫn ngự trị trái tim anh, không phai mờ.

Gia đình cô, anh đã thay chăm sóc họ, đôi lần họ hỏi cô đâu, anh chỉ lảng tránh hoặc nói rằng cho cô ra nước ngoài du học, giả mà có thể thế thì hay biết bao. Nói dối riết cũng thành thói quen, mỗi lần gặp họ chỉ không dám nhắc đến chuyện cô thôi.

-Chủ tịch, chi nhánh tại Đài Bắc bị công ty Miany kiện, nói chúng ta cướp đoạt quyền sở hữu công ty Vouna. Chúng ta còn thua kiện nữa.-Rim Hee nói

-Ai tiếp quản chi nhánh tại Đài Bắc?-giọng anh sắc bén hỏi

-Là giám đốc Lee.

-Nói tóm tắt vấn đề đi.

-Công ty Miany có ý định mua lại công ty Vouna nhưng mà giám đốc Lee đã mua lại, trong cuộc kiện tụng, chúng ta vốn thắng nhưng mà bị 1 vị cố vấn luật của công ty Miany làm thua thiệt, cô cố vấn luật này nói rất có lí lẽ, làm cho chủ tòa...

-Sa thải ông ta.-anh cắt ngang lời Rim Hee, giọng lạnh băng nói

-Tôi biết rồi.

Rim Hee đáp, cô phải công nhận, trong khoảng thời gian năm năm qua, anh đã thay rất nhiều, làm việc quả quyết, ra tay tàn ác nhẫn tâm, tính khí ngày càng lạnh lùng, như tảng băng. Mặc dù cô rất muốn biết chuyện gì xảy ra trong khoảng thời gian năm năm đó nhưng mà không dám hỏi tới. Bởi cô biết, anh không thích bị ai khác hỏi về chuyện riêng tư của mình

-Đặt vé máy bay, ngày mai tôi muốn đến Đài Bắc.

-Chủ tịch không cần nhất thiết phải đến tận Đài Bắc đâu, có thể sai người...

-Không cần, sẵn tiện đi du lịch.

Anh cắt ngang lời Rim Hee, không hiểu sao việc đi Đài Bắc anh lại rất nôn nức, cứ như ở đó có người anh muốn gặp.

Park Je Jae khi nào anh mới gặp lại em..

Park Je Jae đi đến quán coffee Cầu Vòng, đi đến bàn mà Soo Jin ngồi sẵn đó

-Cho tôi ly cam vắt được rồi.-Je Jae ngồi xuống ghế nói với phục vụ

-Ji Ki mới điện thoại cho mình.-Soo Jin cầm ly dâu ép uống 1 miếng nói

-Ji Ki nói gì?

-Nó nói nhớ 2 tụi mình, nó cũng muốn qua đây.

-Vậy kêu Ji Ki qua đây.-cô cười

-Nhỏ nói cậu sướng, được tên Hyun Woo cho du lịch nước ngoài, tớ định nói là tên đó đâu có ý tốt vậy, hại cậu....

Nói đến đây, Soo Jin mới biết lỡ lời, vừa định xin lỗi cô phục vụ đã bưng ly nước ra cắt ngang lời cô

-Nước của cô.-phục vụ để ly cam vắt lên bàn rồi rời đi

-Je Jae, tớ...

-Tớ nhớ Ji Ki lắm, nói nhỏ nào rảnh qua đây chơi.-cô cắt ngang lời Soo Jin, tay khuấy đều ly nước

-Thế còn anh Dong Hwa?-nhắc dù biết nhắc tới anh Dong Hwa, cô sẽ đau lòng nhưng mà Soo Jin cũng phải hỏi

Bàn tay vốn đang khuấy đều ly nước lại dừng lại hẳn.

Đối với Shin Hyun Woo, cô chỉ còn thù hận, vậy còn anh Dong Hwa?Đã quá lâu cô chưa gặp anh, cô đã gây cho anh vết thương quá lớn, đến nỗi, cô chẳng còn dám nhìn mặt anh.

-Với anh ấy, mình mãi như năm năm trước.-cô mở miệng sau 1 hồi im lặng

-Thôi thôi, nói chuyện khác, hôm nay làm có gì vui không?-Soo Jin đánh lảng qua chuyện khác

-Bình thường thôi. Làm cổ vắn luật cho công ty Miany cũng không tệ.-cô nhún vai

-Ừ, có gì chiều cô tớ nhé, đàn chị.

Soo Jin trêu, thật ra Soo Jin học ngành kinh doanh, đang làm ở phòng ma-kết-tính của công ty ba nhỏ tại Đài Bắc, thỉnh thoảng cô có qua giúp công ty nhỏ vài vụ kiện, thành ra bị nhỏ chọc, kêu bằng đàn chị.

-Chọc tớ hoài đi, tớ trừng phạt bây giờ.-cô giờ nắm đấm đe dọa

-A, a, tha cho em đi, đàn chị.

-Xí, không thèm chơi với cậu nữa.-cô làm mặt hờn dỗi quay ra nhìn ngoài cửa kính

-Nè, giận à, đừng mà, chọc cho vui thôi.-Soo Jin khuê khuê hỏi lỗi

-Phi...-cô phì cười, đúng là hết cách nói

Nói vài câu chuyện phiếm xong thì cô và Soo Jin dẫn nhau đi mua sắm, rồi cùng về nhà cô nấu ăn, tắm rửa rồi đi ngủ. Ngày mai lại là 1 ngày mới.

Tại sân bay lớn nhất Đài Bắc, chuyến bay từ Seoul bay đến Đài Bắc hạ cánh, từ trong khoang hạng nhất, Shin Hyun Woo bước ra liền thu hút đám đông.

Anh mặc bộ âu phục đen, đeo chiếc mắt kính râm đen, hai tay đút vào túi quần, đồng dạng bước ra, tuy đeo kính nhưng cũng thấy anh là 1 mỹ nam, sóng mũi cao, đôi môi đỏ, từ anh tỏa ra 1 luồng khí lạnh và khí chất vương giả làm ai cũng tránh đường nhường cho anh đi.

Bên anh còn có cả thư kí xinh đẹp cùng 2 bảo vệ xách hành lý giùm, nhìn cũng biết là người quan trọng trong xã hội.

Anh lên chiếc Lamborghini đen đã đợi sẵn, chiếc xe lăn bánh chạy đi

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chủ tịch

Hôm nay Je Jae thức trễ, gấp gáp, thay đồ còn chưa ăn sáng chỉ mới uống ngụm sữa liền thực mạng đón taxi đến công ty Miany, chỉ tại tối qua khi lên giường ngủ liền bị điện thoại của Ji Ki quấy rầy, nói chuyện suốt đêm thành ra sáng thức trễ.

Công ty có tới 5 thang máy, thang máy nào cũng đang xuống, đành đứng đợi ở thang máy số 3.Đúng lúc có một đám người từ từ đi vào một cái thang máy khác. Ở giữa có một người đàn ông tôn quý khí phách, hạc giữa bầy gà, mặt trắng được vây quanh bởi các vì sao. Quản lý ân cần bảo vệ anh đi lại thang máy số 2, đầu anh cũng không quay lại nhìn xung quanh.

Vừa hay chiếc nơ buộc tóc của cô rơi xuống, cô liền cúi người nhặt lấy.

Vừa đúng lúc, Hyun Woo xoay qua nhìn thang máy số 3, chỉ thấy cô gái đang nhặt đồ buộc tóc lên, khuôn mặt đã bị mái tóc xõa ra che hết, anh không thể nhìn rõ được, chỉ có điều hơi quen thuộc. Thang máy vừa đúng lúc đến, anh không thèm quan tâm đi thẳng vào trong.

-Có thang máy rồi.

Cô vui vẻ nhặt đồ buộc tóc, tùy tiện cột tóc lên bằng chiếc nơ buộc tóc bị rớt lúc nãy, khuôn mặt sáng lạng bầu bình trước ánh nắng và ánh mặt trời. Cô đi vào thang máy. Trong lòng, đột nhiên có cảm giác kì lạ.

Đến phòng làm việc của mình liền nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của mấy đồng nghiệp, không khỏi tò mò hỏi

-Có việc gì vậy?

-Hàn Du, tớ nói cậu biết, lúc nãy tớ gặp 1 người rất đẹp trai nha, y như mình tỉnh vậy.-Kim Nhã đồng nghiệp với cô nói

-Vậy sao?-cô nói cho có lệ, nếu đo độ đẹp trai thì chỉ có anh ta và anh Dong Hwa là đẹp nhất

-Đúng vậy a, đẹp trai vô cùng, nghe nói là từ bên Hàn qua á, bàn về vụ mà công ty mình kiện công ty họ, cậu là chủ giải quyết luôn á.-Kim Nhã nói tiếp

-Chẳng lẽ vụ công ty mình và công ty WJ tranh quyền sở hữu công ty Vouna sao?-cô sực nhớ nói

-Đúng vậy đó, có lẽ không sớm thì muộn sẽ kêu cậu vào bàn bạc thôi.-Kỳ Nhu phụ họa thêm

-Mình đã tiếp nhận vụ này thì sợ gì nữa chứ, công ty WJ đó bộ lớn lắm sao?-cô hỏi, mặc dù đến Đài Bắc đã năm năm nhưng mà có 1 số chuyện cô cũng không biết rõ cho lắm

-À, nghe nói công ty WJ là chi nhánh của tập đoàn gì đó lớn nhất Đại Hàn dân quốc, cậu từng bên Hàn qua, cậu có biết tập đoàn nào không?-Kỳ Nhu hỏi

Tập đoàn lớn nhất?Chẳng lẽ.... Dae Yeon???

Cô kinh hãi mở to mắt, không, chắc do cô suy nghĩ nhiều quá thôi, làm sao có thể là tập đoàn Dae Yeon chứ?Công ty WJ là chi nhánh của tập đoàn Dae Yeon làm sao có thể???

-Thế nào có suy nghĩ ra chưa?Là tập đoàn nào vậy?-Lệ Thi hỏi

-Không ra, 5 năm rồi, tớ không nhớ cho lắm.-cô cười trừ, mãi mãi cũng không muốn nhớ...

-Hàn Du, chủ tịch công ty WJ muốn gặp cậu.-Vy Vy từ ngoài bước vào nói

-Ồ, tớ vào ngay.-cô gật đầu

-Hàn Du, có lên.-đồng loạt đám đồng nghiệp làm động tác cô lên

-Ừ, tớ sẽ cố.-cô mỉm cười

Cùng Vy Vy đến phòng giám đốc, đột nhiên nhớ quên đem đồng tài liệu liên quan tới vụ kiện, haizz đúng là lãng trí mà. Đành kêu Vy Vy vào trước, cô quay lại phòng lấy rồi quay lại liền

...

Shin Hyun Woo ngồi đợi cũng cảm thấy bức bối, cô gái tên Hàn Du đó, cố ý thử thách kiên nhẫn của anh đây mà, còn bỏ quên tài liệu nữa, để anh xem thật ra cô ta là người thế nào mà được mọi người trong ngành luật phải kiêng dè.

-Hình như vị cố vấn luật của các ông đang thử thách chúng thôi?-Shin Hyun Woo lạnh nhạt nhếch môi mỉm (anh nói bằng tiếng Đài Bắc á, anh í tiếng gì cũng biết, tài quá =]]z)

-À, chủ tịch Shin, cậu thông cảm, chắc Hàn Du cô ấy sẽ nhanh đến thôi.

Giám đốc Lương cũng phải e dè đáp, với thế lực của anh, ai mà dám động vào, chỉ mới học xong năm hai đã đảm nhận chức chủ tịch, trong 5 năm qua đã thấu tóm toàn bộ ngành chính khoáng châu Á chỉ còn Đài Bắc là đang tiến hành, thủ đoạn ra tay của anh rất tàn ác, không nương tay, lúc đầu ông cũng định cho công ty Miany thuộc sở hữu tập đoàn của anh chỉ có điều Hàn Du cứ nhất quyết cãi vụ này, haizz đúng là hại chết ông mà.

-Vậy sao?-anh cong miệng

-Đúng vậy, đúng vậy, chủ tịch Shin chờ 1 lát.-ông nói mà trán toàn mồ hôi hột

-Nhưng mà, tôi chờ hết được rồi.

-Chủ tịch Shin, cậu thông cảm, cô ấy lên ngay.

-Thật xin lỗi, chắc khi khác thôi, vụ cãi này, tôi cũng báo trước, nếu các ông cứ cương quyết thì tôi cũng không nung tì.-anh cảnh cáo trước sau đó cùng Rim Hee đứng dậy nhưng tới cửa thì dừng lại nói tiếp

-Một lát tôi muốn ông chuyển fax về thông tin của Hàn Du.-bỏ lại câu đó thì rời đi

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Có phải là cô?

Lục đồng hồ sơ cuối cùng cũng tìm được, đứng ở thang số 4 chờ thang máy xuống, đúng lúc anh trong thang máy số 4 đi xuống.

Ting

Cửa thang máy mở ra, có vài người chen lấn đi vào trong, đứng cạnh cô là 1 người đàn ông khiêng thùng hàng to, bước 1 lượt cùng người đó vào, đúng lúc anh cũng bước ra, thùng hàng che hết cả 2, không ai nhìn thấy ai.

Cửa thang máy khép lại, Shin Hyun Woo cảm thấy trái tim mình đập rất nhanh, quay đầu lại nhìn, chỉ thoáng qua thấy khuôn mặt quen thuộc nhưng vừa lúc thang máy khép kín.

Có phải là cô?

Dù là thoáng qua, dù không thấy rõ chỉ thấy nửa khuôn mặt, nhưng mà anh sợ, đã nhiều lần anh cũng nhầm lẫn cô với nhiều cô gái khác, anh sợ lần này cũng vậy, tự làm mình thất vọng.

-Đi thôi.-anh cười khổ nói sau đó cùng Rim Hee tiếp tục đi

Đi vào phòng giám đốc, chẳng thấy ai khác ngoài giám đốc Lương và Vy Vy

-Hàn Du, cô đến rồi?-giám đốc Lương không mấy thiện cảm nói

-Dạ, ngài chủ tịch đó... đâu rồi?-cô chớp chùng hỏi

-Đi rồi.-ông ánh mắt viên đạn nói

-Đi?Sao lại đi?-cô ngậy ngốc hỏi

-Còn hỏi tại sao?Đều tại cô, đã bảo lúc đầu đừng kiện cáo làm chi, có biết tập đoàn đó mạnh lắm không hả?Cho dù cô cãi hay đó, thì sao?Người ta có quyền, bây giờ cô bảo công ty chúng ta làm sao?-ông phát hỏa nói

-A, a, giám đốc, cái gì cũng từ từ, tôi chỉ sợ công ty mình thua thiệt thôi.-cô cười xuê xoa

-Còn nói, ngài chủ tịch nói, nếu chúng ta cứ kiện cãi thì người lãnh hậu quả cũng là chúng ta thôi.

-Được rồi, được rồi, tôi biết làm sao mà, bắt quá không kiện nữa, chỉ có điều kêu họ bồi thường.

-Còn kêu người ta bồi thường, coi như tôi xin cô đi Hàn Du, bỏ vụ kiện này đi.-ông như muốn lay cô

-Ông làm gì mà ghê vậy, không kiện thì không kiện, với lại 1 công ty quý trước thế lực như công ty Miany, tôi cũng không cần làm. TÔI TỪ CHỨC.-cô nhấn mạnh 3 từ cuối sau đó đặt sấp tài liệu xuống bàn hùng hồn rời đi

-Cô, cô... Hàn Duuu.-ông rống lên (tức trào máu vì con này =]]z)

Tưởng công ty ông ngon lắm sao?Park Je Jae tôi, ghét nhất hạng chịu thua trước quyền lực như mấy ông luôn á. Thà từ chức còn hơn.

Chiếc Mercedes đen vừa chạy trong gara ra tới cổng công ty, Shin Hyun Woo ngồi trong xe nhìn qua ô cửa sổ liền thấy từ xa có 1 cô gái đang bắt taxi.

Trái tim, đập như trống đánh, khuôn mặt thân quen đó, anh vẫn nhớ mãi. Lập tức xuống xe chạy tới chỗ cô

Chỉ là chưa tới nơi, cô đã lên taxi, anh lao như điên chạy theo, làm cho những người đi đường bị anh xô ngã.

Nhìn anh lao như điên chạy người ta còn tưởng bệnh hoạn trốn viện ra ==", xe cô trên đường vì anh đột nhiên chạy ra bị tắc đường, còn xém là xảy ra tai nạn nhưng anh vẫn dừng đứng chạy.

Cho đến khi có 1 tốp cảnh sát giữ anh lại không cho anh "chạy chơi" trên đường nữa, anh nhìn chiếc taxi mất dần,

-Chết tiệt.

Anh hung hăng đâm cảnh sát, ánh mắt tràn đầy sát khí muốn giết người. Nếu không vì bọn họ níu tay níu chân thì anh đã sớm tìm được cô rồi.

Nhanh chóng Rim Hee chạy đến giải quyết giúp anh, nếu không anh đã bị cảnh sát bắt đi vì tội đánh cảnh sát còn làm xe cô nghẹt tắc =="

-Chủ tịch, anh có sao không?-Rim Hee cùng anh ngồi trong xe nói

Hyun Woo không đáp, ánh mắt ngược nhìn bầu trời xanh.

-Có phải ngài nhìn thấy em ấy không?

Rim Hee hỏi, mặc dù không muốn chen vào đời sống riêng tư của anh, nhưng mà suốt năm năm qua, đã nhiều lần có trường hợp như vậy nhưng mà đều làm mình thất vọng

-Rim Hee, đã năm năm rồi, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu chứ?-giọng anh mang nỗi mất mát nói

-Ngài đừng như vậy nữa, em ấy có lẽ sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi. Chỉ là cần có thời gian.

Rim Hee nói, trong suốt 5 năm qua, cô thấy anh đã sống đau khổ thế nào, chìm ngập trong men rượu, còn quen rất nhiều cô gái, nhưng mà cô biết anh không quên được người con gái đó.

-Lúc này tôi nhìn thấy cô ấy, tôi đã chạy theo cô ấy, nhưng mà không kịp, tôi đã nói sẽ quên cô ấy nhưng mà vô ích. Cô ấy sẽ không tha thứ cho những chuyện tôi gây ra, vậy mà tôi vẫn nuôi hi vọng.

-Ngài đừng buồn nữa, cái gì đến nó sẽ đến hãy để tự nhiên.

-...

Là anh biết, em sẽ không yêu anh, sẽ không tha thứ cho anh, nhưng mà anh vẫn muốn có em, muốn em là của riêng anh thôi. Anh thừa nhận, anh ích kỉ, nhưng mà thà anh ích kỉ để có em chứ không rộng lượng để xa em.....

"Vào buổi sáng hôm nay, tại đường Nie gần công ty Miany, hàng chục chiếc xe đã bị gián tắc, vài chiếc đã tông nhau, lí do là vì có 1 người con trai, chạy như điên ra đường gây cản trở giao thông, mọi người cho rằng anh ta là người điên do trốn viện chạy ra, nhưng thật ra có phải vậy???"

Tiếng người phát thanh vang ra trong máy Radio kiểu cũ của tài xế xe mà Je Jae lên lúc này.

Đường Nie gần công ty Miany không phải gần đường này sao?Cũng may mình không có bị lấy...

-Nhà nước này đúng là làm việc tắc trách, vậy mà cũng để kẻ điên chạy lung tung.-bác tài lắc đầu nói

-Đúng vậy a. Cũng may mình không sao.-Je Jae đáp

-Ừm. Mà cô đi đâu?

-Cho cháu đến đường ZX đi.

-Ừ.

Tài xế gạt đầu chạy tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đúng là cô

Buổi tối tại Đài Bắc yên tĩnh, bầu trời đầy sao, những ánh đèn đủ màu rực rỡ phát sáng trong màn đêm. Trong phòng 2250 tầng cao nhất của khách sạn RestauN, Shin Hyun Woo đứng ở cửa sổ làm bằng cửa kính rộng lớn có thể nhìn bao quát khung cảnh về đêm của Đài Bắc. Trên tay anh cầm ly rượu vang, tâm trạng nặng nề đầy ưu tư. _Cách

Tiếng mở cửa vang lên, anh ngửa đầu uống ly rượu, do lúc chiều gặp 1 người rất giống cô mà lại không đuổi theo kịp xem có phải cô không nên tâm trạng không tốt, kêu đại 1 người trong quán bar đến phục vụ mình.

-Shin tổng...-giọng nói ông ọ của người con gái mới bước vào

-Đến rồi thì tắm sạch sẽ đi.-Hyun Woo lạnh lùng nói, bất kể người phụ nữ nào muốn lên giường với anh đều phải sạch sẽ ngoại trừ cô.

-Vâng~

Hoàn Yến gạt đầu đi vào nhà tắm, hôm nay nhất định cô phải phục vụ thật tốt, nếu được có thể 1 bước lên mây, sau này cuộc sống của cô không cần lo.

Ít lâu sau, cánh cửa phòng tắm lại mở ra, Hoàn Yến chỉ quần trên người chiếc khăn tắm, để lộ bờ vai trần trắng nõn, khiêu gợi đàn ông.

-Người ta đã tắm rồi...-Hoàn Yến nũng nịu nói, từ phía sau ôm anh, bàn tay có ý vuốt ve lòng ngực cường tráng của anh

-Lên giường nằm đi.-anh lạnh lùng gạt tay Hoàn Yến ra

-Vâng.-dù không mấy thích thái độ của anh nhưng mà lại không dám nói, với lại người con trai vừa đẹp, giàu có lại lạnh lùng như anh, cô càng thích

Ngoan ngoãn đi đến bên giường nằm xuống.

Đột ngột cơ thể cường tráng của Hyun Woo đè lên người Hoàn Yến, đôi môi tùy ý cắn mút trên người cô. Không giống. Hoàn toàn không giống, cảm giác, mùi vị đều khác nhau.

Cảm giác bên cô rất hạnh phúc lại thanh bình, mùi vị của cô rất ngọt, ngọt đến mức làm anh chết đi sống lại.

Còn những người anh từng lên giường, cảm giác hoàn toàn xa lạ, mùi vị lại rất chán ghét. Có thể nói bọn họ chỉ là 1 công cụ thật thụ trên giường.

-U... người ta sắp chịu không nổi rồi...-Hoàn Yến cong người lên, giọng nói đầy mê hoặc

Anh hừ nhạt, đa số những cô gái anh lên giường đều cúi đầu phục tùng anh, chỉ có cô ấy, luôn chống đối anh, nhưng mà anh lại thích điều đó, cô càng không khuất phục anh càng muốn trừng trị, thu phục Tiểu Dã Miêu như cô.

_Bíp... bíp

Đang thời khắc quan trọng, tiếng máy fax vang lên như 1 gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Hoàn Yến, cô đúng là muốn đâm chết tên gửi fax mà.

Hyun Woo lạnh nhạt lật người, quần tắm chiếc khăn ngang hông, đứng dậy, lại bị Hoàn Yến kéo tay lại

-Đừng đi a, kệ đi, lát coi, người ta không chịu nổi...-Hoàn Yến lời nói ảo lả

-Buông.-anh lười biếng mở miệng, nhưng mà hoàn toàn không cho người ta phản kháng, chỉ biết nghe theo

Hoàn Yến hơi run, buông tay anh ra, ánh mắt căm tức nhìn máy fax, cắn môi vì tức giận.

Lúc sáng có kêu giám đốc Lương bên công ty Miany gửi fax về cô gái Hàn Du, cầm tấm fax lên, ánh mắt vừa nhìn vào đã nhanh chóng mở to, bàn tay vô thức siết chặt tấm fax như bóp nát nó, cả người cũng run rẩy không dám tin.

Vương Hàn Du tên thật là Park Je Jae

Ngày sinh: 00/00/0000 (cho tg bí mật nhé ♥)

Sdt địa chỉ: không khai báo

Nhóm máu: Rh âm tính

Học trường Yonsei năm nhất nhưng nghỉ giữa chừng

Là người Hàn quốc, 5 năm trước sang Đài Bắc lấy tên Vương Hàn Du

2 năm học ở trường luật Ánh Dương

Sau khi tốt nghiệp, làm cố vấn luật cho công ty Miany, sau 3 năm ra trường đã tạo được danh tiếng, cô hay giúp người nghèo khó, kiện những kẻ bắt lương, tham nhũng, luôn thắng kiện, trong giới luật sự rất được ngưỡng mộ, ai cũng nể cô.

...vân vân... vân vân... (tg làm biếng kể thêm=]]z)

Park Je Jae, đúng là em rồi, ngoài thông tin còn có hình của cô, khuôn mặt, nụ cười ấy, vẫn còn nhưng mà anh lại có cảm giác chua xót.

-Shin tổng, xong chưa?-Hoàn Yến giọng nói nhẽo như kẹo đường (rùng mình quá đi)

Shin Hyun Woo tùy tiện lấy ra 1 xấp tiền, màu gì cũng có, toàn là số lớn (hào phóng quá), quăng thẳng lên giường, giọng nói lạnh băng ra lệnh

-Không còn việc của cô nữa, rút đi!

-Nhưng...

-Cút~

Anh lạnh băng trừng mắt, hạng con gái này, bám dai như đũa, nếu anh không thắng tay, thì bây giờ đã hàng trăm cô vợ.

Hoàn Yến bậm môi căm tức, cầm xấp tiền lên đi vào nhà tắm thay đồ, đúng là tức chết mà, nếu không phải tại ai đó chuyển tờ fax sang thì cô đã thực hiện kế hoạch lên trời hưởng thụ, ai dè.... Thay đồ xong liền rời khỏi.

-Park Je Jae...

Anh nắm chặt tờ fax trong tay, sau đó lấy điện thoại ra, trượt lên màn hình nhấn nút call cho ai đó

-Rim Hee, ngày mai hẹn cố vấn luật Hàn Du của công ty Miany cho tôi.-anh gấp gấp nói

[...Chủ tịch, lúc này giám đốc Lương nói, Hàn Du cô ấy đã từ chức rồi...]-Rim Hee cung kính đáp

-Cái gì?

[...Có việc gì sao, chủ tịch?...]

-Lập tức điều tra nơi ở của cô ấy cho tôi.-anh ra lệnh

[...Hàn Du cô ấy là ai mà chủ tịch quan trọng như vậy ạ?...]-Rim Hee không khỏi tò mò

-Lập tức điều tra.-anh ghét nhất là những người hỏi nhiều, bởi vì suốt 5 năm qua Rim Hee luôn giúp anh, luôn động viên anh nên anh cũng tôn trọng Rim Hee, xem cô là bạn thân

[...Tôi biết rồi...]

Anh cúp máy, thì ra cô chạy sang Đài Bắc, hèn gì anh tìm kiếm khắp Seoul cũng không gặp, cộng thêm Soo Jin chỉ nói đưa cô đi, ai biết sẽ ra nước ngoài.

Park Je Jae, trò chơi trốn tìm này, anh là người thắng, để anh xem, em còn chạy đằng nào, cuối cùng cũng tìm thấy em.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Giác mơ đó có nghĩa là gì?

Sáng hôm sau, Je Jae thức rất sớm, không hiểu sao, trong lòng lại cảm thấy là lạ, như là sẽ gặp lại ai đó mà mình không muốn gặp. Không đâu, chắc do cô suy nghĩ nhiều thôi, làm sao có thể chứ?

Sau khi ăn sáng xong thì cầm túi xách ra ngoài, sẵn tiện đang từ chức đi dạo, đi chơi cho khuây khỏa, xả stress luôn.

Đi dọc con phố, giữa đám người xung quanh, cô cảm thấy rất lạc lõng, không có ai cho cô dựa dẫm, ánh mắt liếc xuống cổ tay trái mình, 5 năm rồi, nó vẫn không phai mờ, vết cắt đó nó cứ nằm đó.

Nếu không phải vì giấc mơ đó, có lẽ cô đã không còn tồn tại đến bây giờ rồi. Nhưng mà, đến bây giờ, cô vẫn chưa hiểu nó có nghĩa gì.

...

Đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây chứ???

Je Jae tự đặt câu hỏi cho mình, xung quanh cô toàn là 1 màu trắng xóa, không có bất cứ gì cả.

-Có ai không???-cô la lên hỏi

Đáp lại chỉ là tiếng vọng của mình.

Đột nhiên xung quanh thay đổi rất nhanh, một luồng ánh sáng chạy xộc tới biến không gian lúc nãy thành 1 cảnh khác.

Xung quanh cô, toàn là hoa anh đào, cánh hoa rơi rớt khắp nơi, cô từng bước tiến về phía trước, 1 bước rồi 1 bước...

Cô dừng trước 1 con đường có 2 ngã, không biết nên đi đường nào, cảm giác lo sợ cứ vây lấy.

Từ 2 ngã rẽ đó, xuất hiện 2 người, bên trái là anh Dong Hwa còn bên phải là Shin Hyun Woo.

-Je Jae, về phía anh đi.-anh Dong Hwa nở nụ cười ấm áp

-Park Je Jae, về đây.-Shin Hyun Woo lạnh lùng ra lệnh

Cô nhìn cả 2, nên chọn về phía ai đây? Anh Dong Hwa người cô yêu hay Shin Hyun Woo luôn có cách trói buộc cô

-Je Jae, không phải em yêu anh sao? Mau lại đây, anh sẽ dẫn em đi ngắm tuyết.-anh Dong Hwa giờ tay ngoắc cô.

-Park Je Jae, cô mau về đây, nếu không đừng trách tôi.-Shin Hyun Woo cảnh cáo

Cô cười nhạt, nhìn Hyun Woo, sau đó từng bước tiến lại phía anh Dong Hwa

-Park Je Jae, tôi yêu em, em biết mà, tôi không làm hại em đâu, mau về đây.-Hyun Woo la lên khi cô tiến lại anh Dong Hwa

Nhưng mà cô hoàn toàn không để ý

-Đừng đi lại đó, mau qua tôi, tôi không làm hại em đâu, tôi sẽ bảo vệ em, em qua đó, sẽ gặp nguy hiểm đó.-anh điên cuồng hét

Bước chân cô dừng lại, do dự.

-Je Jae, đừng nghe cậu ta nói, mau đến với anh.-anh Dong Hwa lên tiếng khi thấy cô đứng lại

-Park Je Jae, anh yêu em, đừng qua đó, anh không muốn em đau khổ, anh chỉ muốn bảo vệ em, không ai bảo vệ em bằng anh đâu.-Hyun Woo hét lên

"Nếu em rời xa tôi, tôi sẽ giết chết tất cả, kể cả người em yêu thương, cho nên em không được phép chết..."

Đột nhiên cô lại suy nghĩ tới lời nói của Hyun Woo lúc cô cắt cổ tay nằm trên giường, cô nghe được tiếng Hyun Woo nói, là câu nói đó, ý nghĩ của cô là có nên cho anh cơ hội?

-Đừng qua bên đó, xin em, coi như anh cầu xin em đi, làm ơn.-anh nói, ánh mắt cầu khẩn, làm cô có chút mềm lòng

-Je Jae, qua đây, mau lên.-anh Dong Hwa lạnh lùng buông câu đó

Cô nhìn anh, ánh mắt kinh ngạc, anh Dong Hwa từ lúc nào đã nói với cô kiểu đó, lạnh lùng, xa lạ quá. Anh ấy, không phải là anh Dong Hwa.

Bước chân cô chạy nhanh về phía Hyun Woo, phía sau, anh Dong Hwa tức giận hét kêu cô quay lại nhưng cô vẫn không ngoáy đầu lại, cứ chạy đến bên Hyun Woo.

Vừa bước vào ngã rẽ của Hyun Woo đang đứng, 1 trận gió lớn đã kéo ập đến, cô lấy tay che mặt mình, chỉ mơ hồ nhìn phía trước, trong đầu vang lên 1 câu nói "Đôi khi đừng quá tin tưởng người mình yêu, có khi người em xem là hận, mới là người thật sự quan tâm em, nếu lúc nãy em đến bên anh Dong Hwa, em đã gặp nguy hiểm rồi." Sau đó ngất đi, khi tỉnh lại đã thấy mình trong bệnh viện

Giải thích: Thật ra giấc mơ đó là thử thách Je Jae, 2 ngã rẽ là cửa sống và cửa chết. Kang Dong Hwa thật ra cũng không phải là Kang Dong Hwa mà chỉ là giả, anh đại diện cho cửa chết, còn Shin Hyun Woo đại diện cho cửa sống. Bởi vì ông trời biết, cô hận Hyun Woo, sẽ đi đến bên Kang Dong Hwa

nhưng mà không ngờ lại không lấy được mạng sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Một ngày may mắn

Je Jae thoát khỏi dòng suy nghĩ quá khứ đó, 5 năm qua, cô vẫn chưa giải đáp được, cô không hiểu sao mình lại cảm thấy Shin Hyun Woo đáng tin, lại chạy đến bên anh cho anh bảo vệ, lại bỏ rơi anh Dong Hwa. Là cô quá tham lam, quá xấu xa chăng? Hay là cuộc đời này, cô luôn bị Hyun Woo bài xích.

Khẽ lắc đầu xua đi suy nghĩ đó, cô lại rảo bước trên con phố đó. Lẻ loi. Lạc lõng.

Từ xa, chiếc BMW mui trần màu trắng đang chạy trên đường, ánh mắt vô tình lướt qua cô gái đó rồi dừng hẳn trên người cô, khóe môi nở nụ cười thỏa mãn, cuối cùng, em cũng quay lại.

Anh chạy xe chậm chậm bên đường để quan sát cô. Cô chừng chạc hơn, không còn vẻ con nít nữa. Cô đẹp hơn nhiều. Cô không còn vô tư nữa, ánh mắt cô, là 1 màu xám xịt, đầy ưu tư. Anh nhìn mà lướt qua 1 nỗi đau xót.

Tại sao cô cứ đi trên phố chứ?

Cô cứ đi, anh cũng theo sau, nhìn qua bên đường, cô không có hướng dừng lại mà cứ đi mãi.

Suốt 1 buổi sáng, cô cứ đi mãi, anh cũng đi theo sau, xe anh đã gửi tạm ở khách sạn gần đó, mình đi bộ theo sau lưng cô, giữ 1 khoảng cách không cho cô biết.

Cô rẽ vào cửa hàng quần áo, lựa vài bộ đồ phù hợp với bản thân mình.

-Chị ơi tính tiền dùm em.-Je Jae đưa ba bộ đồ vừa mới lựa xong cho chị thu ngân nói

-Chúc mừng em, em là khách hàng thứ 999, đồ này em được tặng miễn phí.-chị thu ngân niềm nở nói

-Sao ạ?-cô ngạc nhiên, không ngờ mình lại may mắn như vậy

-Đúng vậy, đồ này em được tặng miễn phí, chúc mừng em

-Cảm ơn chị.-cô cười tươi nói sau đó cầm túi đồ rồi đi

Cô vừa rời khỏi thì cô thu ngân nhìn anh từ trong 1 quầy áo gần đó bước ra đi đến bên cô thu ngân nhoen miệng cười thỏa mãn.

Sau đó rời khỏi tiếp tục đi theo sau cô.

Đi được 1 đoạn, cô ghé vào quán kem Windy, kêu phục vụ ly kem, ngồi đợi

-Của quý khách.-phục vụ để ly kem socola xuống bàn cô nói

-Cảm ơn.

-Quý khách, cửa hàng chúng tôi đang có 1 trò chơi, nếu quý khách rút trúng lá thăm có chữ Win sẽ được tặng thêm 2 ly kem đặc biệt.

-Thật hả chị?-cô sáng rỡ mắt nói

-Đúng vậy, mời quý khách rút thử.-phục vụ nói, lấy ra 1 cái thùng nhỏ, bên trong là giấy được xếp nhỏ

Cô thò tay vào, lấy đại 1 mảnh giấy nhỏ, không ngờ mở ra là "Win"

-Chúc mừng quý khách, quý khách rất may mắn, tôi sẽ kêu người đem 2 ly kem đặc biệt ra.-hục vụ nói sau đó vào trong

Hôm nay sao cô may mắn quá vậy? Mua đồ thì được tặng miễn phí, ăn kem thì được thêm 2 ly đặc biệt, đúng là quá hên mà.

Ăn kem xong thì rời khỏi.

Đi đến quảng trường Ngũ Sắc Màu, đến đài phun nước, cầm 1 đồng xu trên tay, nắm thật chặt. Người ta nói, nếu thả đồng xu cùng ước nguyện của mình thì điều ước sẽ thành sự thật. Ở dưới có rất nhiều đồng xu, chỉ là cô không biết, có đúng như mọi người nói, sẽ thành sự thật hay không?

Kệ, làm thử có chết ai đâu.

Hai tay cầm chặt đồng xu, nhắm mắt lại ước nguyện, sau 1 lúc mới mở mắt ra, thả đồng xu xuống đài phun nước.

Mong rằng ước muốn của cô thành sự thật. Cô muốn gia đình cô mạnh khỏe, cô muốn anh Dong Hwa sẽ sống hạnh phúc, cô muốn những người cô yêu thương sẽ có 1 cuộc sống tốt, cô muốn mình đừng gặp lại "anh ta".

Anh nhìn cô từ phía xa, không biết cô ước gì? Phải chỉ có anh trong đó nhỉ? Nhưng mà chắc anh đang mơ quá, làm sao cô có thể nghĩ tới anh.

Cô đi tiếp, được 1 đoạn thì bị ai đó kéo lại

-Chị ơi...-1 cậu bé chừng 7 tuổi chạy đến níu vạt áo cô

-Có chuyện gì vậy em?-ngồi ngồi thụp xuống hỏi

-Tặng chị.-cậu bé xòe ra 1 cành hoa oải hương

-Bé cho chị sao? Vì sao vậy?-cô hỏi

-Bởi vì chị đẹp, mẹ em nói, những người đẹp phải được phái nam như em tặng hoa, với lại hoa oải hương rất đẹp và thơm.-cậu bé lém lỉnh đáp

-Haha... cảm ơn bé nha.-cô bật cười, đón cành oải hương từ tay cậu bé

-Dạ, không có gì, bái bai chị, mẹ em tìm rồi.-cậu bé vẫy tay chào cô rồi nhanh nhẩu chạy lại mẹ mình

Cô phì cười đứng dậy. Cầm cành oải hương trên tay, mùi thơm rất dễ chịu, nếu là 1 cánh đồng thì sao nhỉ? Chắc sẽ thư giãn lắm, làm cô có thể giải tỏa căng thẳng, chỉ là ở đâu ta??? Suy nghĩ 1 lúc thì hơi khựng người...

-Oải hương....-cô nhìn cành hoa thật lâu, sau đó mới bước tiếp

Cầu vồng chỉ xuất hiện sau cơn mưa, trời quang mây đặng, liệu mọi thứ có tốt đẹp, hay lại bắt đầu 1 chuỗi biến cố khác.

Ý nghĩa của hoa oải hương là yêu càng nhiều tha thứ càng nhiều. Là bởi vì lí do đó, anh mới luôn tặng cô hoa oải hương, muốn cô thích hoa oải hương, và có lẽ, cô cũng đã thích nó

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Trừ phi anh chết đi!!!

Đi hết 1 ngày, Je Jae về đến nhà đã là trời tối, thay đồ xong, đang ở trong phòng của mình, ôm chiếc PC xem lại vài vụ kiện thì bị tiếng chuông cửa quấy rầy

_Ding...dong

Tiếng chuông cửa cứ reo lên, cô ra cửa xem qua ô màn hình nhỏ, phía trước không có ai cả. Là ai nhấn chuông mà đi mất vậy?

-Ai đó???-Je Jae mở miệng

Bên ngoài vẫn không có ai trả lời, là ai vậy??? Soo Jin hả???

Mở cửa ra, nhìn xung quanh không có ai cả, không lẽ ai đó trèo chọc cô sao?

Đóng cửa lại, khẽ lắc đầu, không biết là ai rảnh rồi chọc phá cô đây?

Chỉ là cô không kịp nhìn thấy từ phía sau vách tường kia, Shin Hyun Woo lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt luyến tiếc khi cô đóng cửa lại, anh muốn lại, ôm lấy cô, tận hưởng hơi ấm, mùi thơm của cô.

_Ding...dong

Lại là chuông cửa, là ai nữa đây? Bộ rảnh lắm sao mà cứ phá cô hoài vậy? Tối rồi nha, đừng có chọc cô điên nha.

-Ai đó???-Je Jae hơi bực bội đi ra mở cửa, kết quả..... đứng hình tại chỗ

Tại... tại sao?Tại sao anh lại ở đây?Là cô suy nghĩ nhiều sao?

-Lâu rồi không gặp.-ánh mắt anh rồi bời, nói

Chính là không dám gặp lại tên ác ma như anh, cô lập tức đóng cửa lại nhưng mà chậm 1 bước, anh đã đưa tay chặn lại

-Anh đến đây làm gì?Cút đi.

Cô kích động nói, 5 năm đã 5 năm rồi, chẳng lẽ anh cứ bám theo cô, không chịu buông tha cô, cô không muốn lại như 5 năm trước, cô đã quá sức chịu đựng rồi

-Xin em, anh xin em... anh biết, em rất hận anh... nhưng mà hãy cho anh cơ hội.-đây là lần đầu tiên anh cúi đầu cầu xin ai đó, anh không muốn mất cô lần 2 đâu.

-Anh cút đi... cả đời này tôi không muốn gặp lại anh, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.-cô hét lên, cô không muốn cùng 1 chuyện mà tới 2 lần lặp lại

-Anh biết lỗi rồi, xin em... 5 năm qua, anh đã ân hận... em có biết, suốt 5 năm qua anh đã rất đau khổ, đừng xua đuổi anh... xin em..

Anh nghẹn ngào, anh biết có nói gì thì cô cũng không tha thứ, chỉ là với anh, cô là tất cả, là sinh mạng, là mọi thứ trên đời, anh có thể không cần bất kể gì, tiền tài, danh vọng anh đều có thể từ bỏ, chỉ cần có cô, chỉ cần cô bên anh là quá đủ rồi.

-Tôi không quan tâm, anh đi đi... 5 năm trước, anh hành hạ tôi chưa đủ sao?Bây giờ lại muốn đem tôi ra đùa giỡn, bốn cọt nữa sao?Tôi không còn là Park Je Jae của 5 năm trước nữa, anh cút đi..

-Je Jae, anh cầu xin em, cầu xin em, em muốn anh làm gì mới tha thứ cho anh.-anh khụy người, quỳ gối xuống, nước mắt cũng rơi

-Trừ phi... anh chết đi.-buông xong câu lạnh lùng đó, cô đóng sầm cửa lại, là anh gây ra tất cả, 5 năm qua, cô đã quá đau khổ, cô hận anh đến thấu xương, chỉ là nói anh chết làm mình vui thì cũng hơi quá.

"Trừ phi, anh chết đi"

"Trừ phi, anh chết đi... chết đi..."

Câu nói của cô, như 1 cây dao nhọn đâm thẳng vào trái tim anh, vỡ vụn thành trăm mảnh. Rất đau, đau đến làm anh chết đi, nỗi đau này, anh không chịu nổi, thà cô trực tiếp đánh anh hoặc có thể dùng dao đâm chết anh, anh cũng vui vẻ chấp nhận hết, nhưng mà cô lại nói anh chết đi cô mới vui, làm anh đau đến tê tâm liệt phế.

Anh thất thần đứng dậy.

Lên chiếc BMW đen chạy đi, không tập trung được, lời nói đó cứ vang vọng trong tâm trí anh. Anh chết cô sẽ vui, sẽ tha thứ cho anh, anh chấp nhận.

Hôm nay vì cô, anh đã làm tất cả, ở cửa hàng mua sắm, anh nói với nhân viên những đồ cô mua, anh đều trả nhưng mà kêu họ nói dối cô là khách hàng may mắn. Ở tiệm kem, thật ra chẳng có trò chơi may mắn gì cả, thùng đựng phiếu rút thăm đó là do anh kêu phục vụ, trong đó tấm nào cũng có chữ "Win" đó là vì anh muốn cô vui. Ở quảng trường Ngũ Sắc Màu, anh đã kêu cậu bé đem 1 cành hoa oải hương tặng cho cô. Kết quả, cô căm ghét muốn mình chết đi.

Nếu cô đã nói, anh chết cô sẽ vui, anh sẽ thuận theo ý cô.....

Park Je Jae.....

_Ting... ting...

_Rầm.....

-Je Jae..... anh yêu...em.....

Lời nói yếu ớt vang vọng trong không trung, nhanh chóng biến mất, lưu lại 1 khoảnh khắc khó quên

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tai nạn xe

"Tối ngày hôm qua, đã xảy ra 1 trận tai nạn xe kinh hoàng trên đường cao tốc, nguyên nhân là do 1 chiếc xe BMW đen chạy đâm thẳng vào chiếc xe tải, hiện tại chỉ có tài xế chiếc BMW là nặng nhất, mọi người đã kịp đưa anh vào bệnh viện nhưng vẫn chưa biết tình hình hiện tại"

Sáng hôm sau, trên 1 tòa cao ốc lớn, 1 chiếc TV màn hình cực lớn, quay hết đoạn xảy ra tai nạn, Park Je Jae đang đi cũng dừng lại nhìn. Chi là vừa nhìn thấy nạn nhân được đưa vào bệnh viện liền làm rớt túi trái cây.

Shin Hyun Woo, chính là anh, anh nằm trên giường bệnh, được đeo đồ hỗ trợ oxi, cả người đầy máu tươi.

Chẳng lẽ là câu nói của cô mà anh đi tìm cái chết? Cho dù không phải mình trực tiếp gây ra cũng là gián tiếp gây. Shin Hyun Woo, anh có cần phải vì muốn tôi tha thứ mà chấp nhận cái chết không?

Điện thoại của cô đột ngột vang lên, bàn tay run rẩy cầm lấy, nhấn nút trả lời

-A...lo..-cô lắp bắp nói

[...Je Jae, là chị, Rim Hee đây...]

Rim Hee đầu dây bên kia rồi bởi nói, sáng nay sau khi xem fax về cô gái Hàn Du, liền giật mình, hèn gì chủ tịch lại quan trọng như vậy, chỉ là chưa nghe tin vui đã nghe được tin buồn này

-Dạ...-cô run rẩy đáp

[...Je Jae, chị năn nỉ em, làm ơn vào bệnh viện đi, em hẳn đã xem tin tức, chẳng lẽ em vô tình vậy sao?...]-Rim Hee cầu xin nói

-Em... và anh ta, không có quan hệ gì cả.-cô hít 1 hơi thật sâu

[...Chị xin em, sáng nay, cậu ấy còn rất vui vẻ, đi tìm em, nhưng mà chưa gì hết chị đã thấy tin tức đưa tin này, chị năn nỉ em, cầu xin em, vào bệnh viện đi...]

-Được rồi...

[...Em mau vào đi, bệnh viện Bình An, chị đang ở phòng cấp cứu...]

-Được.

Shin Hyun Woo, anh đã có mọi thứ tại sao cứ bắt buộc phải có tôi, phải bắt tôi thuộc sở hữu của anh chứ? Mọi thứ đã quá tốt đẹp rồi còn gì, hà có gì cứ ràng buộc chứ.

Je Jae đi tới phòng cấp cứu của bệnh viện Bình An. Rim Hee đang ngồi ở ghế chờ trước cửa phòng phẫu thuật, lo lắng, hoang mang

-Chị.-cô gọi Rim Hee 1 tiếng

-Je Jae, em đến rồi.

-Sao rồi chị?-cô hỏi

-Đã 3 tiếng rồi, vẫn chưa có ai ra, chị lo quá.

-Chị đừng lo.-cô vỗ vai an ủi

-Em kể cho chị biết đi, đã xảy ra chuyện gì?

Cô im lặng 1 lúc, sau đó mở miệng kể, cô không giấu giếm, có gì nói đó, bất qua cô trở thành tội nhân độc ác.

-Trời ạ, Je Jae, sao em lại nói câu đó với thiếu gia? Em có biết 5 năm qua, cậu ấy đã đau khổ lắm không?

-....-cô im lặng

-Năm năm trước, lúc em cắt cổ tay tự sát, cậu ấy đã rất lo lắng, ngày nào cũng trong bệnh viện, bỏ ăn bỏ ngủ, suốt 1 tháng đều bên giường chăm sóc, đều tâm sự, đều mong em tỉnh lại. Có hôm chị thăm em, tình cờ nghe cậu ấy nói, thà người nằm trên giường là cậu ấy, cậu ấy không muốn nhìn em như vậy, cậu ấy ước mình sẽ nằm trên giường bệnh thay em.

-Khi em tỉnh lại, cậu ấy rất vui, công ty WJ ra đời là lúc em tỉnh lại, bởi vì cậu ấy muốn tặng em món quà lớn đón, WJ là viết tắt của chữ Woo Je, nhưng

mà em lại không để ý đến cậu ấy, cho đến khi Soo Jin bạn em muốn đưa em đi, lúc đó cậu ấy đang đi công tác bên Pháp, cũng chấp nhận buông tay em, chỉ vì không muốn em buồn thôi.

- Trong năm năm qua, cậu ấy thay đổi rất nhiều, tính tình, phong cách, mọi thứ đều thay đổi. Trong những ngày đầu, cậu ấy toàn tìm rượu giải sầu, ngày nào cũng quán bar, nhưng mà chừng 5 tháng liền trở nên lạnh lùng, tập trung vào chuyện tập đoàn, ra tay quả quyết và tàn nhẫn.

-...

- Em nói đi, cậu ấy làm bao nhiêu chuyện, thay đổi tất cả, vì ai? Đều không vì em sao???

- Vậy chị muốn em làm sao? - cô mở miệng

- Em chỉ cần...

- Ai là người nhà bệnh nhân Shin Hyun Woo? - 1 y tá từ phòng phẫu thuật bước ra nói

- Là chúng tôi.

- Tình trạng bệnh nhân không khả quan cho lắm, hai người nên chuẩn bị tâm lý - y tá nói xong câu đó liền đi

Chuẩn bị tâm lý???

Shin Hyun Woo, cô thừa nhận, cô ghét anh, căm thù anh, chỉ là đánh đổi bằng cách này thì quá lớn

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trở về Seoul

Hai tiếng sau màu đỏ cuối cùng cũng chuyển sang xanh, anh nằm trên giường bệnh đẩy ra từ phòng phẫu thuật, khuôn mặt tái nhợt, miệng lắp đồ trợ oxy, quanh đầu quấn băng gạc trắng. Anh được đưa vào phòng bệnh V.I.P.

- Tình hình bệnh nhân rất kém, ý chí sinh tồn thấp dưới 50%, lại chấn thương ở đầu nên tích tụ máu bầm, tuy đã lấy ra nhưng có lẽ gây biến chứng - bác sĩ từ tốn nói

- Biến chứng?? - cả hai không hẹn mà lên tiếng, liếc nhìn anh đang nằm trên giường bệnh

- Đúng vậy, khi bệnh nhân tỉnh lại sẽ biết rõ, tôi nghĩ cả 2 nên động viên cậu ấy, tỉ số tỉnh lại rất thấp - bác sĩ nói sau đó rời đi

Không lẽ là cô gây ra? Là cô đã tàn nhẫn khi nói ra câu. Cô đã gián tiếp gây nên sao???

- Shin Hyun Woo, anh mau dậy đi, tôi nói ghét anh, hận anh, chứ đâu muốn anh cứ nằm đây. Tôi qua tôi nói lời đó là do kích động thôi, anh mau tỉnh lại đi, nếu không tỉnh tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu - cô đi đến lay lay nhẹ người anh, lúc này cô chỉ có thể nói vậy thôi

- Thiếu gia, cậu mau tỉnh lại đi, không phải cậu nói muốn gặp Je Jae sao? Cô ấy đây nè, mau tỉnh lại đi - Rim Hee cũng tiếp lời, nước mắt rung rung

Nhưng mà dù có làm thế nào, anh ngay cả 1 cử động cũng không có. Cứ nằm đó, không 1 động tĩnh.

...

Anh nằm trên giường bệnh cũng đã 1 tuần, tình trạng cũng không phát triển gì cả, cứ đà này sẽ không thể nào hồi phục được.

Cho nên, chị Rim Hee quyết định đưa anh trở về Hàn Quốc trị liệu. Nhưng mà lại muốn Je Jae đi theo, cô lưỡng lự không thôi. Rim Hee nản ni hết lời, cô mới đành gật đầu thuận theo.

Năm năm lại trở về Seoul, quá khứ của cô ở đó, nó cứ khắc in mãi.

Chuyến bay cất cánh, Je Jae cùng Rim Hee và Soo Jin ngồi trong máy bay riêng của Hyun Woo, anh nằm trong phòng nghỉ dưỡng, tình trạng cũng không có gì phát triển.

- Je Jae, cậu ổn chứ? - Soo Jin ngồi cạnh cô hỏi

- Ừ, ổn - cô ưỡn oải gật đầu, mấy ngày nay luôn ở trong bệnh viện chăm sóc anh nên sức khỏe có phần không tốt.

-Nhìn cậu xanh xao quá! Thật sự ổn chứ?-Soo Jin lo lắng nói

-Không sao mà.-cô cười trừ

-Vậy thì cậu nằm ngủ lấy sức đi.-Soo Jin nói

-Ừm

Cô khẽ ngáp 1 cái, dựa đầu vào ghế, nhanh chóng thiếp đi, có lẽ cô quá mệt nên mới dễ ngủ như vậy.

...

Khi cô tỉnh lại đã đến Hàn Quốc, cô nằm trong 1 căn phòng, khá quen thuộc. Dựa nửa người vào giường, ánh mắt nhìn xung quanh.

Cánh cửa mở ra, bác Min từ tốn cầm ly sữa bước vào, ánh mắt sáng rỡ nhìn cô, nói

-Tiểu thư, cô tỉnh rồi. Tôi có pha sữa, cô uống đi.

-Bác Min???-cô ngờ nghệch nói

-Cô khó hiểu cũng đúng, hai tiếng trước đã đến Seoul, vì thấy cô còn ngủ nên Rim Hee bảo tôi đừng làm phiền.-Bác Min giải thích

-Vậy còn Hyun Woo?-cô chực nhớ hỏi

-Thiếu gia đang được bác sĩ riêng chăm sóc phòng bên cạnh, cô đang ở phòng của mình.

-Phòng của cháu sao???

-Đúng vậy, năm năm trước, ngày mà cô tỉnh lại, thiếu gia đã thiết kế căn phòng này dành riêng cho cô, cho cô mau hồi phục sức khỏe, nhưng đáng tiếc cô không quan tâm, còn chưa ở được lâu thì đã cùng bạn cô bỏ đi.

-...

-Thiếu gia rất quan tâm cô, khi cô rời xa cậu ấy, cậu ấy đã rất đau khổ, thường xuyên tìm rượu giải sầu, bác Min nhìn thấy cũng đau lòng. Căn phòng này là do cậu ấy tự thiết kế, cô xem mọi thứ đều chu đáo, dành riêng cho cô. Cậu ấy còn kêu người trồng 1 vườn hoa oải hương ở hoa viên dành riêng cho cô.

Lời nói của bác Min chính là làm cô từ cứng rắn chuyển sang mềm yếu. Anh tốt với cô đến vậy sao? Nhưng mà cách đối xử của anh dành cho cô, cô không thể nào tha thứ được.

-Tiểu thư, tôi có thể hiểu, thiếu gia yêu cô là thật lòng, rất thật lòng là khác, cô đừng đối xử tệ với cậu ấy nữa.-bác Min khuyên nhủ

-Bác Min, cháu... cháu...lúc này đây, cô thật sự không biết nói gì hơn

-Được rồi, bác Min không làm phiền cô nữa, cô nghỉ ngơi đi.-bác Min nói, đặt ly sữa lên bàn sau đó rời khỏi phòng.

Cô thu chân mình lại, hai tay ôm chân mình, úp mặt vào giữa hai đầu gối, nước mắt thi nhau chảy. Là cô sai hay sao? Là năm năm trước, cô không nên suy nghĩ ngu xuẩn phải không? Là cô không nên dùng những lời tàn độc đó với anh hay sao? Là lỗi của cô sao? Là cô gây ra hết cả?

Cuộc đời này, bất công quá, anh làm cô đau khổ, nhưng chính cô lại làm mình tuyệt vọng, làm mình đi vào con đường cụt không lối thoát. Chẳng lẽ cô luôn phải gắn liền với anh, bị anh trói buộc sao?

Khóc 1 lúc lâu mới lau khô nước mắt, rửa mặt sạch sẽ, sau đó đi sang phòng anh đang nghỉ dưỡng

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Yêu hay không yêu???

Bên cạnh anh là 1 bác sĩ và 1 y tá đang kĩ lưỡng coi bệnh tình của anh. Tay anh toàn dây nhợ, được truyền dịch, có cả bình trợ oxy, đầu quần 1 dây băng trắng, ở 1 góc có 1 ít máu chảy ra, không đậm cũng không nhạt.

-Tiểu thư...-cả hai cúi chào cô cung kính nói

-Bác sĩ, tình hình anh ấy sao rồi?-Je Jae mở miệng

-Vẫn chưa có tiến triển, cứ đà này, thiếu gia khó có thể hồi phục lại nhanh chóng.-bác sĩ đẩy mắt kính mình nói

-Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.-cô lịch sự đáp

-Chúng tôi đã kê thuốc rồi, với lại nếu anh ấy có tình trạng hồi phục thì cứ điện thoại cho tôi.-bác sĩ nói

-Vâng. Vậy tôi không tiễn bác sĩ.

-Ừ, chúng tôi xin phép.

Bác sĩ cùng y tá thu dọn đồ của mình sau đó rời đi.

Căn phòng im ắng đi.

Je Jae đi đến kéo ghế ngồi bên cạnh anh, nhìn anh thật lâu, lúc này đây, vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng của anh không còn nữa, đều tan biến mất. Chỉ còn 1 Shin Hyun Woo yếu đuối, nằm trên giường không 1 sức sống.

-Tôi đã từng hận anh, rất hận là khác, cũng từng nói sẽ không gặp lại anh, tôi còn có ý định trả thù anh, làm anh hối hận khi đã đối xử với tôi như vậy nếu chúng ta gặp nhau.

-Nhưng mà, tối hôm đó, nói ra những lời đó, làm anh ra nông nổi này, tôi lại không có cảm giác vui hay thoải mái, tôi lại cảm thấy có lỗi, lại cảm thấy làm anh tổn thương. Cuộc đời này, đúng là buồn cười, phải không? Người nên cảm thấy có lỗi là anh mới đúng, vậy mà lại là tôi, đúng là đáng cười thật.

-Cho nên, anh mau tỉnh lại đi, tôi không muốn mình có cảm giác tội lỗi hiểu không?Tôi ghét cảm giác này, anh mau tỉnh lại đi, nếu không, sau này anh có cầu xin, tôi cũng không tha thứ cho anh đâu. Mau tỉnh lại đi.

-Rõ ràng em cũng yêu thiếu gia, sao em lại phải gạt bản thân mình?-Rim Hee từ ngoài bước vào nói

-Em không có yêu anh ta.-cô phủ nhận

-Nếu em không yêu, sao em lại phải lo lắng chăm sóc cho cậu ấy, nếu em không yêu, sao em lại cảm thấy có lỗi, muốn bù đắp cho cậu ấy.-Rim Hee nói

-Em lo lắng quan tâm cho anh ta, chỉ vì em cảm thấy ân hận khi đêm đó đã nói ra lời tàn nhẫn như vậy, em cảm thấy có lỗi là tại em đã gián tiếp gây ra tai nạn của anh ta.-cô bình thản đáp

-Em đang lừa gạt bản thân mình thôi, em rõ ràng đã yêu cậu ấy.

-Em không yêu Shin Hyun Woo, em yêu người khác, là anh Dong Hwa, là anh ấy, em ghét Hyun Woo.-cô lắc đầu chối

-Je Jae, nếu em không yêu tại sao lại luôn phủ nhận?Có lẽ trong 5 năm qua, em đã suy nghĩ thông suốt rồi, đúng không?-Rim Hee vịn vai cô

-Chị, chị đừng ép em có được không?Em hận anh ta còn không kịp, làm sao có thể, nếu có em cũng không cho chuyện đó xảy ra đâu.

-Được. Nhưng chị mong em, đừng lừa dối bản thân mình nữa, em cứ như vậy, đôi bên chẳng ai có lợi cả.

-Chị, em hiểu, chị muốn tốt cho em, em cảm ơn chị. Nhưng mà, em vẫn chưa biết làm sao cả, cho nên, chị đừng ép em mà.

-Chị hiểu em, chị cũng không ép em nữa, mọi chuyện chị tôn trọng quyết định của em.-Rim Hee vỗ vai cô

-Cảm ơn chị.-cô gật đầu

-Chị nghĩ em mới về Hàn Quốc, có lẽ muốn đi tham quan với thăm người nhà, chị cũng không làm phiền em.

-Vâng.

Je Jae đáp, không nhắc cô cũng quên mất, cô cũng đang có định thăm ba mẹ, cùng Ji Ki nữa, cũng may có chị Rim Hee nhắc nhở.

Xách túi tôi khỏi biệt thự, cô bắt taxi chạy về nhà mình.

...

Je Jae đứng trước cửa nhà mình 1 lúc lâu vẫn chưa mở cửa vào, đã lâu lắm rồi cô mới quay trở về đây. Cô nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ Je Bin, nhớ mọi thứ ở đây.

Cánh cửa đột ngột mở ra, cô vẫn còn đứng thẩn thờ, thì đã bị giọng nói của thằng Je Bin làm tỉnh người

-Chị hai, chị về rồi sao?

-Je Bin, chị về rồi. Sao? Năm năm không có chị, em có ngoan không?-cô ân cần xoa đầu Je Bin, năm năm, nó lớn người hơn hẳn, chừng chạc, còn đẹp trai hơn nữa

-Mẹ, mẹ xem, chị hai về rồi nè.-Je Bin nhanh nhẩu chạy vào nhà

Mẹ cô từ trong bếp chạy ra, vừa nhìn thấy đứa con gái xa cách năm năm, mắt bà cũng rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào lên tiếng:

-Je Jae, cuối cùng con cũng về rồi.

-Mẹ...-lời nói chưa thoát hết cô đã chạy tới ôm chầm lấy bà

-Mẹ, con nhớ mẹ lắm...-cô nói, nước mắt nhanh chóng trào ra

-Con gái ngoan, về là được rồi... ngoan...-bà vỗ về đứa con gái của mình, cưng chiều

-Con sẽ không đi nữa, con sẽ ở bên mẹ...

-Đứa con ngoan, năm năm con học bên Pháp, chứ có đi chơi đâu, mẹ không trách hay la con đâu.

-Dạ.-cô kìm nén cảm xúc nói, giá mà cứ như mẹ cô nói, năm năm qua cô ở bên Pháp học thì tốt quá rồi, nhưng mà đáng tiếc là vô ích

Một ngày hôm nay, Je Jae luôn ở nhà cô, giúp mẹ nấu cơm, trò chuyện với ba về chuyện công ty, thỉnh thoảng có chọc phá Je Bin. Phải chi ngày nào cô cũng được vui vẻ thế này thì hay biết mấy? Cảm giác ấm cúng gia đình đã lâu lắm rồi cô mới có.

Đến tối, Je Jae mới bịn rịn trở về biệt thự của Hyun Woo, cô viện cớ mình đang làm cố vấn luật cho tập đoàn Dae Yeon, nên phải thường xuyên trao đổi với anh, ở gần sẽ thuận tiện hơn.

Cô quay về biệt thự, thay bộ đồ khác thoải mái hơn sau đó qua phòng xem anh thế nào rồi.

Anh vẫn chưa có tiến triển gì cả, vẫn nằm đó, trong phòng chỉ là tiếng máy nhịp tim vang lên, thanh âm lạnh lẽo ấy, cô thật sự rất ghét.

-Anh lười thật đó, nói tôi lười biếng, không cho tôi ngủ nhiều, anh xem, anh còn lười hơn tôi nữa, mau tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa.-cô chu đáo lấy khăn ẩm lau người anh

-Anh ngủ cũng lâu rồi đó, người như anh mà ngủ lâu thì không tốt đâu, anh là Hyun Woo, là người kiêu ngạo, ngang tàn, làm sao có thể nằm im đây chứ? Cho nên, dù thế nào anh cũng phải tỉnh lại.

-Đừng ngủ nữa, mau tỉnh dậy đi. Tôi hứa, nếu anh tỉnh dậy tôi sẽ tha thứ cho anh.

Lúc này đây, cô chỉ có thể nói những lời này động viên anh, nói thế thôi, chứ tha thứ thì cô chưa chắc, để xem khi anh tỉnh lại, có thay đổi không?

Lau người cùng xoa bóp chân tay cho anh xong, cô rời khỏi phòng, cả ngày nay, có lẽ cô hơi vận động nhiều, cho nên cần nghỉ ngơi để bù đắp năng lượng.

Chỉ là cô chưa kịp thấy giọt nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt của người con trai ấy, rất lâu sau mới khô đi...

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Gặp người quen. Anh tỉnh lại

Sáng hôm sau, Je Jae đi ra ngoài sớm, hôm qua cô đã hẹn với Ji Ki cùng Soo Jin ra quán kem Yummy, lâu lắm cô chưa gặp lại Ji Ki.

Đi vào quán kem, đã thấy Ji Ki cùng Soo Jin ngồi sẵn đợi mình, kéo ghế ngồi xuống.

-Mình kêu rồi, cậu là kem socola đúng không?-Ji Ki lên tiếng khi cô định kêu phục vụ

-Vẫn là cậu hiểu mình.-cô cười tươi nói

-Đương nhiên, best friend của cậu mà.-Ji Ki hình mũi nói

Cô phì cười, năm năm, nhỏ vẫn không thay đổi gì cả.

-Sao rồi?Năm năm học ở bên Pháp có vui không?-Ji Ki vừa ăn kem vừa nói

-Ừm, cũng vui.-cô gật đầu

-Bỏ sướng rồi, Hyun Woo cho cậu qua Pháp học luôn, ước gì tớ có bạn trai như vậy.-Ji Ki mơ mộng nói

-Ji Ki, lo ăn đi, nói nhiều quá.-Soo Jin nhanh chóng dứt nguyên 1 muỗng kem to dùng vào miệng Ji Ki

-Kệ cậu ấy đi Soo Jin.-cô lắc đầu, ăn kem

-Mà nhắc mới nhớ, năm năm cậu đi qua Pháp, anh Dong Hwa cũng ít thấy nha, nghe nói anh ấy giờ là tổng giám đốc của công ty Kang Seo, lâu quá chưa gặp, cũng nhớ anh ấy.-Ji Ki đột nhiên nhắc tới

-Ừm

Cô chỉ ừ nhẹ, anh Dong Hwa cũng khá lâu cô không gặp, với anh ấy, cô chỉ khắc ghi trong tim mình, bởi vì giờ đây, tình cảm của cô, có lẽ đã phai nhạt theo thời gian, không phải cô thay đổi mà vì cô không còn cảm giác.

Ngồi nói chuyện 1 lát thì cả 3 rủ nhau đi dạo phố, cô vốn dĩ định từ chối nhưng vì Ji Ki năn nỉ quá cô đành thuận theo.

Nhưng mà không ngờ lại tình cờ đến mức, đi đến trước cửa công ty Kang Seo lúc nào cũng không hay. Không biết là ai lại kéo cô đi đường này nữa, bộ định hại cô chết hay sao?

-Sao hai cậu lại đưa mình đến đây?-Je Jae bất mãn nói

-Ồ, lúc này nói đi dạo còn gì, công ty Kang Seo nằm cạnh công viên, đi dạo thì đến công viên chứ đi đâu.-Ji Ki ngây thơ vô "số" tội nói

-Ách... sao không nói sớm, biết thế tớ về nhà cho rồi.

-Thôi mà, lỡ đến rồi, chỉ cần đi vài bước là tới công viên, đi đi.-Ji Ki lay lay tay cô

-Sợ cậu rồi.-cô đành chịu thua

Từ xa, trong chiếc Lexus trắng, người con trai ánh mắt này giờ đang nhìn qua ô cửa sổ liền bị thu hút bởi ba người con gái. Ánh mắt có phần kinh ngạc và không tin vào mắt mình, đã năm năm anh chưa từng gặp lại cô, hỏi tung tích thì không biết rõ, chỉ biết là cô sang Pháp. Bây giờ cô lại xuất hiện trước mặt mình, anh có phần khó tin.

Lập tức mở cửa xuống xe, anh bất chấp xe cộ băng qua đường, làm cho nhiều chủ xe trên đường chửi anh nhưng anh mặc kệ cứ chạy lại phía cô.

Anh nắm lấy cánh tay của cô, là cô thật sự, không phải ảo giác, anh không nằm mơ chứ?

-Je Jae, là em đúng không?Cuối cùng em cũng trở về rồi.-Dong Hwa mừng đến độ muốn nhảy cẫng lên

-Anh Dong Hwa...-khi bị ai đó kéo mạnh tay mình, cô đau liền định quay qua mắng tên điên đó, ai ngờ lại là anh ấy

-Je Jae, đúng là em rồi. Em có biết, anh nhớ em lắm không?-anh Dong Hwa gắt gao ôm cô vào lòng

-Em...-cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với anh, bây giờ anh lại đột nhiên xuất hiện, làm cô không biết cư xử thế nào cho phải nữa

Ji Ki cùng Soo Jin rón rén đi chỗ khác, cuối cùng Soo Jin cũng hiểu, Ji Ki một mực kéo cô và Soo Jin đến đây chỉ muốn tạo cơ hội cho Je Jae gặp anh Dong Hwa. Soo Jin thật muốn đánh Ji Ki, đúng là nhiều chuyện mà.

-Năm năm rồi, cuối cùng anh cũng gặp được em, anh nhớ em lắm, Je Jae!!!-anh càng siết chặt cô vào lòng

-Anh Dong Hwa... em...-cô cứ ấp úng không nói nên lời

-Đừng nói gì cả, anh chỉ cần em như thế này là được rồi. Em có biết suốt năm năm qua anh đã rất nhớ em không?

-Em... anh Dong Hwa, buông em ra có được không?Mọi người nhìn kia.-cô nói cũng không hoàn toàn dối, cũng có vài người đi qua cứ nhìn 2 người

-Được.-anh luyến luyến buông cô ra

-Năm năm qua, em đã ở đâu vậy?Anh nhớ em lắm, Ji Ki nói em qua Pháp học, anh còn tưởng em đi luôn chứ?-anh liên tục nói

-Em cũng nhớ anh.-cô gật đầu cười nhẹ

-Je Jae, em sống có tốt không?Anh lo cho em lắm, anh cứ sợ Hyun Woo cậu ta không chăm sóc tốt cho em

-Anh ấy rất tốt với em, năm năm bên Pháp đều do anh ấy chăm sóc cho em cả.-cô nói, cũng hoàn toàn không nói dối, anh cũng tốt với cô, nhưng chỉ là cách đối xử của anh, cô không chịu nổi

-Em tốt là được rồi.-anh hơi buồn nói, lời nói lúc này của cô như hàng vạn vết dao cứa vào tim anh

-Ừm

-Em vẫn còn là bạn gái cậu ta đúng không?-mặc dù anh cũng đoán được câu trả lời nhưng mà anh vẫn nuôi hi vọng hỏi

-Đúng.-cô gật đầu

-Chúng ta vẫn là bạn mà, phải không?

-Đúng vậy, là bạn.-cô mỉm cười

-Có thể dùng bữa với em không?Cũng lâu lắm rồi.-anh đề nghị

-Em..

"... Love, oh love baby, don't leave me, i love you so much, but i don't think i can love again..."

Đang định trả lời thì nhạc chuông điện thoại của cô reo lên liên hồi, cô vội lấy máy ra là số nhà Hyun Woo, cô thầm thắc mắc trong lòng, tại sao lại điện cho cô? Cô ấn nút trả lời

-Alo, có việc gì vậy chị?-cô nói

[...Tiểu thư, tôi là bác Min đây. Cô mau về nhà đi...]-bác Min khẩn trương nói khi cô bắt máy

-Xảy ra chuyện gì vậy?-cô gấp gáp hỏi

[...Thiếu gia, thiếu gia cậu ấy tỉnh lại rồi, cô Rim Hee hôm qua đã đi công tác xa, lại không có ai ở nhà nên tôi điện cho cô, cô mau về đi, bác sĩ đang kiểm tra cho cậu ấy...]

-Được, cháu về ngay.

Cô nghe xong liền gật đầu lia lịa, cúp máy còn chưa cho bác Min cơ hội nói tình trạng hiện tại của anh.

-Em xin lỗi, em đột nhiên nhớ có việc bận, để dịp khác đi.-cô nhìn anh Dong Hwa nói sau đó liền vội vã bắt 1 chiếc taxi lên xe đi mất

Anh còn có ý định sẽ dành 1 ngày hôm nay cho cô, cùng cô đi chơi, bởi vì năm năm, lúc nào anh cũng mong mỏi cô, chỉ vì muốn gặp lại cô, vừa tưởng sẽ được cùng cô đi chơi, không ngờ cô lại có việc bận không đi được. Có lẽ anh và cô đã hết thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Cô là ai?

Je Jae chạy nhanh vào biệt thự, vừa lên tới phòng anh liền mở cửa ra, đã thấy bác Min cùng bác sĩ và y tá đứng đó, Shin Hyun Woo cũng đã tỉnh, khuôn mặt anh tồn tại sự lạnh lùng nửa người trên dựa trên giường.

-Tiểu thư, cô về rồi, thiếu gia cậu ấy....-bác Min nhất thời xúc động nói

-Bác Min, bác bình tĩnh đi.-cô trấn an bác Min

-Chúc mừng anh, cuối cùng anh cũng đã tỉnh.-cô mỉm cười nói

-Cô... là ai?-đó là câu đầu tiên anh nói ra

Cô mở to mắt đứng người tại chỗ nhìn anh, anh hỏi cô là ai?Không lẽ anh không nhớ cô?Tại sao chứ?

-Tôi hỏi cô là ai?

Anh lạnh lùng nhắc lại, không hiểu sao khi nhìn thấy người con gái xa lạ này, anh lại có cảm giác quen thuộc nhưng lại không nhớ ra, chỉ biết mình đối với cô gái này mình đã từng yêu rất sâu đậm

-Tôi...-cô không biết nên trả lời ra sao nữa?

-Cô Park, hiện tại thiếu gia đã tỉnh lại nhưng mà do đầu bị chấn thương mạnh, máu bầm tích tụ dẫn đến mất trí nhớ tạm thời.-bác sĩ từ tốn nói

-Vậy khi nào anh ấy nhớ lại?

-Có rất nhiều khả năng xảy ra, có thể là 1 tuần, 1 năm hoặc mãi mãi, với lại mất trí nhớ của cậu ấy là chọn lọc.

-Chọn lọc?

-Là 1 số việc cậu ấy nhớ, nhưng mà 1 số chuyện lại quên hết, chẳng hạn lúc này cậu ấy nhớ hết những người ở đây nhưng mà lại không nhớ cô. Đó là chọn lọc.-bác sĩ giải thích

-Cô là ai, tại sao lại ở trong nhà tôi, tại sao lại quan tâm đến tôi?-anh chấp vấn

-Tôi là bạn anh.-cô đáp

-Bạn?Nhưng tôi lại không có cảm giác cô là bạn tôi, cô là ai?Nói đi.

-Chúng tôi sẽ kê thuốc, không làm phiền hai người nữa.-bác sĩ, y tá cùng bác Min rất hiểu chuyện nên bỏ đi ra ngoài

Chỉ còn lại anh và cô.

-Nói đi. Cô là ai?-Hyun Woo ánh mắt lạnh lùng nhìn cô

-Tôi là bạn anh.-cô đáp

-Tôi đã nói, tôi không tin. Cảm giác của tôi không nói rằng cô là bạn tôi.-anh nghi hoặc nói

Kể từ lúc anh tỉnh lại và mất đi kí ức của mình, có lẽ đây là lần thứ 2 anh dùng thái độ lạnh lùng như thế, cảm giác xa lạ, là do cô gây ra sao? (lần đầu là lúc anh ý gặp chị Jae nhà ta á cho đến khi yêu thôi =]]z)

Điều quan trọng bây giờ là, nên nói cô là gì của anh đây?Nói là bạn thì anh không tin, nhưng nói là bạn gái thì sai sự thật, không lẽ nói tình nhân? Cô thậm chí cười, không ngờ cô lại có thể nghĩ đến 2 từ đó.

-Sao cô lại im lặng?Nói đi chứ, cô là ai?Tại sao trong nhà tôi, lại còn quan tâm tôi?Cô là bạn gái tôi sao?-anh liên tục hỏi, anh hận bản thân mình lúc này, không nhớ ra gì cả, đặc biệt về cô gái này.

-Tôi không phải bạn gái anh.-cô nói

-Vậy cô là ai?-anh không thể không phủ nhận, anh thất vọng khi cô nói ra câu đó.

-Tôi từng là.... tình nhân của anh, đã từng.-cô khó khăn lắm mới nói ra được câu đó

-Tình nhân???-anh hơi ngạc nhiên, 1 cô gái bề ngoài ngây thơ, trong sáng như cô, lại làm việc bẩn tiện như vậy sao?

-Đúng vậy. Năm năm trước tôi làm tình nhân cho anh cũng gần 1 năm, chúng ta chỉ mới gặp lại thôi. Sao?Anh lại không tin à?

-Không biết, chỉ là không nghi ngờ bằng việc cô nói cô là bạn tôi.

-Ồ.

-Cô tên gì???

-Park Je Jae.

-Je Jae.... Je Jae...-anh lẩm bẩm trong miệng tên của cô, mong sẽ nhớ được 1 chút gì đó

Nhưng mà hoàn toàn vô ích, anh không nhớ ra được bất kể thứ gì cả, đầu đau khó chịu, làm anh muốn suy nghĩ cũng không được.

-Anh cảm thấy đau ở đâu sao?Để tôi kêu bác sĩ.-cô vội hỏi han khi thấy anh nhăn nhó ôm đầu mình

-Không cần.-anh đưa tay lên ngăn cô lại

-Không phiền anh, tôi đi làm vài món cho anh ăn.

Cô đang định mở cửa ra thì bị cánh tay ai đó kéo ngược lại, chưa kịp phản ứng đã bị áp đảo bằng nụ hôn của ai đó. Cơ thể cứng ngắc, không biết phản ứng ra sao?

-Ừ...-cô liên tục né tránh, nhưng mà lại không được, anh siết chặt cô, không cho cô có cơ hội thoát ra

Mùi vị của cô rất ngọt, rất quen thuộc, rất dễ chịu, làm anh không dứt ra được. Anh muốn thử hôn cô xem có nhớ ra gì không, chỉ có ý định hôn nhẹ không ngờ chính mình bị đắm chìm trong nụ hôn này.

-Buông... buông ra....-cô phản kháng yếu ớt, tại sao anh mất đi trí nhớ vẫn cứ ngang ngược như vậy chứ? Là cô đã quá yếu đuối khi đưa mình vào ngõ cụt sao?

"Đừng... xin anh tha cho tôi... tôi không muốn.... buông tôi ra.... làm ơn...."

Đột nhiên 1 lời nói van xin yếu ớt của ai đó vang vẳng bên tai của Hyun Woo, không hiểu sao lúc cô phản kháng kêu anh buông cô ra, thì những lời nói đó cứ vọng trong đầu anh, rất bị thương, nài nỉ anh xin tha.

Anh buông thông cô ra trả cho cô sự tự do, không hiểu sao, khi nghe những lời nói đó, những sự phản kháng lúc nãy của cô, làm anh mềm lòng không đỡ cùng nổi bị thương. Y như anh đã từng gây ra lỗi lầm rất lớn đối với cô.

_Bóp

Je Jae tát Hyun Woo 1 cái, nắm đầu tay in hằn trên má anh, nếu anh không bị thương thì cô đã sớm đánh anh 1 trận. Ánh mắt tức giận nhìn anh, hận không làm gì hơn ngoài tát anh 1 cái

-Tại sao anh đã mất trí nhớ nhưng cứ ngang tàn hống hách không xem ai ra gì cả? Tôi không phải là 1 con rối, cũng không thích bị anh đem ra đối xử như vậy.

Cô tức giận hét lên, cô đã không còn là Park Je Jae yếu đuối của 5 năm trước, tùy anh điều khiển, sắp đặt.

-Tôi muốn nhớ lại, cho nên...-anh chưa kịp nói đã bị cô tát cho 1 cái, anh đang cố kìm chế không cho mình sẽ tức giận

-Cho nên hôn tôi sao? Thiếu gia của tôi ơi, anh ấu trĩ thật đó, nghĩ hôn tôi sẽ nhớ ra mọi chuyện sao? Nếu anh nói như vậy thì ai mất trí nhớ đều tìm tôi để hôn rồi.-cô bần cợt nói

-Cô dám...-anh trừng mắt, anh dám cá cô là người đầu tiên dám dùng những lời này đối với anh

-Sao không? Tôi nói cho anh biết, tôi là luật sư, tôi có thể kiện anh xâm phạm người khác, có lẽ tôi là tình nhân của anh nhưng mà nó đã là 5 năm trước, sau này phiền anh đừng tùy tiện như thế.-cô nhàn nhạt mở miệng sau đó lạnh lùng quay người bỏ đi

Anh nhìn theo bóng lưng của cô khuất dần sau cánh cửa, cả cơ thể nặng nề ngồi phịch xuống ghế, bàn tay bất tri bất giác nắm chặt. Người con gái đó, tại sao anh không dám nặng lời với cô? Tại sao lại quan tâm cô? Tại sao lại không muốn cô rời xa bản thân mình? Tại sao lại có cảm giác tội lỗi dành cho cô? Tại sao và tại sao... nó cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí của anh.

_Bóp... bóp...

Anh hung hăng 2 tay quơ sạch những thứ trên bàn, làm đồ rơi hết trên sàn nhà, tại sao chứ? Từ lúc tỉnh lại đến giờ, ai anh cũng nhớ, thứ gì cũng nhớ chỉ duy nhất cô gái kia là quên hết, anh hận bản thân mình, anh muốn nhớ lại, anh muốn hồi phục trí nhớ, anh không muốn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Cô rất ghét anh

Je Jae còn định xuống bếp nấu cháo cho anh, làm vài món cho anh bồi dưỡng nhưng mà hành động lúc nãy đã làm cô dẹp hết mọi ý định, đã có ý tốt còn bị anh đối xử như vậy. Đúng là dễ làm người ta nổi cáu.

-Tiểu thư...-bác Min nhìn tâm tình cô không mấy tốt lên tiếng

-Bác Min, có việc gì sao?-cô lập tức dùng thái độ kính trọng đối với bác Min, dù gì bà cũng là trưởng bối mà.

-Tiểu thư, thiếu gia lại làm gì cô sao?-bác Min hỏi

-Không có, à bác Min, sau này cứ kêu cháu là Je Jae đừng kêu bằng tiểu thư, cháu đâu phải tiểu thư.-cô đổi chủ đề

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì cả, nếu không cháu sẽ không chơi với bác.-cô làm mặt hờn dỗi, y như con nít

-Được được.-bác Min bật cười, bây giờ bà đã hiểu thiếu gia nhà bà vì sao lại yêu cô gái này, vì sao lại không thể dứt khỏi cô?

-À, anh ta mới tỉnh, cháu nghĩ nên làm vài món ăn đậm bạc không nên dầu mỡ sẽ không tốt cho sức khỏe.-cô sực nhớ nói (miệng cứng nhưng lòng mềm nè bà con ^^)

-Để tôi nấu.-bác Min gật đầu

-Không cần, để cháu nấu nhưng mà hứa với cháu nhé.-cô nháy mắt với bác Min

-Hứa?-bác Min khó hiểu

-Đúng vậy, lát nữa bác đem lên nếu anh ta hỏi là ai nấu thì bác nói là bác nấu đừng nói cháu nhé.

-Tại sao vậy?

-Bí mật ạ.-cô tinh nghịch đáp

-Được, bác Min sẽ làm theo ý cháu.

Bác Min đáp, thật không hiểu hai đứa trẻ này làm gì nha, y như con nít vậy, hờ tít là hờn dỗi lẫn nhau, thiếu gia, có lẽ lần mất trí lần này, cậu nên nắm bắt cơ hội.

...

Bác Min nhẹ nhàng vào phòng, thấy Hyun Woo đang đứng ở cửa sổ làm bằng cửa kính rộng lớn kéo rèm ra hết, khung cảnh bên ngoài đều xuất hiện trước mắt.

-Thiếu gia, cậu ăn ít cháo đi, là cháo trắng với kim chi.-bác Min đặt khay thức ăn lên bàn

-Bà làm sao?

Đúng như cô dự đoán trước, quả nhiên thiếu gia hỏi câu này, cũng may cô dặn bác Min trước.

-Là tôi.-bác Min cung kính đáp

-Hừ...-anh cười nhạt

-Không cần, tôi không đói.

-Thiếu gia, cậu ăn 1 ít đi, cậu chỉ mới tỉnh lại thôi.-bác Min khuyên nhủ

-Tôi không đói, đem ra đi.-anh lạnh lùng ra lệnh, vẫn đứng ngay cửa kính không thèm quay đầu lại

-Nhưng...

-Sao?

-Được rồi, bác Min đem xuống.-bác Min đành bưng khay thức ăn ra ngoài

Vừa đóng cửa đã thấy Je Jae đứng đó, sắc mặt không mấy tốt, giờ là tình hình gì đây?Định tuyệt thực sao?Có phải trẻ con quá không vậy?Đội cô mời mới ăn chứ gì, được thôi, tôi hầu anh tới cùng.

-Bác Min, đưa cháu.-cô lấy phần thức ăn trên tay bác Min

-Cố gắng khuyên thiếu gia ăn 1 chút nha.-bác Min vỗ tay cô

-Ừm.-cô gật đầu

_Cạch

Nghe thấy tiếng mở cửa lần nữa, tâm trạng anh vốn không tốt nên gắt lên, mặt cũng không xoay lại

-Sao lắm chuyện quá vậy?Tôi đã nói không ăn mà.

-Nói chuyện với người khác mà không quay mặt lại thì mất lịch sự lắm đó.-cô mở miệng, đặt khay thức ăn lên bàn

-Sao lại là em?

Anh nghe giọng cô xoay người lại, kìm nén nỗi vui trong lòng mình, anh thừa nhận, khi nhìn thấy cô, đều là vui vẻ, đều là hạnh phúc, nhưng mà hình như cô không thích anh, lời nói thể hiện tất cả

-Nhiệm vụ của tôi là giúp bác Min đem lên thôi, còn việc ăn hay không là quyền của anh.-cô nhàn nhạt đáp lại, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh, không tránh né

-Tại sao em luôn dùng thái độ đó với tôi?Em ghét tôi lắm sao?

-Đúng.-cô bình thản đáp

Đau đớn. Anh cảm thấy trái tim mình rất đau, rất nhói, cứ như bị ai đó bóp nát lấy, cảm giác rất khó chịu, lời nói của cô lại là nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh, anh dám chắc, cô là người con gái mình từng yêu, rất sâu đậm là khác.

-Mặc dù tôi đã mất ký ức của tôi, nhưng mà không hiểu sao đối với em, tôi không sao nổi nóng được, dường như tôi đã từng làm lỗi gì đó rất lớn đối với em, tôi thực sự rất muốn nhớ lại.-anh ôm đầu mình

-Anh đau lắm sao?-cô hoảng hốt chạy tới đỡ anh

-Đừng quan tâm tôi.-anh gạt tay cô ra

-Chẳng phải em nói em ghét tôi lắm sao?Em còn giả vờ quan tâm tôi làm gì nữa, tôi ghét em, em khiến tôi cảm thấy đau đớn, em khiến tôi luôn như vậy, tôi cũng ghét bản thân mình, là tôi quá vô dụng không nhớ ra gì về em cả.-anh gào thét

-Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi chỉ sợ anh bị gì thôi. Nếu anh không thích, tôi sẽ không quan tâm anh nữa.-cô mấp máy nói

-Em ghét tôi đến vậy sao?

Anh bất chợt nắm lấy cổ tay cô, siết chặt làm cô đau đến rít lên. Lời nói lúc này của cô, làm anh vô cùng khó chịu, chẳng khác nào cô chán ghét anh, không muốn nhìn mặt anh.

-Ah... anh thả tôi ra. Không phải anh nói tôi đừng quan tâm anh sao?Anh muốn vậy thì tôi sẽ không quan tâm anh, anh còn muốn sao nữa?-cô bực dọc, tay kia tìm cách tháo tay anh đang siết chặt tay mình

-Em chán ghét tôi đến vậy sao?Gặp mặt tôi làm em ghét lắm sao?Hà?-anh hung hăng nói, tay càng siết chặt cổ tay cô

-Ah... thả ra mau, anh vừa phải thôi, tôi đã không còn là tình nhân của anh, anh dựa vào tư cách gì mà làm vậy với tôi.-cô lạnh nhạt đáp lại, cô ghét bản thân mình, luôn bị anh bài xích

-Em muốn đi chứ gì?Vậy cắt đi cho tôi, cắt.-anh hất tay cô ra, hung hăng chỉ ra phía cửa

-Hôm nay tôi đến đây chỉ vì muốn xem anh ra sao thôi?Tôi không ở lâu đâu, anh đã muốn tôi cắt thì tôi cắt.

Chỉ để lại câu đó, cô quay người đi ra khỏi phòng không thèm quay đầu lại.

-Chết tiệt.

Anh tức giận đâm vào tường đến nỗi máu cũng rỉ ra, người con gái đó rốt cuộc là ai?Tại sao lại có thể khiến anh khó khăn không chế bản thân mình, luôn làm anh đau đớn, còn khiến anh luôn quan tâm đến cô?Tại sao vậy??????????

Tường nói vậy, cô không dám cắt sao?Park Je Jae cô là ai chứ?Tường anh giỏi lắm sao?

Cô đứng đứng cầm túi xách ra khỏi biệt thự, thà đi tìm chỗ làm việc thích hợp còn sướng. Đến đây chỉ chuốc bực bội vào mình.

Nghĩ thế, Je Jae bắt chiếc taxi chạy đi, cô dù gì cũng là luật sư, nếu không mở văn phòng luật hay làm cố vấn luật cho công ty nào đó cũng không tốt cho lắm nha.

Đành lủi thủi đi về nhà mình vậy, mai tính tiếp. Cô lên phòng mình, liến quăng mình trên giường, tự nhiên làm Hyun Woo bị tai nạn xe chi, làm bản thân mình phải cùng quay về Seoul chăm sóc anh, làm mình rơi vào trường hợp dở khóc dở cười này.

Bản thân ghét anh đến tận xương tủy, vậy mà mình còn yếu lòng khi anh bị như vậy, bản thân mình, đúng là đáng chết mà.

-Aaa...-cô vùi đầu vào gối hét lớn

Sao cô lại khó hiểu vậy chứ??????

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Thật ra Park Je Jae là ai???

Sáng sớm hôm sau, Shin Hyun Woo không ngại mình đang bị thương vẫn thay áo phục đi làm bình thường, ngay cả băng quấn quanh đầu cũng bị anh tháo ra hết. Anh muốn tìm lại kí ức của mình, đặc biệt hơn, muốn tìm ra sự thật giữa anh và cô gái tên Park Je Jae kia.

-Thiếu gia, mời cậu ăn sáng.-bác Min cung kính nói sau khi đã bày thức ăn lên bàn

-Được rồi, đến công ty tôi sẽ ăn.-Hyun Woo lạnh lùng nói

-Thiếu gia, từ hôm qua đến giờ cậu chỉ uống tí nước, ngay cả cháo Je Jae nấu....-nói đến đây bác Min liền ngậm miệng lại, bà quá lời rồi, quên mất lời Je Jae dặn bà

-Bác nói gì?-Hyun Woo nghe xong quay lại hỏi

-Tôi...

-Nói.

-Cháo hôm qua tôi đem lên cho cậu, là do cô Je Jae nấu, nhưng mà cô ấy lại không muốn tôi nói là do cô ấy nấu cho cậu, cho nên tôi mới nói là tôi nấu.-bác Min không còn cách nào khác khai hết sự thật

-Rõ ràng em quan tâm tôi vậy tại sao còn tỏ ra chán ghét tôi?-anh hừ nhạt, cảm thấy rất nực cười

-Thiếu gia, cậu đừng hành hạ bản thân mình nữa.-bác Min khuyên nhủ

-Được rồi, tôi ăn sáng rồi đi.-anh cảm thấy thú vị với cô, rõ ràng còn lo lắng cho anh, vậy mà còn giả vờ

-Vâng.-bác Min không khỏi mừng rỡ

-Bác Min, nói cho cháu biết đi, thật ra Park Je Jae là ai?-anh uống ngụm sữa hỏi

-Dạ, thật ra...

Bà không biết nên nói sao cho được cả 2, chuyện của 2 người bà cũng không hiểu rõ cho lắm. Chỉ biết 5 năm trước cậu chủ đã quá đáng với cô, làm cô phải cắt cổ tay tự sát, rồi 5 năm sau cậu chủ sang Đài Bắc, dùng 1 cái đưa cậu về trong tình trạng hôn mê, đã vậy còn có cô nữa

-Park Je Jae thật ra là ai?Tại sao bác không nói cho cháu biết?Cô ta là ai?

-Thiếu...

Bác Min định mở miệng nói hết mọi chuyện cho anh nhưng lại bị tiếng chuông điện thoại của anh phá ngang, có lẽ ông trời không cho bà nói

-Alo.

[...Hyun Woo, là chị đây. Chị nghe Rim Hee nói em bị tai nạn xe, em có sao không?...]-giọng chị Rae Ah đầu dây bên kia lo lắng nói

-Chị?-anh hơi quên mình có 1 người chị, cố gắng nhớ

[...Đừng nói ngay cả người chị hai này em cũng không nhớ nha...]-Rae Ah trêu đùa

-Thật ra sau khi tỉnh lại em bị mất trí nhớ tạm thời, cho nên quên mất 1 số chuyện.-anh bình tĩnh đáp

[...Cái gì?Mất trí nhớ sao?...]

-Đúng vậy, là mất trí nhớ chọn lọc, 1 số chuyện em nhớ, còn 1 số chuyện em quên mất.

[...Chị đang trên máy bay trở về Seoul, 1 lát gặp em ở tập đoàn Dae Yeon...]-chị Rae Ah khẩn trương nói

-Được.

Anh chỉ đáp nhẹ rồi cúp máy, ngay cả chị hai của mình, anh cũng không nhớ, vậy mà muốn nhớ ra người con gái đó, bản thân mình, quá vô dụng mà.

-Dọn dẹp đi, tôi không ăn nữa.-Hyun Woo quên mất chuyện mình đang hỏi bác Mìn, đứng dậy bỏ đi

Bác Mìn chỉ nhìn theo sau đó thở dài, năm năm trước người làm thiếu gia đau khổ, yêu nhất là Je Jae, năm năm sau gặp lại, vẫn là cô ấy.

---Tập đoàn Dae Yeon---

-Chủ tịch.

Đám nhân viên nhìn thấy Shin Hyun Woo đi vào thang máy chuyên dụng dành riêng cho mình liền cúi đầu chào anh, đám nhân viên đợi anh đi khuất liền xì xầm, suốt 1 tuần qua không nhìn chủ tịch đến tập đoàn làm cho nhiều người không khỏi thắc mắc mà bàn luận, nào nói anh nhiều bạn gái quá nên cần giải quyết hết, nào là đi chơi cùng mấy "hót hót", nói chung là, cái nào có thể xảy ra nhất sẽ bàn ra hết trừ nói anh đi công tác (nhiều chuyện gút==")

-Hyun Woo, trông cậu đi luôn rồi chứ, cũng may tớ không được ăn cháo khuya của cậu.-tên độc mồm độc miệng vừa lên tiếng chính là Yoo Bo

-Nếu không muốn đuổi việc thì ngậm miệng lại.-Shin Hyun Woo ngồi trên ghế chủ tịch liếc Yoo Bo

-Được được. Sao rồi?Nghe nói cậu bị mất trí nhớ, đã nhớ ra chưa?-Yoo Bo hỏi

-Chưa.

-Tội nghiệp, ai mượn qua Đài Bắc chi, rồi xảy ra tai nạn.-Yoo Bo lắc đầu trác lười nói

-Tại sao tớ qua Đài Bắc vậy?Còn nữa vì sao tớ bị tai nạn xe?-Hyun Woo hỏi, anh biết, thế nào Yoo Bo cũng giúp được anh

-Thì chi nhánh WJ bị công ty Miany kiện, cậu muốn tự tay giải quyết, rồi gặp lại Park Je Jae, sau đó gặp tai nạn xe.-Yoo Bo bình thản nói

-Lại là Park Je Jae, cô ta thật ra là ai?

-Cô ấy từng là cô gái cậu yêu, rất sâu đậm là khác.-Yoo Bo nghiêm chỉnh nói, giấu giếm cũng không có ích, nói ra hết có lẽ sẽ giúp anh hồi phục trí nhớ

Nghe xong, anh hơi khựng người 1 chút, sau đó mới bình tĩnh lại, nhìn Yoo Bo nói

-Cậu nói tiếp đi.

-Park Je Jae thật sự là 1 cô gái rất tốt, rất lương thiện, chỉ vì 1 tên xấu xa như cậu hại cô ấy hết, nói thật nha, tại vì tớ là bạn cậu tớ mới không đánh cậu nếu là người khác thì cậu sớm nhập viện rồi.

Yoo Bo cũng không hẳn là nói dối, những việc anh làm với cô, Yoo Bo rất bất mãn khi anh lại dùng cách đó chiếm lấy cô

-Mình đối xử với cô ta tệ lắm sao?-anh hơi chững người, đó có phải là lí do khiến cô ghét anh không?

-Rất tệ là khác.

-Nhưng rõ ràng cô ta thừa nhận với tớ, cô ta cần tiền mới làm tình nhân cho tớ.

-Cậu có biết cậu dùng cách gì để ép buộc em ấy làm tình nhân cho cậu, éo em ấy chia tay người con trai mình yêu không?

-...

-Cậu đã dùng gia đình của em ấy, những người mà em ấy yêu thương để uy hiếp em ấy làm theo những điều cậu muốn, kể cả làm việc hèn mọn đó, lên giường với cậu.

Lời Yoo Bo vừa dứt lời liền làm Hyun Woo tròn to mắt, không dám tin, bản thân mình đã đối xử tệ với người con gái đó vậy sao?Khó trách đối với anh, cô lại ghét như vậy?Ngay cả anh, anh cũng ghét bản thân mình, không ngờ mình lại dễ tiện như vậy.

-Thế nào, không tin sao?

-Không, chỉ là bất ngờ quá thôi.-anh lấy lại bình tĩnh nói

-Chuyện này chưa bắt đầu đâu, chuyện tớ sắp kể mới hay.

-...-anh im lặng khó hiểu nhìn Yoo Bo

-Để thoát khỏi cậu, cậu biết em ấy làm gì không? Em ấy đã cắt cổ tay tự sát đó.

Anh nghe xong như 1 đòn giáng xuống, tự sát???

-Cho nên, Soo Jin đã đưa em ấy qua Đài Bắc, không ngờ 5 năm sau gặp lại thôi.

-...

-Chuyện này chỉ có tớ, cậu và Je Jae biết thôi, ngay cả Soo Jin hay chị Rae Ah cũng không biết, họ chỉ đơn thuần nghĩ rằng, Je Jae yêu cậu mà chia tay Kang Dong Hwa. Còn khoảng thời gian năm năm, cậu đã giấu mọi người bằng cách nói đưa em ấy sang Pháp du học.

-Kang Dong Hwa, là người cô ta yêu?

-Đúng, rất yêu là khác, vì sợ cậu làm gì tập đoàn Kang Seo cho nên đã chấp nhận làm theo.

-Park Je Jae...

Anh thầm gọi tên cô, người con gái đó, sao lại có thể làm anh làm những điều xấu xa khó có thể tha thứ đó chứ. Vậy mà hôm qua, anh đã nặng lời với cô như vậy, còn trách cô này nọ, đã vậy cô còn im lặng, còn tự nhạo báng bản thân mình, đều là lỗi của anh gây ra mà, tại sao cô lại im lặng nghe theo chứ?

-Hyun Woo, chị hai về rồi.-chị Rae Ah mở cửa phòng chủ tịch vào

-Chị Rae Ah, về có mua quà cho em không?-Yoo Bo liền xòe tay đòi quà

-Có, có, cho cả Soo Jin luôn.-chị Rae Ah bật cười

-Chị hai!??-anh thăm nhìn chị Rae Ah

-Em trai, sao rồi?Đừng nói ngay cả người chị này em cũng không nhớ nha.-chị Rae Ah ngồi xuống ghế nói

-Nhớ chút chút rồi.-Hyun Woo đáp

-Chị chỉ mới đi có vài tháng em đã ra nông nổi này rồi, cũng khó trách, Rim Hee nói em đã gặp lại Je Jae, em ổn chứ?-chị Rae Ah hỏi

-Thật ra, em cũng quên kí ức về Park Je Jae rồi.-anh đáp

-Je Jae là 1 cô gái tốt, em hãy nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện đi, có lẽ em ấy sẽ buồn lắm đó.-bởi vì chị Rae Ah không biết sự thật nên mới nói những lời đó

-Ừm.-anh gật đầu nhẹ, ánh mắt mang mác nỗi đau, hèn gì khi gặp cô, anh chỉ là đau đớn, là lỗi lầm, là xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Xin việc

Park Je Jae đang cầm xấp hồ sơ trên tay, hôm nay cô quyết định sẽ đi tìm việc làm, hồi sáng đèn giờ đã đi 3 công ty rồi, chỉ là có vấn luật đều đã có, không có công ty nào trống cả.

-Thưa cô, công ty của chúng tôi đã có vấn luật rồi, xin lỗi cô nhiều.

-Chúng tôi không cần tuyển thêm, xin lỗi cô.

-Không cần, công ty chúng tôi đã có vấn luật rồi.

Đi công ty nào cũng là không tuyển, đã có, không trống, trời ạ, cái Seoul to lớn thế này mà không có công ty nào thu nhận cô sao???

Đang lúi thủ đi ra khỏi 1 công mới bị "đuối" thì phía sau lại vang lên tiếng của cô tiếp tân lúc nãy

-À, cô gì đó ối, tôi biết 1 công ty đang cần vấn luật.

-Thật sao? Là công ty nào vậy chị?-cô sáng rỡ nói

-Là tập đoàn Dae Yeon, tập đoàn lớn nhất Seoul, với hồ sơ em đưa cho chị lúc này, em dư sức vào.-chị tiếp tân nói

Không phải chứ. Cô la thầmm, tránh vô dũa gắp vô dũa mà, cô đã cố không dính dáng gì tới tập đoàn Dae Yeon rồi, mà còn kêu cô đi xin việc ở đó.

-Cảm ơn chị rất nhiều.-cô lịch sự đáp

-Không có gì.-chị tiếp tân nói sau đó quay lại công ty của mình

-Haizz, chẳng lẽ không còn công ty nào khác sao trời?-cô khóc than trong bụng, biết thế ở bên Đài Bắc cho rồi, hixhix

Đi thêm vài công ty nữa cũng không công ty nào chịu thu nhận cô, trời ạ, cái Seoul to lớn này mà chỉ còn tập đoàn Dae Yeon thôi sao? Làm sao có việc làm giờ?

Bây giờ cũng đã gần trưa, mà chưa có công ty nào thu nhận cô.

Ah... có cách, kaka, đã vậy cô đành liều... (không biết chị ấy lại bày trò quỷ gì nữa đây == "a men)

Đi vào 1 shop đồ gần đó (đi shopping sao ta???) mua 1 bộ đồ vest nữ, áo sơ mi trắng bên ngoài khoác áo vest màu đen, váy đen hơi ôm sát dài tới đầu gối (ra dáng luật sư hehe) đeo thêm chiếc kính làm cho mình chừng chặc hơn, tóc thì búi cao (trời ơi sao tá giống bà già quá ta =]]z) mang thêm đôi giày cao gót đen lủng (tổng xịn tồng)

Nếu nhìn qua còn tưởng cô 30 tuổi (nói nói vậy cho hay chứ chừng 25 thôi kiki), nhìn không Park Je Jae 5 phút trước và 5 phút sau hoàn toàn khác >.

Tập đoàn Dae Yeon thăng tiến, year year.... (thì ra chiêu của cô là vậy haha)

Lộp cộp... lộp cộp

Tiếng giày cao gót vang lên, 1 "người phụ nữ" ngoài 20, nếu không phải cô ăn mặc như vậy, đảm bảo cô sẽ rất đẹp nha. Park Je Jae đi đến chỗ tiếp tân

-Xin lỗi, tôi giúp gì được cho cô?-tiếp tân hỏi

-Tôi nghe nói tập đoàn đang cần cố vấn luật, tôi đến đăng kí.-Park Je Jae có thay đổi tí xịu giọng mình nói

-Vâng, mời cô đi theo tôi.-tiếp tân đưa tay chỉ dẫn

Cô đi theo sau, đến trước 1 căn phòng, tiếp tân kêu cô vào trong ngồi đợi. Ngồi trong phòng đợi, cảm thấy khó chịu, dù cô làm luật sư nhưng mà đây là lần đầu cô mặc mấy bộ đồ vest này, lúc ra tòa cũng đâu cần phiền phức thế, haizz, chỉ tại vì cô khắc với tập đoàn Dae Yeon thôi.

Cánh cửa mở ra, bước vào là 1 người phụ nữ ngoài 35, có thể thấy, người này sẽ phỏng vấn cô

-Cô là người đến phỏng vấn làm cố vấn luật, Park Je Jae?-trưởng phòng Choi nghiêm nghị nói

-Đúng vậy ạ.-cô cúi đầu đáp

-Ngồi xuống đi.-trưởng phòng Choi nói, sau đó mình cũng ngồi đối diện cô

-Hồ sơ rất tốt, năm năm bên Đài Bắc đều được tôn làm luật sư thời đại, tôi cũng nghe danh của cô.-trưởng phòng Choi gật gật đầu

-Vâng.

-Được rồi, nhận.-trưởng phòng Choi đóng tập hồ sơ nói

-Dạ!?-cô ngạc nhiên, ủa ủa, sao nhận nhanh quá vậy?

-Tôi nói là nhận, cô nghe chưa rõ sao?-trưởng phòng Choi hơi khó chịu nói

-Rõ, rõ rồi. Cảm ơn, à, trưởng phòng Choi.-cô nhìn cái "bảng tên" trước ngực của trưởng phòng Choi nói

-Được rồi, đi theo tôi, lên phòng chủ tịch.-trưởng phòng Choi nói

-Sao???-cô to mắt, lên... lên phòng chủ tịch? Làm cái quái gì???

-Lên phòng chủ tịch, mỗi nhân viên muốn vào tập đoàn đều phải gặp chủ tịch.

-Tôi có thể làm mà, hay là nếu tôi làm có gì sai thì đuổi luôn, khỏi lên phòng chủ tịch.

-1 là lên, 2 là khỏi.

-Được, được, lên ngay.-cô lằm bằm trong miệng, dù sao mình cũng hóa trang rồi, còn lo gì, nếu anh hay thì coi như cô chịu, còn không thì anh quá thua cô rồi.

---Phòng chủ tịch---

Mặc dù đã cố trấn an bản thân sẽ ổn, nhưng thật ra Park Je Jae cũng sợ đó thôi, nhưng lỡ leo lên lưng cọt rồi, phải chịu theo. Cố lên!!!

-Chủ tịch, đây là vị cố vấn luật mới của tập đoàn chúng ta.-trưởng phòng Choi mở cửa phòng ra nói

-Ừ, bà ra ngoài đi.-Hyun Woo vẫn đang cúi đầu vào sắp hồ sơ lạnh nhạt mở miệng

-Vâng.-trưởng phòng Choi nói sau đó rời khỏi phòng

Căn phòng chỉ còn lại 2 người.

Thật ra ngay khi cô bước vào cửa tập đoàn, anh đã biết đó là cô, lúc đầu tưởng là ai nhưng sau tò mò nên xem máy camera phóng to, nhìn kĩ thì ra là cô, tưởng qua mặt anh dễ vậy sao? Nhưng mà, nói gì thì nói, anh nợ cô quá nhiều, dù không nhớ nhưng trái tim anh đã mách bảo như vậy.

Cô thấp thỏm lo âu, không biết tên này có nhận ra không?Dù sao đây cũng là tập đoàn của anh, mình lại không áy ư anh, lỡ anh nhân cơ hội chèn ép mình rồi sao?

-Đừng giả vờ nữa, em ăn mặc như vậy không hợp chút nào.-anh lên tiếng nhưng vẫn không ngước đầu lên

-Chủ tịch, anh nói gì vậy?-cô mở hội đồ đầy, giọng nói sủa đến mức nghe rất chói tai

-Bỏ ngay giọng nói đó cho tôi, còn nữa em có 2 phương án, 1 là em vào trong phòng tôi thay ngay 1 bộ đồ khác, 2 là tự tôi thay cho cô.-anh ngẩng đầu, hai tay đan vào nhau để trên bàn

-Anh nói... nói gì vậy?-cô bắt đầu chột dạ, dựa vào lời anh nói, hình như anh biết hết rồi huhu TT^TT

-Sao?Muốn tôi giúp em?-anh cong miệng

-Không cần. Coi như anh hay, có thể nhận ra tôi, nhưng mà tôi đến đây để xin việc làm, anh đừng có lấy tư trả từ riêng.-cô cảnh cáo anh trước

-Em yên tâm, tôi không phải cấp trên như vậy, tư ra tư, riêng ra riêng. Mau vào trong thay bộ đáng khác cho tôi, tôi sắp phát ới rồi.

-Được.

Je Jae đi vào trong phòng nghỉ của anh, wow, đẹp thật đó, sang trọng, lộng lẫy lắm nha. Căn phòng này y như phòng ngủ của anh, rất rộng thoải mái, rất tiện nghi. Tiến lại tủ quần áo của anh, mở ra, lại sộc tập 2, đồ của anh chất đầy toàn là đồ hiệu nha, còn tủ bên cạnh thì là đồ nữ, cũng là đồ hiệu không nha, tên này có cần lãng phí vậy không?

Lấy đại 1 bộ váy màu hồng phấn màu nhạt, đi vào trong toilet thay.

-Tôi xong rồi.-chừng 10 phút sau cô thay đồ xong đi ra nói

Lúc Hyun Woo ngước đầu lên nhìn, chỉ là hơi đỏ mặt sau đó liền biến mất, cô mặc bộ váy màu hồng nhạt, cổ tròn có viền ren mỏng, tay kiểu cánh bướm xòe ra, ngang eo là sợi thắt lưng màu đen, phía dưới váy xòe rộng, bên ngoài còn phủ thêm lớp ren trắng mỏng. Tồn lên dáng vóc cùng làn da trắng nõn của cô.

-We, xấu lắm sao?Váy tôi thay lại bộ đồ lúc nãy =="

-Em mà mặc bộ đồ lúc nãy thì đừng trách tôi.-sau 1 lúc anh mới bình tĩnh đáp

-Ồ, làm gì ghê vậy?-cô bĩu môi

-Đi thôi, tôi có hẹn gấp giám đốc công ty đối tác, em đi cùng đi.-anh đứng dậy cầm chiếc áo khoác

-Sao lại là tôi?Tôi mới đi làm có rành gì đâu.-cô vội nói

-Rim Hee đi công tác chưa về, tôi đang cần 1 trợ lý đi theo, em rất thích hợp.

Lí do gì vậy?Váy mà cũng được sao?

-Đi thôi, tôi cũng đang muốn thử thực lực em đây.-anh để lại câu đó sau đó đi, anh cũng muốn cô đi theo nha

Cô mếu máo, cuộc đời quá bất công mà, aaaaaaa...

Tại nhà hàng cấp cao Vestoria, Shin Hyun Woo cùng Je Jae vừa dùng bữa vừa bàn bạc kí hợp đồng với giám đốc Wang của công ty Duchun đối tác của tập đoàn Dae Yeon.

-Chủ tịch Shin, vị cố vấn luật Park của tập đoàn ngài vừa xinh đẹp lại tài giỏi, tôi rất hài lòng với những điều cô ấy nói.-giám đốc Wang hết mực khen ngợi cô

-Cám ơn giám đốc Wang quá khen, tôi còn cần học hỏi nhiều lắm.-cô khách sáo đáp

-Không, tôi nói thật, nếu công ty tôi mà có được 1 người tài giỏi như cô thì còn gì bằng.-giám đốc Wang nói

-Ông quá khen.

-Giám đốc Wang, tôi nghĩ chuyện hợp đồng nên...-cô nhân cơ hội tâm trạng của giám đốc Wang tốt, đề nghị

-Chúng ta có lẽ nên ăn xong rồi kí thì tốt hơn nhỉ?

Hyun Woo nãy giờ quan sát khẽ nheo mắt, lão cáo già này, rõ ràng có ý đồ gì đó mà, để anh xem, ông rốt cuộc có trò gì?

-Cố vấn Park, mời cô.-giám đốc Wang đưa ly rượu vang lên mời cô

-Thật xin lỗi ngài, tôi không uống được.-cô vội lắc tay, thật ra cô biết uống chỉ là thử lượn kém quá nên không dám uống

-Để tôi uống thay cô ấy.-Hyun Woo lên tiếng

-Áy áy, nếu để chủ tịch Shin uống, chẳng khác nào cố vấn Park không nể mặt của tôi, tôi nghĩ hợp đồng nên suy nghĩ lại.

-Được, tôi uống.-nghe thấy ông nhắc đến hợp đồng, cô sợ vì mình làm mất lòng ông ấy mà làm Hyun Woo mất 1 bản hợp đồng thì cô không phải có lỗi sao?

Cô liền lấy ly rượu vang từ tay ông ta uống ừng ực

Về mặt Hyun Woo âm trầm, anh thực sự không muốn trở mặt với ông, nếu ông còn làm gì quá đáng thì đừng trách ông

Giám đốc Wang thừa nước lấn tới, 1 ly rồi lại 1 ly ép cô uống, ly nào cũng là đầy ly, cô có dù là tửu lượng cao cũng gục sớm, huống chi cô yếu vậy, uống đến độ đầu óc cô choáng váng không biết đã bao nhiêu ly rồi.

-Đủ rồi giám đốc Wang.-anh lạnh lùng ngăn cản, nếu còn bắt cô uống nữa có môn cô say chết luôn

-Chủ tịch Shin, ngài cũng không phải là thiếu phụ nữ, chỉ cần ngài tặng cố vấn Park cho tôi 1 đêm, hợp đồng lập tức thi hành ngay.-giám đốc Wang cuối cùng cũng lộ bản tính háo sắc ra nói

-Ông nghĩ mình xứng sao?Shin Hyun Woo tôi đúng là không thiếu phụ nữ, chỉ cần ông thích tôi sẽ tặng ngay, riêng cô ấy, ông cũng đừng hòng động vào. Cút đi.-lời nói của anh mang theo đều là sát khí, có thể đánh ngã người đối diện

Giám đốc Wang giận đến đỏ tía cả mặt, nói vậy chẳng khác nào nói ông ngay cả 1 nhân viên thấp hèn của anh cũng không xứng

-Chủ tịch Shin, dù gì hợp đồng này rất có lợi cho ngài, nếu không có sẽ là 1 tổn thất to lớn, huống hồ gì chỉ vì 1 cô gái chứ.-giám đốc Wang vẫn không từ bỏ ý định

-Cút!-anh trừng mắt gầm lên, ông ta nghĩ mình xứng đáng sao?

Giám đốc Wang hừ nhạt sau đó phất tay bỏ đi

Hyun Woo diu đang say rượu ra ngoài xe, đầu và thân thể cô đều dựa vào người anh, làm người khác thoát nhìn vào thì thấy rất mờ ám

Hyun Woo vừa lái xe vừa để ý tới cô, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Je Jae mà trong lòng dạt dào hạnh phúc.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Hyun Woo lấy khăn ướt cẩn thận lau mặt cho cô

-Ừm..

Cảm giác lạnh lẽo thật thoải mái, đôi môi mọng của Je Jae không ý thức được mà rên ra tiếng.

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng cùng với da thịt trắng nõn mềm mại của cô, làm cho anh cảm thấy toàn thân như có một luồng nhiệt đang dâng lên.

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, thầm nghĩ chỉ hôn nhẹ một chút nhưng ai ngờ lại không dứt ra được, càng hôn càng sâu, nhẹ tay cời bỏ vạt áo của cô ra, chậm rãi vuốt ve.

- Ừm!

Cô lại thoải mái rên rỉ ra tiếng, không ngờ thanh âm rên rỉ này lại càng kích thích anh.

Một nụ hôn trượt dài làm cho anh thấy hạ thể nóng bỏng căng tức rất đau, thầm nghĩ phải phát tiết dục vọng của bản thân.

- Je Jae, anh có thể chứ?

Anh nhẹ nhàng hôn nhỏ bên tai cô.

Không có câu trả lời nào được phát ra, nhưng cô cũng không hề ý thức được mà vận vạt cơ thể, khiến cô càng thêm mê người.

Anh không thể chịu đựng được nữa liền nhanh tay cời bỏ áo khoác của cô.

Nụ hôn của anh giống như cơn bão mãnh liệt nhất, cuốn cô đến nỗi ý thức bắt đầu mơ hồ, bàn tay cũng không ngoan ngoãn mà sờ soạng, xoa bóp khắp nơi trên người cô, khiến cô đau đến nỗi phát ra tiếng rên rỉ thật thấp.

Nghe thấy cô kêu đau, anh thả chậm tiết tấu, dịu dàng cẩn thận liếm cắn, đầu lưỡi cuốn lại triển miên dây dưa cùng với cô.

Cô chỉ cảm thấy càng ngày cơ thể càng nóng lên, đầu lưỡi của cô cũng bắt đầu vô ý thức đáp lại anh!

Anh hít một hơi thật sâu.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, anh nặng nề thở hổn hển, cúi đầu ngậm chặt nụ hoa đang run rẩy đứng thẳng, thành thạo trên đầu, bàn tay thuận thể trượt trên vùng lưng trơn nhẵn của cô, cặp mông ngọt ngào ngẩng lên, thành thạo dao động.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy, nhưng mà do rượu vào làm cô có phần nào cảm thấy rất thoải mái lại quên mất cái đau đớn khi va chạm, mà thoải mái rên thành tiếng.

- Ừm...ừ...

Sau khi tàn phá nơi no đủ quyền rũ trước ngực xong, anh bỗng dừng ngẩng đầu, che lại cánh môi mềm mại đang thoải mái rên rỉ, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy cô, thuần thục lật khuấy, hút hết hương vị ngọt ngào.

- Uhm...

Chỉ là một cái hôn, thế nhưng có thể làm cho anh mất khống chế như thế? Anh khiếp sợ trước ảnh hưởng của cô, lại tăng thêm sức lực trên tay trên môi gặm nhẹ. Có chút gấp gáp, có chút không thể chờ đợi được nữa!

Đáy lòng có một giọng nói kêu gào, anh muốn cô! Cô gái nhỏ này quá ngây ngô rồi, đến cả hôn cũng không thuần thục như vậy!

Đầu lưỡi theo cánh môi cô một đường liếm hôn xuống phía dưới, lướt qua đỉnh nhon trắng như tuyết, qua vùng bụng trắng muốt khe đội lên, cuối cùng dừng lại ở phiến cỏ âm u xanh mượt đó.

Sử dụng toàn bộ kỹ xảo, kích thích từng giác quan nhạy cảm nhất, hai tay anh nhẹ nhàng mở đầu gối cô, vùi đầu vào vùng đất quyền rũ đó nỗ lực cày cấy.

Cô không thể kiềm chế được nữa, dù là người phụ nữ như thế nào cũng không chịu được những chọc ghẹo như vậy, một tiếng rên thật thấp từ trong cổ bật ra, trong người dâng lên 1 luồng hưng phấn, rất muốn thứ gì đó.... cô sắp chịu không được rồi.

Bộ vị nào đó của anh đã sớm không kiềm chế được nữa, đột nhiên ép xuống thật sâu, cảm giác tuyệt vời cùng thoải mái khiến anh và đồng thời phát ra một tiếng rên dài thỏa mãn!

...

Nhức đầu quá, còn nữa nhất là vùng hạ thân. Cô cố gắng mở mi mắt ra, căn phòng trước mắt rất giống phòng của Hyun Woo. Tại sao cô lại ở đây??? Rõ ràng hôm qua cô cùng anh tiếp đã giám đốc Wang của tập đoàn Duchan mà, cô nhớ giám đốc Wang bắt cô uống rất nhiều rượu, còn việc kể tiếp cô hoàn toàn không nhớ ra.

Ngang bụng có cánh tay ai đó ôm mình, cô nhìn qua... OMG tại sao Hyun Woo lại nằm cạnh cô, còn nữa, trên người cô và anh không có lấy 1 mảnh vải che thân, gộp thêm vùng hạ thân đau nhức, chẳng lẽ tối qua.... tối qua.... không...

Không đâu, không đâu, không thể xảy ra được. Cô không muốn dính dáng gì tới anh nữa, không...

-Thứ sớm vậy?

Đang suy nghĩ lại bị tiếng nói của anh phá ngang, cô liền xoay qua nhìn, anh đang mờ mắt nhìn mình, ánh mắt có phần dịu dàng.

-Tại sao tôi lại ở đây? Còn nữa... anh giải thích tình trạng của 2 chúng ta hiện giờ đi?-cô dè chừng hỏi

-Hôm qua em uống say, anh đã đưa em về nhà anh, còn tình trạng này, anh nghĩ em cũng biết.-anh mỉm cười

-Anh... dám thừa dịp tôi uống say mà... mà.... anh dễ tiện.-cô đứng là tức chết, tại sao cứ cho cô dính vào tên này hoài vậy?

-Anh xin lỗi, bởi vì anh không kìm chế được, với lại em lại nhiệt tình như vậy...-anh nói, làm như mình hoàn toàn vô tội, đều do cô dụ dỗ anh =="

-Anh... anh...-bị lời anh nói, cô đỏ ửng cả mặt, cô nhiệt tình lúc nào chứ?

-Anh chỉ mới nói vậy mà em đã đỏ mặt rồi.-anh được thể mạnh miệng nói

-Anh, tôi không thêm nói với anh.-cô lờ anh, sau đó lấy chăn bao bọc cơ thể vào nhà tắm

Anh phì cười, mặc dù anh đã mất đi cứ ức, nhưng mà với cô, anh vẫn động lại tình cảm, rất nhiều là khác, ở bên cô, anh cảm thấy rất bình yên, cảm giác rất thoải mái, không ưu phiền. Làm cách nào anh nhớ ra mọi chuyện mà cô cũng đồng ý tha thứ cho anh đây? Đúng là như óc mà (cuối cùng anh Hyun Woo cũng tu tâm rồi há há)

Cô mặc lại bộ đồ hôm qua, Hyun Woo đã không còn trong phòng, đi xuống dưới nhà, thấy anh đang ngồi thư thái đọc báo trên bàn ăn, bác Min cũng dọn sẵn 2 phần ăn lên bàn.

-Je Jae, cháu mau vào ăn đi, bác Min chuẩn bị cho cháu rồi đó.-bác Min nở nụ cười nhân từ nói

-Cháu không ăn đâu bác Min, cháu còn đi làm.-Je Jae từ chối khéo

-Ăn sáng đi rồi hãy đi làm.-Hyun Woo mở miệng, mắt vẫn dán vào tờ báo

-Cảm ơn chủ tịch nhiều, nhưng tôi vẫn chưa thấy đói, xin phép.-cô nhã nhặn quay người đi

-Thiếu cô, cô ấy....

-Cứ để cô ấy đi.

Anh đặt tờ báo xuống, anh biết rõ cô sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy. Nếu không chịu ăn ở đây thì ăn ở tập đoàn vậy, để anh xem, cô có chấp đến cỡ nào?

Je Jae đi vào văn phòng của mình, trên bàn làm việc của cô đã chuẩn bị đủ hết, bắt tay vào làm, xem lại từng vụ kiện, có thể tham khảo được.

-Cố vấn Park, tôi đang cần gấp 1 tài liệu của vụ kiện công ty chúng ta bị kiện do cố vấn Do lúc trước đảm nhận.-trưởng phòng Choi từ trong văn phòng của mình đi ra, mặt nghiêm nói với Je Jae

-Dạ!? Nhưng ở đâu ạ?-cô hỏi

-Trong kho tư liệu, cô vào đi tìm đi.-trưởng phòng Choi nói

-Dạ.-cô đành gật đầu nghe theo

Park Je Jae có trách thì trách cô chỉ mới vào đã được chủ tịch nâng đỡ, bà làm ở đây đã mấy chục năm chưa từng được vào phòng chủ tịch, vậy mà cô chỉ mới vào làm đã được gặp, làm sao mà nhìn được chứ?

Đi tìm tài liệu cũ, vụ do giám đốc Do đảm nhận? Cô vừa đi vừa lẩm bầm trong miệng, đột nhiên nhớ giám đốc Do xử lý rất nhiều vụ rồi mà, bây giờ tìm, là vụ nào mới được. Chắc lờ hết luôn quá. Đúng là như óc đau óc mà.

Mở cửa kho tư liệu ra, trời trời không phải chứ, sao mà nó nằm lộn xộn hết vậy, không những vậy những sấp tài liệu nằm tứ tung, không sắp xếp theo thời gian, hay theo người đảm nhiệm, cô làm sao mà tìm trong đống "biển" tài liệu này hả?

Chỉ còn 1 cách, ngồi tìm từng cái.

Thời gian cứ trôi qua, cô tìm đã bốn tiếng đồng hồ, nhưng chỉ đáp lại là con số không, cô lục chỉ mới được 1/3 đống "biển" tài liệu này thôi. Tìm cũng mệt rồi, nghĩ 1 lát, giờ này cũng đến giờ ăn trưa, nên đi ăn thôi, tạm thời gác qua 1 bên.

_ Cách cách...

Sao kì vậy? Tại sao cửa lại khóa ngoài? Là ai khóa?

-Có ai ngoài đó không?Làm ơn mở cửa ra đi, có người trong đây đó.-cô vỗ cửa liên tục mong có ai đi ngang qua nghe thấy

Cô mò mẫm khắp người mình, hixhix bỏ quên điện thoại trên văn phòng rồi, làm sao đây?Ai mà chơi kì vậy?Hay là người ta không biết cô trong đây?

Bên ngoài cửa, thư kí Choi nhếch môi mỏng quay gót đi, trứng mà chơi với đá sao?Còn non lắm. Để bà xem ai giúp cô?

Kêu muốn khan cả tiếng cũng không có ai mở cửa cho cô, chẳng lẽ cô cứ bị nhốt trong đây hoài sao trời?Không được đâu huhu

Đúng rồi, cửa sổ. Nhưng mà cửa sổ lại ở trên cao, gần tới 3-4m, leo lên đó cũng là 1 vấn đề khó á, nhưng mà thà thử đi lỡ được rồi sao?Nghĩ thế cô bắt ghế cố gắng leo lên cửa sổ.

-Chủ tịch.-cả phòng luật xôn xao khi đích thân Shin Hyun Woo xuống phòng luật

-Cố vấn Park có ở đây không?-Hyun Woo hai tay dứt vào túi quần, áo không cài 1 nút trên, làm tăng thêm vẻ quyến rũ, quý phái của anh, khiến bao nữ nhân viên trong phòng đều đứng

-Lúc này trưởng phòng Choi có kêu cô ấy đi tìm tài liệu, vẫn chưa thấy về. Ah trưởng phòng Choi kia.-1 nhân iên nữ lên tiếng

-Chủ tịch, sao cậu đến đây?-trưởng phòng Choi căng thẳng hỏi

-Cố vấn Park đâu?

-Cô ấy sau khi đưa tài liệu cho tôi, đã đi đâu rồi cũng không biết nữa.-trưởng phòng Choi nói dối

-Vậy tài liệu đâu?-Hyun Woo lạnh giọng hỏi, ánh mắt sáng như đuốc

-Ah, lúc này đã đưa cho phòng ma-kết-ting rồi.-bà hồi hộp nói

-Vậy sao?-anh nheo mắt hỏi

-Đúng vậy ạ.-bà gật đầu lia lịa

-Được rồi, nếu cô ấy không có ở đây cũng không sao.

Anh nói đồng thời rời khỏi, lập tức đám nhân viên trong phòng luật liền bàn tán tại sao hôm nay chủ tịch lại tìm đến cố vấn luật mới vào tập đoàn chứ?Tin sốt nha. (đám cá với m.n sau 5s khắp tập đoàn sẽ lan truyền tin này :))

Quay lại bên Je Jae, cô đang cố leo lên đến cửa sổ, sắp đến rồi, chỉ cần 1 chút thôi.

-Được rồi, được rồi.

Cô thở hồn hên khi hai tay đã nắm được thành cửa sổ, chỉ cần 1 chút nữa là được.

-Aaa...

Sợ ý cô trượt chân làm ngã đồng ghế làm điểm tựa, bây giờ cô lại ở trên cao như vậy nếu mà trượt tay khỏi nữa thì coi như cả thân hình té xuống dưới, chắc chắn sẽ bị thương. Làm sao bây giờ?

-Có ai ngoài đó không?Cứu tôi với...-cô cố gắng la lớn mong có người đi ngang nghe thấy giúp cô

-Làm sao bây giờ?-cô lo lắng đến độ muốn khóc ngay tại chỗ, biết thế không tà lan leo lên cửa sổ làm gì

-Cứu tôi...

Nếu cứ "treo lơ lửng" mình hoài thì không thể nào tìm cách thoát ra, nhưng nếu buông tay ra thì chắc sẽ bị thương cho mà xem. Cô nên chọn cái nào bây giờ?

Chỉ còn cách đó mới thoát được thôi với lại bụng cô này giờ kêu lên như trống đánh biết vậy hùi sáng nghe lời bác Min ăn cho rồi.

-Một.... hai... ba....

Cô đếm ba tiếng sau đó buông hai tay đang nắm thành cửa sổ ra, "bịch" 1 tiếng, cả người của cô nằm trên sàn đất, đau lắm nha. Tay cô bị trầy 1 mảng cũng không nhỏ nha, còn chảy máu nữa, chân thì bị trặc cũng sưng đỏ lên, số cô không còn gì xui bằng!!!

Cô từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa, cố gắng đập thật mạnh vào

- Cứu tôi, tôi bị nhốt bên trong... có ai ngoài đó mở cửa cứu tôi...- cô vừa đập cửa vừa dùng hết sức la lớn

Ai lại chơi ác mà nhốt cô trong đây chứ?? Vừa bị thương lại đói meo, sức để kêu cứu cũng không còn, cô đã la khan cả cổ rồi mà không ai nghe thấy, lại còn ở nhà kho tư liệu chứ, ai lại đến đây? Chẳng lẽ cô cứ bị nhốt hoài sao? Không được đâu.

- Ai ngoài đó cứu tôi đi... có người bị nhốt trong đây nè...

Sức của cô gần cạn kiệt rồi, nếu cứ bị nhốt chắc chắn sẽ chết vì đói và khát cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tặng cô ấy cho tôi 1 đêm, hợp đồng sẽ có hiệu lực

---Phòng chủ tịch---

Mặc dù đã cố trấn an bản thân sẽ ổn, nhưng thật ra Park Je Jae cũng sợ đó thôi, nhưng lỡ leo lên lưng cọp rồi, phải chịu theo. Có lên!!!

- Chủ tịch, đây là vị cố vấn luật mới của tập đoàn chúng ta. - trưởng phòng Choi mở cửa phòng ra nói

- Ủ, bà ra ngoài đi. - Hyun Woo vẫn đang cúi đầu vào sắp hồ sơ lạnh nhạt mở miệng

- Vâng. - trưởng phòng Choi nói sau đó rời khỏi phòng

Căn phòng chỉ còn lại 2 người.

Thật ra ngay khi cô bước vào cửa tập đoàn, anh đã biết đó là cô, lúc đầu tưởng là ai nhưng sau tò mò nên xem máy camera phóng to, nhìn kĩ thì ra là cô, tưởng qua mặt anh để vậy sao? Nhưng mà, nói gì thì nói, anh nợ cô quá nhiều, dù không nhớ nhưng trái tim anh đã mách bảo như vậy.

Cô thấp thỏm lo âu, không biết tên này có nhận ra không? Dù sao đây cũng là tập đoàn của anh, mình lại không ấy ư anh, lỡ anh nhân cơ hội chèn ép mình rồi sao?

- Đừng giả vờ nữa, em ăn mặc như vậy không hợp chút nào. - anh lên tiếng nhưng vẫn không ngước đầu lên

- Chủ tịch, anh nói gì vậy? - cô mở hội đồ đầy, giọng nói sửa đến mức nghe rất chói tai

- Bỏ ngay giọng nói đó cho tôi, còn nữa em có 2 phương án, 1 là em vào trong phòng tôi thay ngay 1 bộ đồ khác, 2 là tự tôi thay cho cô. - anh ngừng đầu, hai tay đan vào nhau để trên bàn

- Anh nói... nói gì vậy? - cô bắt đầu chột dạ, dựa vào lời anh nói, hình như anh biết hết rồi huhu TT^TT

- Sao? Muốn tôi giúp em? - anh cong miệng

- Không cần. Coi như anh hay, có thể nhận ra tôi, nhưng mà tôi đến đây để xin việc làm, anh đừng có lấy tư trả thù riêng. - cô cảnh cáo anh trước

- Em yên tâm, tôi không phải cấp trên như vậy, tư ra tư, riêng ra riêng. Mau vào trong thay bộ đáng khác cho tôi, tôi sắp phát ói rồi.

- Được.

Je Jae đi vào trong phòng nghỉ của anh, wow, đẹp thật đó, sang trọng, lộng lẫy lắm nha. Căn phòng này y như phòng ngủ của anh, rất rộng thoải mái, rất tiện nghi. Tiến lại tủ quần áo của anh, mở ra, lại sốc tập 2, đồ của anh chất đầy toàn là đồ hiệu nha, còn tủ bên cạnh thì là đồ nữ, cũng là đồ hiệu không nha, tên này có cần lãng phí vậy không?

Lấy đại 1 bộ váy màu hồng phấn màu nhạt, đi vào trong toilet thay.

- Tôi xong rồi. - chừng 10 phút sau cô thay đồ xong đi ra nói

Lúc Hyun Woo ngước đầu lên nhìn, chỉ là hơi đỏ mặt sau đó liền biến mất, cô mặc bộ váy màu hồng nhạt, cổ tròn có viền ren mỏng, tay kiểu cánh bướm xòe ra, ngang eo là sợi thắt lưng màu đen, phía dưới váy xòe rộng, bên ngoài còn phủ thêm lớp ren trắng mỏng. Tôn lên dáng vóc cùng làn da trắng nõn của cô.

- We, xấu lắm sao? Vậy tôi thay lại bộ đồ lúc nãy =="

-Em mà mặc bỏ đồ lúc này thì đừng trách tôi.-sau 1 lúc anh mới bình tĩnh đáp

-Ồ, làm gì ghê vậy?-cô bĩu môi

-Đi thôi, tôi có hẹn gặp giám đốc công ty đối tác, em đi cùng đi.-anh đứng dậy cầm chiếc áo khoác

-Sao lại là tôi?Tôi mới đi làm có rành gì đâu.-cô vội nói

-Rim Hee đi công tác chưa về, tôi đang cần 1 trợ lý đi theo, em rất thích hợp.

Lí do gì vậy?Vậy mà cũng được sao?

-Đi thôi, tôi cũng đang muốn thử thực lực em đây.-anh để lại câu đó sau đó đi, anh cũng muốn cô đi theo nha

Cô mếu máo, cuộc đời quá bất công mà, aaaaaaaa...

Tại nhà hàng cấp cao Vestoria, Shin Hyun Woo cùng Je Jae vừa dùng bữa vừa bàn bạc kí hợp đồng với giám đốc Wang của công ty Duchun đối tác của tập đoàn Dae Yeon.

-Chủ tịch Shin, vị cố vấn luật Park của tập đoàn ngài vừa xinh đẹp lại tài giỏi, tôi rất hài lòng với những điều cô ấy nói.-giám đốc Wang hết mực khen ngợi cô

-Cám ơn giám đốc Wang quá khen, tôi còn cần học hỏi nhiều lắm.-cô khách sáo đáp

-Không, tôi nói thật, nếu công ty tôi mà có được 1 người tài giỏi như cô thì còn gì bằng.-giám đốc Wang nói

-Ông quá khen.

-Giám đốc Wang, tôi nghĩ chuyện hợp đồng nên...-cô nhân cơ hội tâm trạng của giám đốc Wang tốt, đề nghị

-Chúng ta có lẽ nên ăn xong rồi kí thì tốt hơn nhỉ?

Hyun Woo này giờ quan sát khề nheo mắt, lão cáo già này, rõ ràng có ý đồ gì đó mà, để anh xem, ông rút cuộc có trò gì?

-Cố vấn Park, mời cô.-giám đốc Wang đưa ly rượu vang lên mời cô

-Thật xin lỗi ngài, tôi không uống được.-cô vội lắc tay, thật ra cô biết uống chỉ là tửu lượng kém quá nên không dám uống

-Để tôi uống thay cô ấy.-Hyun Woo lên tiếng

-Ấy ấy, nếu để chủ tịch Shin uống, chẳng khác nào cố vấn Park không nể mặt của tôi, tôi nghĩ hợp đồng nên suy nghĩ lại.

-Được, tôi uống.-nghe thấy ông nhắc đến hợp đồng, cô sợ vì mình làm mất lòng ông ấy mà làm Hyun Woo mất 1 bản hợp đồng thì cô không phải có lỗi sao?

Cô liền lấy ly rượu vang từ tay ông ta uống ừng ực

Về mặt Hyun Woo âm trầm, anh thực sự không muốn trở mặt với ông, nếu ông còn làm gì quá đáng thì đừng trách ông

Giám đốc Wang thừa nước lán tới, 1 ly rồi lại 1 ly ép cô uống, ly nào cũng là đầy ly, cô có dù là tửu lượng cao cũng gục sớm, huống chi cô yếu vậy, uống đến độ đầu óc cô choáng váng không biết đã bao nhiêu ly rồi.

-Đủ rồi giám đốc Wang.-anh lạnh lùng ngăn can, nếu còn bắt cô uống nữa có môn cô say chết luôn

-Chủ tịch Shin, ngài cũng không phải là thiếu phụ nữ, chỉ cần ngài tặng cố vấn Park cho tôi 1 đêm, hợp đồng lập tức thi hành ngay.-giám đốc Wang cuối cùng cũng lòi bản tính háo sắc ra nói

-Ông nghĩ mình xứng sao?Shin Hyun Woo tôi đúng là không thiếu phụ nữ, chỉ cần ông thích tôi sẽ tặng ngay, riêng cô ấy, ông cũng đừng hòng động vào. Cút đi.-lời nói của anh mang theo đều là sát khí, có thể đánh ngã người đối diện

Giám đốc Wang giận đến đỏ tía cả mặt, nói vậy chẳng khác nào nói ông ngay cả 1 nhân viên thấp hèn của anh cũng không xứng.

-Chủ tịch Shin, dù gì hợp đồng này rất có lợi cho ngài, nếu không có sẽ là 1 tổn thất to lớn, huống hồ gì chỉ vì 1 cô gái chứ.-giám đốc Wang vẫn không từ bỏ ý định

-Cút!-anh trừng mắt gầm lên, ông ta nghĩ mình xứng đáng sao?

Giám đốc Wang hừ nhạt sau đó phát tay bỏ đi

Hyun Woo diu đang say rượu ra ngoài xe, đầu và thân thể cô đều dựa vào người anh, làm người khác thoát nhìn vào thì thấy rất mờ ám.

Hyun Woo vừa lái xe vừa để ý tới cô, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Je Jae mà trong lòng dạt dào hạnh phúc.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Hyun Woo lấy khăn ướt cẩn thận lau mặt cho cô

- Ừm...

Cảm giác lạnh lẽo thật thoải mái, đôi môi mỏng của Je Jae không ý thức được mà rên ra tiếng.

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng cùng với da thịt trắng nõn mềm mại của cô, làm cho anh cảm thấy toàn thân như có một luồng nhiệt đang dâng lên.

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, thậm chí chỉ hôn nhẹ một chút nhưng ai ngờ lại không dứt ra được, càng hôn càng sâu, nhẹ tay cởi bỏ vạt áo của cô ra, chậm rãi vuốt ve.

- Ừm!

Cô lại thoải mái rên rỉ ra tiếng, không ngờ thanh âm rên rỉ này lại càng kích thích anh.

Một nụ hôn trượt dài làm cho anh thấy hạ thể nóng bỏng căng tức rất đau, thậm chí phải phát tiết dục vọng của bản thân.

- Je Jae, anh có thể chứ?

Anh nhẹ nhàng hôn nhỏ bên tai cô.

Không có câu trả lời nào được phát ra, nhưng cô cũng không hề ý thức được mà vận vẹo cơ thể, khiến cô càng thêm mê người.

Anh không thể chịu đựng được nữa liền nhanh tay cởi bỏ áo khoác của cô.

Nụ hôn của anh giống như cơn bão mãnh liệt nhất, cuốn cô đến nỗi ý thức bắt đầu mơ hồ, bàn tay cũng không ngoan ngoãn mà sờ soạng, xoa bóp khắp nơi trên người cô, khiến cô đau đến nỗi phát ra tiếng rên rỉ thật thấp.

Nghe thấy cô kêu đau, anh thả chậm tiết tấu, dịu dàng cẩn thận liếm cắn, đầu lưỡi cuốn lại triển miên dây dưa cùng với cô.

Cô chỉ cảm thấy càng ngày cơ thể càng nóng lên, đầu lưỡi của cô cũng bắt đầu vô ý thức đáp lại anh!

Anh hít một hơi thật sâu.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, anh nặng nề thở hổn hển, cúi đầu ngậm chặt nụ hoa đang run rẩy đứng thẳng, thành thạo trên đầu, bàn tay thuận thể trượt trên vùng lưng trơn nhẵn của cô, cặp mông ngạo nghễ ưỡn lên, thành thạo dao động.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy, nhưng mà do rượu vào làm cô có phần nào cảm thấy rất thoải mái lại quên mất cái đau đớn khi va chạm, mà thoải mái rên thành tiếng.

- Ừm...ừ...

Sau khi tàn phá nơi no đủ quyến rũ trước ngực xong, anh bỗng dừng ngẩng đầu, che lại cánh môi mềm mại đang thoải mái rên rỉ, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy cô, thuần thục lật khuấy, hút hết hương vị ngọt ngào.

- Uhm...

Chỉ là một cái hôn, thế nhưng có thể làm cho anh mất khống chế như thế? Anh khiếp sợ trước ảnh hưởng của cô, lại tăng thêm sức lực trên tay trên môi gầm nhẹ. Có chút gấp gáp, có chút không thể chờ đợi được nữa!

Đáy lòng có một giọng nói kêu gào, anh muốn cô! Cô gái nhỏ này quá ngây ngô rồi, đến cả hôn cũng không thuần thục như vậy!

Đầu lưỡi theo cánh môi cô một đường liếm hôn xuống phía dưới, lướt qua đỉnh nhon trắng như tuyết, qua vùng bụng trắng mượt khẽ đội lên, cuối cùng dừng lại ở phần cổ âm u xanh mượt đó.

Sử dụng toàn bộ kỹ xảo, kích thích từng giác quan nhạy cảm nhất, hai tay anh nhẹ nhàng mở đầu gối cô, vùi đầu vào vùng đất quyến rũ đó nỗ lực cày cấy.

Cô không thể kiềm chế được nữa, dù là người phụ nữ như thế nào cũng không chịu được những chọc ghẹo như vậy, một tiếng rên thật thấp từ trong cổ bật ra, trong người dâng lên 1 luồng hưng phấn, rất muốn thứ gì đó.... cô sắp chịu không được rồi.

Bộ vị nào đó của anh đã sớm không kiềm chế được nữa, đột nhiên ép xuống thật sâu, cảm giác tuyệt vời cùng thoải mái khiến anh và đồng thời phát ra một tiếng rên dài thóa mẫn!

...

Nhức đầu quá, còn nữa nhất là vùng hạ thân. Cô cố gắng mở mi mắt ra, căn phòng trước mắt rất giống phòng của Hyun Woo. Tại sao cô lại ở đây??? Rõ ràng hôm qua cô cùng anh tiếp đã giám đốc Wang của tập đoàn Duchan mà, cô nhớ giám đốc Wang bắt cô uống rất nhiều rượu, còn việc kể tiếp cô hoàn toàn không nhớ ra.

Ngang bụng có cánh tay ai đó ôm mình, cô nhìn qua... OMG tại sao Hyun Woo lại nằm cạnh cô, còn nữa, trên người cô và anh không có lấy 1 mảnh vải che thân, gộp thêm vùng hạ thân đau nhức, chẳng lẽ tối qua.... tối qua.... không....

Không đâu, không đâu, không thể xảy ra được. Cô không muốn dính dáng gì tới anh nữa, không....

-Thức sớm vậy?

Đang suy nghĩ lại bị tiếng nói của anh phá ngang, cô liền xoay qua nhìn, anh đang mở mắt nhìn mình, ánh mắt có phần dịu dàng.

-Tại sao tôi lại ở đây? Còn nữa... anh giải thích tình trạng của 2 chúng ta hiện giờ đi?-cô dè chừng hỏi

-Hôm qua em uống say, anh đã đưa em về nhà anh, còn tình trạng này, anh nghĩ em cũng biết.-anh mỉm cười

-Anh... dám thừa dịp tôi uống say mà... mà.... anh dễ tiện.-cô đứng là tức chết, tại sao cứ cho cô dính vào tên này hoài vậy?

-Anh xin lỗi, bởi vì anh không kìm chế được, với lại em lại nhiệt tình như vậy...-anh nói, làm như mình hoàn toàn vô tội, đều do cô dụ dỗ anh =="

-Anh... anh...-bị lời anh nói, cô đỏ ửng cả mặt, cô nhiệt tình lúc nào chứ?

-Anh chỉ mới nói vậy mà em đã đỏ mặt rồi.-anh được thể mạnh miệng nói

-Anh, tôi không thèm nói với anh.-cô lườm anh, sau đó lấy chăn bao bọc cơ thể vào nhà tắm

Anh phì cười, mặc dù anh đã mất đi cứ ức, nhưng mà với cô, anh vẫn động lại tình cảm, rất nhiều là khác, ở bên cô, anh cảm thấy rất bình yên, cảm giác rất thoải mái, không ưu phiền. Làm cách nào anh nhớ ra mọi chuyện mà cô cũng đồng ý tha thứ cho anh đây? Đúng là nhức óc mà (cuối cùng anh Hyun Woo cũng tu tâm rồi há há)

Cô mặc lại bộ đồ hôm qua, Hyun Woo đã không còn trong phòng, đi xuống dưới nhà, thấy anh đang ngồi thư thái đọc báo trên bàn ăn, bác Min cũng dọn sẵn 2 phần ăn lên bàn.

-Je Jae, cháu mau vào ăn đi, bác Min chuẩn bị cho cháu rồi đó.-bác Min nở nụ cười nhân từ nói

-Cháu không ăn đâu bác Min, cháu còn đi làm.-Je Jae từ chối khéo

-Ăn sáng đi rồi hãy đi làm.-Hyun Woo mở miệng, mắt vẫn dán vào tờ báo

-Cảm ơn chủ tịch nhiều, nhưng tôi vẫn chưa thấy đói, xin phép.-cô nhã nhặn quay người đi

-Thiếu cô, cô ấy....

-Cứ để cô ấy đi.

Anh đặt tờ báo xuống, anh biết rõ cô sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy. Nếu không chịu ăn ở đây thì ăn ở tập đoàn vậy, để anh xem, cô có chấp đến cỡ nào?

Je Jae đi vào văn phòng của mình, trên bàn làm việc của cô đã chuẩn bị đủ hết, bắt tay vào làm, xem lại từng vụ kiện, có thể tham khảo được.

-Cố vấn Park, tôi đang cần gấp 1 tài liệu của vụ kiện công ty chúng ta bị kiện do cố vấn Do lúc trước đảm nhận.-trưởng phòng Choi từ trong văn phòng của mình đi ra, mặt nghiêm nói với Je Jae

-Dạ!? Nhưng ở đâu ạ?-cô hỏi

-Trong kho tư liệu, cô vào đi tìm đi.-trưởng phòng Choi nói

-Dạ.-cô đành gật đầu nghe theo

Park Je Jae có trách thì trách cô chỉ mới vào đã được chủ tịch nâng đỡ, bà làm ở đây đã mấy chục năm chưa từng được vào phòng chủ tịch, vậy mà cô chỉ mới vào làm đã được gặp, làm sao mà nhịn được chứ?

Đi tìm tài liệu cũ, vụ do giám đốc Do đảm nhận? Cô vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên nhớ giám đốc Do xử lý rất nhiều vụ rồi mà, bây giờ tìm, là vụ nào mới được. Chắc lờ hết luôn quá. Đúng là nhưc đầu đau óc mà.

Mở cửa kho tư liệu ra, trời trời không phải chứ, sao mà nó nằm lộn xộn hết vậy, không những vậy những sấp tài liệu nằm tứ tung, không sắp xếp theo thời gian, hay theo người đảm nhiệm, cô làm sao mà tìm trong đống "biển" tài liệu này hả?

Chỉ còn 1 cách, ngồi tìm từng cái.

Thời gian cứ trôi qua, cô tìm đã bốn tiếng đồng hồ, nhưng chỉ đáp lại là con số không, cô lục chỉ mới được 1/3 đống "biển" tài liệu này thôi. Tìm cũng mệt rồi, nghỉ 1 lát, giờ này cũng đến giờ ăn trưa, nên đi ăn thôi, tạm thời gác qua 1 bên.

_Cách cách...

Sao kì vậy? Tại sao cửa lại khóa ngoài? Là ai khóa?

-Có ai ngoài đó không? Làm ơn mở cửa ra đi, có người trong đây đó.-cô vỗ cửa liên tục mong có ai đi ngang qua nghe thấy

Cô mò mẫm khắp người mình, hixhix bỏ quên điện thoại trên văn phòng rồi, làm sao đây? Ai mà chơi kì vậy? Hay là người ta không biết cô trong đây?

Bên ngoài cửa, thư kí Choi nhếch môi mòng quay gót đi, trúng mà chơi với đá sao? Còn non lắm. Để bà xem ai giúp cô?

Kêu muốn khan cả tiếng cũng không có ai mở cửa cho cô, chẳng lẽ cô cứ bị nhốt trong đây hoài sao trời? Không được đâu huhu

Đứng rồi, cửa sổ. Nhưng mà cửa sổ lại ở trên cao, gần tới 3-4m, leo lên đó cũng là 1 vấn đề khó á, nhưng mà thà thử đi thử được rồi sao? Nghĩ thế cô bắt ghế cố gắng leo lên cửa sổ.

-Chủ tịch.-cà phòng luật xôn xao khi đích thân Shin Hyun Woo xuống phòng luật

-Cô vấn Park có ở đây không?-Hyun Woo hai tay dút vào túi quần, áo không cài 1 nút trên, làm tăng thêm vẻ quyến rũ, quý phái của anh, khiến bao nữ nhân viên trong phòng điều đứng

-Lúc này trưởng phòng Choi có kêu cô ấy đi tìm tài liệu, vẫn chưa thấy về. Ah trưởng phòng Choi kia.-1 nhân iên nữ lên tiếng

-Chủ tịch, sao cậu đến đây?-trưởng phòng Choi căng thẳng hỏi

-Cô vấn Park đâu?

-Cô ấy sau khi đưa tài liệu cho tôi, đã đi đâu rồi cũng không biết nữa.-trưởng phòng Choi nói dối

-Vậy tài liệu đâu?-Hyun Woo lạnh giọng hỏi, ánh mắt sáng như đuốc

-Ah, lúc này đã đưa cho phòng ma-két-ting rồi.-bà hồi hộp nói

-Vậy sao?-anh nheo mắt hỏi

-Đúng vậy ạ.-bà gật đầu lia lịa

-Được rồi, nếu cô ấy không có ở đây cũng không sao.

Anh nói đồng thời rời khỏi, lập tức đám nhân viên trong phòng luật liền bàn tán tại sao hôm nay chủ tịch lại tìm đến cố vấn luật mới vào tập đoàn chứ? Tin sốt nha. (đám cá với m.n sau 5s khắp tập đoàn sẽ lan truyền tin này :))

Quay lại bên Je Jae, cô đang cố leo lên đến cửa sổ, sắp đến rồi, chỉ cần 1 chút thôi.

-Được rồi, được rồi.

Cô thở hổn hển khi hai tay đã nắm được thành cửa sổ, chỉ cần 1 chút nữa là được.

-Aaa...

Sợ ý cô trượt chân làm ngã đồng ghế làm điểm tựa, bây giờ cô lại ở trên cao như vậy nếu mà trượt tay khỏi nữa thì coi như cả thân hình té xuống dưới, chắc chắn sẽ bị thương. Làm sao bây giờ?

-Có ai ngoài đó không? Cứu tôi với...-cô cố gắng la lớn mong có người đi ngang nghe thấy giúp cô

-Làm sao bây giờ?-cô lo lắng đến độ muốn khóc ngay tại chỗ, biết thế không tà lan leo lên cửa sổ làm gì

-Cứu tôi...

Nếu cứ "treo lơ lửng" mình hoài thì không thể nào tìm cách thoát ra, nhưng nếu buông tay ra thì chắc sẽ bị thương cho mà xem. Cô nên chọn cái nào bây giờ?

Chỉ còn cách đó mới thoát được thôi với lại bụng cô này giờ kêu lên như trống đánh biết vậy hùi sáng nghe lời bác Min ăn cho rồi.

-Một.... hai... ba....

Cô đếm ba tiếng sau đó buông hai tay đang nắm thành cửa sổ ra, "bịch" 1 tiếng, cả người của cô nằm trên sàn đất, đau lắm nha. Tay cô bị trầy 1 mảng cũng không nhỏ nha, còn chảy máu nữa, chân thì bị trặc cũng sưng đỏ lên, số cô không còn gì xui bằng!!

Cô từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa, cố gắng đập thật mạnh vào

-Cứu tôi, tôi bị nhốt bên trong... có ai ngoài đó mở cửa dùm tôi...-cô vừa đập cửa vừa dùng hết sức la lớn

Ai lại chơi ác mà nhốt cô trong đây chứ??Vừa bị thương lại đói meo, sức để kêu cứu cũng không còn, cô đã la khan cả cổ rồi mà không ai nghe thấy, lại còn ở nhà kho tư liệu chứ, ai lại đến đây?Chẳng lẽ cô cứ bị nhốt hoài sao?Không được đâu.

-Ai ngoài đó cứu tôi đi... có người bị nhốt trong đây nè...

Sức của cô gần cạn kiệt rồi, nếu cứ bị nhốt chắc chắn sẽ chết vì đói và khát cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Cơ thể rất thoải mái

Hyun Woo diu đang say rượu ra ngoài xe, đầu và thân thể cô đều dựa vào người anh, làm người khác thoát nhìn vào thì thấy rất mờ ám.

Hyun Woo vừa lái xe vừa để ý tới cô, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Je Jae mà trong lòng dạt dào hạnh phúc.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Hyun Woo lấy khăn ướt cẩn thận lau mặt cho cô

-Uhm...

Cảm giác lạnh lẽo thật thoải mái, đôi môi mọng của Je Jae không ý thức được mà rên ra tiếng.

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng cùng với da thịt trắng nõn mềm mại của cô, làm cho anh cảm thấy toàn thân như có một luồng nhiệt đang dâng lên.

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, thầm nghĩ chỉ hôn nhẹ một chút nhưng ai ngờ lại không dứt ra được, càng hôn càng sâu, nhẹ tay cởi bỏ vạt áo của cô ra, chậm rãi vuốt ve.

-Uhm!

Cô lại thoải mái rên rỉ ra tiếng, không ngờ thanh âm rên rỉ này lại càng kích thích anh.

Một nụ hôn trượt dài làm cho anh thấy hạ thể nóng bỏng căng tức rất đau, thầm nghĩ phải phát tiết dục vọng của bản thân.

-Je Jae, anh có thể chứ?

Anh nhẹ nhàng hôn nhỏ bên tai cô.

Không có câu trả lời nào được phát ra, nhưng cô cũng không hề ý thức được mà vận vẹo cơ thể, khiến cô càng thêm mê người.

Anh không thể chịu đựng được nữa liền nhanh tay cởi bỏ áo khoác của cô.

Nụ hôn của anh giống như cơn bão mãnh liệt nhất, cuốn cô đến nỗi ý thức bắt đầu mơ hồ, bàn tay cũng không ngoan ngoãn mà sờ soạng, xoa bóp khắp nơi trên người cô, khiến cô đau đến nỗi phát ra tiếng rên rỉ thật thấp.

Nghe thấy cô kêu đau, anh thả chậm tiết tấu, dịu dàng cẩn thận liếm cắn, đầu lưỡi cuốn lại triển miên dây dưa cùng với cô.

Cô chỉ cảm thấy càng ngày cơ thể càng nóng lên, đầu lưỡi của cô cũng bắt đầu vô ý thức đáp lại anh!

Anh hít một hơi thật sâu.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, anh nặng nề thở hổn hển, cúi đầu ngâm chặt nụ hoa đang run rẩy đứng thẳng, thành thạo trên đầu, bàn tay thuần thục trượt trên vùng lưng trơn nhẵn của cô, cặp mông ngọt ngào uốn lượn lên, thành thạo dao động.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy, nhưng mà do rượu vào làm cô có phần nào cảm thấy rất thoải mái lại quên mất cái đau đớn khi va chạm, mà thoải mái rên thành tiếng.

-Uhm...ư...

Sau khi tàn phá nơi no đủ quyến rũ trước ngực xong, anh bỗng dừng ngừng đầu, che lại cánh môi mềm mại đang thoải mái rên rỉ, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy cô, thuần thục lật khuấy, hút hết hương vị ngọt ngào.

-Uhm..

Chỉ là một cái hôn, thế nhưng có thể làm cho anh mất khống chế như thế? Anh khiếp sợ trước ảnh hưởng của cô, lại tăng thêm sức lực trên tay trên môi mềm mại. Có chút gấp gáp, có chút không thể chờ đợi được nữa!

Đáy lòng có một giọng nói kêu gào, anh muốn cô! Cô gái nhỏ này quá ngây ngô rồi, đến cả hôn cũng không thuần thục như vậy!

Đầu lưỡi theo cánh môi cô một đường liếm hôn xuống phía dưới, lướt qua đỉnh nhon trắng như tuyết, qua vùng bụng trắng mượt khe đùi lên, cuối cùng dừng lại ở phiến cỏ âm u xanh mượt đó.

Sử dụng toàn bộ kỹ xảo, kích thích từng giác quan nhạy cảm nhất, hai tay anh nhẹ nhàng mở đầu gối cô, vùi đầu vào vùng đất quyến rũ đó nỗ lực cày cấy.

Cô không thể kiềm chế được nữa, dù là người phụ nữ như thế nào cũng không chịu được những chọc ghẹo như vậy, một tiếng rên thật thấp từ trong cổ bật ra, trong người dâng lên 1 luồng hưng phấn, rất muốn thứ gì đó.... cô sắp chịu không được rồi.

Bộ vị nào đó của anh đã sớm không kiềm chế được nữa, đột nhiên ép xuống thật sâu, cảm giác tuyệt vời cùng thoải mái khiến anh và đồng thời phát ra một tiếng rên dài thỏa mãn!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Anh dê tiện

Nhức đầu quá, còn nữa nhất là vùng hạ thân. Cô cố gắng mở ni mắt ra, căn phòng trước mắt rất giống phòng của Hyun Woo. Tại sao cô lại ở đây??? Rõ ràng hôm qua cô cùng anh tiếp đã giám đốc Wang của tập đoàn Duchan mà, cô nhớ giám đốc Wang bắt cô uống rất nhiều rượu, còn việc kế tiếp cô hoàn toàn không nhớ ra.

Ngang bụng có cánh tay ai đó ôm mình, cô nhìn qua... OMG tại sao Hyun Woo lại nằm cạnh cô, còn nữa, trên người cô và anh không có lấy 1 mảnh vải che thân, gộp thêm vùng hạ thân đau nhức, chẳng lẽ tối qua.... tối qua.... không...

Không đâu, không đâu, không thể xảy ra được. Cô không muốn dính dáng gì tới anh nữa, không....

-Thức sớm vậy?

Đang suy nghĩ lại bị tiếng nói của anh phá ngang, cô liền xoay qua nhìn, anh đang mở mắt nhìn mình, ánh mắt có phần dịu dàng.

-Tại sao tôi lại ở đây? Còn nữa... anh giải thích tình trạng của 2 chúng ta hiện giờ đi? -cô dè chừng hỏi

-Hôm qua em uống say, anh đã đưa em về nhà anh, còn tình trạng này, anh nghĩ em cũng biết. -anh mỉm cười

-Anh... dám thừa dịp tôi uống say mà... mà.... anh dê tiện. -cô đứng là tức chết, tại sao cứ cho cô dính vào tên này hoài vậy?

-Anh xin lỗi, bởi vì anh không tìm chế được, với lại em lại nhiệt tình như vậy... -anh nói, làm như mình hoàn toàn vô tội, đều do cô dụ dỗ anh =="

-Anh... anh... -bị lời anh nói, cô đỏ ửng cả mặt, cô nhiệt tình lúc nào chứ?

-Anh chỉ mới nói vậy mà em đã đỏ mặt rồi.-anh được thể mạnh miệng nói

-Anh, tôi không thèm nói với anh.-cô lườm anh, sau đó lấy chăn bao bọc cơ thể vào nhà tắm

Anh phì cười, mặc dù anh đã mất đi cú ức, nhưng mà với cô, anh vẫn động lại tình cảm, rất nhiều là khác, ở bên cô, anh cảm thấy rất bình yên, cảm giác rất thoải mái, không ưu phiền. Làm cách nào anh nhớ ra mọi chuyện mà cô cũng đồng ý tha thứ cho anh đây? Đúng là nhức óc mà (cuối cùng anh Hyun Woo cũng tu tâm rồi há há)

Cô mặc lại bộ đồ hôm qua, Hyun Woo đã không còn trong phòng, đi xuống dưới nhà, thấy anh đang ngồi thư thái đọc báo trên bàn ăn, bác Min cũng dọn sẵn 2 phần ăn lên bàn.

-Je Jae, cháu mau vào ăn đi, bác Min chuẩn bị cho cháu rồi đó.-bác Min nở nụ cười nhân từ nói

-Cháu không ăn đâu bác Min, cháu còn đi làm.-Je Jae từ chối khéo

-Ăn sáng đi rồi hãy đi làm.-Hyun Woo mở miệng, mắt vẫn dán vào tờ báo

-Cảm ơn chủ tịch nhiều, nhưng tôi vẫn chưa thấy đói, xin phép.-cô nhã nhặn quay người đi

-Thiếu cô, cô ấy....

-Cứ để cô ấy đi.

Anh đặt tờ báo xuống, anh biết rõ cô sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy. Nếu không chịu ăn ở đây thì ăn ở tập đoàn vậy, để anh xem, cô có chấp đến cỡ nào?

Je Jae đi vào văn phòng của mình, trên bàn làm việc của cô đã chuẩn bị đủ hết, bắt tay vào làm, xem lại từng vụ kiện, có thể tham khảo được.

-Cố vấn Park, tôi đang cần gấp 1 tài liệu của vụ kiện công ty chúng ta bị kiện do cố vấn Do lúc trước đảm nhận.-trưởng phòng Choi từ trong văn phòng của mình đi ra, mặt nghiêm nói với Je Jae

-Dạ!?Nhưng ở đâu ạ?-cô hỏi

-Trong kho tư liệu, cô vào đi tìm đi.-trưởng phòng Choi nói

-Dạ.-cô đành gật đầu nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bị nhốt ở kho tư liệu

Park Je Jae có trách thì trách cô chỉ mới vào đã được chủ tịch nâng đỡ, bà làm ở đây đã mấy chục năm chưa từng được vào phòng chủ tịch, vậy mà cô chỉ mới vào làm đã được gặp, làm sao mà nhịn được chứ?

Đi tìm tài liệu cũ, vụ do giám đốc Do đảm nhận?Cô vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên nhớ giám đốc Do xử lí rất nhiều vụ rồi mà, bây giờ tìm, là vụ nào mới được. Chắc lòi hết luôn quá. Đúng là nhức đầu đau óc mà.

Mở cửa kho tư liệu ra, trời trời không phải chứ, sao mà nó nằm lộn xộn hết vậy, không những vậy những sấp tài liệu nằm tứ tung, không sắp xếp theo thời gian, hay theo người đảm nhiệm, cô làm sao mà tìm trong đồng "biển" tài liệu này hả?

Chỉ còn 1 cách, ngồi tìm từng cái.

Thời gian cứ trôi qua, cô tìm đã bốn tiếng đồng hồ, nhưng chỉ đáp lại là con số không, cô lục chỉ mới được 1/3 đồng "biển" tài liệu này thôi. Tìm cũng mệt rồi, nghỉ 1 lát, giờ này cũng đến giờ ăn trưa, nên đi ăn thôi, tạm thời gác qua 1 bên.

_ Cách cách...

Sao kì vậy?Tại sao cửa lại khóa ngoài?Là ai khóa?

-Có ai ngoài đó không?Làm ơn mở cửa ra đi, có người trong đây đó.-cô vỗ cửa liên tục mong có ai đi ngang qua nghe thấy

Cô mò mẫm khắp người mình, hixhix bỏ quên điện thoại trên văn phòng rồi, làm sao đây?Ai mà chơi kì vậy?Hay là người ta không biết cô trong đây?

Bên ngoài cửa, thư kí Choi nhếch môi mỉm cười quay gót đi, trớ trêu mà chơi với đá sao? Còn non lắm. Để bà xem ai giúp cô?

Kêu muốn khan cả tiếng cũng không có ai mở cửa cho cô, chẳng lẽ cô cứ bị nhốt trong đây hoài sao trời? Không được đâu huhu

Đúng rồi, cửa sổ. Nhưng mà cửa sổ lại ở trên cao, gần tới 3-4m, leo lên đó cũng là 1 vấn đề khó á, nhưng mà thà thử đi lỡ được rồi sao? Nghĩ thế cô bắt ghế cố gắng leo lên cửa sổ.

-Chủ tịch-cả phòng luật xôn xao khi đích thân Shin Hyun Woo xuống phòng luật

-Cố vấn Park có ở đây không?-Hyun Woo hai tay dứt vào túi quần, áo không cài 1 nút trên, làm tăng thêm vẻ quyến rũ, quý phái của anh, khiến bao nữ nhân viên trong phòng đều đứng

-Lúc này trưởng phòng Choi có kêu cô ấy đi tìm tài liệu, vẫn chưa thấy về. Ah trưởng phòng Choi kia.-1 nhân viên nữ lên tiếng

-Chủ tịch, sao cậu đến đây?-trưởng phòng Choi căng thẳng hỏi

-Cố vấn Park đâu?

-Cô ấy sau khi đưa tài liệu cho tôi, đã đi đâu rồi cũng không biết nữa.-trưởng phòng Choi nói dối

-Vậy tài liệu đâu?-Hyun Woo lạnh giọng hỏi, ánh mắt sáng như đuốc

-Ah, lúc này đã đưa cho phòng ma-kết-tính rồi.-bà hồi hộp nói

-Vậy sao?-anh nheo mắt hỏi

-Đúng vậy ạ.-bà gật đầu lia lịa

-Được rồi, nếu cô ấy không có ở đây cũng không sao.

Anh nói đồng thời rời khỏi, lập tức đám nhân viên trong phòng luật liền bàn tán tại sao hôm nay chủ tịch lại tìm đến cố vấn luật mới vào tập đoàn chứ? Tin sốt nha. (dám cá với m.n sau 5s khắp tập đoàn sẽ lan truyền tin này :))

Quay lại bên Je Jae, cô đang cố leo lên đến cửa sổ, sắp đến rồi, chỉ cần 1 chút thôi.

-Được rồi, được rồi.

Cô thở hắt hắt khi hai tay đã nắm được thành cửa sổ, chỉ cần 1 chút nữa là được.

-Aaa...

Sợ ý cô trượt chân làm ngã đồng ghế làm điểm tựa, bây giờ cô lại ở trên cao như vậy nếu mà trượt tay khỏi nữa thì coi như cả thân hình té xuống dưới, chắc chắn sẽ bị thương. Làm sao bây giờ?

-Có ai ngoài đó không? Cứu tôi với...-cô cố gắng la lớn mong có người đi ngang nghe thấy giúp cô

-Làm sao bây giờ?-cô lo lắng đến độ muốn khóc ngay tại chỗ, biết thế không tà lan leo lên cửa sổ làm gì

-Cứu tôi...

Nếu cứ "treo lơ lửng" mình hoài thì không thể nào tìm cách thoát ra, nhưng nếu buông tay ra thì chắc sẽ bị thương cho mà xem. Cô nên chọn cái nào bây giờ?

Chỉ còn cách đó mới thoát được thôi với lại bụng cô này giờ kêu lên như trống đánh biết vậy hùi sáng nghe lời bác Min ăn cho rồi.

-Một.... hai... ba....

Cô đếm ba tiếng sau đó buông hai tay đang nắm thành cửa sổ ra, "bịch" 1 tiếng, cả người của cô nằm trên sàn đất, đau lắm nha. Tay cô bị trầy 1 mảng cũng không nhỏ nha, còn chảy máu nữa, chân thì bị trặc cũng sưng đỏ lên, số cô không còn gì xui bằng!!!

Cô từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa, cố gắng đập thật mạnh vào

-Cứu tôi, tôi bị nhốt bên trong... có ai ngoài đó mở cửa dùm tôi...-cô vừa đập cửa vừa dùng hết sức la lớn

Ai lại chơi ác mà nhốt cô trong đây chứ?? Vừa bị thương lại đói meo, sức để kêu cứu cũng không còn, cô đã la khan cả cổ rồi mà không ai nghe thấy, lại còn ở nhà kho tư liệu chứ, ai lại đến đây? Chẳng lẽ cô cứ bị nhốt hoài sao? Không được đâu.

-Ai ngoài đó cứu tôi đi... có người bị nhốt trong đây nè...

Sức của cô gần cạn kiệt rồi, nếu cứ bị nhốt chắc chắn sẽ chết vì đói và khát cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cô thật sự yêu ai

Hyun Woo ở trong phòng chủ tịch đang muốn điên lên, từ sáng đến giờ cũng đã gần mười tiếng, ngoài lúc sáng ra thì anh hoàn toàn không nhìn thấy mặt cô, rốt cuộc cô đã trốn đi đâu chứ? Tại sao anh tìm khắp tập đoàn Dae Yeon cũng không tìm thấy.

-Chủ tịch, tôi đã đi công tác về.-Rim Hee từ ngoài mở cửa bước vào nói

-Ừm.-anh chỉ gạt đầu cho có lệ, trong lòng anh đang rất bức rứt khó chịu

-Tôi đã nghe tình trạng của ngài, mong ngài mau chóng nhớ lại mọi chuyện.

-Được rồi, không có gì ra ngoài làm việc đi.

-Vâng.

-Mà khoan, giúp tôi đi tìm Park Je Jae đi.-anh nói khi Rim Hee định ra ngoài

-Dạ!??

-Từ sáng đến giờ không biết cô ấy đã đi đâu, mau giúp tôi đi tìm đi.-anh ra lệnh

-Vâng, tôi sẽ đi xem lại camera trong tập đoàn.

-Vô ích thôi, không biết hôm nay camera bị gì, đều hư hết rồi.

-Vậy tôi sẽ tìm.

-Ừm.

Rim Hee nói sau đó ra ngoài.

-Park Je Jae, em lại trốn đi đâu nữa rồi?

Hyun Woo bức bối trong người, không hiểu sao trong lòng anh lại thấy bất an, dường như cô xảy ra chuyện gì đó, không đơn thuần là tránh mặt anh.

...

-Chủ tịch, xin lỗi ngài, tôi không tìm thấy.

-Tôi đã tìm khắp tập đoàn rồi nhưng vẫn không tìm được cô ấy.

Lần nào đảm bảo vệ thông báo cho anh cũng là không tìm thấy, biết thế ngay từ sáng anh đã đặt máy định vị trên người cô cho rồi, Park Je Jae em biến đi đâu mất rồi?

-Chết tiệt.-anh hung hăng quơ tay làm đổ toàn bộ những thứ trên bàn làm việc xuống sàn

Anh đã điện thoại cho Soo Jin, cho Ji Ki, kể cả ba mẹ cô, bất kì ai quen biết cô anh đều gọi, chỉ là ai cũng không biết cô ở đâu, cho nên anh tin rằng cô vẫn còn trong tập đoàn nhưng không biết cô đang ở chỗ nào?

-Các người đừng là vô tích sự, nếu trong ngày hôm nay không tìm thấy cô ấy, tất cả các người đừng hòng làm việc nữa.

...

Trời cũng sắp tối, Park Je Jae ngồi dựa vào giá đựng tài liệu, cả người mệt rũ rồi, không còn sức để kêu nữa. Đói bụng quá, khát nước nữa, còn rất mệt, tay và chân bị thương cũng rất đau.

Cô nhắm mắt lại, cô mệt mỏi lắm, rất muốn ngủ, rất muốn ngủ...

~~~~~

Đây là đâu? Vì sao cô lại ở đây?

- Có ai không? - Je Jae nói lớn, bước chân cứ tiến về phía trước

Ở đây, là 1 màu trắng xóa, không xác định phương hướng ở đâu, điều cô cần biết bây giờ là chỗ này là chỗ nào?

- Je Jae.... - 1 giọng nói ảm áp truyền đến vang vọng trong không gian

- Ai đó? - cô lên tiếng hỏi

Đột nhiên, khung cảnh lại chuyển đổi, trước mắt cô là cảnh mùa đông, tuyết rơi trắng xóa, có cặp nam nữ đang ngồi trên hàng ghế, người nữ tựa đầu vào vai người nam

- Em xem, tuyết rất đẹp đúng không? - anh Dong Hwa hỏi

- Đúng đúng, rất đẹp nha. - người con gái gật đầu và đó chính là Park Je Jae cô

- Sau này anh sẽ xây 1 căn nhà gần khu tuyết Sando, để em ngày nào cũng được ngắm tuyết.

- Anh làm được thì hãy nói nha.

- Được mà

- Hihi, thương anh nhất á.

Xong cảnh đó, khung cảnh lại chuyển sang cảnh khác.

Trước mắt cô bây giờ, là cảnh ngôi nhà biệt thự ở cánh đồng hoa oải hương, là cảnh cô và Hyun Woo đang ngắm nhìn những đóa hoa oải hương, cô chỉ lo nâng niu từng cánh hoa, còn anh thì say mê ngắm nhìn cô.

- Công nhận hoa oải hương thơm ghê, lại còn rất đẹp nữa. - Je Jae xoay qua nhìn anh nở nụ cười mỉm

- Nếu cô thích, tôi sẽ tặng cô cả cánh đồng hoa oải hương này. - anh dịu dàng đáp

- Thật sao?

- Thật.

- Cảm ơn anh nha, tôi rất thích.

- Cô vui là được rồi.

Lại là 1 cảnh khác, cảnh này đến cảnh khác, như 1 cỗ máy thời gian lặp lại cho cô xem: cảnh anh Dong Hwa cầu hôn cô---> cảnh Hyun Woo ép buộc cô làm theo lời anh---> cảnh anh Dong Hwa cầu xin cô quay lại---> cảnh cô tuyệt vọng, tự sát---> cảnh cô và Hyun Woo gặp lại sau 5 năm---> cảnh Hyun Woo bị tai nạn xe và mất trí nhớ

Những cảnh tượng đó cứ lần lượt xuất hiện, cô xem xong cũng phải rơi lệ, không ngờ mình lại trải qua 1 quá trình gian khổ như vậy, nhưng mà cô vẫn chưa hiểu rõ trái tim mình, giữa anh Dong Hwa và Hyun Woo, cô thật sự yêu ai?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Mai dẫn em đi chơi

Rằm

Cánh cửa kho bị ai đó đá văng ra, cô mơ mơ màng màng nhìn, chỉ là cô không nhìn rõ là ai.

- Park Je Jae, cuối cùng cũng tìm được em.

Shin Hyun Woo mừng rỡ chạy đến ôm cô vào lòng, cũng may lúc này 1 chị lao công nói thấy cô vào đây theo sau có trưởng phòng Choi, nhưng đi trở ra thì chỉ có bà ta còn cô thì không có, cho nên anh nghỉ ngơi cô vẫn còn trong kho tư liệu

-Hyun... Hyun Woo... là anh sao?-cô yếu ớt hỏi

-Là anh. Em không sao là tốt rồi, có biết anh lo cho em lắm không?-anh ôm chặt cô vào lòng, sợ cô sẽ chạy mất

-Ah...-do anh ôm quá chặt cho nên đụng đến vết thương ở tay của cô, khiến cô rít lên

Anh nói lỏng tay ra, thấy tay cô bị trầy còn chảy máu, cô chân thì sưng đỏ cả lên, anh nhìn qua mà chua xót, chuyện này nhất định anh sẽ không bỏ qua dễ dàng

Hyun Woo đưa cô trở về biệt thự của mình, liền kêu bác sĩ riêng của Shin gia đến xem tình hình cho cô.

-Thiếu gia, hiện tại tôi đã truyền dịch cho cô ấy, tình hình của cô ấy đã tốt lên, cần nghỉ ngơi, vết thương của cô ấy tôi cũng đã chữa trị, cũng may không bị nhiễm trùng.-bác sĩ từ tốn nói

-Được rồi, ông ra ngoài đi. Bác Min, lấy thuốc giùm tôi.-Shin Hyun Woo nói

-Vâng.

Đội 2 người đó ra ngoài, Hyun Woo mới nhẹ nhàng ngồi cạnh cô, 1 tay khẽ vén nhẹ tóc cô. Thì ra 1 người thật sự quan trọng với mình khi người đó mất tích, lại có cảm giác lo lắng, sợ hãi, khó chịu đến vậy. Bây giờ anh đã hiểu, đối với người con gái này, anh rất quan trọng cô.

-Sau này đừng ngu ngốc như vậy nữa.-Hyun Woo nhẹ giọng nói

Ánh mắt vô tình nhìn thấy vết cắt vẫn còn dấu cắt trên cổ tay trái của cô, cảm giác đau lòng cứ ủa tới, Yoo Bo nói, cô vì muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh mới tự sát.

Hai tay nắm lấy tay trái của cô, đặt lên má mình, vuốt ve, anh muốn xoa dịu đi nỗi đau của cô, mặc dù không nhớ gì nhưng muốn bù đắp cho cô.

-Xin lỗi..

-Ừm...-cô cựa quậy người, từ từ mở mắt ra

Anh nhìn thấy cô tỉnh dậy liền cẩn thận đặt tay cô xuống giường.

-Em tỉnh rồi. Thấy đỡ hơn chưa?Có muốn ăn gì không?-anh liên tục hỏi cô

-Không cần đâu, tôi vẫn tốt. Cảm ơn anh.-cô mỉm cười

-Cảm ơn?Vì sao?-anh hơi ngạc nhiên cùng khó hiểu

-Vì mọi thứ, nếu anh không đến kho tư liệu thì tôi đã ở trong đó luôn rồi.-cô cảm kích nói

-Tại sao em lại đến đó 1 mình chứ?Có biết nguy hiểm lắm không?-anh trách cứ

-Tôi đâu phải cố ý, tại trưởng phòng Choi kêu tôi đi lấy tài liệu, ai mà ngờ cửa lại khóa ngoài chứ?-cô cúi đầu, chu mỏ, đáng vẻ y như 1 đứa bé vừa bị trách oan, trông rất đáng yêu

-Vậy sao?-ánh mắt anh có chút u ám, rõ ràng bà ta muốn hại cô mà, chuyện này đừng mong anh dễ yên.

-Nè, nhìn anh có vẻ không tốt, đừng nói là giận nha!?-cô nhìn sắc mặt anh có chút tối sầm, còn tưởng do mình chọc giận anh nên hỏi

-Đừng suy nghĩ lung tung nữa, anh không giận em.-anh xoa đầu cô dịu dàng

Cô ngăn người, đây là Shin Hyun Woo sao?Dịu dàng, ân cần chu đáo, quan tâm cô, những biểu hiện này rất ít khi cô nhìn thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, phải công nhận nhờ vụ tai nạn anh mất đi kí ức của mình, mà anh trở thành 1 con người khác, cô thích thể này hơn (mặc dù anh í có lúc kì quặc há há =]]z)

-Hyun Woo...-cô đột nhiên gọi tên anh thật dài sau 1 hồi im lặng

-Hà!?-anh hơi ngạc nhiên khi cô gọi anh bằng cách đó, rất ngọt ngào.

-Hyun Woo, tôi á, ngày mai á, muốn đi chơi, anh đi cùng tôi nha.-cô mắt chớp chớp nhìn anh cầu khẩn

-Sao?-anh vừa mừng vừa ngạc nhiên, cô chủ động rủ anh đi chơi sao?

-Bởi vì tôi biết, dù tôi đi chơi anh cũng đòi đi theo, nên tôi rủ anh luôn.-câu nói của cô như 1 gáo nước lạnh tạt vào mặt anh

-Được, mai dẫn em đi chơi.-Hyun Woo gật đầu đồng ý

-Cảm ơn.-cô cười tươi tắn nói

-Nghỉ sớm đi, mai anh dẫn em đi chơi.-anh đỡ cô nằm xuống, đắp chăn cho cô, sau đó tắt đèn, ra khỏi phòng

Bởi vì lúc hôn mê ở nhà kho, cô đã hiểu được, bởi vì Hyun Woo yêu cô nên mới làm như vậy, yêu 1 người, có thể làm bất cứ điều gì, chỉ là không tùy ý thức của mỗi người, 1 là có người buông tay chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc là được, còn 2 là có người chỉ muốn có được người mình yêu, không cần biết bằng cách nào chỉ cần có là được, và cô biết Hyun Woo thuộc loại thứ hai, còn anh Dong Hwa là kiểu người 1.

Có lẽ đến lúc cô nên mở lòng với anh, và buông đi bóng hình của anh Dong Hwa.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Em nên lịch sự 1 chút

Sáng hôm sau Hyun Woo đã qua phòng của Je Jae rất sớm, kết quả cô vẫn nằm nướng trên giường.

-Je Jae, dậy, dậy đi, trễ lắm rồi đó.-Hyun Woo liên tục lay lay người cô

-U, cho tôi ngủ 1 chút đi... còn sớm mà....-Je Jae ngáy ngủ nói, lấy chăn phủ lên người mình

-Biết mấy giờ chưa hả? Gần sáu giờ rồi đó == (vâng, sáu giờ là rất... trễ, à quên, tg lấy giờ VN hehe cho nó dễ kiểm soát)

-Trời ơi, mới có sáu giờ sáng mà anh kêu tôi sớm vậy, không thức, tôi muốn ngủ.

-Nếu không thức, thì đừng mong tôi dẫn đi chơi.

-Trời ơi, đi chơi có cần đi sớm vậy không? Anh tính đi bắt ma à?

-Dậy, dậy, dậy...-anh kéo người cô ngồi dậy

-Từ từ, anh xuống dưới trước đi.-cô ngáy ngủ nói, quả thật mi mắt mở cũng không lên

-Nếu mười phút nữa không thấy em thì tôi đi làm, em cũng đừng kêu tôi chờ đi chơi.-anh cảnh báo trước, sau đó ra khỏi phòng cô.

Hai tay cô vò tóc mình, đúng là muốn chết sớm với tên này mà, mới có sáu giờ sáng đã bắt cô thức dậy, đi chơi có cần phải sớm vậy không? Đi tìm ma chắc. Cô đi vào toilet mà mắt cũng không mở lên, làm VSCN xong liền tìm 1 bộ đồ thích hợp với bản thân, sau đó xuống nhà.

-Tôi xong rồi.-Je Jae mở miệng khi đi xuống cầu thang

Hyun Woo ngẩng đầu nhìn, cô mặc bộ váy màu trắng kiểu tầng xòe ngang đầu gối. Cổ áo là kiểu vuông, còn khoác chiếc áo ngoài mỏng màu đỏ không quá đậm, chân mang dài ống cao màu trắng, mái tóc được cô xõa ra, còn đội chiếc nón len màu đỏ, bên trái là 1 chiếc hoa nhỏ. Nhìn qua rất là cá tính và đáng yêu.

-Em rất đẹp.-Hyun Woo đứng dậy khỏi ghế sofa, tiến lại gần cô nói

-Cảm ơn.-Je Jae gật đầu, lời anh nói cũng làm cô ngượng vậy

-Đi thôi, mình ra ngoài ăn sáng.

Hyun Woo nói sau đó dắt cô ra chiếc MayBach màu xanh dương đậm mùi trần, nhấn ga chạy đi

-Em muốn ăn gì?-anh hỏi

-Gì cũng được.-cô đáp

-Ừa.

Hyun Woo cho xe dừng trước nhà hàng hạng A Seoul, xuống xe, anh dẫn cô vào trong liền có sẵn bàn V.I.P cho anh.

-Thiếu gia, ngài dùng gì?-phục vụ kính cẩn nói

-Một chai rượu vang, và 2 phần bít-tết (tg không có giới tiếng anh huhu).-Hyun Woo đóng Menu lại đưa cho phục vụ nói

-Vâng, xin cậu đợi 1 lát.

Phục vụ lui xuống, 1 lúc sau đẩy xe thức ra, đặt chai rượu vang cùng 2 phần ăn lên bàn, rót rượu vào ly của cô và anh sau đó mở miệng.

-Xin mời.-nói xong đẩy xe lui xuống

-Em ăn đi.-Hyun Woo đẩy phần ăn trước mặt cô nói

-Ừm

Je Jae đáp, sau đó cầm dao nĩa lên, đáng tiếc cô không phải người sành ăn, cắt thịt bò như cắt không khí, cắt hoài mà không được miếng nào vào miệng. Trong khi Hyun Woo rất nhẹ nhàng đã cắt xong miếng thịt bò trên đĩa, sau đó tự nhiên cầm đĩa của mình đưa cho cô, lấy đĩa của cô cho mình (trao đổi í mà)

-Em đừng trút giận vào miếng thịt bò nữa.-anh nhàn nhả nói

-Tại tôi không biết ăn theo kiểu phương Tây.-cô bất mãn nói, bộ cô muốn sao?

-Được rồi, em ăn đi.-anh nhấp môi ngụm rượu vang nói

Cô ăn không có 1 chút gì gọi là giữ phép, ăn mà nĩa cứ chạm vào đĩa làm vang lên tiếng leng keng lách cách, khiến mọi người xung quanh đều nhìn.

-Em lịch sự 1 chút đi.-Hyun Woo ho khan 1 tiếng nhắc nhở

-Ăn sáng mà cũng phải để ý để tứ sao?Như vậy sao mà ăn ngon miệng chứ, tôi ăn sao kệ tôi, miễn ngoan được rồi.-cô rất thoải mái trả lời, tiếp tục cách ăn của mình

Anh không nói gì chỉ phì cười.

Tiếng động cứ vang lên, khiến nhiều người không vui cứ nhìn qua bàn 2 người, đây dù gì cũng là khách sạn lớn nhất sang nhất Seoul mà, người khiêm nhã như cô lại có thể vào đây ăn sao?

-Thiếu gia, có vài vị khách yêu cầu cô đây đừng gây ra tiếng động nữa.-phục vụ kiềng dè nói, dù gì đây cũng là chủ tịch Shin của tập đoàn lớn nhất Seoul mà.

-Hừm?-anh bình thản uống ngụm rượu, mắt cũng không thèm nhìn phục vụ

-Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ nói với họ.-phục vụ rất biết điều, liền đi chỗ khác nói với những vị khách kia

Hyun Woo đặt ly rượu xuống, nhả nhặn dùng khăn lau miệng mình. Hành động cùng cử chỉ cũng đủ biết anh là người trong giới thượng lưu thường xuyên dùng những bữa ăn hạng sang này

-Anh nghỉ ăn rồi sao?Còn nguyên miếng thịt bò kia.-cô nói khi thấy trên đĩa ăn hình như anh chỉ cắt 1 miếng thịt bò nhỏ rồi nghỉ ăn

-Ừm, tôi chưa đói.-anh ưu nhả đáp

-Sao anh lãng phí quá vậy? Một phần ăn ở đây cả chục ngàn won đó.

-Vậy thì sao?

-Anh chỉ ăn có chút xíu mà bỏ, lãng phí quá đi.

Anh im lặng nhìn cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó trách cứ mình không hiểu sao anh lại cảm thấy vui, thấy cô hoàn toàn khác trước (là lúc anh í tính dậy sau khi bị tai nạn xe á), cô không còn câu gắt với anh nữa, anh lại cảm thấy vô cùng vui và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Công viên giải trí

Sau khi ăn sáng xong, Hyun Woo chở cô đến khu vui chơi, bởi vì cô ham \\bạo lực\\ nên trò đầu tiên là trò tàu lượn siêu tốc.

-Ngồi hàng đầu đi.-cô hưng phấn nói kéo anh vào hàng ghế đầu cầu tàu lượn

-Em mà sợ thì đừng ôm anh nha.-anh mở miệng trêu chọc

-Để xem ai sợ trước.-cô hình mũi sau đó cùng anh ngồi vào hàng ghế đầu, thắt dây an toàn lại

Lúc đầu tàu đi thật chậm dần dần lên cao, rồi vọt 1 cái đã lao xuống dốc, làm cả đám người ngồi trên atàu la hét thất thanh, ngoại trừ 2 người ngồi đầu

-Haha... quá tuyệt.... haha...-cô sáng khoái nói, vươn tay lên cao hét to

Shin Hyun Woo ngồi bên cạnh nhìn cô, trời ơi, cô có phải là con gái không vậy?Kiểu trò chơi mạnh bạo như vậy mà cô không sợ sao?Đúng là làm anh mở rộng tầm mắt nha.

-Haha.... vui quá....

Bởi vì rất lâu rồi cô chưa được đi chơi thoải mái như vậy, nên cô cảm thấy rất vui.

Tốc độ tàu nhanh chậm thay đổi thất thường, lúc lộn vòng, lúc xoay tròn, lúc lên cao rồi thả xuống cứ làm cho người chơi nhảy cả tim ra ngoài nhưng cô lại cực kì thích cảm giác đó.

Cuối cùng tàu cũng dừng lại, cô và anh nhanh chóng xuống, quả thật cô còn rất nhiều trò muốn chơi. Phải chơi hết 1 ngày mới được.

Trò chơi thứ 2 chính là nhào au-đi-sành (dốt tiếng anh cơ mà *.*), anh và cô làm đối thủ với nhau.

-Tôi với anh thì xem xem ai lớn điểm nhất.-cô và anh vào tư thế sẵn sàng

-Được, nếu ai thua, người đó sẽ bị phạt, hình thức tùy người thắng.-anh cũng tràn đầy tự tin, anh không tin mình lại thua cô

-Ok.

Nhạc bắt đầu nổi lên, cùng lúc trên màn hình là những phím mũi tên trái phải, lên xuống lần lượt xuất hiện, cả hai nhanh chân nhảy vào những mũi tên phía dưới mình.

Cả hai nhảy rất phấn khích cùng nhập tâm, không ai muốn thua ai. Nhưng mà đến cuối cùng Hyun Woo lại nhảy sai 1 nhịp thành ra điểm số của cô hơn anh 1 điểm

-Haha anh thua rồi, thua rồi....-cô cười ha hả nói

-Tại em hên thôi, anh chỉ vì sơ suất 1 chút.-anh hơi tức, đáng lẽ anh thắng mới đúng, chết tiệt tại nhảy sai nhịp thôi, tức.

-Thôi đi, anh thua rồi, phải chịu phạt.-cô cười nham hiểm

-Tùy khả năng anh thôi nha, không quá giới hạn.-anh cảnh giác nói

-Yên tâm, cái này rất đơn giản, đi theo tôi.-cô nở nụ cười đắc ý (chị í có trò gì đây, đợi nhé, rất hấp dẫn)

Cô dẫn anh đến trò đảo hải tặc.

-Nè, mặc vào đi.-cô đưa cho anh bộ đồ của thuyền trưởng Hook trong phim Peter Pan

-Cái gì?-anh tròn mắt nhìn cô

-Đây là hình phạt cho anh, mặc vào đi.-cô đưa cho anh

-Được, em đợi đó.-anh xụ mặt cầm lấy bộ đồ của cô (đáng yêu lắm cơ, iu quá đi

Một lúc sau, anh mặc bộ đồ mà cô đưa cho, còn cô thì mặc đồ Peter Pan. Nhìn cô rất cá tính nhưng anh thì...

-Haha... mắc cười quá đi.-cô ôm bụng cười

-Cấm em cười.-anh trừng mắt

Cô vẫn cười, nhìn anh rất dễ chọc người khác cười nha, tóc giả thì dài thườn thượt, còn là độc nhãn long nữa chứ, còn thêm bộ râu đen, cùng bộ trang phục nữa.

-Haha... rất vui, haha...-cô cười đến độ nước mắt cũng muốn chảy ra

-Nếu em còn cười thì đừng kêu tôi chơi nữa.-anh cảnh cáo

-Được được, chơi thôi.

Cô ngưng cười cùng anh lên tàu (tàu của trò chơi ý)

-Chơi thể nào?-anh hỏi

-Thể này, tôi sẽ tìm mọi cách đến được hòm kho báu để ở đầu tàu, còn anh ngăn tôi lại, nếu lấy được chìa khóa tôi đeo ở cổ thì anh thắng, còn ngược lại tôi thắng.-cô nói quơ quơ chìa khóa được cô đeo vào trong cổ

-Được, nhưng vẫn là cá cược như lần trước.-anh nhất định phải báo thù mới được

-Ok.

-Bắt đầu đi.-cô đầy lòng tin nói

-Đến đây, Peter Pan.-anh khiêu khích

Cô chạy đến hòm kho báu nhưng bị anh ngăn cản, anh liên tục cố gắng cướp chìa khóa từ cổ cô, nhưng đều hụt. Cô nhìn thấy sợi dây treo ở cánh buồm, liền nhanh tay đu lấy, vọt 1 cái đã bay lên cao

-Tôi là Peter Pan, tôi đang bay...-cô thích thú nói

-Đứng lại.-anh cũng chạy theo, cũng may anh chạy nhanh, thoát 1 cái đã đứng chặn trước hòm kho báu, đồng thời cô vừa tới, thành ra

Rầm

Cả hai đâm vào nhau, anh đỡ cô nên tình trạng là nam trên nữ dưới.

Không khí im lặng kéo dài thật lâu đến khi... phút 1 cái...

-Em thua rồi.

Trong lúc cô không để ý anh đã vươn tay giật chìa khóa đeo trên cổ cô, sau đó đứng dậy quơ chìa khóa lên nở nụ cười chiến thắng nói.

-Anh chơi an gian.-cô bất mãn đứng lên nói

-Em đâu có giao là không được làm vậy, em thua rồi.

-Anh...-cô tức giận dậm chân thật mạnh, tức không nói nên lời mà

-Theo giao ước, em phải làm theo lời anh nói.

-Được.-cô đành gật đầu, không biết anh bày trò gì nữa đây

Năm phút sau, cô thất thanh la lớn

-Không. Tôi không làm theo.

-Em không giữ lời sao?-anh trừng mắt, cô dám thất hứa à?Lúc nãy anh còn làm theo lời cô còn gì?

-Anh đâu có nói tôi phải... phải mặc ba cái này để chụp hình chứ?-cô chỉ chỉ anh

-Em mà không làm thì coi chừng tôi.-anh hăm dọa

Cô chu mỏ, bất mặc ba cái này rồi còn chụp hình chắc cô động thổ chết quá

-Mau lên đi, ở đây còn rất nhiều đồ để cho em thay đó.-anh giục

-Từ từ...-cô chậm rãi đi vào trong phòng thay đồ, người gì cũng từ từ mà cái này càng từ từ càng tốt (hahah tg like câu này quá nè)

Cô chậm rãi đi ra, bởi vì đang ở trong nhà ảnh mini nên chỉ có anh và cô (có rất nhiều phòng ạ, mỗi phòng có máy chụp hình và phòng thay đồ, ai thích

thì thay, rất đáng yêu luôn)

-Nhìn em.... rất giống con mèo con, haha....-anh thấy cô, lúc đầu hơi đỏ mặt nhưng sau nhanh chóng phục hồi bộ dạng ban đầu cười sắc súa

-Cười gì?-cô lườm anh

-Haha, bộ dạng của em rất mắc cười đó....-anh cười muốn chảy ra nước mắt

-Nín ngay, nếu còn cười đừng kêu tôi chụp hình.

-Được được.-anh ngưng cười lại nói

Cả 2 đứng trước máy ảnh.

-Nè, cười lên, anh không cười thì chụp hình làm gì hả?-cô khiêu anh

-Từ từ (lại từ từ há há)

Cô đang mặc bộ đồ con mèo hồng trắng, hai lỗ tai ở trên, cả người chỉ lộ duy nhất khuôn mặt, nhưng lại rất dễ thương, cô còn làm kiểu con mèo, hai tay giờ lên y như mèo con vậy.

_Tách tách

Tiếng máy ảnh liên hồi vang lên, cô thay liên tục bộ này sang bộ khác, nhưng mà cô càng ngày càng thích vụ này nha, thấy cũng vui.

-Anh xem, chụp rất nhiều hình.-cô cầm ảnh trên tay vừa xem vừa nói, trên môi còn là nụ cười

-Hình như em rất thích?

-Đương nhiên, nhìn tôi dễ thương lắm mà, anh xem, tôi làm mặt heo con có dễ thương không?-cô đưa 1 tấm ảnh cô mặt đỏ hình con heo, cô còn chu mỏ lên rất dễ thương.

-Xấu quá.-thật ra tấm đó nhìn cô rất dễ thương, chỉ là anh không nói ra

-Anh đó, có vài tấm là cười à, còn nữa tấm này, ai cho anh làm vậy hả?Hả?-cô tức giận đưa 1 tấm ảnh ra (các bạn biết tấm ảnh chụp gì không?Rất đặc sắc

-Tôi thích như vậy.-anh bâng quơ trả lời

-Anh dám... dám hôn tôi...

Tấm hình đó là lúc cô còn đang làm kiểu thì anh lại dám hôn lên má cô, đúng lúc máy ảnh lại chụp.

-Tôi lại thấy tấm đó rất đẹp.

-Anh... anh...-cô đứng yên tại chỗ, thăm nhìn bức hình dùng tay đâm đâm lên bức hình, dám hôn cô, cho anh chết, chết nè.

Anh quay lại nhìn thì thấy cô đang trút giận lên bức ảnh, anh bật cười, cô quá trẻ con mà

-Em không đi thì không chơi trò chơi nữa ráng chịu nha.

-Đợi tôi.-cô vội cất ảnh vào túi của mình chạy theo anh

Lần này cô và anh chơi trò nhảy dây từ trên đồi cao xuống. Anh và cô cùng cùng nhảy 1 dây, sau khi thất dây an toàn xong xuôi, anh nắm chặt tay cô

-Yên tâm, có anh bên cạnh em

-Ai thèm, tôi là không sợ đó.-cô làm mặt lơ đãng

-Nhảy thôi.-anh vẫn không buông tay cô ra, sau đó cùng cô nhảy xuống

Cảm giác gió thổi vào rất mát, rất thoải mái, lại còn có thể bay và ngắm cảnh từ trên cao nữa, rất thích nha.

-Haha.... thích quá...-cô cười tươi, dang tay ra tận hưởng

-Anh yêu em...-anh nhìn cô nói rất nhỏ, cô không thể nghe thấy và nó cũng nhanh chóng hòa lẫn vào trong gió, nhìn cô cười trái tim anh ấm áp hẳn, nếu được anh ước ngày nào cũng ngày hôm nay.

Chương 91: Bị bắt cóc

Chơi trò đó xong liền chơi trò kế tiếp, trò trượt nước, chạy xe đạp, đua xe, cả cưỡi ngựa nữa, trò nào cô và anh cũng chơi.

Gần tối, sau khi ăn xong, cô liền rủ anh trượt băng (tuyệt thích cái này)

-Không biết trượt mà còn rủ chơi.-anh nhìn cô đứng còn không vững trên băng nói

-Tôi muốn chơi.-cô loạng choạng đứng, nói

-Anh dạy em

Anh đưa hai tay mình ra vịn hai tay của cô, từng bước dạy cô trượt.

-Anh không hiểu em làm cái gì mà suốt nửa tiếng đồng hồ, ngay cả đứng cũng không vững trên băng.-anh bắt đầu quạu

-Ai mà biết.-cô mếu máo

-Tôi chỉ em lần cuối, nếu còn không biết thì coi như tôi bỏ tay.-anh cũng chịu thua cô

-Được

Anh lại chu đáo chỉ cô, lần này cô làm khá hơn, đến khi thấy cô đứng vững rồi mới từ từ thả lỏng tay ra.

-Haha, anh xem, tôi trượt được rồi nè.-cô phấn khích nói

-Cứ từ từ em sẽ làm được, đứng thẳng người 1 chút.-anh cặn kẽ chỉ

-Biết rồi.-cô xua tay

Anh trượt theo sau cô, cũng không uống công anh mất gần nửa tiếng chỉ cô.

-Cẩn thận.-thấy cô sắp té anh liền trượt nhanh tới

-Ah...-khi cô vừa ngã thì đã được lòng ngực cứng rắn của ai đó đỡ lấy, không bị té.

Ngẩng đầu lên là Hyun Woo

-Sao không cẩn thận chứ?-anh trách cứ

-Ừ thì...-cô đẩy anh ra, lúc anh ôm cô, cô nghe rõ tiếng tim đập của mình và của anh, không hiểu sao nữa?

Cả 2 im lặng 1 hồi lâu, anh mới nắm tay cô lôi đi

-Đi thôi.

-Đi?Đi đâu chứ?-cô hỏi

-Đi cáp treo.-anh đáp

Tại cáp treo, cô và anh lên cáp treo dành cho 2 người, ở trên này có thể nhìn thấy cả khung cảnh Seoul, những căn nhà thành bé tí xíu, cầu sông Hàn rất đẹp, được ánh sáng của những ánh đèn đủ màu tô điểm lên.

-Wow, anh xem, rất đẹp.-cô nhìn qua cửa kính đầy thích thú nói

-Ê, chỗ đó có phải nhà tôi không?-cô nhìn anh chỉ chỉ phía dưới

-Đó là khu Rutidne, làm gì có nhà em ở đó.-anh gõ đầu cô

-Vậy đằng kia.-cô chỉ tiếp

-Đó là đường Insnahres.

-Sao cái nào cũng không phải vậy?-cô chu mỏ

-Nếu không làm, nhà em ở kia.

-Nhà tôi nhỏ quá, nhìn ngộ ghê, y như thành phố thu nhỏ.-cô cười tươi tắn nói

-Đúng vậy.-anh ngồi xuống ghế

-Thích quá đi.-cô cứ lo nhìn ngoài cửa sổ không chú tâm đến xung quanh

Hyun Woo lấy ra cây viết, khắc lên 1 góc ở ghế chữ Hyun Woo ♥ Je Jae

Sau đó cười thỏa mãn với tác phẩm của mình.

-Làm gì vậy?-cô thấy anh cứ cười cười, cũng tò mò hỏi

-Không có gì. Sao không coi tiếp?-anh đổi sang chuyện khác

-Tôi đã xem đủ rồi, nhìn cảnh Seoul đẹp ghê.-cô hít 1 hơi nói

-Em có biết lịch sử của cáp treo không?-anh hỏi

-Không, là sao vậy?-cô hiếu kì ngồi đối diện anh hỏi

-Người ta nói, nếu trên cáp treo là 1 nam và 1 nữ thì 2 người đó sau này sẽ yêu nhau và sống hạnh phúc với nhau mãi mãi.

-Làm gì có chuyện đó.

-Em không tin thì hỏi hện đó.

Anh nói vậy chẳng khác nào cô và anh sẽ yêu nhau chứ?Làm gì có chuyện đó, đùa với cô à, có lắm á.

-Không tin đó.

-Tùy em, sau này em sẽ thấy.

-Ừ, tôi đợi.-cô ưỡn ngực tràn đầy tự tin, để cô xem, có thật là vậy không?

Xuống cáp treo, cô đi vào toilet kêu anh đợi mình ở ngoài, mình sẽ ra ngay.

Rửa tay xong cô đi ra, vừa ra tới cửa liền bị 1 người nào đó dùng khăn có tẩm thuốc mê bịt lên miệng mình, cô phản kháng chống cự nhưng mà thuốc thấm từ từ làm cho cô yếu ớt dần, trước mắt nhanh chóng là 1 màu đen xám xịt.

Anh đứng đã 10ph nhưng vẫn không thấy cô ra, đi toilet thôi mà có cần lâu vậy không? Trong lòng anh tự nhiên lại có cảm giác bất an.

Anh đi đến trước cửa toilet, điện thoại cho cô nhưng mà có đồ chuông chứ không có ai bắt máy. Đột nhiên anh nghe được tiếng chuông điện thoại của cô, nhìn xuống đất là điện thoại của cô.

Tại sao điện thoại của cô lại rớt trên đất?Cô đâu có lơ là đến mức đó, không lẽ cô xảy ra chuyện???

Điện thoại anh reo lên, là 1 dãy số lạ. Anh nhíu mày thật chặt, chậm rãi nghe máy

-Alo.

[...Xin chào chủ tịch Shin Hyun Woo...]-đầu dây bên kia là 1 giọng nói giễu cợt nhưng lại nguy hiểm

-Mày là ai?-anh lạnh lùng hỏi

[...Tao là ai mày không cần biết, mày chỉ cần biết con bạn gái mày tao đang giữ...]

-Mày dám làm tổn thương cô ấy thì mày đừng mong chết yên.-anh lạnh lùng, ánh mắt đen chứa đựng sự sắc lạnh đến đóng băng tất cả

[...Haha không ngờ đường đường là 1 chủ tịch của 1 tập đoàn lớn, lạnh lùng lại vì 1 đứa con gái mà hạ thấp bản thân vậy, mày đã đối xử tàn nhẫn với tao, tao cầu xin mày, mày cũng không mềm lòng, tao chính là muốn nhìn mày đau khổ...]

-Mày cứ nhắm thẳng vào tao, đừng làm hại người vô tội.

[...Tao biết, con nhỏ đó rất quan trọng với mày, để tao xem mày sẽ vì nó làm gì...]

[...Tao cần 10 tỉ won, tao cho mày 3 ngày không có thì mày đừng mong gặp lại con bạn gái mày...]

-Mày dám?

[...Mày thử đi, còn nữa mày mà báo cảnh sát thì ngay lập tức mày sẽ nhận được sát của nó...]

-Tao liên lạc với mày bằng cách nào?

[...Mày yên tâm, tao sẽ có cách, nhớ 3 ngày thôi đó...]

Tiếp đó là tiếng cười vang cùng tiếng cúp máy.

-Chết tiệt.-anh tức giận ném cả điện thoại xuống đất, đừng để anh biết là ai, nếu không đừng hòng sống yên với anh.

Hyun Woo huy động toàn bộ vệ sĩ tìm kiếm tung tích của cô, nhưng mà vẫn là số không. Tên đó ngay cả giọng nói cũng làm giả, ngay cả định vị vị trí cũng không ra.

-Đã 1 ngày rồi, có tìm ra chưa?-Soo Jin ngồi trong phòng chủ tịch lo lắng nói

-Vẫn chưa.-Yoo Bo vỗ vai cô

-Rốt cuộc là ai chứ?-Hyun Woo lẩm bẩm, rõ ràng tên này nhắm vào anh, lời hắn nói hình như anh đã làm gì đó với hắn, nhưng mà trên thương trường anh ra tay rất tàn nhẫn, kẻ thù cũng rất nhiều, làm sao biết là ai?

-Lần nào cũng vì anh mà Je Jae có chuyện, nếu lần này nó có chuyện gì thì anh có 10 cái mạng tôi cũng đánh anh chết.-Soo Jin liên tục dùng ánh mắt dao găm nhìn Hyun Woo

-Tôi xin lỗi..

Anh bắt lực nói, Soo Jin nói đúng, đều do anh cả, 1 ngày rồi tại sao vẫn không có điện thoại của hắn ta.

-Chủ tịch, có người gửi hộp đồ này cho ngài.-Rim Hee đi vào phòng trên tay là 1 hộp đựng đồ

-Đưa đây.-Hyun Woo cau mày lấy hộp đồ từ tay Rim Hee

-Mở ra xem, là gì vậy?-Yoo Bo cũng cảm giác bất an nhìn chăm chăm vào chiếc hộp

Hyun Woo chậm rãi mở chiếc hộp ra, hơi kinh người, bên trong là 1 lọn tóc của 1 người con gái, anh có thể chắc đây là tóc của cô, bởi vì mùi hương trên tóc cô là mùi oải hương, rất dễ chịu.

-Đó là tóc của Je Jae.-Soo Jin lập tức nói lớn

Điện thoại của Hyun Woo reo lên, là của tên đó, anh ra hiệu bảo mọi người im lặng, sau đó bắt máy

[...Thế nào chủ tịch đại nhân, có thích món quà tao tặng cho mày không?...]-tên đó cười phá đầy thích thú lên

-Mày dám làm tổn thương cô ấy, thì mày chết không toàn thây đâu.-Hyun Woo giọng nói đầy tàn nhẫn cảnh báo

[...Nếu tao xảy ra mệnh hệ gì thì con bạn gái mày lột xác cho tao, bây giờ tao cần tổng cộng 100 tỉ won...]

-100 tỉ won?

100 tỉ won không phải là con số nhỏ, nhưng anh có thể xoay sở được, chỉ là anh sợ sau khi giao tiền rồi thì hắn sẽ thủ tiêu cô

-Mày cho tao nghe giọng cô ấy đi, rồi 2 ngày sau tao sẽ đưa tiền.-Hyun Woo phải chắc chắn cô còn bình an mới yên tâm

[...Được thôi...]

***

Je Jae tỉnh lại sau cơn ngủ dài, đập vào mắt cô là 1 căn phòng tối tăm đầy bụi bẩn, y như bị bỏ hoang từ lâu, cô chỉ nhớ khi đi toilet ra thì bị ai đó tấn công từ phía sau, sau đó ngất đi, khi tỉnh lại đã ở trong đây. Và cô chắc chắn rằng mình bị bắt cóc, mà sao lại bắt cô, cô có gây thù oán với cô đâu, hay là cần tiền?Nhưng cô có giàu có gì đâu?

Cánh cửa mở ra, do ánh sáng từ ngoài chiếu vào mắt cô quá đột ngột cô phải nhắm mắt 1 hồi lâu mới mở mắt ra nhìn người đó, ánh sáng làm cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của tên đó.

Tên đó đi vào bên trong có nhốt 1 người con gái, tay chân cô đều bị trói lại trên ghế, miệng bị dán băng keo không nói được gì ngoài tiếng ư ờ ở cổ họng.

-Thằng bạn trai mày muốn nghe giọng mày, mau nói cho nó biết mày vẫn bình an đi.-tên đó giật mạnh băng keo dán ở miệng cô, sau đó đưa điện thoại vào tai cô

[...Je Jae em có sao không?Tên đó có làm gì em không?...]-Hyun Woo ở đầu dây bên kia lo lắng hỏi

-Hyun Woo, đừng lo cho tôi, anh đừng làm theo lời hắn nói, tôi không sao.-Je Jae nói lớn lên, mong anh không nghe lời của tên này.

-Mày nghe rồi đó, con bạn gái mày vẫn bình an, hai ngày sau tao muốn có 100 tỉ won, nếu không mày lo hốt xác nó đi.-tên đó lấy điện thoại lại nói

[...Được, hai ngày sau tao sẽ có 100 tỉ won cho mày, nhưng mày phải đảm bảo cô ấy không sao, nếu không thì mày đừng trách tao...]

Tên đó chỉ nghe anh nói xong liền cúp máy, sau đó quay sang nhìn cô, ánh mắt chứa đầy hận thù

-Anh là ai?Sao lại bắt tôi?-Je Jae cố gắng bình tĩnh nói

-Tao là ai mày không cần biết mày chỉ cần biết mày có ngày hôm nay là do thằng bạn trai mày ban cho.-tên đó nói như muốn ăn tươi nuốt sống cô

-Bạn trai tôi?Anh hiểu lầm rồi, tôi và Hyun Woo không có gì cả, cho dù anh có làm gì tôi, anh ta cũng không quan tâm đến đâu.

-Đàn bà chúng mày lúc nào cũng vậy, khi khó khăn nguy hiểm liền phủ nhận hết tất cả.-hắn đột nhiên tức giận bóp cổ cô

-Khụ khụ.... tôi không phủ nhận.... đó là sự thật....-cô ho khan cố gắng nói, sức hắn quá mạnh làm cô như muốn nghẹt thở

-Nếu mày không phải bạn gái nó thì tại sao nó lại quan tâm mày như vậy, còn vì mày mà chịu bỏ ra 100 tỉ won.-hắn nói càng siết chặt hơn

-Khụ khụ.... không phải mà....-cô vùng vẫy mong thoát ra

-Đàn bà chúng mày là loại phản bội.-hắn buông cô ra sau đó liền tát cho cô 1 cái đau điếng

Chưa kịp hít không khí liền ăn 1 tát làm cô say sẩm mặt mày, ngất đi.

-Màn hay còn chưa bắt đầu, Shin Hyun Woo tao nhất định làm mày trả giá đắt.-hắn nhếch mép cười độc ác nhìn cô, sau đó rời đi.

Bật mí về thông tin hắn (chắc các bạn cũng tò mò rồi hihi :))

Gim Suk từng là giám đốc 1 công ty lớn nhưng bị phá sản nguyên nhân tập đoàn Dae Yeon đã gây ra, làm cho hắn ta chỉ trong 1 đêm mất hết tất cả, hắn đã cầu xin Hyun Woo nhưng mà anh lại tàn nhẫn cho người đuổi hắn đi còn tịch thu nhà cửa, tiền tài, còn người phụ nữ hắn yêu thì ra vì tiền mới yêu hắn không những vậy số tiền còn lại cô ta cũng đem đi trốn mất.

Hyun Woo đã cho người tìm khắp Seoul nhưng mà kết quả vẫn là zero, hôm nay đã là ngày hẹn giao tiền chuộc.Nhưng mà anh vẫn không biết rốt cuộc hắn là ai?Tại sao lại bắt cô còn rất hận anh?

Anh ngồi trên giường trong phòng của cô, mùi hương đó vẫn còn đọng lại trong phòng vậy mà người đã không còn. Suốt 3 ngày qua anh đã rất lo lắng cho cô, anh sợ cô sẽ bị tổn thương, cô gặp nguy hiểm, tất cả là do anh, anh đã mất trí nhớ vậy mà còn làm cô gặp nguy hiểm, anh đúng là đáng chết mà.

Bàn tay anh cầm lấy khung ảnh có hình cô, nụ cười cô thật rạng rỡ, anh ước gì cô luôn tươi cười không lo âu gì cả.

-Hyun Woo, tới giờ rồi.-Yoo Bo từ ngoài đi vào khẽ thờ dài nói

-Được, cậu ra xuống trước đi, tớ sẽ xuống ngay.-Hyun Woo đặt khung ảnh về vị trí ban đầu, thanh âm sắc lạnh nói

...

-Ừ, lát nữa hắn gọi cho cậu nói địa điểm, mình và cảnh sát sẽ theo sau.-Yoo Bo nói sau đó ra ngoài

-Je Jae bằng mọi giá anh sẽ không làm em bị tổn thương.

Anh hạ quyết tâm nói, nhất định anh sẽ đưa cô trở về bình an. Anh sẽ bảo vệ cô, không làm cho cô chịu 1 tổn hại nào cả.

Hyun Woo chậm rãi đứng dậy đi xuống dưới nhà, bây giờ xung quanh người anh chỉ là hàn khí, sự lạnh lùng đến tột độ.

Hyun Woo lên chiếc Lexus đen, mọi thứ anh đã chuẩn bị đầu vào đó, chỉ còn đợi hắn ta điện thoại thôi.

Điện thoại anh đổ chuông dài, anh biết rõ là ai, chậm chậm bắt máy

[...Cắt đuôi bọn cảnh sát, bằng không đừng tìm thấy con bạn gái mày...]-hắn chỉ nói 1 câu

-Được

Anh đâm vào vô lăng 1 cái, anh đã bày trí như vậy mà còn bị phát hiện, nếu hắn đã biết rõ đường đi của anh thì chắc chắn hắn đang theo dõi anh, được thôi, cắt đuôi thì cắt đuôi. Anh tăng tốc độ, rẽ hết ngã tư hết ngã ba, nói chung là cứ gấp ngã rẽ là rẽ làm cho xe theo sau của Yoo Bo cũng đuổi không kịp.

[...Làm tốt lắm, bây giờ đi đến ngôi nhà hoang gần biển ở đường XX số 00 đi...]

-Được.

Anh lên hết ga chạy theo địa chỉ hắn nói, Park Je Jae, em nhất định phải đợi anh.

Một lúc sau xe dừng trước căn nhà hoang gần biển, nơi này hẻo lánh phải qua 1 khu rừng mới vào trong được.

Anh từ từ đi vào trong, mở cửa ra, trước mắt là 1 chiếc Laptop.

-Mày ở đâu?

[...Mở laptop lên đi...]-hắn nói sau đó cúp máy

Anh nghe theo lời hắn, chậm rãi mở laptop lên, nhanh chóng màn hình xuất hiện là cô đang bị trói trên ghế, miệng cũng bị bịt lại.

-Je Jae, em có sao không?-anh kích động chạy tới cầm laptop

\Uhm...urm\~cô không trả lời được, chỉ có thể ưm ưm vài tiếng

\Thế nào tôi đối xử nó không tệ chứ?\~Gim Suk đi ra, đứng ngay cạnh cô

-Mày mau thả cô ấy ra, tao có đem theo tiền như lời mày cần.-Hyun Woo lãnh đạm ra lệnh

\Mày nghĩ dễ dàng như vậy sao?Tao còn chưa chơi xong\

-Mày muốn gì?

\Giải quyết hết đám sau lưng mày thì mày qua ải 1, nên nhớ lần tao đang ở là lần 3, mày muốn lên đây phải qua 3 lần, mà 3 lần đều có người chào đón mày đó, haha...\

Phụt 1 cái màn hình đã là 1 màu đen. Anh xoay lưng lại là 1 đám người, nhìn cũng biết là du côn, chỉ có cách anh giải quyết hết.

-Ưm...urm...~cô nhìn Gim Suk rất muốn nói chuyện nhưng không thể

-Mày nhìn cái gì hả?-Gim Suk thô bạo tháo miếng băng keo dán ở miệng cô

-Anh mau thả tôi ra, anh bắt tôi cũng vô ích thôi.-được giải thoát cô hét lên

-Thả mày?Mày nghĩ nói vậy tao sẽ thả mày sao?-Gim Suk túm tóc cô giật lên

-Ah... tôi không phải là bạn gái của anh ấy, anh bắt tôi cũng bằng thừa thôi, thả tôi ra.-cô phản kháng lại

-Câm miệng mày lại, nếu còn nói nữa ngay cả mạng sống của mày cũng không còn.-hắn gầm gọng đe dọa

-Anh điên rồi, anh giết chết tôi thì anh ở tù mà Hyun Woo cũng không bị gì cả.

Bóp

Hắn thô bạo tát lên mặt cô 1 cái đau điếng, cũng may cô bị trói trên ghế nên không bị té xuống đất

-Đàn bà các người chỉ có cái miệng, chuyên đi lừa gạt đàn ông.-hắn nói xong liền tát ba cái liên tục lên mặt cô

-Anh làm như vậy thì tôi càng tội nghiệp anh đó, anh vì thù hận che mắt con mắt hết rồi...~cô hét lên

Hắn thẹn quá hóa giận 1 cước đá vào bụng cô khiến cô té ngược ra sau, cả người đau đớn.

-Mày ngon nói lại 1 câu nữa đi, cái mạng mày sẽ không giữ được nữa.-hắn lấy trong túi ra khẩu súng đặt bên thái dương cô

-Bắn đi, tôi không sợ anh đâu.-ngữ khí cô lạnh lùng, nếu cô chết sẽ không cản đường của Hyun Woo nữa

-Mày nghĩ tao sẽ bị mày gạt sao?Tao bắn mày rồi lấy gì uy hiếp Hyun Woo hả?-hắn không dễ dàng mắc bẫy cười phá lên

-Đại ca, tên đó gần lên đến đây rồi.-1 tên chạy vào thông báo

-Nhanh vậy sao?Màn hay sắp bắt đầu rồi.-hắn nói sau đó là 1 tràng cười độc ác

Hyun Woo cuối cùng cũng xử xong đám du côn đó, chỉ là anh hơi kiệt sức thôi, không sao vì cô, có chết anh cũng cam

Anh chạy lên tầng 3, thấy cô bị trói ở trên ghế, miệng cũng bị bịt kín lại, trên người cũng là vết thương.

Cô nhìn thấy anh liền muốn kêu anh chạy đi, bởi vì hắn đã cho người ở phía sau tấn công anh.

-Je Jae, em có sao không?-anh chạy tới lo lắng cho cô, tháo băng keo dán ở miệng cô ra

-Chạy đi, Hyun Woo, chạy đi...-băng keo vừa được tháo ra cô lập tức hét lên kêu anh chạy

-Anh không bỏ em lại đâu...-anh nói, sau đó giúp cô tháo dây trói cô lại

-Hyun Woo, chạy đi, không cần lo cho tôi.-cô cầu van anh, nước mắt rơi lã chã

Nhưng mà anh hoàn toàn không nghe, chỉ lo tháo dây trói cô ra. Vừa tháo xong dây cuối cùng thì lập tức nghe tiếng cô hét lên

-Hyun Woo, cẩn thận, phía sau...

Anh vừa xoay qua đã bị ai đó đánh 1 cây lên đầu, máu tươi lập tức chạy ra.

-Huhu... Hyun Woo.... anh có sao không?

Cô thấy anh ngã xuống đất, lập tức bò tới xem anh thế nào?Máu từ đầu anh chảy ra rất nhiều, cô lo đến phát khóc

-Ah~

Cô còn đang lo cho anh thì Gim Suk đã giựt ngược tóc cô, bắt cô đứng dậy, tay cầm súng chìa thẳng vào đầu cô, còn đám kia thì liên tục dùng cây đánh vào người anh

-Mày... mày dám làm gì cô ấy, thì...aa...-anh còn chưa nói hết câu đã bị đàn em của hắn đá 1 cước vào bụng

-Mày xem, bây giờ mày còn thảm hại hơn tao nữa, vậy mà còn lớn giọng với tao sao?-hắn nhếch mép cười nhạt

-Mày... không được động tới cô ấy...-anh gượng người đứng dậy nhưng mà chưa đứng lên đã bị đàn em hắn đá vào người té xuống đất lại

-Chà chà, không ngờ 1 chủ tịch của tập đoàn lớn nhất Seoul lại có ngày thảm hại như vậy.-hắn cười rộ lên

-Anh thả tôi ra.... thả... ra...-cô nhìn thấy anh thế thảm như vậy cũng rất đau lòng, nước mắt không ngừng rơi, cố gắng vùng vẫy mong thoát ra

-Mày mà còn lộn xộn thì pằng 1 cái, thế nào nh?-hắn nhìn cô đe dọa

-Hyun Woo, sao anh lại... lại ngốc đến vậy?Tại sao lại đến đây?Anh ngốc quá mà...-cô khóc không ngừng, trách anh

-Vì em... anh chết.... cũng không sao...-anh nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ miễn nguyện cùng hạnh phúc, anh đã làm cho cô rất nhiều đau khổ, bây giờ là lúc tốt nhất bù đắp cho cô

-Rất hay, rất cảm động nha...-hắn khinh bỉ nói

-Mày muốn... cứ nhắm vào tao... đừng có... làm hại cô ấy.-Hyun Woo dù bị thương nhưng vẫn giữ được lý trí, cảnh cáo

-Được thôi, vậy thì mày... chui qua hán tao đi, có thể tao sẽ tha thứ đó.-hắn cười độc ác, giang rộng hai chân ra, tay kia đẩy cô qua cho đàn em giữ

-Đừng... Hyun Woo, đừng mà...-cô giãy giụa khóc thét lên

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Em yêu anh mà!!!

Hyun Woo cắn chặt môi mình, anh không có quyền chọn, mạng sống của cô đang nằm trong tay hắn, nếu làm hắn phật lòng coi như cô sẽ gặp nguy hiểm

-Mau lên đi.-hắn nói, tay chơi đùa cây súng

Hyun Woo hít 1 hơi thật sâu, từ từ bò lại phía hắn

-Hyun Woo.. huhu... đừng mà.... huhu... đừng bò qua....-cô khóc rống lên, cầu xin anh

-Đừng khóc.... vì em... anh có thể làm hơn nữa...-anh nhìn cô nở nụ cười, tiếp tục bò

-Đừng.... nếu anh bò... đừng nhìn mặt em... làm ơn...-cô vùng vẫy mong thoát ra để chạy đến anh nhưng mà lại bị giữ chặt lại

Cô hung hăng cắn vào tay tên đang giữ chặt mình, chạy tới chặn trước mặt Hyun Woo.

-Không được bò... anh không được hạ thấp bản thân...

-Tránh... ra đi...-Hyun Woo đẩy cô ra

-Không...

-Hình như con bạn gái mày muốn chết...-hắn giễu cợt nói, tay chơi khẩu súng

-Anh cứ bắn tôi đi, đừng hăm dọa, tôi không sợ anh đâu...-cô kiên định nói, không dễ bị lay động, trong ánh mắt sáng rực không 1 chút lo sợ

-Được, là mày muốn.-1 lúc lâu hắn mới lên tiếng, hơi chững người, trên đời còn có phụ nữ cam tâm tình nguyện chết vì bạn trai mình sao?

-Không được... em không thể... em đứng là ngu ngốc mà....-anh dùng hết sức quát cô

-Phải, em ngốc... nhưng mà bởi vì em biết, em đã bắt đầu có tình cảm với anh... em thừa nhận, em đã rất hận anh, nhưng mà trong khoảng thời gian 5 năm... em đã suy nghĩ lại, còn nữa, sau khi anh mất trí nhớ... anh đã thay đổi rất nhiều, em cũng quan tâm về anh hơn... nhưng mà em không dám thừa nhận... bởi vì trái tim em vẫn chưa sẵn sàng đón nhận anh...-cô 1 tràng nói ra hết suy nghĩ của mình, nước mắt cũng không ngừng rơi ra, đôi môi mỏng cũng cong lên 1 nụ cười

-Je Jae... em nói em cũng yêu anh... nhưng lại đành lòng rời xa anh sao???Không có em... cuộc sống anh cũng mất hết ý nghĩa... anh thà mất hết chứ không muốn mất em.-Hyun Woo nghe xong rất hạnh phúc, nước mắt này giờ kìm chế cũng nhanh chóng rơi ra

-Không có em... anh cũng sống được mà... cứ coi như em là người dung ngược lối đi... ngày không em anh cũng quen thôi....-cô mỉm cười mãn nguyện

Cô từ từ đứng lên đối mặt với Gim Suk, khuôn mặt nhỏ nhắn lệ nhưng vẫn kiên quyết không khuất dễ khuất phục

-Nếu tôi bằng lòng chết thay Hyun Woo, thì anh sẽ tha cho anh ấy, anh cũng đừng thù hận anh ấy nữa...

Tay cô run rẩy cầm khẩu súng từ tay Gim Suk, chĩa thẳng vào đầu mình, đôi mắt nhỏ nhắm lại

-Không được....-Hyun Woo hét lên nước mắt cũng càng nhiều, cố gắng đứng dậy nhưng không được, anh không thể nhìn cô chết được, bản thân anh đứng là vô dụng

-Đừng khóc... tạm biệt anh...

_ Cách cách

Cô mở to mắt, súng không có đạn, tại sao vậy???Tại sao không có đạn???

-Vì sao mày luôn có mọi thứ?Người con gái tao yêu lại phản bội tao, mày đáng lẽ không xứng có những thứ đó...-Gim Suk đầy tức giận chĩa cây súng khác vào Hyun Woo, cô dám chĩa khẩu súng này có đạn

-Không được...-cô hét lên chạy tới Gim Suk

_ Pằng

Viên đạn bay lệch chỉ trúng vào vai của Hyun Woo, nếu lúc này cô không chạy tới căn Gim Suk chắc đã bắn trúng tim của anh rồi.

_Rầm

Đúng lúc cảnh sát bên ngoài xông vào, Gim Suk buông súng ra, thật ra hẳn nên cảm ơn cô, nhờ cô, hẳn mới biết trên đời này còn có tình yêu thật sự.

-Hyun Woo... anh sao rồi...-cô chạy đến bên anh

-Je Jae... sau này đừng làm chuyện nguy hiểm vậy nữa...-anh nhìn cô trêu mến, bàn tay vuốt khuôn mặt cô

-Ừm, hứa...

Cảnh sát bắt Gim Suk đi, chỉ là cô không để ý lời nói cảm ơn của hẳn, rất nhỏ. Xe cấp cứu cũng nhanh chóng có mặt đưa cô và anh vào bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Gạt cô!!!

Je Jae đã ngủ đứng 2 ngày, cô mất quá nhiều năng lượng cần được cung cấp lại. Lúc mở mắt ra đã nằm trong phòng V.I.P của bệnh viện.

-Je Jae, cậu tỉnh rồi sao?Làm tớ lo chết mất.-Soo Jin mở cửa vào thấy cô đã tỉnh mừng rỡ nói

-Ừm, Hyun Woo, anh ấy sao rồi?-cô sực nhớ hỏi

-Hyun Woo... cậu ấy.... cậu ấy....-Soo Jin đột nhiên lúng túng, lời nói cứ ngập ngừng

-Anh ấy xảy ra chuyện gì hả?-cô sốt ruột hỏi, Soo Jin cứ vậy sẽ hù cô chết mất

-Cậu ấy...

Đúng là muốn hù cô chết mà, rốt cuộc Hyun Woo có xảy ra chuyện gì không?Hay là....

Không thể nào!!! Cô lập tức rút hết dây nhợ gắn trên người mình, xuống giường.

-Je Jae, cậu làm gì vậy?Sức khỏe cậu chưa hồi phục đâu.-Soo Jin hốt hoảng nói

-Nói cho mình biết, Hyun Woo đang ở phòng nào?-cô lắc người Soo Jin hỏi

-Kể bên.-Soo Jin đáp

Cô hối hả đi ra khỏi phòng, không kịp nhìn thấy nụ cười tình quái của Soo Jin.

Je Jae mở cửa phòng bệnh cảnh, kết quả nhìn thấy Yoo Bo ngồi bên giường không ngừng lay người Hyun Woo, còn Hyun Woo lại nằm im bất động, đầu còn quấn băng trắng, khắp người toàn dây nhợ, cả người còn quấn băng nữa.

-Hyun Woo, cậu mau tỉnh lại đi, đừng có đi như vậy mà...-Yoo Bo thấy cô vào lập tức lớn tiếng hơn

-Je Jae, mình không muốn cậu buồn nên giấu cậu, bác sĩ nói Hyun Woo có thể sẽ không tỉnh lại...-Soo Jin đi vào hơi xúc động nói, ánh mắt nhìn sang Yoo Bo

-Je Jae, cậu xem, Hyun Woo cậu ấy cứ nằm đây, cậu mau lại nói lời cuối cùng đi.-Yoo Bo nhìn cô, đứng dậy nhường chỗ cho cô

Cô từng bước từng bước loạng choạng bước lại ngồi bên giường anh, có phải là cô gây ra không, hay là cô đã làm luyến lụy anh?

-Hyun Woo, anh mau tỉnh lại đi... đừng có ngủ nữa... tôi không hận anh nữa đâu...-cô nghẹn ngào nói, nước mắt cũng nhanh chóng tuôn, ra sức nắm cánh tay anh lay lay

Đứng phía sau, Yoo Bo cùng Soo Jin không ngừng nhìn nhau cười.

-Anh tỉnh lại đi... anh còn chưa bù lỗi cho em mà... anh nói sẽ không rời xa em mà... em đã cố gắng vì anh sống tiếp, vậy sao anh lại ra đi chứ? Mau tỉnh lại đi...-cô càng ngày càng lớn tiếng

-Em yêu anh mà... làm ơn tỉnh lại đi... em sẽ ở bên anh...-cô gục đầu xuống khóc lớn lên, anh nói không cho cô đi mà, vậy sao anh lại đi trước chứ?

-Haha... tớ nhin hết nỗi rồi!...-Yoo Bo cùng Soo Jin đột nhiên bật cười lớn

-Em nói rồi nhé, không được rời xa anh.-Hyun Woo nở nụ cười mở mắt nhìn cô

-Anh... anh dám... dám gạt em...-cô đỏ mặt đến tận mang tai nhìn cô, thì ra là do anh sắp đặt, quá đáng mà.

-Nếu không thì làm sao cậu nói ra lời thật lòng chứ?-Yoo Bo ở phía sau vẫn còn cười nói

-Quá đáng -cô hét lên, sau đó dùng đũa bỏ ra ngoài, vừa xấu hổ mà vừa tức nữa

-Je Jae...

-Hình như cậu ấy giận rồi.-Soo Jin nói

-Mau qua đó xem cậu ấy đi, chắc cậu ấy mắc cỡ, haha...-Yoo Bo nháy mắt với Hyun Woo cười lớn

-Ừm

Hyun Woo xuống giường, đi qua bên phòng bệnh của cô, hình như anh đã giận quá chón, làm cô giận rồi, cần phải qua xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Tha thứ cho anh đi!!!

_Cốc...cốc

-Je Jae, anh xin lỗi, anh không nên giận như vậy, em mở cửa cho anh vào đi.-Hyun Woo gõ cửa nói

Cô ở trong phòng không trả lời, dám làm cô xấu hổ hả, để cho anh chết đi, cô không thèm quan tâm.

-Je Jae, anh biết lỗi rồi, anh sẽ không giận như vậy nữa, em mở cửa đi.-anh vẫn tiếp tục năn nỉ

Cô vẫn im lặng.

-Em không mở thì anh lập tức xuất viện, em đã không quan tâm anh thì cứ để anh chết khuất đi.-ngoài cửa giọng Hyun Woo có chút tuyệt vọng nói

Cô ngồi nghe được tiếng bước chân khập khiễng của anh, không lẽ anh định xuất viện sao? Dù gì anh cũng chưa hồi phục mà. Coi như cô chịu thua anh đi, cô xuống tay không được.

Cô mở cửa ra, phát hiện anh đi 1 đoạn rất xa nhà cách cửa phòng cô chưa tới 3 bước (quá xa :3)

-Như anh muốn rồi đó.-cô nói xong liền quay vào phòng

-Je Jae, là anh có lỗi trong tất cả mọi chuyện vừa qua, em tha lỗi cho anh đi.-Hyun Woo đi vào tiện tay khóa cửa lại

-Anh nói hay thật đó.-cô ngồi lên giường nói

-Anh đã nhớ ra mọi chuyện rồi, nhờ bị 1 bên đánh vào đầu nên anh đã nhớ hết, chuyện của 5 năm về trước là anh sai, anh hoàn toàn chịu em hành hạ lại.

-Anh nhớ thì liên quan gì đến tôi.-miệng cô cứng nhưng lòng không vậy, từ khi bị bắt cóc đến giờ cô đã sẵn lòng tha thứ cho anh

-Sao lại không liên quan?Khi anh bị bọn chúng hạ nhục, em đã nói em yêu anh, không cho anh đi trước em mà, em còn vì anh chết cũng cam tâm.

-Anh mà nói nữa thì ngay cả nhìn, tôi cũng không nhìn.-cô trừng mắt nhìn anh

-Được, anh không nói, nhưng mà em hãy tha thứ cho anh đi.-Hyun Woo như mở cờ thắng trong bụng

-Dựa vào đâu chứ?

-Dựa vào anh yêu em và em cũng yêu anh.

-Vớ vẩn. Chỉ dựa vào 2 điều đó mà bắt tôi tha thứ cho anh.

-Nhưng em yêu anh là được rồi.

-Bởi vì hôm đó... tôi sợ hẳn sẽ làm gì anh hoặc là bắn chết anh, tôi muốn anh vui vẻ khi đi sang thế giới bên kia nên tôi mới nói vậy.-cô vội biện minh (==)

-Em đang lừa con nít sao?Những lời trẻ con như vậy mà em cũng nói được.-Hyun Woo hơi nhoen miệng cười

-Đó là sự thật, anh tin hay không tùy anh, tôi mệt rồi đừng làm phiền bệnh nhân như tôi nữa, không thôi tôi méc bác sĩ đó.

-Vậy còn lúc này, khi em nghe tin anh sẽ không sống nổi nữa em đã khóc còn nói không cho anh đi, em nói em yêu anh mà, nước mắt em còn chưa khô nữa.

-Là vì... vì tôi cảm thấy chưa...

-Chưa gì?Em còn bắt anh phải tiếp tục sống bù lỗi cho em mà, bây giờ anh đã tỉnh rồi, anh sẽ làm theo ý em, em cũng phải cho anh cơ hội mới được

Qủa thật lời nói của anh có lí lắm nha, làm cô cứng họng đi. Đúng là đầu khâu cô không bao giờ thắng mà, dù là luật sư cô cũng thua.

Cô cắn cắn môi dưới, nên trả lời ra sao đây?Áaa biết vậy lúc này đã không cư xử thái quá như vậy, xấu hổ mà còn tức nữa chứ.

-Je Jae, anh thật sự biết sai rồi, coi như anh xin em, hãy thứ chấp nhận anh 1 lần này nữa thôi.

-Xin lỗi anh, bệnh nhân đến lúc tiêm thuốc rồi, mời anh ra ngoài.

Y tá đẩy xe thuốc vào, nói với Hyun Woo, còn cô mừng hết cỡ, đúng là vị cứu tinh của cô mà.

-Ừm-mặc dù không muốn ra khỏi phòng bệnh của cô nhưng anh cũng phải ra thôi (xời luyên tiết chế, sau này cho anh luyên chết luôn hiahia :D)

Cô nhìn anh đi ra ngoài đóng cửa lại mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may y tá vào kịp lúc giải vây cho cô, không thôi cô không biết nói sao nữa, nhưng mà thoát được lần này chưa chắc lần sau sẽ thoát.

-Mời cô đưa tay ra để tôi truyền tiếp nước biển.-y tá nói

-Vâng-cô đưa tay mình ra để y tá

-Người con trai lúc này là bạn trai cô sao?-y tá hiếu kì hỏi

-Chỉ hiểu nhầm rồi, đó không phải bạn trai tôi.-cô lắc đầu

-Vậy anh ấy có bạn gái chưa?-y tá chớp chớp mắt hỏi

-Ồ...-cô há hốc mồm nhìn y tá, đừng nói cô y tá này để ý anh nha

-Tôi chỉ hỏi chơi thôi, mà cô thử xem tôi như vậy có đạt chỉ tiêu bạn gái của anh ấy không?

-Tôi... làm sao biết, chị đi hỏi anh ta đi.-cô hơi bực dọc

-Ồ.-y tá đáp

-Xong rồi, cô nằm tịnh dưỡng đi, tôi qua phòng bên cạnh tiêm thuốc cho anh ấy.-y tá để bịch nước biển truyền cho cô treo lên giá bên cạnh giường, sau đó bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Có người ghen!??

Đội y tá đi ra ngoài cô bất thành linh ngồi bật dậy, rút dây nhợ trên tay mình, thoăn thoắt nhảy xuống giường, sau đó lén lén lút lút đi qua phòng của Hyun Woo (haha tg thích khúc này nè)

Cô mở hé cửa phòng của anh ra, nhìn vào bên trong.

-Mời anh nằm xuống để tôi chích thuốc.-y tá lúc này nói

Hyun Woo chỉ đưa tay mình ra đưa cho y tá, ám chỉ cứ chích tay không cần chích mông anh

-Nhưng thuốc này phải chích mông mới được.-y tá nhìn anh nói

-Không cần, cứ chích tay đi.-Hyun Woo nhàn nhạt mở miệng

-Không được.

Cô đứng bên ngoài mà không ngừng cắn cổ áo mình, người ta kêu chích tay thì chích tay đi, cứ đòi chích mông, rõ ràng để ý anh muốn lợi dụng mà, y tá trong bệnh viện này đúng là biến thái, nhất định cô sẽ kiện (==)

-Một là chích tay còn 2 là khỏi chích, dù gì cũng chỉ là 1 mũi thuốc, tôi không tin tôi không sống nổi khi không chích.-Hyun Woo lạnh lùng nói

-Nhưng mà cái này phải chích mông mới có hiệu quả.

Đúng là mặt dày, cáo già, biến thái mà. Đúng là dễ chọc điên cô mà, được thôi, muốn chích mông thì cô chích thế cho.

-Để tôi chích cho.-Je Jae hùng hổ đi vào, liếc y tá 1 cái (con gái ghen là ghê lắm á à nha, haizz 1 lát tội anh Hyun Woo đây há há >)

-Nhưng cô...

-Yên tâm, tôi dù gì cũng tìm hiểu chút chút về y học, có thể chích thuốc, làm phiền y tá ra ngoài.-cô lườm y tá 1 cái nói

-Nếu vậy thì cảm ơn cô.-mặc dù không cam tâm nhưng y tá vẫn phải ra ngoài

-Không cần cảm ơn, tôi nghĩ y tá như cô rất bận rộn, à làm phiền cô khóa cửa lại dùm.-cô nói với theo khi y tá ra ngoài đóng cửa lại không quên khóa cửa

Hyun Woo chứng kiến màn này đúng là đáng để cười, rõ ràng quan tâm như vậy, còn ghen tuông mà còn không nhận.

-Anh cười gì hả?-cô trừng mắt nhìn ah

Zing Blo

-Không gì, chỉ là nhìn em lúc này chẳng khác nào con sư tử hà đông giữ chồng mình.-anh bật cười lớn

-Anh dám nói tôi sư tử sao?SHIN HYUN WOO...-cô hét lên

-Em còn nói không yêu anh, rõ ràng em quan tâm anh, sợ anh bị y tá lúc này ăn thịt còn gì.-Hyun Woo làm ra vẻ tội nghiệp

-Có nước anh ăn thịt cô ta chứ cô ta nào ăn anh.

-Được được, anh thua, nhưng mà em quên lúc này em nói gì sao, mau lại đây chích thuốc cho anh đi.-Hyun Woo ranh mãnh nói

-Tự anh chích đi.

-Làm sao anh tự chích được, y tá nói phải chích ở mông cơ.-anh chớp chớp mắt

-Lúc này anh kêu chích tay mà, đưa tay ra.

-Nhưng chích tay không hiệu quả.-anh vừa nói vừa nằm sấp xuống

-Vậy kêu y tá vào he

-Cũng được, dù gì y tá cũng có vẻ thích anh.

-Anh dám..

-Nếu em không chích thì cứ kêu cô y tá lúc này.-anh đắc ý nói

-Là anh muốn tôi chích đó, đừng hời hợt.-cô lườm anh, đi đến bên xe thuốc lấy ra ống tiêm đã tiêm thuốc sẵn

Kêu cô chích chứ gì, được thôi, chích rồi đừng có mà hời hợt nha.

1ph sau trong bên ngoài hành lang đã nghe được 1 tiếng hét thất thanh, nạn nhân không ai khác ngoài Hyun Woo

-Áaaa.... em định giết người bằng cây kim tiêm đó sao?-Hyun Woo đau điếng, xoa xoa chỗ bị cô chích

-Là anh kêu tôi chích mà.-cô ngây thơ đáp y như mình hoàn toàn không làm gì quá đáng

-Em chích gì mà mạnh vậy, có biết là đau lắm không?

-Không, tôi có bị chích đâu mà đau (bó tay ~.~)

-Em rõ ràng đang trả thù anh mà.

-Cho chừa cái tội, xí...-cô hếch mặt lên

-Park Je Jae, em được lắmmm...

-Chích xong rồi, bái bai nha, tôi về phòng ngủ, chúc ngủ sắp ngon.-cô nói còn kèm theo mĩm gió chọc tức anh

-Em nhớ đó...

Cô đóng cửa phòng lại, miệng hát líu lo, trả thù được rồi, kaka còn dám chọc cô nữa không, tưởng cô sợ anh chắc, quên cô là Park Je Jae sao? Hahaha

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Em ghen đó

Ngày hôm sau, là 1 ngày cực đẹp trời, mây trắng bồng bềnh trên bầu trời xanh, bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, những chú chim đậu trên cành cây hót líu lo. Nhưng mà Je Jae lại không có tâm trạng hưởng thức, phải nói cô đang rất buồn chán, hôm nay cùng cả lúc Soo Jin và Ji Ki đều phải đến công ty làm, chỉ có 1 mình cô ở bệnh viện, buồn đã mán.

-Chán quá...-cô thở dài thườn thượt, phải kiếm trò gì chơi mới được, mà trò gì bây giờ, chẳng lẽ lết bản mặt này qua kêu Hyun Woo chơi với mình, có quá dày không?

Nhưng mà tư tưởng cao cả của cô liền bị quyết tâm giải tỏa chán đánh bại, cô cao hứng đi qua phòng Hyun Woo. Kệ mặt dày nhưng không còn chán là được rồi.

-Hyun Woo oi...-cô chậm rãi mở cửa, ngó nghiêng ngó dọc vào bên trong phòng

-Em còn có thể qua tìm anh sao?Không sợ anh trả thù à?-không biết anh từ đâu xuất hiện, chớp 1 cái đã đứng trước mặt cô

-Anh tính nhát mà tôi đây à?-cô vuốt vuốt ngực mình nói

-Là do em cả thôi.

-Thôi đi, tôi đang rất rất chán, kiếm gì chơi đi.-cô chớp chớp mắt nói

-Anh không rảnh chơi với em.-anh quay lưng đi đến bên giường

-Thôi mà Hyun Woo, kiếm trò chơi đi mà.-cô đi đến lắc lắc tay anh

-Em buồn em chán thì em tự kiếm trò chơi đi, hôm qua em anh hùng lắm mà.

-Tôi đâu phải superman đâu mà anh hùng..

-Hử?-anh trừng mắt nhìn cô

-À, cũng chơi anh hùng 1 chút, nhưng mà anh làm gì nhỏ mọn dữ vậy.-cô chu mỏ

-Em thử là anh đi, nếu anh chích thuốc cho em như vậy, em sẽ thế nào hả?-anh tức giận hỏi ngược

-Thì tại hôm qua anh có lỗi trước.

-Chẳng lẽ y tá chích thuốc cho bệnh nhân là sai sao?Em ghen thì em nói đi.

-Ai... ai ghen?-cô bị nói trúng tim đen, ấp úng hỏi

-Còn nói không?Nếu muốn anh chơi với em thì em nói em ghen đi, anh sẽ chơi với em.-anh nở nụ cười ma lạnh

-Anh... anh... thà không chơi, tôi về chơi với kiến ==

Cô thẹn đỏ mặt chạy ra khỏi phòng

-5... 4... 3...-anh nở nụ cười đắc ý đếm ngược

-2... 1...

-Hyun Woo, nếu tôi nói tôi ghen là được chứ gì?-cô mở cửa đi vào uất ức nói

-Đúng vậy.-anh cười thắng lợi

-Được, anh nói đó không nuốt lời.-cô tức trong bụng, dậm chân 1 cái hả giận

-Mau lên đi, tốt nhất là chân thành 1 chút.-anh nói về mặt chờ đợi

-Tôi ghen đó.-cô lí nhí nói

-Em nói gì anh không nghe?-anh thừa nước làm tới

-Tôi ghen.-cô vắn âm thanh lớn lên 1 chút

-À quên nói với em, em phải nói em ghen với y tá mới được, còn nữa nói lớn 1 chút.-anh lén tới

-Anh đừng có được đằng chân lên đằng đầu nha.-cô hậm hực liếc anh

-Vậy thôi, tôi ngủ em về phòng chơi với kiến đi.-anh làm bộ muốn đi ngủ

-Khoan khoan, từ từ...-cô hòa hoãn nói, cô đang cố gắng trấn an bản thân không nhào tới đánh anh

-Nhanh lên 1 chút.-anh khoanh tay trước ngực

-Em ghen với y tá đó, hài lòng chưa?-cô hét muốn banh cái phòng

-Rất hài lòng là khác.-anh gật đầu vừa lòng

-Bây giờ chơi thôi.-cô phắn chân nhanh chóng nói

-Anh có trò này, em muốn chơi không?-anh nhìn cô, trong đầu là 1 ý tưởng ranh mãnh

-Trò gì?Nói đi, tôi chơi liền.-ánh mắt cô sáng rực gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Anh không lấy em thì không ai lấy em đâu

-Sẵn sàng chưa?-Hyun Woo hỏi, cô hiện tại đang ngồi trên chiếc xe lăn, anh là người đẩy, còn đứng ở hành lang

-Rồi, xuất phát.-cô hứng hỏi giờ cao 1 tay lên

-Bắt đầu...-Hyun Woo nói, sau đó liền đẩy xe lăn có cô ngồi, đẩy với tốc độ rất nhanh

-Yoohoo đã quá...-cô cực vui vẻ nói, cảm giác y như lần trước đi tàu lượn ở khu vui chơi (bó tay 2 anh chị này, nhưng mà trẻ con ghê iu quá

-Nè, 2 cái người kia...-y tá trong bệnh viện nhìn thấy 2 bệnh nhân đặc biệt khác người đang đẩy xe lăn chạy vòng vòng trong bệnh viện lớn tiếng ngăn

-Nhanh lên đi... nhanh lên...-cô ngồi trên xe lăn giục anh

-Như ý em ngay.-anh vui vẻ đáp lại, càng đẩy nhanh hơn

{dám chắc lần sau không bệnh viện nào dám nhận 2 cái bệnh nhân này :D}

-Cút đường rồi.-cô xụ mặt khi anh lại đẩy ngay cửa thang máy

-Hay là mình xuống dưới sân bệnh viện đi.-Hyun Woo đề nghị

-Cũng được.-cô gật đầu

-Hai cái người này, có biết đây là bệnh viện không?-y tá cuối cùng cũng đuổi kịp cả 2 trách móc

-Lần sau chúng tôi sẽ chạy chậm 1 chút.-cô lè lưỡi đáp

-Còn có lần sau sao?-y tá muốn học máu trước câu trả lời của cô

-À, sẽ không...-cô xua tay cười hì hì

-Hai người liệu đó, nếu tôi còn thấy 1 lần nữa thì tôi sẽ báo cho viện trưởng.-y tá hăm he

-Vậy hỏi viện trưởng các người biết là chủ bệnh viện không, rồi hãy quay lại gặp chúng tôi.-anh mở miệng nhàn nhạt, sau đó ung dung đẩy cô vào thang máy, còn y tá, ngờ như con nai vàng

Hyun Woo đẩy xe lăn trong khuôn viên nghỉ dưỡng của bệnh viện, thoát nhìn cô và anh cứ như 1 đôi vợ chồng trẻ, trông rất xứng đôi.

-Không khí ngoài đây trong lành thật!!!-Je Jae vươn vai hít 1 hơi

-Đúng vậy, rất trong lành và mát mẻ lại yên tĩnh nữa.-Hyun Woo cũng hít 1 hơi

-Ở đây rất tốt cho bệnh nhân, tôi cũng thích quan cảnh ở đây, rất đẹp và thanh tịnh.

-Ngốc thật, bộ em muốn ở bệnh viện sao?-Hyun Woo quở trách

-Quên, không muốn ở bệnh viện đâu.-cô lè lưỡi

_Bịch

Quả bóng từ xa lăn đến đụng trúng vào bánh xe lăn, Je Jae cuối người nhặt lên.

-Chị ơi, cho em xin lại trái banh.-1 bé trai khoảng 5-6 tuổi chạy đến kéo vạt áo cô

-Của em sao?Đây, trả em.-cô đưa quả bóng trả lại cho cậu bé

-Cảm ơn chị, chị ơi, chân chị bị gì sao?-cậu bé ngây thơ hỏi

-Không có, tại vì chị và anh mới chơi 1 trò chơi, cần phải ngồi xe lăn.-cô bật cười đáp

-Vâng, thôi chào 2 anh chị, mẹ em kêu rồi.-cậu bé nói sau đó chạy tới chỗ mẹ mình

-Trẻ còn dễ thương thật.-cô nhìn theo dáng cậu bé mà rất thích thú

-Nếu em muốn chúng ta cũng có thể sinh 1 đứa như vậy.-Hyun Woo nửa đùa nửa thật

-Ai nói tôi với anh?Khùng điên.-cô liếc anh

-Nếu em không lấy anh, sinh con cho anh, thì không ai rước em đâu.-Hyun Woo bình thản đáp

-Tôi có ở giá cũng không gả cho anh.-cô đứng dậy tràn đầy tự tin nói

-Em thấy có lần nào em hứa điều thực hiện được không?

-Anh... anh... chờ đó.-cô tức nghẹn họng, sau đó đứng đờ đẫn bỏ đi

-Anh chờ.-anh nói với theo, khoe môi cong lên 1 đường thật sâu

Je Jae hậm hực đi dọc hành lang bệnh viện trở về phòng của mình.

-Chờ, chờ, cho anh chờ đến chết luôn.-cô trút giận lên nền đất

-Dám chọc tôi, chết anh đi.

Đúng là khó mà hả giận, nhưng mà anh nói cũng đúng, trong cuộc đời này cô không lấy anh thì không ai lấy cả, nhưng mà.... áaa rắc rối quá.

Đang vò đầu bứt tóc thì cô đứng khựng lại khi thấy ai đó đứng chặn mình phía trước, cô ngẩng đầu lên, quá thật có chút khó tin vào mắt mình. Nhưng mà cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Anh chính thức buông tay

Cô và Dong Hwa ngồi vào hàng ghế trên hành lang, cô mỉm cười nói

-Lâu rồi không gặp, anh vẫn khỏe chứ?

-Vẫn khỏe, em bị bệnh gì sao?-Dong Hwa hỏi han

-Em ỏn, chỉ bị bệnh sơ sơ không đáng kể cho lắm, còn anh sao vào đây?-cô hỏi, trông anh không giống như bị bệnh

-Anh có 1 người bạn bị bệnh nên vào thăm, tình cò gặp em.-anh đáp

-Ừm, tình cò thật.

-Em sống bên anh ta vẫn tốt chứ?-anh mở miệng hỏi, mặc dù anh biết chuyện này anh không nên hỏi tới nhưng mà anh cũng muốn biết

-Vẫn tốt.-cô đáp

-Như vậy thì tốt.-anh đáp nhẹ

-Anh sao rồi, tìm được người thích hợp chưa?-cô vọt miệng hỏi nhưng mà biết mình quá lời

-Vẫn chưa, em muốn anh quen người khác đến vậy sao?-anh cười khỏ hỏi

-Ý em không phải vậy, chỉ là em nghĩ anh nên tìm người thích hợp với mình.-cô vội giải thích

-Anh nghĩ mình vẫn chưa quên được em, anh không thể yêu người khác được.

-Từ 4 năm trước, chúng ta đã kết thúc, em biết là em có lỗi, em phản bội anh, khoảng thời gian qua em đã quên anh và chấp nhận người khác, anh cũng nên như vậy, buông tay đi anh Dong Hwa.-cô nhẹ nhàng nói, 1 tay đặt lên tay anh

-Anh biết chứ, nhưng mà lí trí lại không không chế được con tim ngừng yêu em, anh đã buông tay từ lâu, chỉ là vẫn chưa tìm được 1 bàn tay khác thích hợp.-anh gạt tay cô ra, anh biết cô muốn tốt cho anh nhưng mà anh không thể chấp nhận dễ dàng được

-Em xin lỗi, đáng lí ra em không nên chấp nhận quay lại.-cô cúi thấp đầu

-Không phải lỗi của em, anh cứ nghĩ chúng ta có thể quay lại nhưng mà anh lại không biết em đã yêu Hyun Woo, là anh đã sai ngay từ đầu

-Không phải, anh không có lỗi.-cô lắc đầu, nếu như lúc trước Hyun Woo không ép buộc cô thì có lẽ bây giờ cô và Dong Hwa đã đám cưới với nhau nhưng mà bây giờ thì cô dám chắc bản thân chỉ xem Dong Hwa là 1 người anh trai

-Em luôn như trước, lúc nào cũng nhận phần sai về mình cả, anh không trách em đâu.-anh xoa đầu cô

-Anh Dong Hwa, em lúc nào cũng tổn thương anh, vậy mà anh luôn dịu dàng với em.

-Yêu 1 người không nhất thiết có được người đó, chỉ cần em bên cạnh Hyun Woo hạnh phúc là được rồi, anh không sao đâu. Bây giờ anh chính thức buông tay em ra, anh sẽ không luyến luyến nữa.

-Nếu anh đã suy nghĩ thông suốt thì tốt, chúng ta có duyên nhưng không có phận, 2 chúng ta cũng có thể làm bạn bè mà.

-Ừm, làm bạn bè.

-Em yêu, đang nói chuyện gì với Dong Hwa vậy?

Cô đang nói chuyện vui vẻ với anh Dong Hwa thì đột nhiên ngửi được 1 mùi chua lè chua lét, cùng giọng nói khiến cô không khỏi rùng mình, đúng là ma ám cô mà, vậy mà cũng đi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Mùi giấm ở đâu chua thế???

-Ai là em yêu của anh?-Je Jae lờm Hyun Woo 1 cái

-Em còn chưa khỏe, anh có sai người làm vài món bồi bổ cho em.-Hyun Woo xem như không nghe thấy lời cô, đi đến ngồi cạnh cô, 1 tay khoác lên vai cô, thanh âm ngọt ngào nói nhưng mà thâm liếc Dong Hwa

-Ai mượn anh?-cô gạt tay anh ra nhưng mà anh lại mặt dày tới mức để lên vai cô lại, lần này còn cố ý bấu chặt vào vai cô

-Dong Hwa, đến bệnh viện bị gì sao?-anh nhìn Dong Hwa hỏi

-Tôi có người bạn bị bệnh nên vào thăm, tình cờ gặp Je Jae, 2 người cùng bệnh sao?-Dong Hwa hỏi khi thấy anh cũng mặc đồ bệnh nhân

-Đúng vậy, chỉ sơ sơ thôi.-cô lên tiếng

-Bác sĩ nói, chúng tôi hao lực quá mức, lại còn thường xuyên không nghỉ ngơi nên mới dẫn đến bị bệnh thôi.-anh nhấn mạnh từng chữ nói

-Uả uả, cái gì mà hao lực, gì mà thường xuyên không nghỉ...-cô khó hiểu nhìn anh

-Em im lặng đi, còn nói nữa anh đánh em giờ.-anh gườm cô

-Ồ ờ, im thì im.-cô cúi thấp đầu

-Ừ, hai người ráng nghỉ ngơi, tôi còn có việc, tạm biệt.-Dong Hwa nở nụ cười nhẹ đứng dậy

-Đi vội vậy, tôi còn định mời anh vào phòng chúng tôi chơi.-Hyun Woo cùng cô đứng dậy, cố ý nhấn mạnh 2 từ chúng tôi

-Để dịp khác đi, em mau khỏe, tạm biệt.-Dong Hwa lịch sự từ chối, sau đó quay bước đi

Cô quay sang liếc anh 1 cái, rõ ràng anh đang cố ý nhưng mà lời nói của anh cô không hiểu cái quái gì hết, gì mà hao lực rồi còn thường xuyên không nghỉ nữa???

-Anh đang âm mưu gì đó?-cô nghi ngờ hỏi

-Đâu có.-anh nhún vai

-Nè, đồ dè xỏm, bỏ tay anh ra đi.

-Không thích, tay anh bị dán rồi, không gỡ ra được.-anh cười, cô cũng thừa nhận nụ cười này đều vô cùng, cô cực ghét anh cười vậy

-Không buông chứ gì, vậy thì đừng trách chị nha.

Với hạng người mặt dày hơn mặt đường như anh, chỉ có dùng vũ lực mới chịu, không do dự cô kéo tay anh đang ôm vai mình cắn mạnh vào.

-Áaa... nhả ra mau... em lại dùng chiêu này nữa rồi...-anh giãy nảy, lúc ở cánh đồng oải hương, vì giành giường ngủ cô cũng cắn anh, bây giờ cũng cắn.

Cô không những nhả ra mà còn ác ý cắn mạnh thêm nữa, thù mới hận cũ cô trút 1 lượt, haha lại có cơ hội trả thù.

-Em mà còn cắn thì tối nay anh qua kiểm em, em nghĩ sao???-anh cảnh cáo

Cô hiểu ý anh, lập tức ngoan ngoãn nhả ra mặc dù không cam tâm, bao nhiêu đây thì thâm thấp gì so với sự đau đớn của cô chịu chứ, mới có chút xiu đã la oai oai, làm như ai đánh đập hành hạ anh vậy.

-Em đúng là điên mà.-anh nghiêng răng nghiêng lợi

-Hình như tôi ngửi được 1 mùi giấm rất chua nha, ở đâu vậy ta?Hình như là từ người anh đó.-cô dùng tay quơ quơ trước mũi, ngửi người anh

-Em khùng hả?Giấm ở đâu ra?

Anh thẹn quá hóa giận, rõ ràng cô cố ý nói anh đang ghen mà, ừ thì anh ghen đó.

-Vậy sao?Vậy mà tôi ngửi được 1 mùi giấm rất rất chua đó nha.-cô cố ý nói lớn, trên miệng mang theo ý cười phoi phoi

-Em còn nói nữa, tối nay anh thật sự qua phòng em.-anh trừng mắt

-Thôi không cần anh qua, tôi đi về phòng.-cô ba chân bốn cẳng chạy đi nhưng vừa cách anh 1 khoảng không xa thì quay đầu lại nói lớn

-Ở đây mà còn ngửi được mùi giấm chua lè, có người ghen haha...

-Park Je Jae, em đợi đó....-anh giận đến mức muốn tự mình đâm đầu vào tường, đúng là cô luôn có cách chọc anh điên mà.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Trả thù

Người ta nói quân tử trả thù mười năm chưa muộn nhưng không trả thù bây giờ thì mười năm sau anh chắc gì trả được == cho nên, khi trời tối anh lập tức phi qua phòng bệnh của cô, trả thù là quyết tâm của anh :D

Anh cẩn thận mở cửa phòng bệnh cô, thuận tay khóa cửa lại, ngộ 1 cái cô không có trong phòng, nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm chắc cô đi tắm. Đành ngồi đợi vậy.

Một lúc lâu sau cô từ trong nhà tắm đi ra, còn đang lau khô tóc mình thì giật nảy người khi thấy người con trai ngồi trên giường bệnh của mình.

-Anh... anh làm gì ở phòng của tôi???-cô lắp bắp hỏi

-Trả thù.-anh nói vắn vắn 2 từ

-Anh tưởng tôi dễ dàng để yên sao?-cô không tin anh dám làm gì cô

-Vậy em nghĩ em đấu lại anh sao?-anh nhướn mày

-Anh dám

-Dám sao không?Từ trước tới giờ, Shin Hyun Woo này chưa bao giờ thua thiệt cả.

-Nhưng mà mọi lời hời sáng tôi nói đều đúng mà.-cô mạnh miệng đáp nhưng mà trong lòng cũng không khỏi lo lắng

-Em còn thách tôi mà, còn nữa, chạy rồi còn quay đầu lại nói tôi ghen, em gan lắm rồi.-anh đứng dậy nhìn cô chăm chăm

-Anh đừng quên ở đây là bệnh viện, còn nữa tôi mà la lên là bác sĩ y tá chạy vào ngay.-cô chết đến nơi vẫn mạnh miệng

-Em thử gọi đi, à quên nói cho em, lúc nãy anh có nói với y tá trước rồi, anh nói anh vào ép em uống thuốc nhưng mà em lại ghét thuốc nên lúc uống sẽ la lên, anh còn dặn họ không được vào.-anh cười gian từng bước chậm rãi tiến lại cô

-Anh... anh tiến 1 bước nữa là tôi, tôi...-anh bước 1 bước cô lùi 1 bước, cảnh giác nhìn anh

-Em làm gì hả?-anh nhướn miệng cười, càng tiến lại phía cô

-Tôi... tôi....-cô cảnh giác lùi về sau

-Em nghĩ mình thoát diện sao?

Cụt đường rồi??? Cô bị anh ép vào tường không còn lối thoát, đừng nói cô chết thật nha == (anh ấy dám giết chị mới là lạ mà chị la chết với sống)

-Em kháng cự cũng vô ích thôi.-anh chống 2 tay lên tường, không cho cô thoát

Cô cúi đầu xuống, định cắn vào tay anh nhưng mà lại bị anh lật bài tránh được

-Em lại muốn cắn anh, vô ích thôi, có 1 chiêu dùng quai.-anh cười đắc ý

Cô cắn cắn môi dưới, ááááá hết chiêu rồi, khoan, còn có cách nha, cắn không được thì đá hahaha

Nói là làm, cô sẵn sàng giơ chân lên đang định đá anh thì bị bàn tay anh nắm lại, hên mà cô vịn vào tường không thì té mất rồi

-Em định chơi trò này với anh sao?Còn non lắm.

-Anh... thả ra mau... thả ra.

-Dám làm thì dám chịu.-anh không những buông tay ra còn giữ chặt hơn

-Thả ra mau... thả ra.....

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Cô yêu anh

_Rầm

Một cú giáng xuống nền nhà, làm cả thân cô đau ê ẩm, cô kêu buông thôi mà có cần thả mạnh vậy không?

-Shin Hyun Woo, anh định làm tôi chết mới chịu à?-cô nhìn anh trừng mắt, đau chết cô rồi huhu

-Em kêu buông mà, anh buông rồi đó.-anh bình thản đáp

-Anh... anh... vậy thôi đừng thả ra.

-Vậy em đứng lên đi, đưa chân lúc này anh cầm tiếp.

-Anh biến thái.

Nói chuyện với anh, có ngày cô học máu chết quá, nói gì anh cũng cãi lại được hết, tức quá đi.

-Trả thù xong rồi chứ gì?Về phòng mình đi.-cô đứng dậy liếc anh 1 cái

-Anh buồn ngủ rồi.-anh gấp 1 cái leo lên giường bệnh của cô nằm

-Nè, đi về phòng mình ngủ ngay cho tôi.-cô hét lên

-Ngủ đi.-anh còn kéo chăn lên nhắm mắt lại

-Bước xuống giường tôi ngay.-cô đi đến kéo chăn ra

-Em muốn thì cứ lên ngủ chung.-anh mở mắt cười đều

-Ngủ với anh thì tôi ngủ dưới sàn, tên biến thái, đi về phòng mình ngay.-cô chống nạnh đành hanh

-Không, nếu em không lên thì thiệt ráng chịu, anh ngủ đây.-anh nói xong liền kéo chăn lại ngủ tiếp

Cô không ngờ trên đời này còn có người mặt dày như anh, chắc không ai mặt dày như anh nữa, cái đồ cà chớn, âm binh, có phòng mà không về ngủ, còn nằm ăn dạ, tối nay chắc cô không ngủ yên quá.

-Được thôi, anh cứ ngủ, tôi ngủ dưới sàn.-cô nghĩ rằng, cô đang cố trấn an bản thân để mình không nhào tới xé xác anh ra

-Vậy em cứ tự nhiên, nhưng không được lấy chăn, gối của anh.-anh phát tay, còn nằm ngủ trông rất thoải mái

-Anh ôm hết đi, tôi không cần.-cô hét lên

Bực quá mà!!! Cô đành lúi thủi nằm xuống sàn bên dưới giường bệnh, có ai thấy trên đời này mà có chuyện ngược đời không, trai thì nằm trên giường,

chăn êm nệm ấm, còn gối thì nằm dưới sàn lạnh lẽo.

Cô nằm co rúm dưới sàn, lạnh chết cô rồi, ở đây còn là bệnh viện nữa chứ.

Đang cố gắng nhắm mắt ngủ, thì cảm nhận được ai đó nằm kế mình, còn đắp chăn ôm mình vào lòng, cô quay người qua thì thấy Hyun Woo đã nằm cạnh mình, còn nhắm mắt ngủ nữa chứ.

-Nè, anh làm gì vậy?-cô nhích ra nhưng anh càng nhích lại gần

-Thấy em lạnh nên anh xuống nằm chung, thấy anh tốt không?-anh cười nói

-Vậy anh ngủ dưới đây đi, tôi lên giường.

-Anh muốn ôm em ngủ.-anh cong miệng càng ôm chặt cô vào lòng

-Anh...-cô hơi đỏ mặt

-Anh thích ôm em ngủ, em ngủ đi, đừng quậy nữa.-anh vùi đầu vào vai cô, tham lam ngửi mùi hương trên người cô

-Ừ.-cô gật nhẹ đầu khẽ nhắm mắt lại

Cuối cùng cô cũng hiểu được, bản thân yêu ai? Yêu vì điều gì??

Cô yêu anh. Yêu những sự dịu dàng của anh khi cô bị tổn thương, mặc dù lúc trước anh đã làm cô bị tổn thương rất nhiều.

Là lúc cô tự sát anh đã đành lòng buông tay cho Soo Jin dẫn cô đi.

Là lúc tìm được cô, anh đã cầu xin, làm theo lời cô nói kể cả đối mặt với sống chết.

Là khi mất trí nhớ anh vẫn bảo vệ che chở cô, vẫn nói Em là người phụ nữ quan trọng nhất của anh, mặc dù anh không nhớ gì về em

Là khi gặp nguy hiểm anh sẵn sàng vứt bỏ tất cả, kể cả lòng tự trọng bản thân, đó là điều cô cảm động nhất, anh là 1 thiếu gia luôn cao ngạo vậy mà vì cô từ bỏ lòng tự tôn của mình.

Là khi cô buồn anh luôn tìm cách khiến cô vui, còn cả sự ghen tuông trẻ con của anh nữa.

Những điều anh làm cho cô, cô đều cảm nhận được, đều có thể thấy được anh yêu cô dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Xuất viện

Hôm nay là ngày cô và anh xuất viện, chỉ vừa nghe bác sĩ nói 2 từ xuất viện mắt cô đã sáng rỡ, miệng toé cười, quả thật 1 tuần trong bệnh viện là cực hình của cô nha nhưng mà cũng vui, chỉ tức cái Soo Jin và cả Ji Ki chỉ lo công việc, 1 tuần thăm cô chưa đến 7 lần = í nhầm 3 lần, còn Yoo Bo ngày nào cũng vào thăm tên đó, bạn bè xấu xa.

-Cuối cùng cũng xuất viện rồi.-cô ra khỏi cổng bệnh viện vươn vai hít 1 hơi thật sâu

Hyun Woo phía sau cô khẽ cong miệng cười.

-Đừng nhìn nữa, cậu làm ơn về tập đoàn nhanh giùm tớ, suốt 1 tuần qua vì đem tài liệu, hồ sơ, dự án cho cậu mà tớ phải vào bệnh viện suốt 7 ngày trong tuần, ngay cả thời gian ăn trưa có 15ph cùng Soo Jin cũng bị cậu chiếm hữu, làm ơn về lẹ đi.-Yoo Bo đứng bên cạnh than vãn (anh ý cũng có tốt lành gì đâu ta :D)

-Tớ thấy cậu giải quyết tốt lắm mà.-anh nhovn miệng cười

-Không tốt nha, cực kì không tốt luôn, chủ tịch đại nhân, coi như tổng giám đốc này sợ anh đi, đừng hành hạ nhân viên cấp dưới chứ.

-Bạn tốt, tớ cũng nói cho cậu biết, cậu là bạn thân nhất của tớ mà, lại còn từ nhỏ đã là tri kỉ của tớ, chuyện của tớ cũng là của cậu...

-Bạn thân tớ dám nhận chứ chuyện của cậu cũng là của tớ, tớ xin đề đó cho người khác dùng tới, tớ sợ chiêu này của cậu rồi, lần nào cũng dụ tớ giải quyết hồ sơ giùm cậu hết, tớ sợ lắm rồi.-Yoo Bo cắt ngang lời anh

-Haha, Yoo Bo, cậu vẫn là người hiểu tớ, không gì qua mắt được tớ.-Hyun Woo bật cười

-Đừng cười chứ, cậu lại nhờ tớ gì nữa đây???

-Giúp tớ quản lý tập đoàn 1 tháng đi..

-Không

-Nửa tháng

-Không

-1 tuần.

-Không

-1 tuần là được rồi, cậu còn muốn bao nhiêu nữa?-Hyun Woo trừng mắt hỏi (ảnh nhờ người ta mà nói vậy đó)

-1 ngày.

-Tuyệt tình vậy sao?

-Vậy thôi tớ về nhà.

-3 ngày.-anh trả giá

-2 ngày.

-3 đi.

-Vậy thôi.

-Được, 2 ngày, sợ cậu rồi.-Hyun Woo đánh đồng ý, nếu không phải muốn dành thời gian cho cô, anh đã không nhượng bộ rồi

-Hai người nói gì đó?Đang nói xấu tôi sao?-Je Jae đi đến vỗ vai cả 2 hỏi

-Hyun Woo nói xấu về cậu đó.-Yoo Bo nhanh nhẩu chỉ tay về phía Hyun Woo

-Hử?-cô lờm anh 1 cái

-Em tin sao?-anh làm mặt oan ức nói

-Không tin.....

-Đúng là em hiểu anh.-anh mừng rỡ

-Mới là lạ đó.-cô nói thêm 4 từ sau khiến mặt anh vô cùng khó coi

-Hahaha...-Yoo Bo cười lớn, đúng là đáng đời mà. Cuối cùng anh cũng trả được thù bị Hyun Woo hành hạ trong 1 tuần qua mà.

-Im ngay.-Hyun Woo trừng mắt lập tức Yoo Bo tắt ngấm

-Hai người định ở đó suốt à, lên xe đi.-cô đã ngồi trên xe nhắc nhở

-Ừm.-Yoo Bo vọt trước

-Yoo Bo, cậu chết chắc rồi.-anh cố nén cơn giận xuống

Chiếc xe từ từ lăn bánh chạy đi, vẫn là Hyun Woo tốt với cô nhất, chở cô về nhà mình để thăm ba mẹ. Bất ngờ là cả ba vừa bước vào nhà thì đột nhiên bùng 1 cái dây kim tuyến từ 2 bên cửa tung ra tứ tung bắn vào cả người cô.

-Hoan hô cậu trở về.-Ji Ki vỗ vỗ tay

-Khùng hả?Bày trò gì đó?-Je Jae đi đến nói nhỏ với Ji Ki và Soo Jin

-Yên tâm, bọn này đã chuẩn bị hết rồi, bọn này nói cho ba mẹ cậu là suốt khoảng thời gian qua, cậu lo 1 vụ kiện rất quan trọng, phải nói là thua kiện bất cứ lúc nào, cuối cùng hôm nay đã thắng nên họ làm tiệc thôi. Họ không biết cậu xuất viện đâu, thấy tớ nghĩ ra kế hay không?-Soo Jin nháy mắt nói nhỏ

-2 con điên.-cô đẩy 2 đứa ra, mặc dù miệng nói nặng như vậy nhưng trong lòng rất vui

-Bác xem, có người thắng kiện trở về liền ra về, còn nói chúng cháu điên nữa.-Ji Ki chạy đến méc mẹ cô

-Cậu mà tà lanh tở không nề nang đâu nhé!!!-cô hăm dọa

-Chị Ji Ki... em ủng hộ chị.-đến Je Bin cũng không về phe cô

-Ba, mẹ.-cô gọi ba mẹ mình, thằng em trai trời đánh có ngày cô quánh nó quá à

-Je Bin nói đúng mà...-ba cô lên tiếng

-Haha...-mọi người xung quanh bật cười, chỉ có cô quê 1 cục, còn xấu hổ nữa... áaa hùa lại ăn hiếp cô mà

-Thôi thôi, mấy người ăn hiếp Je Jae vừa vừa thôi, mặt cô ấy đỏ hết rồi.-Hyun Woo đi đến câu vai cô

-Anh...-cô trừng mắt, đang giúp cô hay là muốn cô mất mặt thêm đây?

-Thôi thôi, mau vào bàn ăn đi, bác dọn thức ăn lên hết rồi.-mẹ cô lên tiếng giải vây

-Đi ăn thôi.-cô vội vọt lẹ vào bếp trước

Phía sau vọng lại tiếng cười rộn rã.

Trên bàn ăn có rất nhiều món nhưng đều là món cô thích cả, ngồi vào bàn ăn nếm thử từng món, lâu lắm rồi cô mới ăn 1 buổi cơm gia đình này.

-Ngon quá đi, bà Park vẫn là nấu ngon nhất.-cô giờ ngón trở lên

-Ngon thì ăn thêm đi, nhìn con hơi gầy.-mẹ cô gấp thức ăn vào chén cô

-Bác yên tâm, Hyun Woo cũng chăm sóc đặc biệt cho Je Jae mà.-Yoo Bo vừa bỏ miếng thịt vào miệng vừa nói

-Cậu lo ăn đi, còn lên tiếng chết với tớ.-Hyun Woo liếc Yoo Bo 1 cái cảnh cáo nhỏ

-À, 2 đứa cũng quen nhau lâu rồi, định khi nào đám cưới.-ba cô này giờ im lặng nay lên tiếng phán 1 câu xanh rờn

-Khụ... khụ...-cô nghe xong lập tức bị sặc, nhanh tay lấy ly nước uống 1 ngụm để trấn an bản thân

-Ba, ba nói gì vậy?-cô cười xòa nói

-Còn không lo, lỡ như con lại như lần quen Dong Hwa rồi sao? Hai đứa nhanh nhanh làm đám cưới đi, ba mẹ già rồi cũng muốn ẵm cháu.-ba cô nghĩ đến cảnh tượng tương lai cười đến mắt híp lại

-Ba...

-Bác trai, bác đúng là người sáng suốt, này giờ im lặng nhưng câu đầu tiên nói ra đúng là quá đúng.-Ji Ki ngồi 1 bên khích lệ ba tôi

-Lee Ji Ki...-cô lườm Ji Ki

-Bác trai, nếu bác muốn 2 chúng con lập tức cưới, còn sinh mấy đứa cháu cho bác.-Hyun Woo cười tít mắt nói

-Có người thèm lấy vợ lắm rồi.-Yoo Bo cười phá lên

-Hai đứa sớm sớm lấy nhau, bác muốn có cháu lắm rồi, ở nhà chỉ có mỗi 1 mình, thằng Je Bin cũng lớn, có cháu sớm chiều ẵm bồng cũng vui.-mẹ cô cũng cười tươi nói

-Ah, hay là kêu Je Bin lấy vợ đi, nó cũng lớn rồi.-cô lảng sang chuyện khác

-Cô Park, ai mượn cô vậy.-Je Bin gườm gườm cô

-Chị nói sự thật mà.-cô chớp chớp mắt

-Thôi thôi, không bàn tới nữa, mau ăn đi nguội hết rồi.-ba cô bật cười nói

-Ừm

Cô có thể cảm nhận được, Hyun Woo vẫn chăm chăm nhìn mình, miệng còn tùm tùm cười, rất thỏa mãn, bảo đảm anh nghĩ đến chuyện ba cô nói nên với

cười quên mất ăn. Cô khẽ dùng chân đá chân anh 1 cái, liếc anh 1 cái coi như cảnh cáo.

Anh cũng không ngoan cố mà ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Khi nào đám cưới???

Chiếc xe từ từ lăn bánh chạy đi, vẫn là Hyun Woo tốt với cô nhất, chờ cô về nhà mình để thăm ba mẹ. Bất ngờ là cả ba vừa bước vào nhà thì đột nhiên bùng 1 cái dây kim tuyến từ 2 bên cửa tung ra tứ tung bắn vào cả người cô.

-Hoan hô cậu trở về.-Ji Ki vỗ vỗ tay

-Khùng hả?Bây giờ gì đó?-Je Jae đi đến nói nhỏ với Ji Ki và Soo Jin

-Yên tâm, bọn này đã chuẩn bị hết rồi, bọn này nói cho ba mẹ cậu là suốt khoảng thời gian qua, cậu lo 1 vụ kiện rất quan trọng, phải nói là thua kiện bất cứ lúc nào, cuối cùng hôm nay đã thắng nên họ làm tiệc thôi. Họ không biết cậu xuất viện đâu, thấy tớ nghĩ ra kế hay không?-Soo Jin nháy mắt nói nhỏ

-2 con điên.-cô đẩy 2 đứa ra, mặc dù miệng nói nặng như vậy nhưng trong lòng rất vui

-Bác xem, có người thắng kiện trở về liền ra về, còn nói chúng cháu điên nữa.-Ji Ki chạy đến méc mẹ cô

-Cậu mà tà lanh tớ không nể nang đâu nhé!!!-cô hăm dọa

-Chị Ji Ki... em ủng hộ chị.-đến Je Bin cũng không về phe cô

-Ba, mẹ.-cô gọi ba mẹ mình, thằng em trai trời đánh có ngày cô quánh nó quá à

-Je Bin nói đúng mà...-ba cô lên tiếng

-Haha...-mọi người xung quanh bật cười, chỉ có cô quê 1 cục, còn xấu hổ nữa... áaa hùa lại ăn hiếp cô mà

-Thôi thôi, mấy người ăn hiếp Je Jae vừa vừa thôi, mặt cô ấy đỏ hết rồi.-Hyun Woo đi đến câu vai cô

-Anh...-cô trừng mắt, đang giúp cô hay là muốn cô mất mặt thêm đây?

-Thôi thôi, mau vào bàn ăn đi, bác dọn thức ăn lên hết rồi.-mẹ cô lên tiếng giải vây

-Đi ăn thôi.-cô vội vọt lẹ vào bếp trước

Phía sau vọng lại tiếng cười rộn rã.

Trên bàn ăn có rất nhiều món nhưng đều là món cô thích cả, ngồi vào bàn ăn nếm thử từng món, lâu lắm rồi cô mới ăn 1 buổi cơm gia đình này.

-Ngon quá đi, bà Park vẫn là nấu ngon nhất.-cô giờ ngon trở lên

-Ngon thì ăn thêm đi, nhìn con hơi gầy.-mẹ cô gấp thức ăn vào chén cô

-Bác yên tâm, Hyun Woo cũng chăm sóc đặc biệt cho Je Jae mà.-Yoo Bo vừa bỏ miếng thịt vào miệng vừa nói

-Cậu lo ăn đi, còn lên tiếng chết với tớ.-Hyun Woo liếc Yoo Bo 1 cái cảnh cáo nhỏ

-À, 2 đứa cũng quen nhau lâu rồi, định khi nào đám cưới.-ba cô này giờ im lặng nay lên tiếng phán 1 câu xanh rờn

-Khụ... khụ...-cô nghe xong lập tức bị sặc, nhanh tay lấy ly nước uống 1 ngụm để trấn an bản thân

-Ba, ba nói gì vậy?-cô cười xòa nói

-Còn không lo, lỡ như con lại như lần quen Dong Hwa rồi sao? Hai đứa nhanh nhanh làm đám cưới đi, ba mẹ già rồi cũng muốn ẵm cháu.-ba cô nghĩ đến cảnh tượng tương lai cười đến mắt híp lại

-Ba...

-Bác trai, bác đúng là người sáng suốt, này giờ im lặng nhưng câu đầu tiên nói ra đúng là quá đúng.-Ji Ki ngồi 1 bên khịch lệ ba tôi

-Lee Ji Ki...-cô lườm Ji Ki

-Bác trai, nếu bác muốn 2 chúng con lập tức cưới, còn sinh mấy đứa cháu cho bác.-Hyun Woo cười tí mắt nói

-Có người thèm lấy vợ lắm rồi.-Yoo Bo cười phá lên

-Hai đứa sớm sớm lấy nhau, bác muốn có cháu lắm rồi, ở nhà chỉ có mỗi 1 mình, thằng Je Bin cũng lớn, có cháu sớm chiều ẵm bồng cũng vui.-mẹ cô cũng cười tươi nói

-Ah, hay là kêu Je Bin lấy vợ đi, nó cũng lớn rồi.-cô lảng sang chuyện khác

-Cô Park, ai mượn cô vậy.-Je Bin gườm gườm cô

-Chị nói sự thật mà.-cô chớp chớp mắt

-Thôi thôi, không bàn tới nữa, mau ăn đi nguội hết rồi.-ba cô bật cười nói

-Ừm

Cô có thể cảm nhận được, Hyun Woo vẫn chăm chăm nhìn mình, miệng còn tủm tỉm cười, rất thỏa mãn, bảo đảm anh nghĩ đến chuyện ba cô nói nên với cười quên mất ăn. Cô khẽ dùng chân đá chân anh 1 cái, liếc anh 1 cái coi như cảnh cáo.

Anh cũng không ngoan cố mà ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Nồng nàn (p1)

Hôm nay tâm trạng của cô rất tốt, cười nói vui bên những người cô yêu thương quan tâm nhất khiến cô cảm thấy rất hạnh phúc. Đến tối thì Soo Jin, Ji Ki và Yoo Bo trở về nhà mình còn cô đi lên phòng mình tắm rửa, hôm nay 1 ngày chơi đùa cũng hơi mệt mỏi.

-Em định tắm sao?-Hyun Woo mở cửa phòng cô hỏi

-Ai cho anh vào đây?-cô thất kinh kêu lên

-Sao lại không thể?-anh nhún vai cho rằng đó là thân nhiên

-Không thể được, anh về nhà mình đi, ra khỏi phòng tôi.-cô sợ anh mà ở lại trong phòng cô nhất định không đơn giản, sẽ có chuyện xảy ra

-Chúng ta quá thân nhau mà, em còn không cho anh vào.-anh xấu xa cười

-Anh... tôi không nói với anh, tôi đi tắm.-cô trừng mắt sau đó cầm đồ vào nhà tắm

-Để xem, em làm sao thoát anh.-nụ cười trên môi anh càng sâu hơn

Tranh thủ cô đi tắm anh đi đến tắt đèn khóa cửa lại.

Một lúc lâu sau tiếng nước chảy trong nhà tắm bị tắt đi, Je Jae vừa đi ra lại 1 lần nữa giật nảy người, tại sao anh còn ở đây???

-Anh... anh sao còn ở trong phòng tôi???-cô nhìn anh chỉ chỉ

-Chờ em.-anh nở nụ cười xấu

-Anh bày trò gì đây, sao lại tắt đèn, tối như vậy làm sao thấy đường?-cô chau mày, quả thật đèn trong phòng đều bị anh tắt hết, cô chỉ vừa vận nhìn thấy đáng người anh ngồi trên giường, đầy ám muội.

-Em nghĩ xem

-Anh lại giành giường ngủ với tôi, không hơi tranh với anh, thích thì cứ nằm trên giường đi, tôi nằm dưới sàn.-cô ngây ngô đáp, hoàn toàn không hiểu ý

đen của anh

-Em không biết thật hay giả ngu đây? Anh đâu có ý định giành giường với em.-anh đứng dậy nhìn cô

-Không rảnh chơi với anh, tôi đi ngủ trước.-cô lắc tay, đi đến giường lấy chăn gối

Chỉ vừa ôm chăn gối đang định đứng lên thì bị anh đẩy nằm xuống giường, cơ thể cường tráng đè lên thân thể cô

-Anh... anh định làm gì? Giường tôi cũng nhường cho anh, anh còn muốn sao?-cô cảnh giác nhìn anh

-Thứ anh muốn rất đơn giản... là em.-anh ghé sát tai cô, phả hơi nóng vào vành tai nhạy cảm của cô

Cô bối rối 1 hồi mới bình tĩnh tâm tình lại

-Điên. Đứng dậy mau.

-Em giả ngu hay lém, nhưng anh thích.

Không cho cô cơ hội, anh đã cúi đầu hôn lên편 môi của cô, nồng nàn khó dứt, mùi vị ngọt ngào của cô, anh đã nhớ nhưng rất lâu.

Hơi thở ngắn ngủi của cô lại hoàn toàn bị hơi thở đàn ông của hắn bao trùm. Cô vì không thể nào hô hấp bình thường mà khúat phục, hàm răng khê mở, khát cầu không khí, làm cho lưỡi hắn đi vào.

Nụ hôn sâu đó đã làm cho cô không còn cách nào tiếp tục cưỡng ngạnh, nó làm cho cô bắt đầu mất đi lí trí. Tất cả sự phòng vệ của cô, ở lúc đầu lưỡi đụng chạm, trong nháy mắt sụp đổ, bị cuồng phong gió táp mưa rền của anh làm cho phiêu tán.

Khi nụ hôn nồng nhiệt kia chấm dứt, anh gục ở trên vai cô thờ dốc, tim đập so với cô còn cuồng loạn hơn, hơn nữa ... ở phía dưới cô ... có cái gì đó ...

Tay trái anh đan vào tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt phát ra những tia dục vọng cháy bỏng.

Tay phải hướng đến cổ áo ...

-Dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Nồng nàn (p2)

Ngay lúc mấu chốt, lý trí cô hồi phục lại, đã lâu rồi cô vẫn chưa thích ứng với loại kích tình này, trong 1 lúc ngắn ngủi khó tiếp ứng kịp

-Tại sao?-anh dừng tay lại hơi chau mày, cố gắng áp chế dục vọng bên trong bản thân đang bùng phát

-Anh vẫn chưa tắm.-quỳnh quá cô nói đại

-Được, đợi anh, anh đi tắm.-mặt Hyun Woo giãn ra nở nụ cười sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm

Nghe tiếng đóng cửa, cô khẽ thở phào, làm sao bây giờ?Bây giờ phải làm sao?Rối quá. Cô vò đầu bứt tóc, cô vẫn chưa sẵn sàng gì cả, làm sao đón nhận anh ngay bây giờ được.

-Không được.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm tắt đi, sau đó là tiếng mở cửa, cô hồi hộp không thôi, tim đập liên tục.

Cửa phòng tắm chậm rãi bị kéo ra, thân thể Hyun Woo ** đi ra, trong nháy mắt mặt cô đỏ tới mang tai. Vội vàng quay đầu đi. Anh quan sát phản ứng của cô thì cảm thấy rất buồn cười, ngồi bên người cô ôm cô vào trong ngực.

-Sao lại dễ dàng đỏ mặt như vậy, em cũng đã hơn hai mươi rồi.

Cô cứ mặc cho anh ôm, không dám động. Anh rất hài lòng, sau đó đem lấy cảm mình chống đỡ trên đỉnh đầu của cô. Thanh âm tối tăm khàn khàn

-Dừng rồi xa anh, em chỉ có thể là của anh, đồng ý với anh là không rời khỏi anh.

Trông mắt đen của anh trở nên dịu dàng. Trong lúc nhất thời khiến cô sinh ra ảo giác. Anh nhẹ nâng cằm của cô, sau đó nhẹ giọng hỏi:

-Để cho anh yêu em

Dứt lời liền bao trùm môi cô.

Cô bắt đầu từ từ đáp lại anh. Có lẽ là bất an, có lẽ là rung động nguyên thủy nhất dưới đáy lòng. Anh mở hai mắt ra, cảm thụ cô đáp lại không lưu loát, càng thêm hưng phấn, vung tay lên liền đem áo ngủ của cô xé nát. Anh nhìn thân thể mỹ lệ trong ngực, bàn tay ấm áp theo thân thể của cô du tẩu. Da thịt của cô giống như đứa trẻ mới sinh vậy, bóng loáng, khiến anh yêu thích không buông tay. Đôi tay cô vòng quanh cổ của anh, để phòng ngừa mình té xuống.

Anh đối với lệ thuộc của cô rất thỏa mãn. Nhẹ nhàng đặt cô, tựa như giờ phút này cô là một vật gì đó dễ dàng bẻ tan tành, khiến chủ nhân thận trọng. Có vẻ man, đối mặt với dịu dàng của anh, đáy lòng cô rung động, nhưng làm thế nào.

Cô đáp lại anh, lần này cô đắm chìm trong sự dịu dàng của anh. Thấy cô gái dưới người đáp lại, anh càng thêm hưng phấn, lần này cũng không trực tiếp tiến vào thân thể của cô, mà tận tình trêu đùa cô. Cảm thấy cô có thể tiếp nhận mình, mới nâng eo ếch chọt động một cái, tiến vào thân thể của cô. Anh thoải mái trầm thấp một tiếng, của cô ấm áp, tròn, khít khao, để cho anh muốn chết ở trong cơ thể của cô. Như vậy vẫn chưa đủ, còn chưa thỏa mãn, anh muốn thật sâu tiến vào cô, thật chặt cùng cô.

Cô nhàn nhạt đáp lại, trong miệng phát ra tiếng ưm lẩm bầm.

-Ưm.. ư

Cô vui vẻ tiếp nhận anh cuồng dã, nhiệt tình như lửa của anh. Minh cũng phối hợp anh.

Hai người lần lượt đạt đến đỉnh của dục vọng, anh lần lượt dẫn dắt cô lên ngọn núi cao nhất. Không biết đã qua bao nhiêu **. Hai người mới thỏa mãn. Anh nhìn cô đang ngủ say, cảm giác thỏa mãn trong lòng rất mãnh liệt. Vuốt qua mái tóc dài của cô.

Anh nhìn, sau đó ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn, mang theo thỏa mãn nho nhỏ giờ khắc này anh xác định, cô gái này đã hoàn toàn thuộc về anh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Con mèo lớn

Ánh nắng len lỏi vào khung cửa sổ, hơi luyến luyến dừng lại khuôn mặt đang ngủ say của cô gái. Khẽ động đập mi mắt, cô từ từ mở mắt ra. Không ngờ đập vào mắt cô đầu tiên là khuôn mặt đang ngủ say như thiên thần của Hyun Woo.

Lúc anh ngủ, trong anh không còn vẻ lạnh lùng, ngược lại giống như 1 đứa trẻ, nhất là đôi môi gợi cảm kia, còn tùy ý cong lên tạo thành 1 đường rất đẹp, khiến cô kiềm lòng không được mà vuron đầu ra định hôn lên, chắc anh không biết đâu.

Nào ngờ đâu, còn đang nhắm mắt tiến đến môi anh thì 1 bàn tay đã chặn ngang, cô hơi khó chịu mở mắt ra, cô suýt nhảy dựng lên, mặt đỏ ửng vì xấu hổ.

-Anh biết anh đẹp trai, nhưng em cũng đừng háo sắc đến mức đó chứ.-Hyun Woo đặc ý nói

-Anh... anh mới háo sắc đó, tôi đi thay đồ.-Je Jae ấp úng nói, vội kiếm cớ đi

-Còn chưa xong đâu, nói đi, em lúc nãy là muốn hôn anh đúng không?-anh kéo cô lại, làm cô hoàn toàn ngã vào người anh

-Không... không có, ai nói muốn hôn anh???

-Vậy sao? Vậy lúc nãy con mèo nào cả gan có ý định hôn anh???-anh nhìn cô, ý cười ngày càng sâu

-Dám nói tôi là con mèo??? Anh... ah....-cô nói vội bịt miệng lại, cô biết mình đã quá lời, không khác nào không đánh tự khai

-Em nhận rồi, con mèo này, dám làm mà không dám nhận.-anh véo chóp mũi cô

-Ui... thì tại không cưỡng lại thôi, bây giờ hết rồi.-cô xoa xoa mũi mình

-Vậy chứng tỏ từ trước tới giờ em không cưỡng nổi anh.-ánh mắt anh lóe lên 1 tia sáng khác thường

-Ồ ơ... tôi nói sao? Chắc nghe nhầm đó.-cô cười xòa, cô sao lại ngu ngốc nói ra những lời đó chứ?

-Vậy sao?Con mèo này đúng là ngoan cố mà.

-Anh thích mèo thì tôi sẽ mua 1 con mèo thật đẹp cho, bây giờ xuống nhà ăn sáng.-cô xuề xòa nói, đang định đứng lên chạy vào nhà tắm thì lại bị anh kéo lại

-Nhưng anh không thích mèo nhỏ, anh thích mèo lớn, đặc biệt là con mèo trước mặt.-anh vui đầu vào cổ cô

Cô nuốt nước bọt, chỉ tại cô 1 thời đam mê sắc đẹp (văn chương tuôn trào hihi ==)

-Tôi sẽ kiếm 1 con mèo lớn khác cho anh, tôi phải vào thay đồ đây.

-Hừ, ý em là sao?-anh quay người cô lại nhìn vào mắt cô

-Sao mà nóng dữ vậy ta? Đi tắm cái.-cô lảng qua chuyện khác, quay đầu đi

-Em đừng dùng chiêu đánh trống lảng, em đừng quên em không có 1 mảnh vải che thân, nóng làm sao được!?

-Thì... thì... mà chuyện đó để sau đi, đi tắm...

-Không được.

_Cốc... cốc

Đang lúc cô rối rắm thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, giọng mẹ cô truyền vào

-Hai đứa thức dậy xuống nhà ăn sáng đi.

-Dạ. Con xuống ngay.-nhân cơ hội cô vọt lẹ vào nhà tắm, khóa cửa lại

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, lần này cũng may mẹ cô lên kêu ăn sáng nếu không cô không biết làm sao nữa, lần sau cô phải lựa lời nói mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Quan hệ giữa 2 người là gì???

Sau khi VSCN xong, cô và anh cùng xuống dưới nhà ăn sáng, ăn sáng xong cùng nhau đến tập đoàn Dae Yeon, cô và anh cũng bỏ bê công việc khá lâu rồi. Chỉ là cả 2 cùng bước vào cửa tập đoàn, mọi ánh mắt đều dồn về họ, cô không quen với ánh mắt hiếu kì đó, vội nhích người xa anh 1 chút nhưng mà anh ác ý đi xích lại gần cô.

-Đi thang máy chuyên dụng đi.-anh nói vào tai cô

-Không cần đâu chủ tịch đại nhân, tôi đi thang máy dành cho nhân viên được rồi.-cô cười xòa, cô không muốn mình trở thành tiêu điểm đâu

-Em muốn mình tự đi hay là anh giúp em???-anh nghiêng đầu hỏi

-Còn cách thứ 3 là tự tôi vào thang máy dành cho nhân viên.

-Em thử đi, lúc đó em sẽ là người nổi tiếng nhanh thôi.

-Tự đi.-cô xụ mặt

Khi cả 2 bước vào thang máy chuyên dụng, cửa đóng lại lập tức đám nhân viên chụm đầu lại bàn tán (nội dung chắc mình không nói mọi người cũng hiểu :D)

Điều cô không ngờ nhất chính là Hyun Woo đích thân đưa cô đến văn phòng của mình, cô cười méo xẹo mặt, chờ anh đi xong, lập tức đám người trong phòng tụm lại chỗ cô hỏi lia lịa

-Je Jae, cậu với chủ tịch thân lắm sao?

-Chủ tịch ít khi quan tâm đến nhân viên nữ lắm, cậu và ngài ấy có quan hệ gì vậy?

-Có phải là bạn gái không? Nhưng mà chủ tịch chúng ta phong lưu lắm đó.

-1 tuần qua có phải cậu và chủ tịch ở bên nhau không? Hâm mộ quá đi!!!

-STOP.-cô la lên

-Minh đính chính lại, thứ nhất mình với chủ tịch không có quan hệ gì, thứ 2 mình không phải bạn gái ngài ấy, thứ 3 một tuần qua mình ở bệnh viện. Hết.- cô nói 1 tràng

-Thật sao?Khó tin quá.

-Đúng vậy, nhìn biểu hiện lúc 2 người vào tập đoàn là nghi rồi.

-Một các cậu quá, mình nói hết rồi, tin hay không thì tùy.-cô nói

-Ừ thì không có gì.

-Làm việc đi, mắc công bị la đó.-cô nhắc

Đội đám người giải tán cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều Hyun Woo, đã bảo tự cô đi được rồi, bắt buộc đưa cô lên đến tận văn phòng mới chịu. Làm cô bây giờ bị \hỏi cung\ tùara.

Gác chuyện đó qua 1 bên, cô xem mấy cái văn kiện bỏ bê suốt 1 tuần qua, đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại ở tập hồ sơ thiết kế dự án mới.

Theo số liệu báo cáo của người quản lý, cô thấy số liệu báo cáo cuối cùng không giống nhau.

Lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. Mờ mảy tính lên, nghiêm túc đối chiếu xem kĩ lưỡng lại 1 lần nữa. Càng lúc càng khẳng định, vị quản lý này báo cáo sai rồi, số liệu ông ta cung cấp cho Hyun Woo hoàn toàn không đúng!

Nhưng Hyun Woo hình như chưa biết.

Je Jae có phần ngồi không yên. Cô biết dự án này cực kỳ quan trọng với tập đoàn Dae Yeon, đối với Dae Yeon mà nói có ý nghĩa trọng đại.

Trong lòng không ngừng đấu tranh, cô dù sao cũng là người mới, hôm nay mới đi làm ngày đầu tiên sau 1 tuần nghỉ, dù quản lý có nói sai, Hyun Woo không phát hiện, thì cô gấp cái gì? Không tới phiên cô chỉ ra sai lầm của quản lý!

Nhưng một giọng nói khác lại vang lên, nếu cô đã vào Dae Yeon thì chính là nhân viên của ở đây, cô phải hết sức làm xong phần việc của mình, vì Dae Yeon mà làm việc để đạt được những lợi ích lớn nhất.

Cô thu hết can đảm mới cầm sấp tài liệu bước ra khỏi văn phòng, việc này tốt nhất nói lại cho Hyun Woo biết để anh còn xử lý. Đi vào thang máy ấn tầng cao nhất, sau đó hướng tới phòng chủ tịch.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Có người tham ô

Đứng ở ngoài 1 hồi lâu, chị Rim Hee vừa vặn đi ra, thấy cô nở nụ cười tươi nói

-Je Jae, mọi thứ vẫn ổn chứ?

-Em vẫn khỏe, còn chị?-cô đáp lại

-Chị khỏe, tìm chủ tịch sao?

-Em có 1 hồ sơ muốn hỏi ngài chủ tịch, anh ấy có trong phòng không?

-Có, ngài ấy đang vui đầu vào công việc, đi làm lại đúng là có nhiều việc cần giải quyết. Thôi chị đi tí việc, em vào đi.

-Dạ.

Hyun Woo còn đang xem tài liệu nghe tiếng mở cửa cứ ngỡ Rim Hee bỏ quên tài liệu quay lại, không ngẩng đầu lên nói

-Bỏ quên gì sao?

-...

Nhưng đáp lại là sự im lặng.

Đôi mày hơi nhíu nhíu, cô biết anh là chủ tịch nhưng ít nhất có người vào phòng cũng phải ngược lên nhìn chứ, như vậy không lịch sự chút gì

-Sao không trả lời? Bỏ quên gì sao?-anh hơi khó chịu lặp lại

-Có người vào phòng mà không ngược lên nhìn cũng mất lịch sự lắm đó.-Je Jae hơi cười nói

Nghe giọng cô, anh ngược lên, hơi bất ngờ khi cô lại tìm mình, khóe môi giương lên 1 nụ cười, anh lên tiếng trêu

-Chưa được nửa tiếng em đã lên tìm anh, nhớ anh đến vậy sao?

-Thì nhớ đó nhưng là sắp tài liệu này nhớ anh.-cô lờm anh, quăng sắp tư liệu lên bàn anh

-Gì đây?-anh khó hiểu

-Xem đi.-cô tự nhiên đi đến ngồi ghế cạnh anh

-Ừ

Dù anh không hiểu nhưng vẫn nghe theo lời cô, hồ sơ này là quản lý Ahn đề ra dự án mới, anh cũng vừa xem qua không thấy có gì đặc biệt.

-Anh vừa xem xong, không có gì đặc biệt.-anh đóng tập tài liệu nói

-Xem kĩ lại đi, tôi vừa đối chiếu lại, con số ở trong này với trên máy tính hoàn toàn khác nhau.-cô chỉ vào hồ sơ nói

-Vậy sao?

Anh nhíu mày, đồng thời mở laptop trên bàn xem qua, sau khi xem cẩn thận mới phát hiện con số sai lệch rất lớn

-Em nhắc anh cũng không biết, hình như có khác xa.

-Không phải hình như mà chính xác là vậy.

-Quản lý Ahn ý là bạn của ông anh luôn tự ý quyết định, nể mặt ông anh, anh mới cho làm tiếp vậy mà dám tham ô.

-Dù gì cũng là bạn ông anh, anh nên nương tay 1 chút.

-Anh tự có cách.

-Mà khoan, em là cố vấn luật, sao lại quan tâm dự án mới này???-anh sực nhớ hỏi

-Tôi cũng vì lợi ích của công ty thôi, không được sao?

-Cũng đúng, phụ nhân chủ tịch tương lai mà.

-Còn nói nhảm thì anh tự làm đó.-cô trừng mắt cảnh cáo

-Được.-anh không giỡn nữa nghiêm túc nhấn điện thoại trên bàn

[...Chủ tịch, có việc gì???...]-đầu dây bên kia 1 nhân viên nói

-Triệu tập hội nghị ngay lập tức.-giọng anh sắc lạnh hẳn

[...Vâng...]

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Vạch trần (p1)

Trong phòng họp tổng giám, quản lý các bộ phận cũng đã đến đông đủ. Nơi cửa chính chợt truyền đến tiếng bước chân, tất cả mọi người đứng lên cung kính chào

-Chủ tịch

Je Jae ôm Laptop có chút lo sợ lo lắng đứng cạnh Hyun Woo, những người trong phòng họp cũng quay nhìn cô với ánh mắt tò mò đoán thân phận của cô.

Chờ Hyun Woo và mọi người ngồi vào chỗ của mình, cô mới đau khổ phát hiện, trong phòng họp đã không còn chiếc ghế trống nào! Chỉ còn duy nhất một chiếc ghế trống ở bên cạnh Hyun Woo!!

-Quản lý Ahn, tôi muốn nghe dự án mới của ông, ông nói đi.

Hyun Woo khoanh hai tay trên bàn, những ngón tay thon dài đan vào nhau, đôi mày rậm khẽ nhíu lại, chờ nghe tất cả vị phụ trách các bộ phận báo cáo.

Je Jae ngồi bên cạnh anh, liếc mắt thấy anh đang hết sức chăm chú nghe.

Ánh mắt sâu đen bắn ra những tia ánh sáng cơ trí, ngón tay thon dài rất có lực, làn da màu lúa mạch dưới ánh sáng mặt trời lộ ra vẻ trẻ trung, khỏe mạnh. Gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Cô chưa qua một Hyun Woo như vậy, bình tĩnh, chuyên nghiệp, thâm trầm mà cơ trí, so với ấn tượng người đàn ông lộn giống tự cao tự đại hoàn toàn khác nhau!

Cô có chút say mê len lén nhìn, trong lòng thờ dài, khó trách mọi người đều nói người đàn ông khi làm việc là có sức hấp dẫn nhất!

Dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, khóe miệng anh khóe miệng khẽ nâng lên một nụ cười rất nhẹ.

Một nụ cười vô cùng nhẹ, người khác hoàn toàn không thể phát hiện được.

Nhưng cô lại cảm giác được.

Mặt cô đỏ lên, khẩn trương thu hồi tâm trạng của mình, mình vậy mà lại mê say nhìn anh! Cô cảm giác đầu óc mình nhất định là chập mạch rồi.

Khẽ lắc đầu, cẩn thận nghiêm túc nghe quản lý Ahn báo cáo. Con số đúng là đã bị hoán đổi.

Sau khi báo cáo xong, cô chăm chú nhìn anh, anh vẫn như cũ, hình như không có ý định vạch trần, cô khẽ đá chân anh 1 cái, ám hiệu sao còn ngồi im???

Nào ngờ anh đưa cô 1 tờ giấy ghi Thể hiện năng lực của em đi, đọc xong cô muốn học máu, chẳng khác nào kêu cô vạch trần quản lý Ahn, có cần ác với cô không, lỡ bị chúng ghét rồi sao? Nhưng mà ai mượn cô nhiều chuyện chi, lỡ rồi.

Cô cố lấy toàn bộ dũng khí, đứng lên, giọng nói chắc nịch

-Vừa rồi vị quản lý Ahn bộ phận nghiệp vụ báo cáo, số liệu không chính xác.

Lời nói của Je Jae lập tức khơi dậy một cơn sóng không lồ.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô chằm chằm. Đang trong một hội nghị quan trọng trực tiếp chỉ vị quản lý bộ phận nghiệp vụ sai lầm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Vạch trần (p2)

Mọi người nhao nhao châu đầu ghé tai thăm thì với nhau, gương mặt vị quản lý Ahn bộ phận có chút đỏ, giọng nói cũng rất không phục:

-Cô vắn Park, cô nói tôi sai, cô có căn cứ gì?

Cô ngẩng đầu lên, trên mặt treo một nụ cười nghề nghiệp, cố gắng nhớ lại những số liệu mình đã xem, rồi dùng giọng bình tĩnh chậm rãi nói:

-Sáng hôm nay tôi vừa xem qua báo cáo liên quan đến dự án này. Căn cứ vào số liệu thống kê, năm ngoái số tiền Dae Yeon hao tổn cho việc quảng cáo trên đài truyền hình và báo chí chỉ có 3 tỉ won, 3 tỉ won này mang tới tiền lời bao nhiêu tôi cũng không nắm rõ

Cô dừng 1 lúc mới nói tiếp:

-Nhưng báo cáo tài chính hàng năm của Dae Yeon mọi người cũng nên xem qua, lợi ích và hiệu quả rất lớn. Mà lần này, không căn cứ vào sổ sách nào cả. Bộ phận nghiệp vụ đều chỉ báo cáo bằng miệng những khoản tiền tiêu tốn cho báo chí, Đài Truyền Hình, tại sao tiền quảng cáo lại vượt hơn 7 tỉ won?

Nói xong, cô hoàn toàn bình tĩnh lại, sau khi nghỉ ngơi rồi hỏi, cô mang theo nụ cười vô cùng tự tin, nhìn các vị phụ trách đang ngồi, chờ đợi phản ứng của bọn họ.

Lời nói của cô rất có thuyết phục, mấy vị quản lý trong phòng họp cũng gật đầu tán thành với cô, quả thật không xem kĩ lưỡng sẽ không phát hiện ra được, cô gái này cũng có tài đấy chứ? Không hổ danh là đại luật sư nổi tiếng!

-Quản lý Ahn, ông có gì nói không?-giọng Hyun Woo chậm rãi hỏi

-Lời cô ta nói không đúng. Cô ta đang vu khống tôi mà.-quản lý Ahn căm hận nhìn cô

-Quản lý Ahn, nếu ông muốn chúng ta sẽ đi đối chiếu lại, nếu ông muốn kiện tôi vì vu khống ông, tôi cũng không ngại ra tòa, tự mình biện cãi, ông đừng quên tôi là luật sư.-lời cô nhẹ nhàng tựa như không có gì quan trọng cả

-Cô...-lời nói của cô làm ông cứng họng

-À, tôi cũng đang có chứng cứ rõ ràng chỉ sợ người thiệt là ông, quản lý Ahn, tôi nghĩ ông không vì chuyện này mà làm lớn chứ.

-Cứ giải quyết theo hình phạt cao nhất, còn 4 tỉ won kia, tôi muốn ngày mai sẽ có lại.-Hyun Woo lãnh đạm tuyên bố

-Chủ tịch...-quản lý Ahn không phục

-Từ trước đến giờ Shin Hyun Woo tôi ghét nhất hạng người đục khoét, ông lại là người đó, đừng tưởng ông làm ở đây lâu, tôi sẽ không dám đuổi.-ánh mắt anh lóe ra tia nguy hiểm nhìn ông

-Không cần tôi nói, chắc quản lý Ahn cũng tự biết rồi.-Hyun Woo lãnh đạm nói, đứng dậy

-Hừ, để tôi xem cựu chủ tịch có bỏ qua hay không?-ông ta không cam tâm vẫn mạnh miệng

-Cố vấn Park, cô giỏi lắm!!!-trước khi ra khỏi phòng còn bỏ lại câu đó

-Tôi biết tôi giỏi, cảm ơn ngài quá khen.-cô nói với theo, làm cho mọi người suýt bật cười lớn, đến nước này còn có thể nói ra những câu này, luật sư đúng là giỏi cái miệng.

-Tan họp, mọi người ra ngoài đi.-tâm trạng anh nặng nề nói, anh vẫn luôn biết rõ chuyện này tới tai ông chắc chắn ông sẽ hỏi, người đầu tiên bị không phải anh mà là cô

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Điều cô và anh lo lắng

Hầu hết mọi người đã ra khỏi phòng họp, chỉ còn cô vẫn đứng yên nhìn anh, cô thở dài thật khẽ, cô biết anh đang nghĩ gì? Cô nhớ năm năm trước cô gặp ông, ông luôn không ưng ý mình, trong buổi kỉ niệm thành lập công ty, ông cũng nói đùa cháu dâu phải là 1 thiên kim, môn đăng hộ đối.

-Sao lại thở dài???-anh lấy lại nụ cười nhìn cô hỏi

-Không.. không có.-cô vội lắc đầu, không ngờ tai anh lại thính như vậy, cô thở dài rất khẽ vậy mà cũng nghe

-Đừng giấu anh, anh biết em đang buồn, nói cho anh biết đi.-anh đi đến vuốt tóc cô

-Không có thật mà.-cô vẫn ngoan cố lắc đầu

-Đây là thói quen xấu, nên sửa.

-Ừ, anh biết em đang lo chuyện gì mà.-cô hít 1 hơi thật sâu

-Yên tâm đi, anh không để mất em 1 lần nữa đâu.-anh vươn tay kéo cô vào lòng

-Nhưng mà ông anh sẽ không chấp nhận em.-cô lo sợ nói

- Có anh bên cạnh rồi.-anh siết chặt cô vào lòng, nhưng chưa được 1ph đã đẩy nhẹ cô ra nhìn cô

-Em xưng bằng anh em với anh sao?

-Hả??Có sao???-cô chớp mắt ngu ngơ hỏi

-Anh rất thích em kêu như vậy.

-Ừ, nhưng mà chiều nay dần.... em... về gặp ông đi.-cô ngập ngừng nói

-Em không sợ sao???

- Vì sao phải sợ, được chứ?-cô cười nói

-Được, chiều anh dẫn em về.

-Ừ. Mà em về văn phòng làm việc đây, để mọi người thấy sẽ không hay.

-Chắc anh phải chuyển văn phòng luật lên kế phòng chủ tịch quá, để lúc nào cũng gặp được em

-Tới lúc đó em lại bị hỏi này nọ, thôi tha cho em đi.-cô thật không muốn bị hỏi cung nữa

-Em càng không muốn anh càng thích.

-Anh dám.-cô trừng mắt cảnh cáo

-Sao lại không? Được gặp em mỗi ngày cơ mà.

-Dám chọc em, chết đi.-cô giơ chân đá vào chân anh 1 cái, sau đó cầm Laptop chạy ra khỏi phòng

Anh lắc đầu, cô luôn bướng bỉnh như vậy nhưng anh lại thích anh đã thu phục Tiểu Dã Miêu này rồi.

Điều anh lo lúc này là ông mình, từ trước tới giờ ông đã không thích cô, còn nhiều lần ngăn cản, chỉ sợ chiều nay cô đến nhà gặp ông, sẽ bị ông làm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Gặp mặt ông anh (p1)

Không biết là miệng ai mà đi đồn cả tập đoàn nói cô và anh có gian tình, hễ gặp là liếc mắt đưa tình, tình chàng ý thiếp, nghe xong cô muốn đập vào bản mặt của cái tên lắm mồm đó, còn đi nói trong cuộc họp anh đã lên tiếng bênh vực cô, đủ thứ, nói chung không có cái gì tốt đẹp. Nguyên 1 ngày cô toàn bị tra tấn lỗ tai, ai gặp cũng hỏi này nọ, còn xì xầm to nhỏ nhìn cô, chắc lần sau cô cách anh 10m quá.

Đến chiều, sau khi tạm biệt mấy đồng nghiệp xong, xe Hyun Woo đã dựng trước mặt cô, để an toàn, cô phải ngó ngang ngó dọc, đảm bảo không ai nhìn thấy mới leo lên, vừa lên xe đã kêu anh chạy ngay.

-Nhìn em kìa, làm gì gấp vậy!??-Hyun Woo vừa lái xe vừa nói

-Không gấp mới lạ, anh có biết nguyên ngày nay em bị hỏi cung nhiều lắm không? Mà thôi, không nhắc tới, bực lắm.-cô xua tay, với tay lấy miếng khăn giấy lau mồ hôi

-Một lát anh phải giúp em, em không biết phải ăn nói sao, lỡ nói sai thì chết.

-Xem em kìa, muốn lấy anh đến vậy sao?

-Đừng tự ki ngi nữa, lát phải giúp em đó.

-Không phải em là luật sư sao?Em phải giỏi ăn nói chứ?

-Dù gì ông anh cũng từng là chủ tịch 1 tập đoàn lớn, lỡ nói sai coi như cái mạng nhỏ của em tiêu.

-Em yên tâm, canh sẽ che chở cho em

-Sợ lúc đó anh còn thâm hơn em

-Em nói gì vậy, sao lại trù ẻo chồng tương lai chứ?

-Không cãi với anh nữa, ghé siêu thị mua gì cho ông anh đi.

-Cũng được.

Một lúc sau, chiếc xe dừng trước Shin gia, cô căng thẳng đến mức mồ hôi cũng đổ ra, chỉnh trang lại bản thân 1 tí.

-Em bây giờ ổn chưa?-cô hỏi

-Em rất ổn, đừng lo lắng như vậy, mau vào trong đi.-anh trấn an cô sau đó mở cửa xe ra

Đi vào trong nhà, đã thấy ba mẹ anh ngồi trong phòng khách, cô lễ phép cúi chào

-Chào hai bác.

-Ừm

Ba mẹ cô đồng loạt gật đầu, nói thật ông bà cũng muốn anh mau lấy vợ để sinh mấy đứa cháu cho ông bà lắm rồi, khổ cái giới thiệu ai anh cũng đuổi về, ông bà biết người anh muốn cưới là ai, nhưng mà ông nội anh lại không thích con bé.

-Chịu về rồi sao?-ông anh từ trên lầu đi xuống

-Cháu chào ông.-cô lễ phép nói

-Không cần thân thiết như vậy.-ông anh vẫn giữ thái độ không thích đối với cô

-Dạ. À cháu có mua ít trái cây, cháu biểu ông.-cô đưa vỏ trái cây, người giúp việc nhanh chóng cầm lấy đem vào trong

-Tôi vẫn chưa đồng ý cho 2 người đến với nhau, đừng gọi tôi bằng ông.-ông ngồi vào ghế, đến nhìn cũng không thèm nhìn cô và anh

-Dạ, Shin lão gia.-cô nắm chặt tay anh lại, ý bảo anh đừng chọc ông nữa

-Cô muốn gả cho Hyun Woo là vì gia thế của nó, là vì tiền phải không?-ông mỉa mai

-Không phải ạ! Bọn cháu là yêu nhau thật lòng, cho nên mới lấy hết can đảm đến đây.-cô chân thành nói

-Nói còn hay hơn hát.-ông hừ nhạt

Ông nhìn sao cũng không ra, cô có điểm gì tốt đẹp để đưa cháu quý của ông sống chết lấy cho bằng được, còn quậy túi bụi, thậm chí mấy lần còn đòi cắt đứt quan hệ với Shin gia.

-Cô biết cô không xứng để bước vào Shin gia, muốn lấy Hyun Woo phải trải qua thử thách của tôi.

-Thử thách?

-Sáng mai 5h sáng đến đây đến tối mới được về.

-Ông lại muốn làm gì nữa đây?-Hyun Woo chau mày

-Nếu nó muốn bước vào cửa Shin gia thì phải chấp nhận yêu cầu của ta, nếu nó không thích cũng không sao, cuộc hôn nhân này có hay không đều được.

-Shin lão gia nói đúng, sáng mai cháu sẽ đến.

-Je Jae...-anh bất mãn gọi tên cô

-Yên tâm đi.-cô mỉm cười nói

-Khi nào ông quá đáng em điện cho anh.-anh nhắc

-Ông không nói cháu được giúp cô ta.-ông kiên quyết nói

-Cô về đi, tôi còn có chuyện muốn nói với Hyun Woo

- Vâng!

Je Jae nở nụ cười, đứng dậy rời khỏi. Anh muốn đuổi theo, bị ông gọi lại.

- Ông nội, không phải ông đã đồng ý với cháu rồi sao? Sao đến lúc này lại đổi ý chứ?

- Ông đây nói một là một, chưa hề đổi ý, lúc này quản lý Ahn điện cho ta, ông nghe xong rất bức cho nên ông chẳng qua chỉ muốn thử thách cô ta, không lẽ như vậy ông cũng không có quyền làm sao? Nếu như ông không hiểu rõ nhân cách của cô ta, làm sao yên tâm để cô ta bước vào Shin gia.

- Cho dù như thế nào, người cháu muốn, chỉ có mình cô ấy. Cho dù ông đồng ý hay phản đối, cuộc hôn nhân này, cháu đã quyết định rồi.

Bỏ lại câu đó, Hyun Woo không thèm để ý đến những lời khuyên của ông, không quay đầu lại mà bỏ đi thẳng, làm ông tức đến sôi máu, cây gậy động xuống vang lên tiếng “oang oang”.

- Tức chết tôi mà, tức chết tôi mà! Cái nghiệp chương này!

Ba anh vội an ủi.

- Ba đừng tức giận, sức khỏe quan trọng hơn.”

Je Jae đang đón xe, phía sau vang lên tiếng gọi của Hyun Woo. Có hơi bất ngờ.

- Sao anh lại ra đây? Shin lão gia không phải có chuyện muốn nói với anh sao?

Hyun Woo nhún vai buông lỏng hai tay, dáng vẻ lỏng lẻo, vẻ mặt chẳng sao cả.

- Nói tới nói lui cũng mấy câu kia, nghe đến nỗi muốn chai hết hai lỗ tai, rồi cũng ra ngoài. Vẫn là đi theo em có vẻ vui hơn.

- Cử xử như vậy không hay đâu, Shin lão gia đã không vui rồi, đừng chọc ông giận nữa, sức khỏe ông không được tốt đó.

- Gọi Shin lão gia nghe xa lạ quá, anh nghe thấy mà khó chịu, cứ gọi là ông nội đi.

- Anh không nghe ông nói, không được gọi là ông nội sao? Em làm gì có cái tư cách đó.

- Gì chứ? Giận à! Người già hay giờ tính cáu kỉnh, đừng để ý! Anh nói em có tư cách, thì em có tư cách. Người lấy em cũng không phải ông anh mà là anh!

Cô nở một nụ cười. Anh luôn có cách làm cho cô vui, một giây trước cảm xúc rõ ràng rất chán nản. Nhưng chỉ vì một câu nói của anh, tâm trạng không vui trong chốc lát cũng tan theo mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Gặp mặt ông anh (p2)

Ông nhìn sao cũng không ra, cô có điểm gì tốt đẹp để đưa cháu quý của ông sống chết lấy cho bằng được, còn quây túi bụi, thậm chí mấy lần còn đòi cắt đứt quan hệ với Shin gia.

- Cô biết cô không xứng để bước vào Shin gia, muốn lấy Hyun Woo phải trải qua thử thách của tôi.

- Thử thách?

- Sáng mai 5h sáng đến đây đến tối mới được về.

- Ông lại muốn làm gì nữa đây? - Hyun Woo chau mày

- Nếu nó muốn bước vào cửa Shin gia thì phải chấp nhận yêu cầu của ta, nếu nó không thích cũng không sao, cuộc hôn nhân này có hay không đều được.

- Shin lão gia nói đúng, sáng mai cháu sẽ đến.

- Je Jae... - anh bất mãn gọi tên cô

- Yên tâm đi.-cô mỉm cười nói

-Khi nào ông quá đáng em điện cho anh.-anh nhắc

-Ông không nói cháu được giúp cô ta.-ông kiên quyết nói

-Cô về đi, tôi còn có chuyện muốn nói với Hyun Woo

-Vâng!

Je Jae nở nụ cười, đứng dậy rời khỏi. Anh muốn đuổi theo, bị ông gọi lại.

-Ông nội, không phải ông đã đồng ý với cháu rồi sao? Sao đến lúc này lại đổi ý chứ?

-Ông đây nói một là một, chưa hề đổi ý, lúc này quản lý Ahn điện cho ta, ông nghe xong rất bức cho nên ông chẳng qua chỉ muốn thử thách cô ta, không lẽ như vậy ông cũng không có quyền làm sao? Nếu như ông không hiểu rõ nhân cách của cô ta, làm sao yên tâm để cô ta bước vào Shin gia.

-Cho dù như thế nào, người cháu muốn, chỉ có mình cô ấy. Cho dù ông đồng ý hay phản đối, cuộc hôn nhân này, cháu đã quyết định rồi.

Bỏ lại câu đó, Hyun Woo không thèm để ý đến những lời khuyên của ông, không quay đầu lại mà bỏ đi thẳng, làm ông tức đến sôi máu, cây gậy động xuống vang lên tiếng “oang oang”.

-Tức chết tôi mà, tức chết tôi mà! Cái nghiệp chướng này!

Ba anh vội an ủi.

-Ba đừng tức giận, sức khỏe quan trọng hơn.”

Je Jae đang đón xe, phía sau vang lên tiếng gọi của Hyun Woo. Có hơi bất ngờ.

-Sao anh lại ra đây? Shin lão gia không phải có chuyện muốn nói với anh sao?

Hyun Woo nhún vai buông lỏng hai tay, đáng vẻ lỏng bông, vẻ mặt chẳng sao cả.

-Nói tới nói lui cũng mấy câu kia, nghe đến nỗi muốn chai hết hai lỗ tai, rồi cũng ra ngoài. Vẫn là đi theo em có vẻ vui hơn.

-Cứ xử như vậy không hay đâu, Shin lão gia đã không vui rồi, đừng chọc ông giận nữa, sức khỏe ông không được tốt đó.

-Gọi Shin lão gia nghe xa lạ quá, anh nghe thấy mà khó chịu, cứ gọi là ông nội đi.

-Anh không nghe ông nói, không được gọi là ông nội sao? Em làm gì có cái tư cách đó.

-Gi chứ? Giận à! Người già hay giờ tính cáu kỉnh, đừng để ý! Anh nói em có tư cách, thì em có tư cách. Người lấy em cũng không phải ông anh mà là anh!

Cô nở một nụ cười. Anh luôn có cách làm cho cô vui, một giây trước cảm xúc rõ ràng rất chán nản. Nhưng chỉ vì một câu nói của anh, tâm trạng không vui trong chốc lát cũng tan theo mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Bạo lực gia đình

Ngày hôm sau chỉ mới 4h sáng Je Jae đã thức dậy. Vươn vai lấy tinh thần 1 cái, bước xuống giường đi vào nhà tắm VSCN. Vệ sinh xong, không tha cho cái người lười biếng nằm trên giường, đi đến tóc chân lên, dùng chân đá nhẹ vào người anh

-Dậy đi.

-Em không ngủ thì để cho anh ngủ đi.-Hyun Woo lấy gối úp lên mặt mình

-Dậy mau đi, đưa em đến nhà anh.-cô leo lên giường giựt chiếc gối ra, kéo anh lên nhưng vừa buông ra anh đã nằm dài trên giường lại

-Tối qua vận động đến sáng mới ngủ, sao sáng em còn thức sớm hay vậy?Cho anh ngủ đi.

-Bây giờ anh lại đổ lỗi cho em sao? Hồi tối em có nói rồi là ai hết lên: Nếu tối nay không cho anh, anh sẽ không cho em đến nhà gặp ông hả?

-Là anh. Nhưng em cũng cho anh ngủ chứ? Một lát là anh đi làm rồi.

-Anh không thức thì em bắt anh thức. Hồi lần cuối, thức không?

-Không. Anh ngủ.

-Được, là anh nói đó.

Cô xoa xoa 2 tay, ánh mắt gian tà nhìn anh, phải dùng chiêu cũ thôi.

Cô mạnh bạo cầm tay anh lên, cắn mạnh vào đó và đương nhiên tiếp đó là tiếng la thất thanh của anh.

-Áaa... em lại cắn anh... anh thức... anh thức, mau nhả ra đi.-anh cuối cùng cũng xin hàng, lúc nào cô cũng cắn anh, cắn cắn riết tay anh cũng in hằn dấu răng của cô

-Ngoan lắm, đi rửa mặt thay đồ đi.-cô thỏa mãn buông ra, sau đó xuống giường đi ra ngoài

-Aiss... em đúng là giỏi chọc anh mà.-anh khó chịu, sau đó đi vào nhà tắm

Hyun Woo ngáp ngắn ngáp dài đi xuống nhà bếp, trên bàn cũng đã dọn sẵn thức ăn.

-Mới 4h mấy sáng đã bắt thức dậy, em cho dù muốn cưới anh cũng không cần làm nghiêm trọng lên chứ.

-Anh thôi ở đó nằm mơ đi.-cô lườm anh sau đó cũng ngồi vào bàn

-Đây là hiện thực anh đâu có nằm mơ.-anh thần nhiên đáp 1 câu xanh rờn

-Anh còn trả lời thì ngay cả cầu xin em cũng không đồng ý cưới.

-Anh nói rồi, em không cưới em không ai cưới em, sợ đến lúc đó em là người cầu xin anh cưới em

-Shin Hyun Woo, sáng sớm anh đã muốn bị đánh rồi đúng không?Em cũng không ngại mà làm giang hồ 1 lần đâu.-cô nghiêng răng nghiêng lợi

-Em chuyển nghề làm giang hồ từ lúc nào thế? Đang làm luật sư tốt lắm mà.-anh giả ngu

-Bác Min, dọn phần ăn sáng của Hyun Woo xuống đi. Cháu nghĩ anh ấy không muốn ăn đâu.-cô nhìn bác Min nói

Bác Min đi đến dọn hết phần ăn sáng của Hyun Woo, bác Min cứ nhiên không nghe lời anh

Hiều được ý nghĩ của anh, bác Min nhẹ đáp

-Thiếu gia nói, từ nay về sau tôi phải nghe lời của cô Je Jae, nên tôi không dám cãi lời cô ấy.

-Tôi từng nói sao?

-Bây giờ ý anh là sao?

-À, nhớ rồi, anh có nói.-anh nhớ hình như anh có nói vậy, biết vậy lúc đó anh không nói cho rồi, bản anh anh thiệt thòi chứ ai

-Nhớ là tốt rồi. Em ăn xong rồi, chờ em đến nhà anh gặp ông đi.-cô ăn xong lấy khăn lau lau miệng mình nói

-Em không phải nhẩn tâm như vậy chứ, bắt anh dậy từ 4h sáng, vậy mà không cho anh ăn sáng, đây là bạo lực gia đình đó.-anh bất mãn

-Bây giờ anh muốn sao đây???Không chờ thì em tự đi.-cô cầm túi xách đứng dậy

-Anh nói chơi, để anh đi lấy xe.-anh vội đuổi theo cô sau đó vào gara lấy xe

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Thử thách (1 2 3)

Ngày hôm sau chỉ mới 4h sáng Je Jae đã thức dậy. Vươn vai lấy tinh thần 1 cái, bước xuống giường đi vào nhà tắm VSCN. Vệ sinh xong, không tha cho cái người lười biếng nằm trên giường, đi đến tóc chần lên, dùng chân đá nhẹ vào người anh

-Dậy đi.

-Em không ngủ thì để cho anh ngủ đi.-Hyun Woo lấy gối úp lên mặt mình

-Dậy mau đi, đưa em đến nhà anh.-cô leo lên giường giật chiếc gối ra, kéo anh lên nhưng vừa buông ra anh đã nằm dài trên giường lại

-Tối qua vận động đến sáng mới ngủ, sao sáng em còn thức sớm hay vậy?Cho anh ngủ đi.

-Bây giờ anh lại đổ lỗi cho em sao? Hồi tối em có nói rồi là ai hét lên: Nếu tối nay không cho anh, anh sẽ không cho em đến nhà gặp ông hả?

-Là anh. Nhưng em cũng cho anh ngủ chứ? Một lát là anh đi làm rồi.

-Anh không thức thì em bắt anh thức. Hồi lần cuối, thức không?

-Không. Anh ngủ.

-Được, là anh nói đó.

Cô xoa xoa 2 tay, ánh mắt gian tà nhìn anh, phải dùng chiêu cũ thôi.

Cô mạnh bạo cầm tay anh lên, cắn mạnh vào đó và đương nhiên tiếp đó là tiếng la thất thanh của anh.

-Áaa... em lại cắn anh... anh thức... anh thức, mau nhả ra đi.-anh cuối cùng cũng xin hàng, lúc nào cô cũng cắn anh, cắn cắn riết tay anh cũng in hằn dấu răng của cô

-Ngoan lắm, đi rửa mặt thay đồ đi.-cô thỏa mãn buông ra, sau đó xuống giường đi ra ngoài

-Aiss... em đúng là giỏi chọc anh mà.-anh khó chịu, sau đó đi vào nhà tắm

Hyun Woo ngáp ngắn ngáp dài đi xuống nhà bếp, trên bàn cũng đã dọn sẵn thức ăn.

-Mới 4h mấy sáng đã bắt thức dậy, em cho dù muốn cưới anh cũng không cần làm nghiêm trọng lên chứ.

-Anh thôi ở đó nằm mơ đi.-cô lườm anh sau đó cũng ngồi vào bàn

-Đây là hiện thực anh đâu có nằm mơ.-anh thần nhiên đáp 1 câu xanh rờn

-Anh còn trả lời thì ngay cả cầu xin em cũng không đồng ý cưới.

-Anh nói rồi, em không cưới em không ai cưới em, sợ đến lúc đó em là người cầu xin anh cưới em

-Shin Hyun Woo, sáng sớm anh đã muốn bị đánh rồi đúng không?Em cũng không ngại mà làm giang hồ 1 lần đâu.-cô nghiêng răng nghiêng lợi

-Em chuyển nghề làm giang hồ từ lúc nào thế? Đang làm luật sư tốt lắm mà.-anh giả ngu

-Bác Min, dọn phần ăn sáng của Hyun Woo xuống đi. Cháu nghĩ anh ấy không muốn ăn đâu.-cô nhìn bác Min nói

Bác Min đi đến dọn hết phần ăn sáng của Hyun Woo, bác Min cứ nhiên không nghe lời anh

Hiều được ý nghĩ của anh, bác Min nhẹ đáp

-Thiếu gia nói, từ nay về sau tôi phải nghe lời của cô Je Jae, nên tôi không dám cãi lời cô ấy.

-Tôi từng nói sao?

-Bây giờ ý anh là sao?

-À, nhớ rồi, anh có nói.-anh nhớ hình như anh có nói vậy, biết vậy lúc đó anh không nói cho rồi, bản anh anh thiệt thôi chứ ai

-Nhớ là tốt rồi. Em ăn xong rồi, chở em đến nhà anh gặp ông đi.-cô ăn xong lấy khăn lau lau miệng mình nói

-Em không phải nhần tâm như vậy chứ, bắt anh dậy từ 4h sáng, vậy mà không cho anh ăn sáng.-anh bắt mắt

-Bây giờ anh muốn sao đây???Không chờ thì em tự đi.-cô cầm túi xách đứng dậy

-Anh nói chơi, để anh đi lấy xe.-anh vội đuổi theo cô sau đó vào gara lấy xe

Còn chưa đến 5h cô đã đến Shin gia, người làm ra mở cửa cho cô, trước khi vào anh căn dặn cô nhiều vô kể, chẳng hạn như:

-Nếu ông làm khó em, em không được nhả nhin.

-Em không chịu nổi thì điện anh, anh đến đón em về.

-Ông không thử thách dễ dàng với em đâu, cẩn thận đó.

Cô nghe mà đầu cũng ong ong lên, phải dùng biện pháp mạnh anh mới cam tâm chạy xe đi làm. Người làm nói ông đang đợi cô ở sân tập thể thao Sando. Cô nhớ Sando là khu tập thể dục, ở đó có sẵn mọi thứ, muốn tập môn gì đều được. Không lẽ sáng sớm ông với cô tập thể dục buổi sáng sao? Cũng tốt, làm luật sư ngồi trong phòng với lên tòa quai vận động tay chân cũng hay.

-Tiểu thư, lão gia còn dặn cô phải đến đó trước 5h15ph, không được đi xe mà phải đi bộ.-người làm bổ sung thêm

-Dạ!??-cô mở to mắt, từ đây đến Sando đi xe mất cũng 10ph, vậy mà không cho cô đi xe phải chạy bộ, 15ph làm sao kịp.

-Bây giờ mấy giờ rồi đi?-cô khẩn trương hỏi

-5h đúng rồi.

-Chết rồi, chết rồi.

Cô dùng hết tốc lực để chạy, ai đi đường cũng nhìn, cô không quan tâm, bây giờ mà chạy đến đó không đúng giờ cuộc đời cô coi như tiêu. Cô liều mạng chạy, chạy qua đường xem bị xe tông, cô phải xin lỗi nhiều lần người ta mới chịu bỏ qua. Sau đó lại chạy như điên.

-Hộc hộc...-cô thở hồng hộc, cuối cùng cũng đến nơi, không biết là kịp hay không?

Cô vội chạy vào trong đi đến trước mặt ông anh đang ngồi ở bàn uống trà cùng hai ba người bạn ông, bình tĩnh đáp

-Cháu xin lỗi, cháu đến trễ.-cô cúi đầu nói

-Cũng đúng giờ lắm, từ Shin gia chạy đến đây cũng mất 25ph cô chạy cũng nhanh đó.-đến nhìn cô 1 cái ông cũng không nhìn chỉ lo uống trà

-Cảm ơn Shin lão gia.

-Ai đây???-1 người trạc tuổi ngồi cạnh ông anh hỏi

-Đừng quan tâm đến cô ta, không quan trọng đâu.

-Cháu tên gì?Hiện đang làm gì?-giá mà cái câu này xuất phát từ ông anh chắc cô nhảy dựng lên vì vui sướng quá, đáng tiếc không phải

-Cháu tên Park Je Jae, hiện là cố vấn luật cho tập đoàn Dae Yeon.

-Thì ra là luật sư, lão Shin, cô bé cũng xinh xắn đó.-mọi người trầm trồ nói

-Cháu có bạn trai chưa?-người vừa lên tiếng họ Hoon, là người bạn già của ông anh

-Dạ!?? Cái đó....-cô gãi gãi đầu, hơi liếc nhìn ông

-Nếu vẫn chưa có thì ta giới thiệu cháu trai ta cho cháu, lão Shin, ông đúng là tốt khi dẫn cố vấn luật Park đến đây.-ông Hoon cười cười nhìn sang ông anh

Thiệt ra ông đâu phải đưa cô đến đây để mọi người tặng bốc, nhưng mà cái đám bạn già này không hiểu tại sao cứ y như đứa cháu trai mình, cứ hết lời ca ngợi. Làm ông tức thêm tức.

-Dạ cháu có bạn trai rồi ạ, cảm ơn ý tốt của bác.

Cô vội xua tay, nếu có mặt Shin Hyun Woo chắc chắn anh sẽ đi đến túm cô ông hét lên Có tin tôi làm cháu ông khỏi lấy vợ không? hoặc có thể Nếu ông muốn ngày mai báo đăng công ty nhà ông phá sản thì cứ giới thiệu nghĩ đến 2 cánh này cô lắc đầu lia lịa.

-Vậy sao, đáng tiếc thật. Mà là ai thế?

-Cô ta có gì tốt mà sao ông cứ hỏi quai thế?-ông anh có ý không hài lòng chau mày, thật giỏi đóng kịch!!!

-Lão Shin sao ông lại nói vậy, tôi thấy cô Park đây vừa xinh đẹp lại tài giỏi, ai mà quen được cô ấy là có phúc lắm, tôi chẳng qua muốn giới thiệu cháu trai mình cho cô ấy thôi, dù sao bạn trai của cô ấy không phải cháu ông.

-Dạ.-cô đúng là không thể cười nổi mà, bạn trai cô rõ ràng là Shin Hyun Woo, cháu trai của ông đây mà Hoon lão gia cứ bắt ép giới thiệu mình cho cháu ông ta, tính hại chết cô à.

-Đừng nói nhiều nữa, đi theo ta.-ông anh hơi tức giận đứng lên bỏ đi một mạch

-Vâng.-cô vội vã chạy theo sau, không quên cúi chào những bạn già của ông

Đi chưa được 5ph ông anh đã dừng trước 1 sân tập quần vợt, cũng tốt lâu rồi cô không tập quần vợt, cô cũng đang muốn chơi đấy.

-Shin lão gia, ngài muốn chơi quần vợt, cháu chơi với ngài.-cô tươi cười nói

-Ai nói ta chơi với cô?-ông hơi nhếch mép lên

-Dạ!?? Chứ không phải.... vậy cháu chơi với ai?-cô ngờ nghệch hỏi

-Qua bên kia đứng.-ông không trả lời câu hỏi của cô mà bảo cô qua sân bên kia

-Dạ.-mặc dù không hiểu nhưng cô vẫn làm theo cầm cây vợt qua sân bên kia ngăn cách bằng 1 tấm lưới

Đến khi ông anh kêu người đem máy đánh banh ra cô mới hiểu, không phải bắt cô đánh với cái máy chứ?

Khóe môi ông lộ ra ý cười, để xem cô ta có chịu được không? Trong đây có 100 trái banh, ông còn vận mức Cao, tương đương bắn ra liên tục không ngừng, đến cả cao thủ quần vợt chỉ chịu được 20 trái thôi, cô ta là luật sư, chịu nổi bắt quá 10 trái. Chịu không nổi thì đến lúc đó ông lại có cơ không cho cô ta bước vào Shin gia.

-Shin lão gia... cháu phải đánh với cái máy này sao?-cô bắt đầu sợ hãi, cô có thể thấy ông vận chế độ Cao, bắn ra liên tục, cô là 1 người bình thường làm sao đánh lại nó, có khi còn ăn banh?

-Đúng vậy, đánh cho ta, không được chạy ra khỏi sân.

-Nhưng...

Còn chưa đợi cô nói thêm, ông đã nhấn nút cho bắt đầu, banh liên tục phát ra, cô chỉ là dạng biết chơi thôi chứ không cho nên không ngoài dự đoán của ông, chưa đến 10 trái cô đã bị banh đánh vào người thay vì cô đánh vào banh (tội cho chị Je Jae)

-Ui... Ah....-liên tục ăn banh làm cô không thể đánh trả, chỉ có thể né nhưng mà banh cứ bay đến cô, trúng vào cả cơ thể cô, đau đến mức cô muốn trào nước mắt ra ngoài

Cô không ngờ ông lại dùng cách này mà đối xử với mình, trong lòng không khỏi chua xót, cô tự dè cao bản thân mình quá rồi, vậy mà còn tưởng ông dẫn mình tập thể dục sáng.

Do mãi mê suy nghĩ, quên cả né banh, kết quả 1 trái banh bay thẳng đến mặt cô. Bình 1 cái, đầu cô choáng váng, nguyên trái banh phản vô đầu không đau mới lạ. Cứ đà này chắc cô sẽ thân tà ma đại trở về quá.

Không ngoài dự đoán, sau khi 100 trái banh phát ra hết, cả người cô đau như lửa đốt, tay chân, toàn thân đều nhức nhối, sau này cô sẽ không chơi quần vợt nữa, ăn banh quá đủ rồi.

-Shin lão gia, ngài... ngài còn muốn cháu làm gì không?-cô thở gấp hỏi

-Đi thôi.-ông khẽ chau mày, không ngờ cô lại chịu đựng nổi, được thôi, ông sẽ ra tay nặng 1 chút nữa

-Vâng.

Nói thật cô cũng không phải mình đồng da sắt mà không biết chữ đau như thế nào, ăn gần chín mươi mấy trái banh vào mình, bản thân cô đau đến mức muốn khóc, tay chân toàn cơ thể cũng đỏ lên nhưng mà cô không dám than đau, cô sợ công lao của mình chịu đựng sẽ tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Thử thách (4-5)

Khi đến nơi tiếp theo, cô như muốn chết cho rồi, ai mà ngờ ông lại dẫn mình đến hồ bơi. Nói hồ bơi cũng không phải bởi vì nơi này là nơi dùng để luyện hơi dưới nước. Không phải ông bắt cô xuống dưới để luyện hơi nha.

-Shin lão gia, ngài muốn bơi thì phải đến khu bơi, ở đây là dành cho luyện hơi dưới nước mà.-cô cố trấn an bản thân nói

-Ta không đến nhầm chỗ, ta muốn cô luyện hơi.-ông cười, lộ rõ nguyên nhân đến đây

Cô run lên, bắt cô luyện hơi chẳng khác nào làm cô sẽ bị chết đuối, cô lại không biết bơi, dù biết bơi cũng không thể luyện hơi theo thời gian ông đưa, cô biết thời gian ông đưa ra sẽ không phải 1-2ph ít như vậy.

Nhưng mà vì anh, vì cô, cô phải làm, nên đành cố nặn nụ cười

-Cháu sẽ làm theo ý ông.

-Đây là cô tự nguyện, ta không ép cô, nếu sợ thì cô có thể về.-ngờ khi ông vẫn là lạnh nhạt, mục đích cũng chỉ muốn cô từ bỏ ý định bước vào Shin gia

-Cháu nghĩ cháu làm được.-cô mỉm cười

-Được, là cô muốn. Cô xuống đó luyện hơi, nếu phá được kỉ luật của người ở đây, coi như cô đạt được yêu cầu, còn nếu không thì ta nghĩ cô nên bỏ cuộc.

-Kỉ lục?-cô hơi liếc nhìn qua bảng kỉ luật luyện hơi ở đây, lập tức trợn to mắt, cả người không ngừng run rẩy, nếu là cô, chắc cô chỉ chịu được 3ph nhưng mà người ở đây kỉ luật đến 5ph. Làm sao cô có thể chịu nổi.

-Thế nào? Biết sợ rồi sao? Nếu không muốn chết nước thì bỏ cuộc đi.

Cô nhìn ông trên môi vẫn là nụ cười thuần túy, hít 1 hơi thật là sâu, sau đó tự mình xuống nước. Xung quanh cô đều là nước, toàn là nước, chỉ có nước mà thôi.

Năm phút thôi mà, sẽ nhanh thôi, cô dù thế nào cũng phải ráng chịu đựng, vì anh cô không thể bỏ cuộc được.

Cô mơ màng nhìn xung quanh, trước mắt cũng là nước mờ ảo, người cô thì chìm xuống dưới đáy bể, thử thách của ông, đúng là quá khắc khe, hèn gì anh kêu cô cẩn thận, nói cô không chịu nổi. Anh nói đúng rồi đó, cô sắp không chịu nổi rồi.

Cô xuống nước đã đúng 3ph, ông ngồi phía trên khoe môi giần giật, cô ta sẽ không chịu nổi đâu, năm phút ở dưới nước không chết vì ngộp mới là chuyện lạ.

Lại một phút nữa trôi qua, vẫn chưa thấy cô nổi lên mặt nước, ông cũng hơi lo lắng nhưng mà nhanh chóng gạt qua, là cô ta tự nguyện chứ ông không hề ép buộc gì cả.

Dưới nước, cô gần như nghẹt thở, hơi cô đã cạn kiệt, cô rất cần oxy ngay bây giờ, cô muốn ngoi lên mặt nước, cô cần hô hấp nhưng mà nhanh chóng trong màn nước kia xuất hiện khuôn mặt với nụ cười ấm áp của anh, ý định ấy lập tức bị cô gạt bỏ, chỉ một chút thôi, cô sẽ chịu nổi mà.

Cô mơ màng nhắm mắt, buông lỏng người, cô hết cạn hơi rồi.

Năm phút, đúng năm phút rồi. Nhưng mà cô vẫn chưa ngoi lên mặt nước, mọi người này giờ đứng bên trên cũng bắt đầu bồn chồn lo lắng.

-Cô gái lúc này đi cùng ông đã năm phút rồi chưa lên, có khi nào cô ấy xảy ra chuyện không?-một người đi đến nói với ông

-Cô ta xuống được thì lên được.-ông anh vẫn lạnh nhạt, nhưng mà kì thật trong lòng cũng có 1 chút lo lắng

-Mau xuống cứu cô ấy đi, coi chừng xảy ra án mạng đó.-một người la lên

Tiếp đó là một huấn luyện viên ở đó nhảy xuống, một lúc sau đã đem ngoi lên mặt nước còn có cô.

Huấn luyện viên đặt cô lên bờ, vội vàng sơ cứu cho cô, ấn ngực, hô hấp nhân tạo. Mãi ba phút sau cô mới sặc nước mà mở mi mắt nặng nề ra.

Trước mắt cô mơ màng nhìn xung quanh, chống tay ngồi dậy, ho sặc sụa, cô còn sống sao? Đúng rồi, cô còn sống. Haha... còn sống, ải này cô qua rồi.

-Cô gái này bị khủng rồi sao?Xém chết mà còn cười.-một người đứng đó nói

Cô không màng, vội vàng đi đến chỗ ông anh, cười đến mức chút nữa trợn quai hàm, nói

-Shin lão gia, cháu phá được kỉ luật rồi.

-Ta có nói cô không qua được sao?-ông vừa nói vừa đứng lên

-Cảm ơn ông, cảm ơn ông.-cô mừng rỡ (cái này nên cảm ơn chị thì nên)

-Đi thay bộ đồ khác đi, ướt hết, ta đợi cô ở canteen.-ông anh không nóng không lạnh nói sau đó chống gậy rời đi

-Dạ.-cô hứng hờ nói, đợi ông đi cô mới Year làm động tác chiến thắng

Cô thay bộ đồ ướt bằng một bộ đồ khác, là đồ dành tập thể dục, chiếc áo thun trắng viền hồng, chiếc quần đùi cũng là đồng bộ với chiếc, cô nhanh chân đi đến canteen, thấy ông đang ngồi ở 1 bàn. Cô vội đi đến.

-Xin lỗi, cháu đến trễ.-cô nói

-Ngồi đi.-ông nhấp một ngụm coffee nói

-Vâng.-cô ngồi xuống, kêu một ly dâu ép.

-Nói cho ta biết, cô muốn sao mới tha cho Hyun Woo?-ông không vòng vo, lúc đầu ông nghĩ cô sẽ không chịu nổi hai thử thách ông đưa ra nhưng mà không ngờ lại lần lượt qua được

-Shin lão gia, cháu không hiểu.-cô ngây ngốc nói, rõ ràng nói chỉ cần cô qua thử thách thôi mà, không lẽ đây lại là thử thách sao?

-Cô không biết hay là giả vờ không biết, cô nói đi, cô muốn ta làm gì cô mới rời bỏ Hyun Woo hả?

-Shin lão gia, cháu thật sự yêu anh ấy thật lòng, cháu không cần gì hết.-cô lắc đầu

-Nếu nó là một đứa nghèo khổ thì sao? Cô còn yêu nó sao? Cô chẳng qua vì tiền của nó thôi.

-...-cô cắn răng mình im lặng

-Không phải sao? Cô đừng tưởng chuyện năm năm trước chuyện của cô và nó ta không biết. Sao? Chỉ cần cứu công ty ba cô, cô tình nguyện lên giường với nó, loại con dâu như cô, ta không chấp nhận.-tiếng nói của ông quá lớn làm mọi người đều nhìn cả hai, đặc biệt là nhìn cô còn xi xầm

-Shin lão gia, cháu thừa nhận cháu có làm chuyện đó, nhưng mà bây giờ cháu yêu anh ấy là thật, cháu không cần tiền, cháu... cháu xin lỗi..

Cô cảm thấy tủi thân, nhục nhã. Cố gắng kìm chế nước mắt mình không rơi, cô biết ông nói những lời này là để sỉ nhục cô, bắt cô từ bỏ anh, nhưng mà dù thế nào cô cũng phải cắn răng chịu đựng

-Còn giả vờ nữa, loại phụ nữ như cô, không thể bước vào Shin gia.

-Cháu... cháu biết bây giờ nói gì ông cũng không đồng ý cháu và anh ấy đến với nhau, cháu thật sự không vì tiền của anh ấy, cháu thật sự yêu anh ấy mà.-cô nghẹn ngào

-Hừ, cho dù thế nào ta cũng phản đối cuộc hôn nhân này.-ông tức giận đứng lên, giậm cây gậy xuống sàn sau đó phất tay bỏ đi

Cô như đóng băng ngồi đó, mặc tiếng bàn tán về mình ngày càng lớn, cô thật sự yêu anh, cô không nghĩ vì tiền mà đến với anh, tại sao ông cứ có ác cảm với anh chứ?

Cô khăn trương đuổi theo ông.

-Shin lão gia....-cô gọi với theo nhưng cô càng gọi ông càng đi nhanh, đến nỗi băng qua đường khi đèn xanh cũng không biết

Cô hốt hoảng khi một chiếc xe tải chạy thẳng tới chỗ ông đang đứng, không nghĩ ngợi nhiều cô vội chạy tới đẩy ông ra, chính mình bị xe đụng trúng, sau đó liền hôn mê không biết gì.

Ông anh hết cả hồn, suýt bị dọa chết, nhìn sang thấy cô nằm trên đường bất tỉnh, cô ta sao lại cứu ông? Ông đã đối xử cô ta thậm tệ như vậy, còn dùng lời lẽ sỉ nhục cô ta, vậy mà cô ta vẫn liều mạng cứu ông sao?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Anh tức giận

Je Jae từ từ mở mi mắt nặng trĩu ra, mùi thuốc sát trùng sặc sụa thẳng vào mũi cô, một căn phòng trắng xóa hiện ra trước mắt cô, cô cũng đoán được mình đang ở bệnh viện. Cô muốn ngồi dậy nhưng mà mới phát hiện tay trái mình bị băng bó, đụng tới là đau âm ỉ.

-Sao em lại ngu ngốc như vậy hả?-giọng nói trầm ấm vang lên, mang chút dịu dàng nhưng cũng mang sự tức giận, quở trách

Cô nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, thấy Hyun Woo đứng ngay cửa sổ nhìn ra bầu trời rộng trong xanh, cô nhìn bóng lưng của anh cũng đủ biết anh đang tức giận.

-Anh nói gì vậy? Chỉ là em bị tai nạn thôi mà.-Je Jae cười xều xòa

-Em còn nói, nếu không phải bạn anh vô tình đến Sando, thì anh đã không biết ông đối xử như vậy với em. Anh nói khi nào ông quá đáng thì điện thoại cho anh mà.-anh quay lưng, cặp mắt đen nhìn thẳng vào cô

-Anh làm sao vậy? Lúc đầu đã nói đến để thật hiện thử thách ông đưa ra mà.-cô cười nhẹ

-Nhưng em cũng không cần làm vậy, anh cũng không cần sự đồng ý của ông, em muốn chúng ta cưới lúc nào cũng được.-anh đi đến ngồi bên giường cô

-Đừng như vậy, sẽ không tốt đâu.

-Vậy em ra nông nổi này là tốt sao? Bị bóng đánh đỏ hết cả người, ở dưới nước năm phút mấy xém là chết đuối, bị ông nhục mạ trước đám đông, còn xém bị xe đụng nữa.-trong nhất thời anh tức giận nói

-Chẳng phải bây giờ em không sao rồi sao?-cô cười trừ

-Còn nói, cũng may em không bị đụng nặng, tay trái chỉ bị nứt xương sẽ nhanh khỏi, em có biết khi nghe em ở trong bệnh viện anh đã lo lắng không? Anh lại sợ em lại như năm năm trước.

-Yên tâm đi, em sẽ không đi sớm vậy đâu, còn nữa anh đừng trách ông, không phải ông muốn em bị đụng xe đâu mà.-cô vội giải thích

-Em lúc nào cũng nghĩ cho người khác, lần này anh sẽ không truy cứu, còn nữa sau này không cần hành hạ bản thân nữa, anh quyết định rồi, cuối tháng chúng ta cưới.-Hyun Woo xoa đầu cô, lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng không cho cô cơ hội từ chối

-Cho dù em không muốn thì anh sẽ cho sao?-cô hơi cười

-Như vậy mới ngoan.-anh véo nhẹ má cô

-Xi...

Cô cười, một nụ cười hạnh phúc, lúc này đây chỉ cần có anh bên cạnh cô là quá đủ rồi. Cô dựa đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh, cảm giác bình yên lan tỏa khắp người cô, mọi chuyện lúc sáng đều tan hết.

{Trời ơi cuối cùng cũng định sẵn đám cưới, má ơi mừng quá > . « Chương sauChương tiếp » Tham gia cuộc thi dịch truyện giải thưởng trị giá 60 triệu đồng

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += van ngo12:04 07/04/2014 bạn ơi? sao ra dc ty xiu vay, doc mat cam hung lem, lam cho bn than k muon theo doi nua

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Có quan hệ gì???

Phải năn nỉ khan cả cô Hyun Woo mới cho Je Jae xuất viện, nhưng cô phải hứa với anh tịnh dưỡng, giữ gìn sức khỏe cho đến khi nào tai lành lặn. Tệ cái là đi làm cũng bị anh giám sát, lần này số cô đúng thảm luôn, bị dòm ngó.

Vừa mới bước vào tập đoàn, lập tức mọi ánh mắt của tất cả mọi người có mặt ở đại sảnh đều nhìn cô và anh. Cô cố ý nhích nhích tránh xa anh 1 tí, ai dè

anh mặt dày tới mức kéo cô lại, còn bắt cô đứng sát anh. Lần này hết đường chối cãi với mấy động nghiệp cùng phòng rồi.

-Hyun Woo này, tay em còn đau, anh đừng bắt em đứng sát như vậy.-cô cười cười, chỉ chỉ tay đang băng bó của mình

-Chính vì vậy em mới nên đứng gần anh, lỡ em bị gì rồi sao?-anh cười thích thú

-Em bị đau tay chứ không phải chân, không cần anh dìu đâu.-cô vừa nói vừa tránh xa anh ra

-Em sợ sao?

-Ai... ai sợ? Em lên trước, không cần đi thang máy chuyên dụng.-cô nói liền vọt vào thang máy dành cho nhân viên như tránh tà, anh còn chưa kịp ngăn cô lại cửa đã đóng, khoe mỗi anh nâng lên nụ cười

Cô đứng ngoài cửa văn phòng, cố hít một hơi thật sâu cũng thầm trấn an bản thân, sau đó nặn ra một nụ cười từng bước đi vào trong.

Đúng là không ngoài dự đoán của cô, ai cũng nhìn cô như người ngoài hành tinh mới đáp xuống hôm nay, không những vậy còn có nụ cười ma tà làm cô sởn cả óc.

Cô nhẹ nhàng ngồi vào chỗ của mình, ai dè vừa mới đặt mông xuống ghế, lập tức cả đám xúm lại bàn cô, mặt ai cũng nghiêm, nhìn cô y ra cảnh sát đang nhìn tội phạm.

-Các cậu làm gì vậy?-cô cười lấy lòng trước

-Khai mau đi. Bọn này thấy hết rồi.-Hong Goo ánh mắt sắc bén nhìn cô

-Đúng vậy, khôn hồn khai hết đi, bọn này sẽ tha cho.-Sung Hye cũng tiếp lời

-Này này, mọi người làm sao vậy? Mình thì có gì phải khai.-cô đánh lảng

-Còn chối. Nói. Cậu và chủ tịch có phải là có mờ ám không?-Min Song dùng ánh mắt cảnh sát đang hỏi cung hỏi cô

-Gi, gì chứ? Mờ ám gì đâu.-cô chột dạ, đúng là lần này bị anh hại chết

-Không khai chứ gì. Vậy thì đừng trách bọn này nhé.-nụ cười cả đám cực nguy hiểm, cô nuốt nước bọt một cái, chẳng lẽ bọn họ định giết cô, hay tra tấn cô???

{ Chị ơi, cứ làm quá vấn đề == }

Một phút sau...

-Đừng... đừng mà....-cô meo meo nói

-Còn không khai, là cậu ép thôi. Khai đi.-Hong Goo nở nụ cười gian tà

-Không có...-cô căng thẳng nói

-Không phải cậu rất thích làm đẹp sao? Còn rất sợ bị xấu, không khai khuôn mặt của cậu sẽ không dám ra đường gặp ai đó.-Sung Hye như muốn ăn tươi nuốt sống cô

-Đúng vậy... cậu đừng đưa nó tới, trứng mặt tó sẽ xấu lắm.-cô van xin

-Không. Nói, có phải không?-Min Song nheo mắt

-Không có.-cô lắc lắc đầu

-Vậy thì, đừng trách nhé.

Cả đám cười nham hiểm.

-Đừng...

Sau một hồi cả đám xúm lại cô, sau đó cười mồm nguyền rủa ra nhìn tác phẩm của mình.

-Aaa....-cô gần như hét lên

-Haha....-cả đám cười như điên

-Còn cười?-cô lờm, lại dám làm cách này với cô

-Ai biểu cậu không khai, để xem dám ra ngoài gặp ai không?

-Hừ, không thèm nói với các cậu.

Cô đứng lên bỏ đi, không ngờ cả đám như vậy dám làm cách này, lúc đầu cô còn tưởng thủ tiêu cô, ai dè mỗi người trên tay cầm một cây cọ có quẹt màu nước (đủ loại màu :D) cô không khai thì quẹt lên khắp mặt cô, áaaa đúng là cô không còn mặt mũi ra ngoài mà.

Cho nên mới hậm hực đi lên văn phòng của Hyun Woo, ai ai cũng nhìn cô khiến cô muốn kiểm cái hổ chui xuống càng nhanh càng tốt. Tất cả tại Hyun Woo hết!!!

Cô xông cửa đi vào phòng chủ tịch, có ai mà ngờ trong đây ngoài anh và chị Rim Hee ra còn có 2 người, hình như đang bàn công việc, lần này cô thật muốn độn thổ. Mặt cũng không còn để mặt nữa mà!!! TT^TT

-Xin lỗi hai vị, khi khác chúng ta bàn tiếp.-Hyun Woo thấy cô cùng khuôn mặt đầy màu nước đó rất muốn cười nhưng lại nhịn, nhìn sang 2 người kia nói

-Vậy chúng tôi về trước, chuyện dự án đó sẽ nói sau với ngài.-một trong hai đứng lên nhã nhặn bắt tay anh, sau đó cũng rời đi, chỉ là khi đi ngang cô, cô thấy được họ đang nhìn cô, còn cười

Lúc này đây cô thật muốn đánh chết tên Hyun Woo.

-Rim Hee, cô ra ngoài đi.-Hyun Woo ra lệnh

-Vâng.-Rim Hee đáp, sau đó bước đi ra ngoài

Đợi Rim Hee đóng cửa cô mới quay sang lườm anh 1 cái, ánh mắt bắn ra lửa.

-Em đang diễn hề hay sao mà vẽ mặt tùm lum hết vậy?-anh nhin hết nổi cũng cười thành tiếng, không hề biết mình sắp gặp nạn

-Anh còn cười. Hôm nay em nhất định phải đánh chết anh mới hả dạ.-cô dùng ánh mắt hình viên đạn nói

-Nè nè, anh thề anh không làm gì em hết nha, em vu oan cho anh.-anh nói giờ hai tay lên đầu vẽ vô tội (anh vô số tội thì có)

-Còn không phải tại anh mà em ra nông nổi này sao?-cô tức giận chỉ lên mặt mình

-Sao lại là anh?-anh nói còn cười, quả thật mặt cô đến người không thể cười cũng phải cười nha

-Còn cười, nếu không vì anh cứ đi gần em ở trong tập đoàn thì đám đồng nghiệp đã không dùng cách này bắt em khai ra em và anh có quan hệ gì không?-cô hờn dỗi

-Thì ra là vậy, sao em không nói chúng ta có quan hệ gì?-anh nửa đùa nửa thật

-Anh còn có tâm trạng để giỡn sao?-cô liếc anh 1 cái

-Haha... cô gái ngốc, chúng ta thì có gì để giấu.-anh tiến lên kéo cô ôm vào lòng mình

-Gi chứ? Anh biết rõ trong công ty ai mà không biết anh lăng nhăng ra sao?-cô bịu môi, muốn thoát ra khỏi vòng tay anh đang ôm chặt mình nhưng không được

-Thì ra lí do này, anh có thể xem em đang ghen không?-anh cười xấu xa

-Năm mơ đi, ai mượn anh lăng nhăng, còn nói em ghen.-cô cố ý dùng cùi chỏ thực vào người anh 1 cái, không nhẹ nhưng cũng không quá mạnh

-Haha... chúng ta cuối tháng cưới rồi, em còn sợ gì chứ.-anh vui đùa vào cổ cô

Cô mạnh mẽ đập lên chân anh 1 cái, khiến anh đau mà ôm chân mình, còn chưa kịp hỏi lí do thì cô đã kéo tay anh cắn lên. Anh đau đến mức thật muốn... đập đầu vào tường (không dám đánh cô, đại gái hahaha :v :v)

-Em nhả ra, sao lại cắn anh, anh có làm gì em đâu?

Nhưng mà cô còn ác ý cắn mạnh một cái nhìn anh há hê, như vậy không đủ làm cô hạ quả.

Mãi một lúc sau, cô mới vừa lòng nhả ra.

-Sợ, sợ cái đầu anh, nếu không thì mặt em đã không làm hề rồi. Còn nói làm như hay lắm.-cô chống nạnh đành đành

-Coi như anh sợ em đi, bây giờ vào trong rửa mặt đi.-anh hòa giải nói

-Anh chưa xong với em đâu, sau này cảm anh đứng gần em, ít nhất cách em 10m trước mọi người.-cô trừng mắt sau đó mở cửa đi vào phòng nghỉ trong phòng chủ tịch đi một mạch vào nhà tắm.

-Để anh xem, lát nữa anh trừng phạt em thế nào.-khóe môi anh dừng dừng nở nụ cười, phải nói đều chưa từng thấy

Je Jae phải ở trong toilet mất nửa tiếng mới có thể rửa sạch màu nước trên mặt cô, biết rõ cô luôn coi trọng sắc đẹp của mình, vậy mà còn quệt tùm lùm lên mặt cô, khiến cô xấu hổ trước mặt mọi người. Mà nguyên nhân chủ yếu cũng là Hyun Woo.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cầu hôn

Je Jae rửa mặt xong mở cửa ra, ai mà ngờ Hyun Woo lại ngồi trên giường, khóe môi là nụ cười, anh lại chỉ mặc chiếc áo sơ-mi còn cổ ý mở hai nút áo, để lộ thân hình cường tráng

-Anh vậy là sao???-cô khoanh tay trước ngực

-Đợi em.-anh làm mặt vô tội

-Ồ vậy đợi tiếp đi, em đi.-cô cười cười, liếc anh 1 cái

-Em mà đi, anh lập tức nói cho mọi người biết quan hệ của hai chúng ta.-anh lơ đãng nói, nhưng mà nghe qua cũng biết là cố ý nói không cho cô đi.

-Hi...

Cô cười nhìn anh từng bước từng bước đi đến, chậm rãi lấy cái gối trên giường, nụ cười không còn duy trì là lúc cô cầm lấy cái gối.

-Dám cảnh cáo em, anh dám nói, em đánh anh chết.-cô vừa nói vừa giơ gối đập vào anh

-Park Je Jae, em đang hành hung chồng sắp cưới của mình đó.-theo triết lí tự nhiên anh liên tục né

-Hành hung, hành hung cho anh chết luôn.-cô nghiêng răng cang đánh anh hơn

Anh né những cú đấm gối xuống mình, nhanh tay nắm lấy chiếc gối trên tay cô, thành ra cô mất đà té nhào lên người anh, trong chớp mắt, cô từ người có thể thành người mất thế.

-Nãy giờ em đánh đủ rồi, giờ đến anh.-anh cười xấu xa nhìn cô

Cô chăm chú nhìn anh, như là nhìn một con mãnh thú có thể tấn công bất cứ lúc nào, cẩn thận đề phòng.

Thân thể đàn ông cường tráng đột nhiên tiến đến gần, nhốt cô hoàn toàn trong vòng tay của anh, một thoáng xấu xa dâng lên trên bờ môi, cho đến khi đôi môi của anh như có lại như không quấn lấy bờ môi cô.

Đôi môi ẩm ướt, yếu ớt như không có sức, chậm chậm hạ xuống, trong nháy mắt những nụ hôn cháy bỏng bao trùm khắp người cô, cánh tay rắn chắc sờ soạng thân thể của cô một cách thành thực, anh cúi đầu xuống, bàn tay to lớn cõm dần y phục trên người cô...

Đôi tay cõm y phục của cô lại rất nhẹ nhàng, đến cả những nụ hôn mà hấn lại vừa đặt xuống cũng tràn ngập những triền miên và quyến luyến, tựa như muốn thổi làm trôi lên những khao khát sâu kín trong lòng cô. Cô hít vào một hơi, mở to mắt, không hề có sự giận dữ.

Hình bóng triền miên quyến luyến của hai người đã khiến trong phòng trở về với hương vị lãng mạn ...

Sau một trận kích tình, Je Jae nằm trong vòng tay của Hyun Woo, đầu cô dựa hẳn vào ngực anh.

-Cuối tuần này, anh sẽ làm một buổi party.-Hyun Woo ôm chặt cô nói

-Party?-Je Jae ngược nhìn anh

-Anh sẽ giới thiệu em trước mọi người.-anh nói không cho cô cơ hội từ chối

-Vẫn là câu đó, cho dù em không muốn cũng được sao?-cô cười

-Ngoan, càng ngày em càng hiểu anh.-sau đó đặt nụ hôn lên trán cô

(Hai anh chị này đúng là, lúc thì cãi nhau quyết liệt, lúc thì tình chàng ý thiếp, bó tay bó chân ==)

Je Jae mặc xong quần áo trở về phòng làm việc, cũng như lúc nãy vừa ngồi vào bàn liền bị hỏi lia lịa (nhiều chuyện gúm)

-Các cậu muốn biết chứ gì?-cô hỏi

-Ừ ừ.-cả đám gật đầu lia lịa

-Được, vậy cuối tuần này nhớ tham gia buổi party chủ tịch mở.-cô đáp

-Party?

-Đừng ngạc nhiên, muốn biết cứ tới.

-Ồ.

Mặc dù không biết nhưng mà cả đám cũng tin, quay về chỗ của mình.

Je Jae khẽ thờ dài, party giới thiệu cô trước mọi người, vẫn chưa hỏi ý ông anh nữa, từ bữa thử thách đó tới hôm nay cô vẫn chưa gặp lại ông anh, không biết có sao không?

...

Thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, chớp một cái đã đến buổi party anh nói, buổi party được tổ chức vào buổi tối tại khách sạn cao cấp Wished, Hyun Woo đã đi đến buổi tiệc trước kêu cô phải đứng giờ mới được đến không được đến sớm. Còn dặn cô, không được mặc đồ quá thiếu vải, điều này không cần anh nhắc cô cũng biết mà.

Trong phòng trang điểm của salon cao cấp của chị Kim, người mà lúc kỉ niệm ngày lập công ty Dae Yeon trang điểm cho cô.

-Em thích cách make up như thế nào?-chị Kim cười giả lả hỏi

-Đừng quá đậm là ok.-cô cười đáp lại

-Được, em cứ tin chị.

Chị Kim tự tin nói, sau đó bắt tay vào trang điểm, làm tóc cho cô, đến chừng nửa tiếng đồng hồ sau mới xong, cô mở mắt ra, lập tức há hốc miệng khi nhìn thấy mình trong gương, rõ ràng cô nói trang điểm nhẹ thôi mà.

Quả thật không phải đậm quá mà cũng hơi đậm, mắt lại là màu đen nhạt còn có kim tuyến sáng lấp lánh, môi đỏ, má hồng, còn mascara làm dài mi nữa. Nhưng mà không phải cô tự tin, cô nhìn qua quả thật nhìn cô rất đẹp, không phải là 1 đóa oài hương thuần khiết mà là hoa hồng đẹp kiều diễm.

Cô liếc qua đồng hồ, không kịp nữa rồi, bây giờ mà tẩy trang kêu trang điểm lại sẽ không đến đúng giờ nữa.

-Chị Kim, làm ơn chọn giùm em bộ đồ đẹp đẹp, đừng quá hở hang.-cô thật muốn tức chết, rõ ràng dặn rồi mà còn trang điểm như vậy, nếu không dặn chắc cô nhìn không ra luôn

-Tin chị.

Chính vì tin chị mà cô thành ra vậy nè, đến khi chị Kim đưa cho cô bộ váy, cô lập tức muốn quỳ lạy, trời ạ, định hại chết cô sao?

-Chị Kim, không còn bộ nào khác sao?-cô meo máo hỏi

-Em trang điểm như vậy mặc bộ này mới thích hợp.-chị Kim nói

Đang định nói với chị Kim gì đó thì điện thoại reo lên có tin nhắn, cô mở lên xem là tin nhắn giục cô đến buổi tiệc. Khẽ thờ dài, lờ phóng lao đánh theo lao thôi.

Cô cầm lấy bộ váy đành ngậm ngùi đi vào trong phòng thay đồ thay lấy.

Khách sạn Wished, tầng 100

Hyun Woo đang sốt ruột chờ cô, thì cửa buổi tiệc lại một lần nữa mở ra, cô một thân đi vào, lập tức cả buổi tiệc im ắng hẳn, mọi người chăm chú nhìn cô.

Bộ váy màu đen dài chấm đến chân, kiểu áo không dây để lộ bờ vai trắng ngần, đã vậy cổ áo còn khoét sâu để lộ rãnh sâu nơi đầy đặn, mái tóc đen được búi lên vài sợi tóc rơi trên khuôn mặt, tay cô cầm chiếc bóp đen, đôi giày cao gót đen, sợi dây chuyền, đôi bông tay đính kim cương sáng lấp lánh, khuôn mặt lại đẹp diễm lệ, khiến bao người ngất ngây, muốn có được cô.

Trong nhất thời Hyun Woo cũng say đắm nhìn cô nhưng nhanh chóng chân mày nhíu lại, rõ ràng anh nói phải ăn mặc kín đáo mà, sao lại ăn mặc khiêu khích đàn ông như vậy. Đám người này cứ nhìn cô thèm thường khiến anh thật muốn đem giấu cô đi không cho ai biết.

Hyun Woo chậm rãi đi về phía cô, trên môi ẩn hiện nụ cười, dáng vẻ tao nhã lịch thiệp của anh nhanh chóng đứng trước mặt cô, anh hơi cúi người chìa một tay ra, cô nhẹ nắm lấy tay anh trước sự kinh ngạc của mọi người.

Cả hai đi lên khán đài, Hyun Woo chậm rãi cầm lấy micrô, không nhanh không chậm lên tiếng:

-Cảm ơn tất cả mọi người đã nể mặt tôi đến buổi party hôm nay.

Anh dùng một lát liếc sang cô sau đó nói tiếp:

-Người con gái xinh đẹp đứng bên tôi là người tôi yêu nhất, tôi đã từng làm tổn thương cô ấy rất nhiều, vậy mà cô ấy vẫn chấp nhận yêu tôi lại. Vậy mà có người mới tuần trước bị đồng nghiệp hỏi tôi và cô ấy có quan hệ gì, chạy lên văn phòng tôi hỏi tội tôi, còn không cho tôi đứng gần cô ấy quá 10m.

Ngay sau đó mọi người ồ lên cười, còn cô khẽ liếc anh một cái, mặt cũng đỏ ửng lên. Bây giờ cô lại cảm thấy rất hạnh phúc.

-Hôm nay tôi có một chuyện rất quan trọng muốn mọi người ở đây làm chứng cho tôi.

Ngay sau đó anh quay cô đối diện với anh, anh hạ thấp người xuống quỳ một chân, đưa tay lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ.

Cô dù có ngờ cũng không ngờ đến mức ngay cả thứ gì trong hộp cũng không biết.

Lúc này đây cô cảm động đến mức nước mắt sắp rớt ra, cô tưởng anh chỉ định nói cho mọi người biết quan hệ của hai người, ai ngờ anh lại cầu hôn cô trước mặt mọi người như vậy.

Nắp hộp bật mở ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, anh chân thành nhìn cô trù mến nói:

-Làm vợ anh đi, Je Jae!!!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Giải quyết

Cô xúc động bây giờ ngay cả nói cũng không nói thành lời, cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp người cô.

-Đồng ý đi, đồng ý đi!!!-đám người bên dưới rầm rộ vỗ tay hô to

-Em đồng ý!!!-cô hạnh phúc nói ra ba từ này

Anh chậm rãi đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái của cô, sau đó đứng lên nắm lấy tay cô, bây giờ anh rất hạnh phúc, người con gái này cuối cùng cũng thuộc về anh.

-Hôn đi, hôn đi, hôn đi!!!-bên dưới lại phấn khích hô to

Cô ngượng đỏ chín cả mặt, chỉ biết đang thẹn thùng thì cánh môi anh đã chạm vào môi mình, sau đó tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người cũng vang lên.

Nụ hôn này, dai dẳng, ngọt ngào cùng hạnh phúc. Đến một lúc lâu anh mới buông ra, khoe môi cô và anh tràn ngập hạnh phúc của đôi lứa yêu nhau.

Ánh đèn trong phòng đột nhiên tắt đi, thay vào đó là ánh đèn với ánh sáng hình bông hồng lãng mạn chiếu lên giữa sàn nhảy, các cặp đôi cùng sánh đôi hòa vào điệu nhảy. Anh và cô cũng nhanh chóng hòa vào, cả hai trở thành trọng tâm mọi thứ.

Điệu nhảy first dance (điệu nhảy mở màn) được dùng là điệu Valse (Viennese Waltz), bởi tính chất quý phái, sang trọng và thanh lịch của nó.

Từng nhịp, từng nhịp!!!

Cô và anh hòa mình trong vũ khúc, cứ như chỉ có cô và anh không còn bất kì ai khác cả, anh kề mặt sát tai cô, nói nhỏ:

-Em không sợ anh ghen???

-Có.-cô đáp nhỏ lại

-Vậy mà em còn gan mặc bộ váy này sao?-anh thì thâm vào tay cô, lời nói có mang chút ghen tức

-Tại chị Kim chứ bộ, em có nói rồi.-cô chu mỏ phản bác

-Còn biện lý, em đó để đám đàn ông nhìn em, anh thật ngứa mắt!!!-anh bắt mẫn nói

-Không phải em cố ý.-cô bấu môi không tán thành

-Em đó, chỉ giỏi biện minh.

Điệu nhạc từ từ dứt tan vào không khí, cúi chào trong sự tán thưởng của mỗi người, quả thật nhìn hai người rất xứng đôi, nhảy giữa đám người nhưng vẫn nhận được sự chú ý của mọi người, từng nhịp nhảy của cả hai nhẹ nhàng uyển chuyển làm mọi người nhìn đến đắm chìm.

Je Jae khoát tay Hyun Woo đi lại đám đồng nghiệp của cô, hôm nay cô phải "thanh lý môn hộ" bữa đó dám vẽ vào mặt cô, để xem cô trị thế nào.

-Wow, Je Jae, hôm nay cậu đẹp thật nha.-Hong Goo ngưỡng mộ nói

-Đúng vậy nha.-tiếp đó là sự tiếp lời của Min Song và Sung Hye

-Còn nói, giờ thì biết quan hệ rồi, dám ăn hiếp mình không?-cô trừng mắt

-Chưa gì hết đã có người dựa thế rồi, Shin phu nhân, xin tha mạng a.-Sung Hye trêu chọc

-Nhỏ này...-cô liếc Sung Hye một cái, nhưng trên môi lại tràn ngập ý cười

-Anh đi tiếp khách, em ở đây nói chuyện đi.-Hyun Woo ghé sát tay cô nói nhỏ

-Ừm

Cô gật đầu, ngay sau đó lấy tay đang quàng tay anh ra, cô lẳng nhìn anh đến khi bị lời nói của ba "nữ tặc" vang lên:

-Lần đầu tiên nhìn gần Shin chủ tịch, công nhận đẹp trai dã man.

-Đẹp quá, ước gì bạn trai mình được vậy.

-Nè nè, mấy cô nương quay lại hiện thực giùm tôi đi.-Je Jae nhanh chóng đưa cả ba về thực tại

-Cậu sướng rồi, haizz chắc đám nhân viên nữ trong tập đoàn chết hết quá.-Hong Goo khẽ thờ dài

-Quay lại thực tại giùm đi mấy cô nương.

Je Jae cười duyên, vừa định nói gì đó thì điện thoại trong bóp vang lên, cô lấy ra xem, là Soo Jin.

-Có việc gì vậy?-cô nhắc máy

[...Je Jae hả? Hức hức... bây giờ lại nhà mình được không?...]-Soo Jin đầu dây bên kia nức nở hỏi

-Xảy ra chuyện gì vậy?-cô lo lắng hỏi, chơi chung với nhau lâu như vậy, cô chưa thấy Soo Jin khóc như lần này (trừ lần em mới sinh và lần Je Jae tự sát nhé)

[...Cậu đến đi...]

-Yoo Bo đâu?-cô nghi hoặc hỏi, Soo Jin sao lại không gọi Yoo Bo mà gọi cô chứ?

[...Đừng nhắc nữa, tớ không muốn nghe tên của tên khốn đó nữa...]-Soo Jin nhất thời kích động nói

-Được được, tớ đến ngay.-cô vội trấn an

Cô cúp máy, sau đó đi đến chỗ Hyun Woo, kéo anh đến một chỗ khuất.

-Chưa gì nhớ anh rồi sao?-Hyun Woo trêu

-Đừng đùa nữa, có chuyện lớn rồi. Soo Jin mới điện thoại cho em, nhỏ còn khóc nữa, em nhắc đến Yoo Bo thì nhỏ quát không cho. Em nghĩ hai người họ xảy ra chuyện gì rồi.-Je Jae thờ dài nói

-Yoo Bo thì làm gì Soo Jin chứ?

-Còn không, con trai bọn anh chỉ biết làm tội con gái đau khổ, khóc lóc, tốt nhất anh cầu cho Soo Jin không bị gì, nếu không đừng nói Yoo Bo ngay cả anh em cũng quánh.-cô lờm anh

-Gi chứ? Anh có làm gì em đâu, sao lại lôi anh vào?-anh vội mình oan

-Ai biểu anh là bạn Yoo Bo.-cô liếc anh một cái

-Được được, anh hứa ngay sẽ tính sổ Yoo Bo thay Soo Jin, bây giờ anh dẫn em đến chỗ Soo Jin xem thế nào.-Hyun Woo hòa hoãn nói

-Không cần đâu, em nghĩ anh là con trai không thích hợp, với lại một mình em với Soo Jin nói chuyện được rồi, anh tiếp khách đi.

-Hay là để anh đi tìm Yoo Bo hỏi chuyện.

-Cũng được.

Tất nhiên nam chính cùng nữ chính đồng loạt rời khỏi buổi tiệc làm mọi người không khỏi chú ý, Hyun Woo cũng chỉ cười, ôm bà vai cô nói: "Bà xã tương lai của tôi không thấy khỏe nên phải về nghỉ ngơi."

Làm mọi người ồ lên cười mà còn ngưỡng mộ, cô cũng bị chọc đỏ cả mặt.

...

Je Jae khẩn trương đi vào căn hộ Soo Jin đang ở, mở cửa vào trong đây tối om, cô đưa tay lên công tắc bật đèn trên tường. Đèn vừa sáng cô chỉ thấy Soo Jin ngồi co rúm trên sofa, cô đi đến đáng thương, cô vội vã đi đến ngồi cạnh Soo Jin.

-Xảy ra chuyện gì vậy?

-Je Jae...-vừa nhìn thấy cô, Soo Jin như đứa trẻ vừa bị mắng oan òa lên khóc cũng dựa vào lòng cô

Cô vỗ vỗ vai Soo Jin, chưa lần nào cô thấy Soo Jin khóc đau khổ như vậy. Chắc chắn giữa Soo Jin và Yoo Bo xảy ra chuyện gì rồi, nhưng mà là gì mới được chứ?

Mãi đến khi Soo Jin khóc đến mức sưng húp cả lên, đợi khi Soo Jin bình tĩnh lại, cô mới dám mở lời:

-Đã xảy ra chuyện gì vậy?

-Minh... mình và hần ta... chia tay rồi.-Soo Jin khó khăn nói ra từng chữ, cô có thể nhìn thấu sự đau khổ cùng tức giận trong mắt nhỏ

-Vì sao?-cô hỏi

-Hần ta... hần ta có người khác bên ngoài, trong suốt năm năm tứ và cậu bên Đài Bắc.-Soo Jin siết chặt tay nói

-Sao chứ?

Cô ngăn người, Yoo Bo sao lại là hạng người đó chứ?

Năm năm, là khoảng thời gian không ngắn nhưng cũng không dài, nhưng mà đối với một người con gái khi biết bạn trai mình giấu mình suốt năm năm có người con gái khác thì chẳng khác nào khoảng thời gian bọn họ ân ái là năm thế kỉ.

-Cậu đã xác thực lại chưa?-cô ngờ vực hỏi lại cho chắc chắn

Soo Jin không nói mà gật đầu kiên định, sau đó mở miệng:

-Cô ta hôm qua mới tìm mình, còn năn nỉ mình buông tha Yoo Bo đi.

-Nhưng mà Yoo Bo không phải hạng người đó. Thật thất vọng!!!

-Đừng nhắc đến tên khốn đó, tớ thật sự nghĩ anh ta yêu tớ thật, thì ra chỉ là đồ khốn.-trong mắt Soo Jin chỉ còn ý hận rõ ràng

Bỗng điện thoại Soo Jin đổ hồi chuông dài, Soo Jin vừa liếc qua màn hình đã tức giận cúp máy còn tháo pin trong điện thoại ra.

-Là Yoo Bo sao?-cô nhìn cũng hiểu được

Soo Jin không đáp chỉ lẳng lặng gật đầu.

Nhưng mà chưa được lâu lại đến điện thoại cô reo lên, cô nhìn qua màn hình là Hyun Woo. Chắc chắn là Yoo Bo không điện cho Soo Jin được nên kêu Hyun Woo điện cho cô.

-Đừng nghe.-Soo Jin ngăn cô lại

-Không sao, yên tâm đi.-cô trấn an

Sau đó nhấc máy

-Alo.

[...Soo Jin sao rồi?...]-Hyun Woo hỏi

-Cậu ấy còn giận lắm -cô liếc nhìn Soo Jin một cái mới mở miệng

[...Anh hỏi rồi, cô gái đó tên Anna, Yoo Bo nói cậu ấy và Anna đó không có quan hệ gì hết, chỉ là tình một đêm nhưng mà cô ta cứ bám theo cậu ấy, hình như cô ta bị bệnh thần kinh không ổn...]-Hyun Woo chậm rãi nói

-Thần kinh không ổn thì đã ở bệnh viện tâm thần rồi.

[...Bệnh cô không nặng, nhưng mà không thể kích động, nghe nói cô ta vừa thấy Yoo Bo đã đeo lấy, Yoo Bo đã nói rõ cậu ấy có Soo Jin rồi nhưng cô ta lại không tin...]

-Được rồi, em sẽ nói với Soo Jin, à, tối nay em ngủ ở nhà Soo Jin nha.

[...Không được!!! Anh sẽ nhớ em lắm đó...]-anh lập tức phản đối

-Soo Jin đang rất cần em, ráng chịu một đêm thôi.

[...Được được, tất cả đều tại Yoo Bo, làm anh tối nay phải ngủ một mình...]

-Không nói nữa, em cúp máy.

Cô cười trước thái độ trẻ con của anh sau đó cúp máy, nếu như lời Hyun Woo nói là thật thì Yoo Bo không có lỗi, chỉ là hiểu lầm mà thôi.

-Soo Jin, tớ nghĩ cậu nên tìm hiểu kĩ mọi chuyện, Yoo Bo không như cậu nghĩ đâu.-cô quay sang nói với Soo Jin

-Tên đó nói gì với cậu?

-Là Hyun Woo. Anh ấy nói cô gái đó tên là Anna, cô ta tâm lý không bình thường, với Yoo Bo là tình một đêm, Yoo Bo đã cắt đứt quan hệ với cô Anna đó rồi nhưng mà cô ta vẫn quấy rầy.-cô từ từ kể lại cho Soo Jin

-Thật nực cười, nếu hần ta yêu tớ thì đã không tìm đến cô ta, còn nữa lúc tớ ở Đài Bắc hần ta lúc nào cũng điện thoại cho tớ, nói rất nhớ tớ, yêu tớ. Ít nhất nói cho tớ biết tớ có thể tha thứ nhưng đáng này lại giấu tớ chừng ấy năm. Tớ không chịu nổi.

-Cậu bình tĩnh đi, ngày mai chúng ta sẽ cùng Yoo Bo và cô ta gặp mặt, lúc đó sẽ biết rõ mọi chuyện thôi.

-Mình không đi đâu.-Soo Jin lắc đầu

-Đi đi, nếu không cậu không biết rõ mọi chuyện đâu, như vậy chẳng khác nào cậu tự tay dâng Yoo Bo cho cô ta.

Nhìn thấy Soo Jin hơi suy nghĩ, cô nói tiếp

-Như vậy đi, chỉ cần cậu đến đó để xem hai người họ nói gì, lúc đó quyết định cũng chưa muộn.

-Được nghe cậu.

Sáng hôm sau, tại quán nước Suchun.

Năm người ngồi ngay một bàn cạnh cửa sổ, cô gái Anna đó cũng khá xinh đẹp, mái tóc dài được thả ra, nhìn qua chẳng thấy không bình thường chút nào.

-Anna, hôm nay chúng tôi hẹn cô ra là để nói chuyện mọi chuyện.-Je Jae bình tĩnh nói

-Tôi nghĩ không có gì để nói hết, tôi và Yoo Bo yêu nhau, tôi mong cô Soo Jin hãy buông tha anh ấy.-Anna nói

-Trời ơi, tôi đã nói tôi không yêu cô mà, sao cô cứ bám theo tôi quài vậy? -Yoo Bo tức giận đập bàn một cái

-Anh không yêu em sao anh tìm đến em? -Anna bức xúc hỏi

-Tối hôm đó tôi buồn vì Soo Jin đi qua Đài Bắc không nói trước với tôi, lúc đó tôi say muốn chết, cô lại cứ "xáp xáp" lại tôi, rõ ràng tôi không yêu cô.-

Yoo Bo tức muốn học máu

-Anh có yêu em

-Không

-Có.

-Không

-Hai người im hết cho tôi.-Soo Jin nhin không được quát

Lập tức cả hai im re

-Soo Jin anh không yêu cô ta thật mà, tâm lý cô ta không bình thường.-Yoo Bo nuốt nước bọt nói

-Soo Jin, cô tha cho Yoo Bo đi, anh ấy yêu tôi mà.-Anna nhìn cô cầu xin

-Tôi đã nói không yêu cô mà, cô im ngay cho tôi.-Yoo Bo hét lên

-Anh có.

-Tôi nói cả hai im mà.-Soo Jin bực tức

-Cô, cô đó.-Soo Jin chỉ chỉ vào mặt Anna

-Tôi thật tội nghiệp cho cô, cái tên bệnh hoạn này mà cô cũng cần, tôi nói cho cô biết anh ta bị bệnh biến thái đó, cô cứ lấy tôi không cần.-Soo Jin cười khẩy

Sau đó đứng lên cầm cái muỗng gỗ lên chiếc ly bằng thủy tinh làm mọi người này giờ chú ý năm người này còn chú ý hơn

-Mọi người, tôi muốn cảnh báo với ai là con gái, tên này là Yoo Bo, hắn ta gặp ai cũng yêu được, nếu có một ngày gặp phải hắn thì tránh ra, hắn ta còn bị bệnh biến thái nữa, tôi nhắc nhở mọi người 1 tiếng mắc công lại vậy vào thì khổ, giống như cô Anna này.

Lời nói Soo Jin vừa dứt, lập tức mọi ánh mắt đều dồn về phía Yoo Bo và Anna, còn cô và Hyun Woo thì dờ khóc dờ cười, vẫn là Soo Jin cái gì cũng dám nói dám làm

-Không ngờ bề ngoại đẹp trai vậy mà lại bị bệnh biến thái, còn lẳng nhăng, sau này phải cẩn thận.

-Tội cô gái đó quá, bị lừa gạt hèn gì này giờ bàn đó cứ lu bu.

Lời bình phẩm càng ngày càng nhiều mà chủ yếu là chĩa vào Yoo Bo và Anna (chị Soo Jin thật ác miệng quá!!!)

-Bây giờ tôi cũng không cần tên phé thải như hắn nữa, cô thích cứ giữ, tôi không tranh.-Soo Jin nhàn nhả dựa vào ghế khoanh tay trước ngực

-Anh... anh thật sự như cô ta nói sao?-Anna hơi sợ né anh

-Cô không biết cũng không sao? Chuyện này cũng chỉ mình tôi là bạn thân Yoo Bo biết thôi, Soo Jin biết là do tình cờ thấy được bằng xét nghiệm thôi, bệnh cậu ấy là nan y không chữa được.-người này giờ im lặng là Hyun Woo cũng lên tiếng

-Thật vậy sao? Thôi Soo Jin ời, tớ không biết Yoo Bo lại bị bệnh nan y, hay là cứ để Anna với Yoo Bo đi.-Je Jae hiểu được chút chút cũng nói

-Vậy tôi đã ở với một người bị bệnh nan y sao? Có lây không vậy?-Anna hoảng loạn hỏi

-Cũng chưa biết, bác sĩ nói khả năng lây là 50%.-Hyun Woo lắc đầu

-Cái gì? Anh... anh tránh xa tôi ra, tôi đúng là xui xẻo mà, nếu tôi đi khám bác sĩ mà bị lây thì tôi sẽ kiện anh.-Anna đứng dậy tránh Yoo Bo như tránh tà, xách túi xách bỏ đi

-Rõ ràng cô bám theo tôi còn la tôi sao?

-Haha... Soo Jin không ngờ cậu lại nghĩ ra kế sách hay vậy?-Je Jae cuối cùng không nhịn được nữa bật cười thành tiếng

-Soo Jin em chấp nhận tha cho anh rồi đúng không?-Yoo Bo mừng rỡ nói

-Ai nói, anh sau này đừng để tôi nhìn thấy.-Soo Jin liếc Yoo Bo một cái, sau đó cũng xách túi bỏ đi

-Soo Jin, Soo Jin...

-Đừng đi theo mình, mình muốn ở một mình.-Soo Jin dừng lại nói sau đó bỏ đi một mạch

-Chắc cậu ấy còn giận.-cô khẽ thở dài

-Yoo Bo, bọn tớ chỉ giúp được bấy nhiêu thôi.-Hyun Woo vỗ vai Yoo Bo

-Tớ biết rồi.

Yoo Bo đáp sau đó cũng rời đi, anh nhất định phải chuộc lỗi của mình.

Je Jae nhìn theo Yoo Bo sau đó quay sang Hyun Woo, dùng cùi chỏ thực anh một cái.

-Anh đó, sau này mà giống Yoo Bo, đừng hòng em tha cho anh.

-Bà xã tương lai, có cho anh anh cũng không dám.-anh sùng nịch ôm cô vào lòng

-Ai thêm tin.

Cô bấu môi trên môi lại là nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Trước mặt đám đông xin lỗi

Je Jae cứ nghĩ Soo Jin bề ngoài cứng cỏi bên trong sẽ mềm, nhanh chóng tha thứ cho Yoo Bo, ai mà ngờ Yoo Bo suốt một tuần năn nỉ Soo Jin cũng không tha thứ.

Hết cách Je Jae và Hyun Woo đành phải can thiệp vào thôi.

Sáng hôm ấy Je Jae cùng Soo Jin đi dọc con đường, cô cố ý dẫn dắt nàng đi theo mình, đến một khu trung tâm thành phố, độ nhiên mọi người đi đường chạy đi hối hả, Soo Jin không khỏi tò mò nhìn theo, mọi người chạy tới xúm lại thành vòng tròn bu quanh ai đó, cô nhìn cũng không, Soo Jin vội hỏi người đi đường

-Xin lỗi chị, ở đó xảy ra chuyện gì vậy?

-À, ở đó có một người con trai đang quỳ, còn có treo một băng gôn "Soo Jin anh xin lỗi" nên mọi người mới lại xem thôi.-người đó nói sau đó cũng đi lại xem chuyện hay

-Soo Jin mà trên băng gôn chẳng lẽ là cậu? -Je Jae phụ họa thêm

-Đừng tưởng tớ không biết, chính cậu cố ý dẫn tớ đến đây.-Soo Jin liếc cô một cái

-Tớ đâu có, vu oan cho tớ hoài, lại xem đi.

Je Jae nhân cơ hội kéo Soo Jin lại xem. Quả thật người con trai làm chuyện chỉ có trong phim là Yoo Bo. Yoo Bo quỳ ở trung tâm quảng trường, trên đầu là băng gôn treo chữ "Soo Jin anh xin lỗi" rồi còn bong bóng treo lum la, không những vậy còn có 999 đóa hồng, cảm động đến mức nếu ai nhìn thấy cũng tha thứ ngay.

Je Jae cũng thâm hãm mộ, Hyun Woo lại có thể nghĩ ra trò này giúp Yoo Bo sao lúc đó không tặng cô 999 đóa hồng chắc cô suy nghĩ lại, mà nói chi, một cánh hồng anh còn không tặng cô, chỉ tặng cô hoa oải hương

(Tg: Chị ơi rõ ràng anh tặng chị 1 cánh đồng hoa oải hương cơ mà

Jae: Xì, không lãng mạn, không lãng mạn.

Tg: Vâng không lãng mạn, em cũng thấy không.... như vậy >

-Wow, hâm mộ cô gái tên Soo Jin quá đi.

-Tớ mà có bạn trai như vậy thì có chết tớ cũng tha thứ ngay.

-Thời này còn có con trai vừa đẹp lại quý xuống trước mặt mọi người xin lỗi bạn gái mình đúng là hiếm, không biết cô gái may mắn đó là ai nữa?

Đám đông (đa số là girl) ai ai xuyết xoa ngưỡng mộ nói, mộng tưởng.

Nếu bất kì ai là cô gái chứng kiến cảnh trước mặt chắc chắn sẽ đồng ý tha thứ cho Yoo Bo, chỉ là Soo Jin lại không có chút cảm xúc gì cả, cô nhìn qua mà ảo não, kể này là Hyun Woo nghĩ ra, nếu không thành công, cô và anh cũng bó tay hết cách rồi.

-Soo Jin, anh biết anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi, anh còn trẻ người non dạ (vâng anh rất trẻ người non dạ).-Yoo Bo nhìn Soo Jin, trong ánh mắt đều là chân thành

Nhanh chóng tất cả mọi người quay sang nhìn Soo Jin, ai cũng nhìn Soo Jin bằng ánh mắt bên trong đều là hâm mộ.

-Thì ra là cô gái đó. Ngưỡng mộ quá!!!

-Cô ấy đúng là may mắn!!!

-Lãng mạn quá đi, Soo Jin à, hay là cứ tha thứ cho Yoo Bo đi.-Je Jae phụ họa thêm

-Soo Jin, tha thứ cho anh đi!!! Anh sai rồi!!!-Yoo Bo lại chân thành nói thêm một câu

-Tha thứ đi!!! Tha thứ đi!!!

Je Jae hô to, còn vỗ tay kéo thôi những người xung quanh cũng làm theo, khiến cả quảng trường náo nhiệt lên.

Còn chưa đợi Soo Jin trả lời thì từ đâu xuất hiện một đám trẻ em, trên tay chúng là những chiếc bóng bay, chúng đi đến đưa cho Soo Jin, từng cái từng cái một.

-Còn biết bày trò này.-Soo Jin lẩm bẩm trong miệng, khóe môi vô thức nâng lên

-Cảm động như vậy, nếu mà cậu không tha thứ thì cậu là người máy rồi.-Je Jae nói thêm một câu

-Soo Jin nếu em không tha thứ cho anh, thì anh sẽ quý ở đây.-Yoo Bo lên tiếng

-Được rồi, coi như sợ anh đi.-Soo Jin nhin không được phải đồng ý, trên môi không ngừng là nụ cười

-Hoan hô, hay quá rồi.-Je Jae cũng mừng thay cho cả hai

-Hay quá rồi!!!

Yoo Bo phấn khích chạy tới ôm Soo Jin vào lòng, Je Jae cũng không khỏi hâm mộ Soo Jin, quay sang nhìn Hyun Woo, khẽ thở dài, chắc anh là khúc gỗ quá.

-Sao lại thở dài?-Hyun Woo khoác tay lên vai cô

-Không có, chỉ là ngưỡng mộ Soo Jin thôi.-cô nói đồng thời liếc anh 1 cái

-Em ngưỡng mộ mắc gì liếc anh ghê vậy?

-Em không biết anh có thể nghĩ ra trò này, sao lúc em giận anh không thấy anh làm?-cô hờn dỗi nói

-Thì ra là vậy, em muốn anh cũng không làm.

-Rõ ràng ki bo, sợ tốn tiền mua hoa hồng rồi bong bóng còn gì.-cô bĩu môi nói nhỏ

-Anh không phải keo kiệt, mà là cho dù em muốn anh cũng không làm, bởi vì nếu có 1 mai anh làm, chứng tỏ em đã giận anh, anh không muốn chúng ta giận nhau. Hiểu chưa đồ ngốc?-anh âu yếm nhìn cô

-Hiểu rồi.

Cô cúi đầu, má cũng đỏ ửng lên, cô không ngờ anh lại nghĩ sâu xa như vậy.

-Tốt quá rồi, 2 cặp chúng ta cuối cùng cũng ổn hết rồi.-Yoo Bo đi đến cười tươi, cười y như môi sắp toét ra

-Mà hỏi anh cái, bộ Soo Jin không tha thứ là anh quý đó luôn sao?-Je Jae không khỏi tò mò

-Đúng vậy.-Yoo Bo gật đầu

-Soo Jin à, ngưỡng mộ quá.-Je Jae hâm mộ

-Je Jae, em cũng được hâm mộ đó.-Yoo Bo nói một câu làm cô không khỏi hồi thêm

-Tại sao?

-Bởi vì nếu Soo Jin không tha thứ anh sẽ quỳ đó, chỉ là quỳ 1 mình buồn lắm nên anh cũng sẽ kêu Hyun Woo quỳ theo. Cho nên em không cần hâm mộ.-Yoo Bo thao thao bất tuyệt nói

Cô thật muốn ngất mà. Đúng là Yoo Bo, vậy mà cũng nói được.

-Ai nói sẽ quỳ với cậu.-Hyun Woo liếc Yoo Bo 1 cái

-Thì ra anh lại không có thành ý a.-Soo Jin đánh nhẹ Yoo Bo một cái

-Không có, chỉ là quỳ một mình thật sự rất buồn.-Yoo Bo trắng trợn nói thêm 1 câu

-Chết đi.

Ngay lập tức bị ba người kia đánh túi bụi (vừa anh nha haha :v)

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hôn lễ hạnh phúc

Buổi sáng tinh mơ của đầu mùa đông, ánh mặt trời vươn ra như đôi cánh, rực rỡ sáng lạnh. Cửa hàng áo cưới nằm trên đoạn đường sầm uất, trên cửa kính trong suốt bằng thủy tinh phản chiếu ánh sáng rực rỡ, áo cưới trắng tinh, giống như trong thế giấc mơ mộng của truyện cổ tích. Người đi đường không thể kim lòng mà dừng lại trước cửa, say mê một hồi lâu, mới luyến tiếc bỏ đi.

Je Jae cùng Soo Jin xuống xe, đứng ở trước cửa, chăm chú nhìn áo cưới trắng tinh thật lâu, ánh mắt có chút chờ mong.

Hôn lễ giống như một giấc mộng ngọt ngào, dường như có thể ngửi thấy trong đó tản ra một mùi hương lãng mạn. Trong lòng mỗi người con gái đầu có một giấc mộng được làm công chúa, mặc chiếc áo cưới đẹp đẽ, gả cho chàng hoàng tử mà mình yêu nhất.

Cô lấy hết can đảm, nở nụ cười, đi vào cửa hàng áo cưới.

Nhân viên cửa hàng tươi cười đón tiếp:

-Xin chào quý khách, tôi có thể giúp được gì cho cô ạ.

-Tôi đến xem áo cưới.

Je Jae và Soo Jin nói tên mình, về mặt nhân viên cửa hàng càng cung kính hơn.

-Thì ra là vợ chưa cưới của Shin tổng và Yoo tổng, áo cưới đã chuẩn bị cho cô từ hôm qua rồi ạ, xin mời cô qua đây chọn.

Nhân viên dẫn cô và Soo Jin đến một dãy treo áo cưới, có rất nhiều mẫu mã và màu sắc đẹp, những chiếc váy trắng tinh khiết, hồng nhu mì, đỏ kiêu diễm, còn rất nhiều nữa. Kiểu dáng cũng rất nhiều, cúp ngực, vai trễ, một bên vai đủ thứ.

-Nhiều thật, không biết nên chọn cái nào.-Soo Jin nhìn từng chiếc váy cưới suy tư

-Đúng là con gái đẹp nhất là khi mặc váy cưới.-Je Jae vừa lướt tay qua từng bộ váy xem vừa nói

-Lấy cái này đi.-Je Jae dừng lại ở một bộ váy chỉ cho nhân viên

-Cô Park, cô đúng là có mắt thẩm mỹ, bộ váy này là mẫu mới nhất của năm do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế.-nhân viên không ngừng nói

-Ừ. Soo Jin, xong chưa?-Je Jae quay sang Soo Jin

-Rồi.-Soo Jin gật đầu

-Vậy mời hai cô vào phòng thử đồ.-nhân viên nói sau đó dẫn cả hai đến phòng thay đồ

Hyun Woo và Yoo Bo cuối cùng cũng giải quyết việc xong liền chạy đến cửa hàng áo cưới, vừa mới vào liền thu hút sự chú ý của tất cả nhân viên nữ. Nếu là lúc trước, chắc chắn anh sẽ không cho nhìn nhưng hôm nay tâm trạng anh cực tốt nên không muốn bị bọn người này phá.

Mặc áo cưới xong, đồng loạt phòng thay đồ của cô và Soo Jin được kéo màn qua, cả hai nhìn hai người con trai trước mặt có chút ngượng ngập.

Cô trong bộ váy cưới trắng cúp ngực, ngang eo là chiếc đai bằng nhung màu sữa, ngay vai trái là chiếc nơ lớn cũng màu trắng tinh khiết, phần váy phía dưới có phủ một lớp vải ren mỏng đính thêm những hạt kim cương nhỏ sáng lấp lánh. Đẹp giống như tiên nữ, ngay cả siêu sao cũng không sánh bằng.

Còn Soo Jin trong bộ váy cưới hồng, kiểu áo là một dây, ngang eo lại là một chiếc nơ bằng lớn màu đen, một dây kim cương kéo từ vai đến phía dưới váy, đẹp lạ thường.

-Hai cô thật là xinh đẹp.-nhân viên thật lòng khen ngợi

Ngay khi nhìn thấy cô và Soo Jin, Hyun Woo cùng Yoo Bo ngây ngác cả người.

Anh biết cô đẹp nhưng không ngờ đẹp đến mức này, váy trắng thuần khiết thanh tao, tôn lên vẻ đẹp lung linh của cô, vải ren trên đầu lại phất phơ bay nhẹ nhàng khiến cô như một thiên sứ từ thiên đường xuống.

-Có được không?-Je Jae ngượng ngịu lên tiếng khi anh cứ nhìn mình

-Em rất đẹp. Em sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời này.-Hyun Woo thật lòng nói nhìn cô say đắm

-Chỉ giỏi dè miệng.

-Vợ mình còn đẹp hơn.-Yoo Bo phản bác

-Vợ cậu chỉ đứng nhì thôi, vợ mình là đứng nhất chắc.-Hyun Woo cũng không chịu thua nói

-Không dám nha, vợ cậu đứng nhì vợ tớ đứng nhất mới đúng.-Yoo Bo cãi tới cùng

-Thôi can cả hai, cả hai ai cũng đẹp hết được chứ?-Je Jae buồn cười nói

-Không được, vợ anh nhất định phải đẹp nhất.-Hyun Woo không đồng ý

-Tớ cũng không chịu đâu, vợ tớ là nhất.-Yoo Bo không chịu thua thiệt nói

-Đúng là...

Cô và Soo Jin nhìn nhau lắc đầu, đôi khi thật bó tay với tình trẻ con của cả hai. Bầu không khí đột nhiên nóng động bởi hai người con trai đang tranh cãi với nhau, chỉ một câu "Vợ tôi mới đẹp nhất!!!"

...

Tình yêu vĩnh cửu rất hiếm có nhưng nếu bạn chịu mở rộng tấm lòng mình ra, để con tim mình thử chấp nhận một lần nữa, sẵn sàng tha thứ lỗi lầm cho người ấy. Có câu "muốn gỡ dây phải tìm người buộc dây" cũng như con tim vốn băng bó vết thương của bạn hãy để người đó một lần nữa chữa lành nó.

...

Thảm thoát trời đã đến ngày kết hôn của Je Jae và Hyun Woo cả Soo Jin và Yoo Bo, hôn lễ được tổ chức ngoài trời, ở một bãi đất rộng lớn xanh mướt ở một công viên sầm uất.

Cổng hôn lễ là hình trái tim, kết những chiếc hoa hồng tươi sắc, tám thảm đỏ kéo dài từ cổng đến bậc thang lễ đường, hai bên là những hàng ghế xếp ngay ngắn trang hoàng đẹp đẽ, còn bày trí thêm bóng bay, hoa hai bên đường chủ đạo lại là oải hương tỏa ra một mùi thơm ngát dịu dịu dễ chịu hẳn.

Khách mời đa số là những người có máu mặt trên thương trường, hai bên gia đình ngồi ngay hàng ghế đầu, cô lúc đầu cứ tưởng ông anh sẽ không tham dự nhưng mà thật bất ngờ khi ông anh không những tham dự buổi lễ còn không ngần ngại kết hôn này, cái này có thể xem là "người tốt thì gặp điều tốt".

Nhạc lễ đường du dương vang lên, hai chú rể đứng trên khán đài nhìn ra phía cổng, hai cô dâu xinh đẹp trong bộ váy cưới của mình, ba Je Jae thì quàng tay cô, ba Soo Jin thì quàng tay Soo Jin đi vào, trước cả hai là những cô bé cậu bé, cậu bé thì cầm bóng bay còn cô bé thì cầm giỏ đựng cánh hoa hồng, cô dâu đi đến đâu thì rải đến đó. Đẹp lung linh huyền ảo!!!

Cô từng bước từng bước tiến về phía anh, tim đập thình thịch, dù gì đây cũng là lần đầu tiên cô làm cô dâu, cảm giác hồi hộp không thôi nhưng mà trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

-Bác giao Je Jae cho cháu, nếu cháu làm Je Jae buồn bác sẽ không tha.-ba cô trước khi giao cô cho anh còn nói một câu nhắc nhở

-Bác yên tâm đi, cháu nhất định sẽ làm Je Jae là người con gái hạnh phúc nhất.-Hyun Woo chân thành nói một câu, trong ánh mắt cũng không thấy là nói

đưa

-Được, hai đứa nhất định phải hạnh phúc.-ba cô đưa tay cô cho anh nắm

-Ba à, ba làm con khóc bây giờ.-cô cảm động đến mức sắp rớt nước mắt ra

-Hôm nay là hôn lễ con gái mình, ông làm ơn nói ít một câu đi.-mẹ cô chịu không nổi kéo ba cô ngồi vào ghế

-Đúng là con gái là con của người ta mà.

Cả quá trình hôn lễ diễn ra rất suôn sẻ, hiện tại cả hai cặp đang tiếp khách, vẫn đang đứng tiếp khách thì xa xa vang lên tiếng nói ầm ập quen thuộc.

-Cô dâu ai mà xinh đẹp thế kia?

Je Jae quay qua nhìn, là anh Dong Hwa. Điều làm cô càng ngạc nhiên hơn là cô gái quảng tay anh lại là Ji Ki.

-Anh Dong Hwa, Ji Ki...-cô kinh ngạc nhìn cả hai, đừng nói là hai cái người này....

-Nhìn gì ghê vậy? Hôn lễ của hai best friend của tớ mà không cho tớ tham dự sao?-Ji Ki đỏ mặt nói

-Đừng nói là hai người...-cô ngu ngơ hỏi một câu

-Em ngốc thật nha, nhìn vậy mà cũng không ra sao? Hai người họ chắc chắn đang quen nhau.-Hyun Woo nhanh miệng nói trước

-Hay quá rồi. Chúc mừng nha. Quen bao lâu rồi?-cô vui thay cho họ

-Mới ba tháng thôi.-Dong Hwa nói

Ba tháng? Vậy vừa khớp với thời gian cô gặp anh Dong Hwa trong bệnh viện? Dù sao cô cũng chúc phúc cho cả hai, cô làm anh Dong Hwa đau như vậy bây giờ Ji Ki ở bên cạnh anh ấy làm cô khá nhẹ nhõm và an tâm.

-Ghé lắm nha, giấu bọn này luôn.-Soo Jin cười tươi nói

-Đã sao? Hai cậu có bạn trai kết hôn được mình thì không được sao?-Ji Ki đáp lại

-Được được.

-Khi nào kết hôn phải báo cho bọn này đó.-Je Jae nói thêm một câu

-Đương nhiên.-Dong Hwa cười đáp

-Sẵn có mặt ba cặp chúng ta, hay là thế này đi, sau này con chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau, nếu hai đứa nào yêu nhau thì cho chúng cưới luôn, như vậy càng hay.-Yoo Bo hả hê nói

-Cho dù như vậy tớ cũng bắt con tớ yêu con của Dong Hwa, con cậu chắc xấu tính y như cậu.-Hyun Woo lườm một cái

-Nè, vừa phải thôi nha. Giờ tính sao? Muốn hai chú rể đánh nhau mới chịu sao?-Yoo Bo tức tối nói

-Đó là sự thật.-Hyun Woo nhún vai

-Haha...

Bầu không khí vui vẻ, tràn ngập hương vị của hạnh phúc.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ngoại truyện

Năm năm sau:....

-Jyung Wan cậu đứng lại cho tớ.-tiếng một cô chừng bốn tuổi vang vọng khắp sân

-Tớ đứng lại cho cậu đánh sao? Không có đâu.-đứa bé trai kháu khỉnh trạc tuổi cô bé chính là Shin Jyung Wan cũng là con trai của Hyun Woo và Je Jae

-Cậu dám hôn tớ vậy mà còn chạy sao? Đứng lại.-cô bé Bo Nae tức tối đuổi theo (con của Soo Jin và Yoo Bo)

-Sau này cậu cũng phải lấy tớ thôi, còn đuổi gì chứ.-Jyung Wan dương dương tự đắc

-Nè, Shin Jyung Wan kia đừng có ăn hiếp Bo Nae nữa.-chàng hiệp sĩ nhí kia là Kang Deung Jun

-Kang Deung Jun cậu muốn đánh nhau nữa sao?-Jyung Wan chống nạnh ra về

-Ai nói Bo Nae sẽ lấy cậu, papa tớ nói Bo Nae sẽ gả cho tớ.-Deung Jun khôn chịu thua nói

-Có ma mới tin, papa mama tớ nói sẽ hỏi cưới Bo Nae cho tớ.-Jyung Wan chống nạnh nói

-Muốn đánh nhau sao?

-Đánh thì đánh, sợ cậu chắc.

-Nhào dô.

Hai cậu bé quyết liệt không ai nhịn ai, cô bé Bo Nae thì ngồi xem, chuyện này ngày nào cũng xảy ra riết rồi cả người lớn cũng phải nhức đầu.

-Giỏi lắm, Shin Jyung Wan con lại đánh nhau với Deung Jun, xem papa trị con thế nào.-Hyun Woo đi ra sẵn tay nhéo tai Jyung Wan

-Papa, đau mà, tại Deung Jun kiếm chuyện trước thôi.-thằng bé Jyung Wan bị nhéo tai đau điếng vội biện minh

-Con khỏi biện minh, con hôn Bo Nae còn gây chuyện với Deung Jun, con đúng là phải bị đòn rồi.-Hyun Woo tăng chút sức

-Papa, papa nói con trai phải giống papa chứ, con như vậy là giống papa rồi.-Jyung Wan vô tội nói

-Cũng đúng ha.-Hyun Woo “tĩnh ngữ” buông tay ra

-Con trai ngoan, giống papa là tốt.-Hyun Woo đột nhiên khoái chí cười ha hả

-Dám dạy hư con.-Je Jae đi ra nện một cái lên đầu anh

-Hyun Woo cậu chết tới nơi rồi, dám xúi con bắt nạt con tớ.-đồng loạt Dong Hwa và Yoo Bo bất bình nói

-Con trai phải giống papa nó, ai biểu tớ quá tài con trai tôi giống tớ thôi.-Hyun Woo dương dương tự đắc

-Còn nói, anh mà dạy hư con xem em có xử anh không?-Je Jae sẵn tay đánh anh một cái

-Hyun Woo tớ nhớ lúc trước cậu nói sẽ không đòi nào cho chúng ta là sui gia, tớ nghĩ tình trạng này cậu hãy rút lại lời nói đi.-Yoo Bo đắc ý nói

-Cho tớ cũng không cần, Jyung Wan nhà tớ thiếu gì con gái theo, con gái cậu chỉ sợ có tính như cậu.-Hyun Woo cãi tới cùng

-Ồ thì lấy tính xấu của tớ, vậy nha Deung Jun ta hứa sẽ gả Bo Nae cho cháu.-Yoo Bo quay sang nhìn Deung Jun nói

-Dạ, cháu đồng ý.-Deung Jun hí hửng

-Không được, không được. Bo Nae phải lấy cháu.-Jyung Wan nhảy dựng lên

-Jyung Wan à, con có trách thì trách papa con đi.-Yoo Bo thờ dãi

-Được, xem như lần này thua cậu.-Hyun Woo tức muốn học máu

-Hahaha...

Cả sân nhà rộn rã tiếng cười đùa của những đứa trẻ cùng bọn trẻ, quang cảnh xinh tươi, không khí quang đãng. Bọn họ cuối cùng cũng hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Tiểu Dã Miêu Người Tinh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

